

СТИВЪН КИНГ ОТМЪСТИТЕЛИТЕ

Част 0 от „Град Отчаяние/Отмъстителите“

Превод от английски: Весела Еленкова, 1999

chitanka.info

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКТОРА

Преди смъртта си в края на 1985 г. вследствие на раково заболяване Ричард Бакман успя да публикува пет романа. През 1994 г. при пренасянето си в ново жилище вдовицата на писателя открива в избата на дома им кашон, пълен с ръкописи. Това са романи и разкази, завършени в различна степен. В най-суров вид са ръкописите в стенографските тетрадки, които Бакман използвал за чернови. Най-завършен бил машинописният текст на романа, който ви предлагаме. Намирал се в пристегнатата с ластици кутия, сякаш при последното затишие на болестта Бакман е възнамерявал да го изпрати на своя издател.

Госпожа Бакман ме помоли да преценя художествената му стойност и аз го намирам най-малкото на нивото на предишните творби на писателя. Позволих си незначителни промени в текста, предимно относно осъвременяването на някои отправки (например в първа глава заместих Роб Лоу с Итън Хок), но инак го оставям почти непокътнат. Предлагаме тази творба на вашето внимание като венец на един необичаен, но не и незначителен творчески път.

Бих искал да изкажа благодарност на Клодия Ешелман (бившата Клодия Бакман); на изследователя на творчеството на Бакман, Дъглас Уинтър; на Илейн Костър от „Ню Американ Лайбръри“ и на Каролин Стромбърг, редактор на предишните романи на Бакман.

Госпожа Бакман казва, че доколкото и е известно, съпругът ѝ никога не е бил в Охайо, „въпреки че веднъж-два пъти е прелитал със самолет над този щат“. Освен това тя изобщо няма представа кога е писан романът, макар да подозира, че най-вероятно е било късно нощем. Ричард Бакман е страдал от хронично безсъние.

Чарлс Върил

Ню Йорк Сити

Мислейки за Джим Томпсън и Сам Пекинпа^[1]: легендарни сенки.

„Тук обясняваме с олово, господине.“

Стив Маккуин

„Великолепната
седморка“

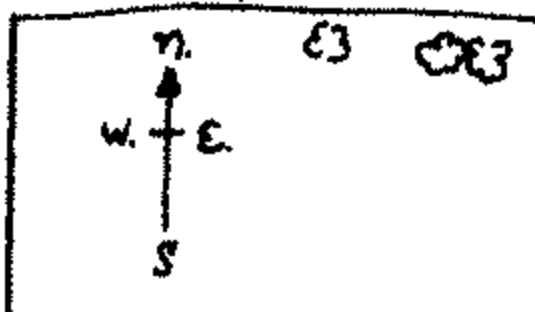
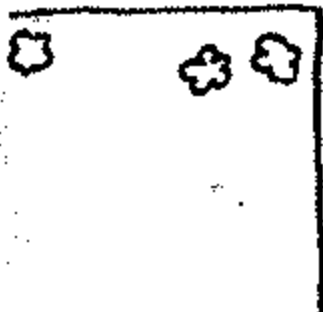
Бъер Сирийи

БРАГ И БЕЛИНА ДЖОЗЕФСОН		251
ГАРИ И МАРИВА СОДЕРСОН		249
ОДРИ УАЙЛЪР И СВТ ГАРИН		247
КАМИ РИДА ДЖИМ ИДЕЙ РИДА		245
КИМ И СЮЗИ ГЕЛЪР		243
ОТ БЛОЯ		241

Стомъер Сирийи

250		ДЖОН МАРИНВИЛ	
248		КАРВЪРОВИ	
246		ТОМ БИЛИНВАН	
244		ПИТЪР И МЕРИ ДЖАКОН ВРАТИЧКАТА И НА ЦЕЛУВА	
242		ХОБАРТ ШЕОВИТАЕМО	
240		ЕАТРЕЙДЖИЪН	

Хайъсини Сирийи

ПОЩЕНСКА КАРТИЧКА ОТ УИЛЯМ ГАРИН ДО СЕСТРА МУ ОДРИ УАЙЛЪР:

24 юли 1994

Скъпа Од,

Ето ни тази вечер в Карсън Сити (Нев.), а утре се надяваме да се доберем до Сан Хосе. Знам, че ти изпитваше „големи съмнения“ относно нашето пътешествие, но все пак взехме правилното решение. **ИМАМЕ НЕВЕОЯТЕН НАПРЕДЪК СЪС СЕТ!** По-късно подробностите — ще ти звънна от Сан Хосе — а сега не ми остава да кажа друго освен Бог да благослови Невада! Джунни ти праща много целувки.

Бил

Г-жа Одри Уайлър
Поплър Стрийт № 247
Уенуърт, Охайо 43292

[1] Американски филмов режисьор (1925–1984), известен с насието във филмите си. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

ЛЯТО Е

Поплър Стрийт/15:45/15 юни 1996 г.

При това тази година то далеч не е *най-обикновено* лято, а истински апотеоз на лятото, аватар на лятото, тучно съвършено охайско лято в самия си разгар, в средата на месец юли — нажеженото до бяло слънце се изцъклило наред фантастично небе с цвят на изтъркани джинси „Ливайс“, децата вдигат врява из Беър Стрийт на върха на хълма, *тинк!* — отекват ударите от бухалките откъм игрището на Литъл Лийг^[1] отатък гората, бръмчат косачки, мощни коли реват по магистрала № 19, ролкови кънки гъгнат по циментовите тротоари и гладката чакълена настилка на Поплър Стрийт, отнякъде долита звукът на радиоприемници — мудният коментар на бейзболния мач се надпреварва с Тина Търнър, която реве „Нътбуш сити лимитс“ — онази песен, в която се казва „Четирийсет максимална скорост, за мотоциклети забранено“ — и всичко това сякаш е поръбено с невидима дантела, изтъкана от ласкавото копринено шумолене на поливачките.

Лято в Уенуърт, щата Охайо, о, Боже, представяте ли си какво означава това? Лято тук, на Поплър Стрийт, което разсича през средата фантастичната изтъркана американска мечта, с витаещия във въздуха аромат на хотдог и въргалиящите се из канавките хартиени боклуци от четвъртоюлските фойерверки. Тази година юли е горещ, съвършен, нечуван и невидан, първокласен юли, няма съмнение, но ако искате да знаете, е и доста сухо, не е паднала ни капчица дъжд и само заблудена струя от отплеснал се маркуч от време на време нарушава покоя на последните останки от хартиените конфети в канавките. Днес времето може да се промени — от запад долитат откъслечни гръмотевици, а онези, които гледат прогнозите за времето по кабелната телевизия (на Поплър Стрийт всички имат кабелна телевизия), знаят, че в по-късните часове се очакват валежи. Може би дори торнадо, макар и малко вероятно.

Засега обаче е царството на дините, разтворимите сиропи и погрешните удари на бухалката; най-съвършеното лято, което човек може да си представи, особено пък в сърцето на Съединените американски щати; животът е прекрасен като в най-смелите мечти, шевролетите почиват в алеите пред къщите, фризерите са натъпкани с пържоли, които само чакат да се свечери, за да ги хвърлят на скарата в задния двор. (Дали ще има ябълков пай за десерт? Как мислите?) Това е земята на зелените ливади и старателно поддържаните цветни лехи; това е кралство Охайо, където децата носят шапките си с козирката назад, накълцаните им на ивици потници се спускат над провисналите им джинси и страхотните грамадански маратонки на всички хлапета са украсени все със завъртулката на „Найк“.

На тази пресечка от Поплър — между Беър Стрийт, която минава по върха на хълма, и Хайъсинт Стрийт в подножието му — има единадесет къщи и един магазин. Този магазин, който се намира на ъгъла на Поплър и Хайъсинт, е от онези прехвалени, типично американски денонощни дрогерии, откъдето можете да си купите цигари, списания „Блац“ или „Ролинг Рок“, бонбони за петаче (макар че в наши дни повечето видове струват по десет цента), всякакви припаси за барбекю (хартиени чинийки, пластмасови вилици, тако^[2], чипс, сладолед, кетчуп, горчица, сосове), ескимо и какво ли още не. Стига да искате, в „От Б до Я“ можете да се снабдите дори с „Пентхаус“^[3], но ще трябва да се обърнете към продавача — в кралство Охайо „голите“ списания най-често ги държат под тезгяха. Пък и в това няма нищо лошо. Важното е човек да знае къде да отиде, ако се нуждае от подобно нещо.

Продавачката, която е на смяна днес, е нова — няма и седмица, откак започна работа тук — и точно в този миг, три и четиридесет и пет следобед, обслужва момиченце и момченце. Момиченцето изглежда на единадесет години и вече е на път да се превърне в красавица. Момченцето, несъмнено малкото ѝ братче, е може би на шест години и е (поне според новата служителка) вече на път да се превърне в първокласен мърморко.

— Искам две шоколадчета! — писка братът мърморко.

— Ако и двамата прием пепси, ще останат пари само за едно шоколадче — отвръща сестрица-хубавица със завидно според служителката търпение. Ако това хлапе бе *неин* брат, много щеше да се

изкуши да му забие такъв шут, че после да го включат в училищното представление в ролята на гърбушкото от Нотр Дам.

— Тази сутрин мама ти даде пет долара, видях я — нарежда мърморкото. — Къде са останалите — Марrrrrr-грит?

— Не ме наричай така, ненавиждам това име — отвръща момичето. Има дълга медноруса коса, която се струва на продавачката неопишимо великолепна. Нейната собствена коса е подстригана късо и изглежда доста шантаво, защото едната половина е боядисана в оранжево, а другата — в зелено. Младата жена съвсем ясно си дава сметка, че с подобна прическа никога нямаше да получи тази работа, ако управителят не се нуждаеше на живот и смърт от служител, който да поеме смяната от единадесет до седем — провървя ѝ, а пък на него — никак. Все пак *успя* да изтръгне от нея обещание, че ще идва на работа или с кърпа, или с бейзболна шапка, но обещанията се дават, за да не се изпълняват. Ето, тя улавя погледа на сестрица-хубавица, която разглежда косата ѝ с известно възхищение.

— Маргрит-Маргрит-Маргрит! — дере се малкият с жизнерадостно енергична злоба, присъща единствено на по-малки братчета.

— Всъщност се казвам Елън — казва момиченцето с тайнствено изражение, сякаш доверява страхотна тайна. — Маргарет е второто ми име. Той ме нарича така, защото знае, че ненавиждам това име.

— Приятно ми е, Елън — отвръща служителката и започва да реди покупките на тезгяха.

— Приятно ми е, *Марrrrrr-грит!* — гримасничи братът мърморко и тъй енергично изкривява лице в ужасяваща гримаса, че чак става смешен. Носът му е набърчен, очите му са събрани на върха на носа. — Приятно ми е, Маргрит Мухата!

Елън не му обръща никакво внимание и казва:

— Косата ви е страхотна.

— Благодаря — отвръща новата продавачка и се усмихва. — Не е толкова хубава като твоята, но върши работа. Дотук долар и четиридесет и шест.

Момиченцето изважда от джоба на джинсите си малко пластмасово портмоне. От онези, дето се отварят, като ги стиснеш от страни. Вътре има две смачкани банкноти по един долар и някакви монети.

— Питай Маргрит Мухата къде са другите три долара! — вряска мърморан. Той е като малка черна радиостанция. — Тя си купи с тях списание с *Иииииитън Хооооок* на корицата!

Елън продължава да не му обръща никакво внимание, макар че страните ѝ леко поруменяват. Подавайки двата долара, отбелязва:

— Не съм ви виждала преди, нали?

— Най-вероятно не — тук съм от миналата сряда. Търсеха човек, който да работи от единадесет до седем, но има възможност да остава и до по-късно, ако нощният закъснее.

— Е, беше ми много приятно да се запознаем. Аз съм Ели Карвър. А това е малкият ми брат Ралф.

Ралф Карвър се изплезва и издава някакъв звук, който наподобява жужене на оса в буркан. „Какво невъзпитано животинче“ — отбелязва наум жената с двуцветната коса, а на глас изрича:

— Аз съм Синтия Смит. — Протяга над тезгяха ръка към момиченцето. — Наричай ме Синтия и никога Синди. Ще запомниш ли?

То кима и се усмихва.

— А аз съм Ели и никога Маргарет.

— *Маргрит Мухата!* — неистово крещи Ралф и тържествува по детски. Повдига ръчички във въздуха и започва да се кълчи, движен от съвършено детинска радост от живота.

— *Маргрит Мухата е влюбена в Иииииитън Хооооок!*

Елън отправя на Синтия много мъдър за годините си поглед; изпълнен е с примирение, сякаш вече ѝ е дотегнало от всичко и сякаш казва — „Виждаш ли какво трябва да търпя.“ Синтия — самата тя има по-малък брат и *прекрасно* знае какво трябва да търпи хубавата Елън — я напушва смях, но съумява да запази сериозно изражение. Така и трябва. Това девойче, както и всички останали, е пленница на своето време и епоха, което означава, че приема всичко съвършено сериозно. Ели подава на брат си кутия пепси и казва:

— Ще разделим шоколадчето навън.

— Тогава ще ме теглиш в „Бъстър“ — заявява Ралф, двете деца се отправят към вратата и потъват в искрящите като пламъци слънчеви лъчи, които нахлуват през прозореца. — Ще ме теглиш в „Бъстър“ *чак до вкъщи.*

— Как ли пък не — отвръща Ели, но докато отваря вратата, братът мърморко се извръща към Синтия и ѝ хвърля самодоволен поглед, сякаш казва — „Ей сега ще видиш кой ще надделее. Само почакай.“ После децата излизат.

Лято, да, но не *чисто и просто* лято — говорим за петнадесети юли, самият *разгар* на лятото в едно градче в Охайо, в което повечето деца ходят на ваканционно библейско училище и участват в лятната програма на градската библиотека и където едно хлапе непременно *трябва* да притежава червена каручка, която, Бог знае защо, се нарича „Бъстър“. Единадесет къщи и един денонощен магазин се пържат на ослепителния, безпощаден пек на прерийното юлско слънце; температурата е тридесет и два градуса на сянка, тридесет и пет градуса на слънце — толкова е горещо, че въздухът трепти над асфалта като в пещ.

Улицата е ориентирана в посока север-юг, като нечетните номера се намират от западната ѝ страна, а четните — от източната. В горния ѝ край, на левия ъгъл на Поплър Стрийт и Беър Стрийт, се намира дом № 251. Отпред Брад Джоузефсън полива с маркуч цветните лехи край входната алея. Той е на четиридесет и шест години, има фантастична, шоколадова на цвят кожа и изпъкнало коремче. Ели Карвър казва, че приличал на Бил Косби^[4]... или поне *малко*.

Брад и Белинда Джоузефсън са единствените цветнокожи на тази пресечка и всичките им съседни страхотно се гордеят с тях. Семейство Джоузефсън изглеждат точно така, както биха желали жителите на едно охайско предградие да изглеждат тъмнокожите им съседни, тъй че случайните срещи не предизвикват никакво раздразнение у никого и всичко е наред. Джоузефсънови са приятни хора. Всички ги харесват.

Кари Риптън, дете всеки понеделник следобед разнася уенуъртския „Шопър“, изниква с колелото си иззад ъгъла и подхвърля на Брад свития на руло вестник. Брад умело го улавя със свободната си ръка. Без дори да се помръдне. Просто се протяга и ето ти на, вестникът вече е в ръката му.

— Страхотен сте, господин Джоузефсън! — подвиква Кари и се спуска надолу по хълма, а брезентовата чанта с вестниците се удря в бедрото му. Облечен е с огромна памучна фланела с надпис „Орландо Маджик“ и номер 32 — номерът на Шак.

— Н-да, още ме бива — отвърща Брад и пъхва края на маркуча под мишница, за да види какво са отпечатали на първа страница на седмичната притурка. Пак същите глупости, естествено — разпродажби на домашни потреби втора ръка и надуте слова във възхвала на общината — но все пак му се искаше да хвърли един поглед. Природа, какво да се прави. В отсрещния двор на № 250, Джони Маринвил седи на стъпалата пред дома си, свири на китара и пее. Една от най-безмозъчните кънтри-песни на света, но Маринвил пее добре и макар че никой не би го сбъркал с Марвин Гей^[5] (или Пери Комо^[6], ако щете), бива го да издокарва мелодията и да не променя тоналността. Брад винаги намира това за малко нахално от негова страна — човек, който е добър в една област, трябва да е доволен от това и да не се интересува от останалите неща.

Кари Риптън, четиринадесетгодишен, ниско подстриган, шортстоп в отбора на уенуъртския клуб на Американ Лиджън^[7] подмята следващия вестник на верандата на № 249 — дома на Содерсънови. Семейство Джоузефсън са местната тъмнокожа двойка; семейство Содерсън — Гари и съпругата му Мариел — са местните бохеми. Поставени на везните на общественото мнение, Гари и Мариел до голяма степен взаимно се уравновесяват. В общи линии той минава за отзивчив човек и е симпатичен на съседите си, въпреки че почти винаги е най-малкото полупиян. Мариел обаче... говори се, че Пай Карвър била казала — „За жени като Мариел има специална дума, която се римува с думата «случка».“

Кари майсторски стреля към таблото — „Шопър“ се удря във входната врата на Содерсънови и отскача право напред изтривалката на Содерсънови, но никой не излиза да прибере вестника — Мариел се къпе (за втори път днес — много мрази като стане толкова задушно), а Гари е в задния двор и разсеяно зарежда с брикети барбекюто, докато най-сетне така го натъпква, че вече спокойно могат да изпекат бизон. Сложил си е престилка с надпис „На гостите е *позволено* да целуват готвача“. Още не е време за пържолите, но никога не е рано човек да се приготви. Насред задния двор на семейство Содерсън има засенчена с чадър маса, а върху нея е разположен походният бар на Гари: буркан маслини, бутилка джин и бутилка вермут. Бутилката вермут е затворена. Пред нея се мъдри двойно мартини. Гари свършва със скарата, приближава се до масата и на един дъх изгълтва

съдържанието на чашата. Изпитва слабост към мартинито и в дните, когато не е на училище, е склонен да ѝ се отдава до такава степен, че към четири часа следобед вече не го е грижа за нищо. Днешният ден не прави изключение.

— Добре — отбелязва Гари. — Следващият.

После се заема с приготвянето на коктейл „Содерсън“. Прави това по следния начин: а) пълни три-четвърти от чашата с джин „Бомбай“; б) прибавя маслина; в) лекичко докосва бутилката вермут с крайчеца на чашата — за късмет.

Отпива; притваря очи; отпива отново. Очите му — вече порядъчно зачервени — се отварят. Усмивва се.

— Точно тъй, дами и господа! — Обръща се към чезнещия в зноя заден двор. — Вече имаме победител!

Съвсем слабо над останалите летни звуци — детска глъчка, бръмчене на косачки, рев на мощни автомобили, шепот на поливачки и жуженето на насекомите в топлата трева — Гари долавя звуците от китарата на писателя, която звучи омайно и небрежно. Разпознава мелодията почти на мига и стиснал чашата в ръка, се понася с танцувална стъпка около сянката, която хвърля чадърът, и запява:

— *Тъй че целуни ме и се усмихни... Обещай, че ще ме чакаш ти... Прегърни ме, сякаш никога не ще се разделим...*

Приятна песничка — помнеше я от времето, когато близнаците Рийд не само че не бяха родени, ами дори не бяха и заченати. За миг е поразен от прозрението как бързо лети времето, неотменимо и безпощадно. Отеква в ушите като пушечен изстрел. Гари отпива голяма глътка от мартинито и тъй като скарата вече е готова за старт, се чуди с какво да се захване. На фона на останалите звуци долавя шуртенето на душа на горния етаж на къщата и в миг си представя голата Мариел под струите му — най-голямата кучка в цялото западно полукълбо, която обаче поддържа тялото си в добра форма. Представя си я как сапунисва гърдите си, може би дори с връхчетата на пръстите си плавно гали зърната, а те се втвърдяват. Дявол го взел, нищо толкова не прави, разбира се, но подобни мисли не те оставят на мира, освен ако не ги прогониш насила. Решава да действа като Свети Георги от двадесети век и да обладае ламята, вместо да я съсича. Остава мартинито на градинската маса и се отправя към къщата.

О, лято е, лято е, ля-ля-лято е и на Поплър Стрийт животът е лесен.

Кари Риптън поглежда в огледалото дали отзад не се задават коли, не забелязва нищо и свива към дома на семейство Карвър на източната страна на улицата. Пропуска господин Маринвил с чиста съвест, понеже в началото на лятото господин Маринвил му е дал пет долара, за да *не* му носи „Шопър“.

— Моля те, Кари — бе му казал той най-откровено и сериозно. — Не мога повече да чета за откриването на поредния супермаркет или пък за увеселение в някоя дрогерия. Това направо ще ме довърши.

Кари въобще не го разбира, но господин Маринвил е симпатичен човек, а и пет долара са си пет долара.

Госпожа Карвър отваря входната врата на Поплър Стрийт № 248 и махва на Кари, който в същия миг с лекота ѝ подхвърля вестника. Жената посяга да го хване, изобщо не успява и се размива. И Кари се размива. Ръцете ѝ далеч не са като на Брад Джоузефсън, пък и съвсем не притежава такава бързина на реакциите, но е хубава, а освен това е невероятно точен човек. Отстрани до къщата мъжът ѝ по бански и джапанки мие колата. Мерва Кари, обръща се и насочва пръст към него. Кари също вдига ръка и двамата се правят, че стрелят. Това е нескопосан, но добронамерен опит от страна на господин Карвър да се държи като печен тип и малкият уважава старанието му. Дейвид Карвър работи в пощата и момчето предполага, че тази седмица сигурно е в отпуск. То се зарича пред себе си — като порасне, ако се наложи да се захване на редовна работа от девет до пет (знае, че понякога и това се случва, както се случва човек да се разболее от диабет или бъбречна недостатъчност), *никога* да не прекарва отпуската си у дома, за да мие колата на двора.

„И без това няма да имам кола — мисли си. — Ще си купя мотоциклет. И то не някакво японско мотопедче. Ще си взема класически огромен «Харли Дейвидсън», като оня в гаража на господин Маринвил. Американска стомана.“

Отново поглежда в огледалото и забелязва някакъв яркочервен автомобил на Бейр Стрийт, точно до къщата на Джоузефсънови — прилича на микробус, паркиран на югозападния ъгъл на кръстовището — после отново пресича улицата и този път се насочва към № 247 — дома на Уайлър.

От всички обитаеми къщи на тази пресечка (на № 242, където едно време живееше семейство Хобарт, сега няма никого) единствено тази на Уайлърви е запусната — представлява малка постройка селски тип, която май трябва да се пребоядиса, а и се нуждае от нова настилка на алеята към гаража. На поляната пред къщата се върти поливачка, но пораженията на сухото горещо време още не са се заличили от тревата — а на съседските морави изобщо не им личи (всъщност дори и на тази пред празната къща, където преди живееха Хобартови). Ливадата на Уайлърви е пожълтяла тук-там, но от сега нататък ще съхне все повече и повече.

„Госпожа Уайлър не знае, че водата не достига — мислено отбелязва Кари и се пресяга към брезентовата чанта за поредния свит на руло вестник. — Съпругът ѝ сигурно щеше да знае, но...“

Изведнъж забелязва госпожа Уайлър (предполага, че вдовиците продължават да се наричат „госпожа“) зад вратата и това откритие — макар че тя едва ли е по-забележима от сянка — здравата го стряска. За миг изгубва равновесие и велосипедът залита, а когато подхвърля вестника (друг път свършено точно), изобщо не уцелва. „Шопър“ се приземява върху един храст до най-горното стъпало пред входната врата. Кари мрази подобни неща, направо ги *ненавижда* — като вестникарчето в тъпа комедия, което все мята вестник „Свирчо“ ту на покрива, ту в розовите храсти — ха-ха, вестникарчето, които не умеят да целят точно, какъв майтап — и някой друг ден (или ако се бе случило другаде) дори може би щеше да се върне, за да поправи грешката си... или навярно би подал вестника лично на домакинята с усмивка и пожелание за приятен ден. Но не и днес. Тук има нещо, което никак не му харесва. Има нещо необичайно в стойката ѝ — изправила се е зад входната врата с приведени рамене и увиснали ръце — като детска играчка без батерии. Но нередните неща като че ли не се изчерпват само с това. Оттук не се вижда достатъчно ясно и той не е съвсем сигурен, но му се струва, че госпожа Уайлър е гола от кръста нагоре, че стои във входното си антре само по къс панталон. Стои там и се вира в него.

И така да е, изобщо не е секси. Страшно е.

Онова хлапе, дете живее при нея, племенникът ѝ, *и то* е доста страшно. Сет Гарланд или Гарин или както там се нарича. Дума не обелва, дори да го заговориш: „Ей, как си, харесва ли ти тука, как

мислиш, Индиънс дали ще стигнат до финалите“ — само се пули насреща ти с кално кафявите си очи. На Кари му се струва, че сега госпожа Уайлър, която по принцип е приятна, го гледа със същия празен поглед. Като паякът, дето казал на мухата — „Добре дошла, заповядай в моя кабинет“, точно ей така го гледа. Съпругът ѝ почина миналата година (като се замисли, това се случи точно по времето, когато започнаха неприятностите на семейство Хобарт и те се преместиха), а хората казват, че не било нещастен случай. Говори се, че Хърб Уайлър, който събираше марки и веднъж подари на Кари стара въздушна пушка, се е самоубил.

Побиват го тръпки — двойно по-зловещи в горещ ден като този — и той отново се отправя към отсрещния тротоар, хвърляйки разсеян поглед в огледалото. Червеният микробус още стои на ъгъла на Беър и Поплър (сигурно е бричката на някой баровец), но сега се е появил още един автомобил, който се спуска надолу по улицата — Кари веднага разпознава синята акура. Това е колата на господин Джаксън, другия учител, който живее на тази пресечка. Той обаче съвсем не е гимназиален преподавател; господин Джаксън е всъщност *професор* Джаксън, или пък може би просто доцент Джаксън. Преподава в държавния университет в Охайо, ха да видите. Джаксънови живеят на № 244, от горната страна на старата къща на семейство Хобарт. Това е най-приятният дом на цялата пресечка — просторна едноетажна къща с островърх покрив, с огромен жив плет в долния край на двора и дървена ограда откъм горната страна, където се намираще домът на стария ветеринарен лекар.

— Здравсти, Кари! — подвиква господин Джаксън и спира до него. Облечен е с избелели джинси и тениска с огромно жълто ухилено лице отпред. „ПРИЯТЕН ДЕН!“ — сякаш казва господин Усмивков. — Как си, калпазанино?

— Страхотно, господин Джаксън — отвръща Кари с усмивка. За миг се колебае да ли да не допълни — „Само дето ми се струва, че госпожа Уайлър стои на вратата без блуза“, но след това се отказва. — Направо е бомба.

— Започна ли вече да играеш?

— Досега само два пъти, ама няма страшно. Снощи ми оставиха два-три ининга и сигурно довечера пак ще ме пуснат за малко. Но на мен това ми стига, без майтап. Все пак на Франки Албертини това му е

последната година в отбора. — Кари му подава свития на руло „Шопър“.

— Правилно — отвръща господин Джаксън и взима вестника. — А следващата година е ред на мосю Кари Риптън.

Хлапакът се размива, блазнейки се от мисълта как ще стои на игрището, издокаран в екипа на отбора, и ще вие като същински върколак.

— А вие пак ли сте на лятно училище?

— А-ха. Водя два курса. „Историческите драми на Шекспир“ и „Джеймс Дики и нова южна готика“. Случайно да ти се струват интересни?

— Ами, благодаря, мисля, че ще ги пропусна.

Питър кима сериозно:

— Правилно, тъкмо няма да се наложи да ходиш на лятно училище, калпазанин такъв. — Потупва усмихнатата картинка на гърдите си. — През юни ни поотпускат в облеклото, но в летните курсове вече цари пълна свобода. Винаги е било така. — Хвърля вестника на седалката и добавя: — Гледай да не припаднеш от жега, докато обикаляш квартала с тия вестници.

— Няма. И без друго май ще вали. От време на време ми се причуват гръмотевици.

— Така казаха и по... *внимавай!*

Край момчето се стрелка огромна рошава фурия, която се носи подир червена летяща чиния. Велосипедът се накланя към автомобила на господин Джаксън и немската овчарка, която гони фризбито, само леко перва с опашка Кари.

— *Той* да гледа да не припадне от жега — отбелязва момчето.

— Сигурно си прав — съгласява се господин Джаксън и бавно потегля надолу.

Кари проследява с поглед Ханибал, който настига играчката на отсрещния тротоар, захваща я и се обръща. На шията на кучето се мъдри шикарна джуфка и то сякаш е ухилено до уши.

— Донеси я, Ханибал! — провиква се Джим Рийд, а брат му — Дейвид — му приглася:

— Хайде, Ханибал! Не се прави на глупав! Дръж! Донеси!

Ханибал стои пред № 246 — точно срещу къщата на госпожа Уайлър — стиска фризбито със зъби и бавно размахва опашка. Като че

ли се ухилва още по-широко.

Близнаците Рийд живеят на № 245, до дома на госпожа Уайлър. Момчетата стоят в края на ливадата пред дома си (едното тъмнокосо, другото светлолико, но и двете високи, хубавци, облечени с изрязани тениски и съвършено еднакви къси гащета марка „Еди Бауър“) и се взират в Ханибал, който се бави на отсрещния тротоар. Зад тях се виждат две момичета. Едното е Сюзи Гелър от съседната къща. То е хубавко, но не, как да кажем, *трепач*. Другата девойка с червена коса и дълги крака, същинска капитанка на училищната агитка, е различна работа. Кари не я познава, но на драго сърце *би се запознал* с нея, както и с всичките ѝ надежди и мечти, планове и фантазии. Особено пък с фантазиите. „*Не* и в този живот — казва си. — Тази е голяма. Поне на седемнадесет.“

— Ой, *Божичко!* — възкликва Джим Рийд, а после се обръща към тъмнокосия си брат: — Този път *ти* иди да вземеш фризбито.

— В никакъв случай, цялото ще е в лиги — отвърща Дейв Рийд. — *Ханибал, бъди добро куче и ми донеси тая играчка!*

Ханибал стои на тротоара пред дома на Док и като че продължава да се усмихва. „Тц-тц — сякаш казва той, но не се налага да изрича каквото и да било — отговорът е в усмивката и в царствено невъзмутимата извивка на опашката му. — Тц-тц, вие си имате момичета и панталонки марка «Еди Бауър», обаче пък аз съм ви взел летящата чиния и цялата съм я олигавил с кучешка слюнка и по моему съм велик.“

Кари бръкна в джоба си и извади пликче слънчогледови семки — бе открил, че много помагат, докато чакаш да те пуснат в игра. Вече е голям специалист — разтваря ги със зъби, сдъвква вкусната ядка и в същия миг изплюва обелката на напуканата циментова площадка под навеса, където се намират пейките за резервите, извършвайки всичко това със светкавична скорост, като истински състезател от Голямата лига.

— На се тревожете — подвиква на близнаците, надявайки се червенокосата чаровница да бъде поразена от звероукротителската му храброст, макар да знае, че това е такава глупост, каквато само някое хлапе в осми-девети клас би могло да измисли, но тя изглежда тъй прекрасна с тези къси бели панталони с маншети, о, Боже всемогъщи,

а и къде се е чуло и видяло измислиците да са навредили на някое дете?

Кари накланя пакетчето и разкъсва целофана. Ханибал веднага пристига, захапал в ухилената си муцуна червената летяща чиния. Момчето сипва малко семки в дланта си.

— Добро куче — казва. — Я виж какви хубавини. Слънчогледови семки, любимо лакомство на кучетата по цял свят. Опитай ги. Ще ти харесат.

Още миг Ханибал души семките с деликатно потрепващи ноздри, после пуска играчката на улицата и омиа всичките семки от дланта на момчето. С мълниеносна бързина Кари се навежда, грабва фризбито (май *наистина* е поолигавено) и го праща към Джим Рийд. Подаването е перфектно, съвсем плавно — Джим Рийд улавя пластмасовата играчка без никакво усилие. О, Боже, Исусе Христе, червенокосата *ръкопляска* и подскача край Сюзи Гелър, а гърдичките ѝ (малки, но прелестни) се полюшват под потника ѝ. Благодаря ти, Господи, благодаря ти, в банката на паметта вече имаме достатъчно материал за самозадоволяване поне за седмица напред.

Ухилен до уши, без изобщо да подозира, че ще си отиде от този свят девствен и резерва в бейзболния отбор, Кари подхвърля „Шопър“ на малката веранда на Том Билингзли (откъм задния двор долита тъжният вой на сенокосачката), а после отново се насочва към дома на семейство Рийд. Дейв подхвърля летящата чиния на Сюзи Гелър, поема вестника, който Кари пуска в ръцете му, и казва:

— Благодаря за фризбито.

— Няма нищо — после кима към червенокосата. — Коя е?

Дейв се изсмива, но не злобно:

— Няма значение, човече. Дори не си прави труда да питаш.

Кари се двоуми дали да не понастоява още малко, но после решава, че май е по-добре да прекрати разговора, докато все още е във водеща позиция — в крайна сметка взе фризбито, а тя му изръкопляска, пък и само да я види човек как подскача с този потник, това стига да размекне и най-коравите. За такъв зноен следобед е предостатъчно.

Червеният микробус се раздвижва и бавно изпълзява иззад ъгъла.

— Довечера ще идваш ли на мача? — обръща се Кари към Дейв Рийд. — Играем срещу „Кълъмбъс Ребълс“. Вероятно ще стане силен

мач.

— Ти ще играеш ли?

— Сигурно ще ме пуснат за няколко ининга и поне веднъж на първа база.

— Ами тогава най-вероятно няма да идвам — отвърща Дейв и надава такъв крясък, че на Кари едва не му призлява. „Близнаците изглеждат като млади богове с тия потници — отбелязва наум той, — но като отворят уста, подозрително много напомнят за близнаците Хейгър от «Хий Хо»^[8].“

Кари хвърля поглед към къщата на ъгъла на Поплър и Хайъсинт, точно срещу магазина. Последната къща вляво, като в онзи филм на ужасите със същото заглавие. На алеята отпред няма автомобил, но това нищо не означава — може да е в гаража.

— У тях ли си е? — пита Кари и посочва с брадичка към № 240.

— Де да знам — приближава се и Джим. — Ама човек и без това почти никога не знае. Тоя затова е такъв особняк. Скапаната му кола все си стои в гаража, а той минава през горичката и излиза на Хайъсинт. Сигурно пътува с автобус.

— Страх ли те е от него? — обръща се Дейв към Кари. Не го дразни нарочно, но натам отива.

— Не, по дяволите — отвърща Кари най-невъзмутимо, поглежда към червенокосата и се пита как ли би се почувствал с такова парче в прегръдките си... а може би дори ще му пусне език и ще се притисне към издутината под ципа на панталона му. „Не и в този живот, братче“ — повтаря си.

Махва на червенокосата, а когато тя отвърща на поздрава, Кари си придава съвършено невъзмутим вид, макар вътрешно да примира от радост, после подкарва по диагонал през улицата към № 240. Ще хвърли вестника на верандата с обичайния си точен замах, а после — ако, приковало в него изцъклените си от яка дрога очи, откаченото бивше ченге не изхвъркне от входната врата с пяна на уста, я със служебен пистолет, я с някое мачете, я кой знае — Кари ще се отбие отсреща до „От Б до Я“ за чаша безалкохолно, за да отпразнува и днешното успешно преодоляване на маршрута — от Андерсън Авеню до Кълъмбъс Брод, от Кълъмбъс Брод до Беър Стрийт, от Беър Стрийт до Поплър Стрийт. А после към къщи, за да се преоблече в спортния си екип и да отива на бойното бейзболно поле.

Първо обаче трябва да се справи с № 240 Поплър Стрийт — дома на бившия полицаи, уволнен, задето претрепал две хлапета от Норт Сайд, които уж изнасилили някакво момиченце. Кари не знае дали в цялата тази история има поне капка истина — във вестниците естествено изобщо не се спомена за това — но е срещал погледа на ченгето и в тези очи има нещо, което не е виждал никога преди това — те се взират отсъстващо като очите на робот и ти се прииска да извърнеш поглед при първа възможност, но без да излезе, че те е страх.

На върха на хълма червеният микробус — ако изобщо е микробус, защото е толкова разкрасен и особен, че е много трудно да се прецени със сигурност — завива и влиза в Поплър. Започва да набира скорост. Звукът на двигателя наподобява на шумолене на коприна. И какво, моля ви се, представлява тази щуротия на покрива?

Джони Маринвил престава да свири, за да огледа по-добре минаващия микробус. Стъклата са огледални и отвътре не се вижда нищо, но това чудо на покрива прилича на хромирана радарна чиния — дявол го взел, ако пък не прилича на радар. ЦРУ ли пристига на Поплър Стрийт? Отсреща Брад стои на моравата пред дома си и продължава да стиска маркуча в едната си ръка и вестника в другата. Брад също се е заяпал в бавно отминаващия микробус (Но *дали* е микробус? *Дали?*), а на лицето му е изписана смесица от изумление и почуда.

Слънчевите лъчи се отразяват в червената боя и никелираните части под тъмните стъкла, отразяват се тъй ярко, че заслепяват Джони.

В съседство Дейвид Карвър продължава да мие колата си. Не може да му се отрече, че кипи от ентузиазъм — шевролетът му е потънал в пяна чак до чистачките.

Лъскавият червен микробус го подминава с тихо бръмчене.

На отсрещната страна на улицата близнаците и приятелките им изоставят играта на летяща чиния, за да гледат едва-едва придвижващия се автомобил. Застанали са в правоъгълник, а в средата седи Ханибал, пъхти доволно и изчаква следващия удобен случай да сграбчи фризбито.

Събитията вече се развиват почти мълниеносно, но все още никой на Поплър Стрийт не го е проумял.

В далечината изстрещява гръмотевица.

Кари Риптън почти не забелязва микробуса в огледалото на велосипеда, нито пък жълтия камион марка „Райдър“, който завива откъм Хайъсинт и спира на асфалтирания паркинг пред „От Б до Я“, където децата на Карвърови стоят край червената каручка и продължават да се разправят дали сестрата на Ралф ще го тегли нагоре по хълма или не. Ралф е съгласен да върви сам и *също така* да си държи устата затворена за списанието с Итън Хок на корицата, стига любимата му сестричка Маргрит Мухата да му отстъпи *цялото* шоколадче, вместо само половината.

При вида на бялата пара, която излиза изпод решетката на камиона и свисти като огнения дъх на някой дракон, децата прекратяват спора, но Кари Риптън не обръща никакво внимание на шофьора на камиона и неговите проблеми. Вниманието му е съсредоточено върху едно-единствено нещо и то е: да достави вестника в дома на побърканото бивше ченге и да си тръгне напълно невредим. Полицаят се нарича Колийър Ентрейджиън и е единственият човек на цялата пресечка, сред чиято морава се мъдри табелка с надпис „ПРЕМИНАВАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. Вярно че е малка и съвсем дискретна, но все пак я има.

„Как може да не е в затвора, ако наистина е убил две деца?“ — пита се Кари, при това не за пръв път. После решава, че му е все едно. В днешния задушен следобед изобщо не му влиза в работата защо бившият полицай не е зад решетките — неговата работа е да *оцелее*.

Тъй като е погълнат от мислите си, няма нищо чудно, че не забелязва нито камиона от чиято решетка се стеле гъст облак пара, нито двете деца, които за момента са прекратили споровете относно списанието, шоколадчето и червената каручка, нито пък микробуса, който се спуска по хълма. Той е изцяло съсредоточен върху задачата да не се превърне в поредната жертва на ненормалното ченге, а това е чиста ирония, защото съдбата всъщност се приближава към него отзад.

Едното странично стъкло на микробуса бавно се спуска.

Показва се цев на пушка. Тя има странен цвят, не точно сребърен, но не и сив. Двете дула приличат на изобразен в черно символ на вечността.

Нейде отвъд изцъкленото небе гръмотевицата отново изтрещява.

Из Кълъмбъския Вестник „Диспач“, 31 юли 1994 година:

СЕМЕЙСТВО ОТ ТОЛИДО ИЗБИТО В САН ХОСЕ

ЧЕТИРИМА ОТ ПЕТЧЛЕННОТО СЕМЕЙСТВО ЗАСТРЕЛЯНИ; ОЦЕЛЯВА
ШЕСТГОДИШНО МОМЧЕ

САН ХОСЕ, Калифорния, 30 юли. — Семейна ваканция в Северна Калифорния завърши трагично вчера, когато в резултат на ожесточена стрелба загинаха четирима членове от семейство от Толидо. Полицията смята, че загиналите по погрешка са станали жертва на организирано престъпно деяние. По тях са стреляли от минаващ по улицата автомобил. Убитите са Уилям Гарин, 42 г., Джун Гарин, 40 г., и две от трите им деца — Джон Гарин, 12 г., и Мери Лу Гарин, 10 г. Семейство Гарин гостувало на Джоузеф и Роксан Калабрезе, техни приятели от студентските години. По време на стрелбата семейство Калабрезе се намирали зад къщата и не пострадали. Освен това оцелял и шестгодишният Сет Гарин, който си играел на пясъка в задния двор. Според Джоузеф Калабрезе, когато били застреляни, семейство Гарин и двете им големи деца играели крокет на ливадата пред къщата.

„Не мога да повярвам, че живеем в такова общество, че подобни неща изобщо са възможни — коментира потресен член на семейство Калабрезе. — Това е хубав квартал. Никога досега не сме имали такива инциденти.“ Свидетели съобщават, че непосредствено преди стрелбата недалеч от мястото на произшествието е бил забелязан червен микробус. Мъж твърди, че автомобилът може да е бил екипиран със специални уреди за наблюдение. „Имаше нещо като радарна чиния на покрива — каза той. — Ако престъпниците не го скриват някъде, вероятно няма да е трудно да се намери.“ Полицията обаче все още не е открила мистериозния микробус, няма и задържани. Запитан за оръжието, използвано при атаката, лейтенант Робърт Алварес каза единствено, че още не разполага с

резултатите от балистичния анализ, но разследването продължава.

[1] Детска бейзболна лига в САЩ. — Б. пр. ↑

[2] Мексиканско ястие, което се състои от прегъната палачинка с плънка от накълцано месо, със зелена салата и т.н. — Б. пр. ↑

[3] Американско списание за мъже, което съдържа сериозни материали, но е известно най-вече с порнографските снимки и статиите за секс, които публикува. — Б. пр. ↑

[4] (р. 1937) — Американски актьор и комедиант, известен най-вече с телевизионното си шоу през 80-те години; първият чернокож актьор, получил значителна роля в популярен телевизионен сериал през шейсетте години. — Б. пр. ↑

[5] Американски соулпевец и автор на песни (1939–84). — Б.пр. ↑

[6] Американски певец и на популярна музика (р. 1912). — Б.пр. ↑

[7] Асоциация на служителите в Американската армия през войната. — Б. пр. ↑

[8] Американска телевизионна програма, в която с елементарно чувство за хумор се представят провинциалистите и кънтримузиката. — Б. пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

1

Стив Еймс забеляза че се стреля, защото следеше с поглед двете деца, които се караха край червената каручка пред магазина. Момчето изглеждаше ужасно ядосано на момченцето и за миг на Стив му се стори, че ще го удари... и малкият ще се стовари върху каручката и право под колелата на камиона. Да прегази тоя хлапак с риза като на Барт Симпсън^[1] в централно Охайо със сигурност ще бъде идеален завършек на днешния кошмарен ден.

Спря доста далеч от тях — страх лозе пази — и в същия миг забеляза, че децата изоставиха спора и вниманието им се насочи към парата, която се вдигаше от радиатора на камиона. Зад тях, на сред улицата, бе спрял червен микробус — Стив не бе виждал такъв яркочервен микробус през целия си живот. Само че не толкова боята привличаше вниманието. Най-много се набиваше на очи блестящата щуротия на покрива на автомобила. Напомняше футуристична радарна чиния. Приспособлението дори се въртеше бавно като истински радар.

На отсрещната страна на улицата се виждаше хлапе с велосипед. Микробусът се плъзна към момчето, сякаш шофьорът (или *някой* от пътниците) искаше да разговаря с него. Момчето дори не подозираше за приближаващия се автомобил — то бе извадило свит на руло вестник от чантата, която висеше отстрани на бедрото му, и тъкмо замахваше да го хвърли.

Без да си дава сметка какво прави, Стив изключи двигателя на камиона. Вече не чуваше съскането на радиатора, нито виждаше двете деца край червената каручка, нито мислеше какво да каже, като се обади на телефон 800, който му бяха дали от фирмата „Райдър“ в случай, че закъса с двигателя. Веднъж или два пъти през живота му го бе осенявал ирационален проблясък — предусещане, гадателско прозрение — но в миг го обзе не просто предчувствие, а непоколебима увереност, че тук ще се случи нещо. И то нещо ужасяващо.

Не видя двойната цев, която се подаваше от страничното стъкло на микробуса, защото се намираще в неудобна позиция, но чу трясъка

и моментално го разпозна. Бе израснал в Тексас и никога не би сгрешил пушечен изстрел с гръмотевица.

Момчето отхвъркна от седалката на велосипеда със сгърчени рамене и присвити колене, а шапката му падна. Фанелата му бе скъсана на гърба и Стив забеляза повече, отколкото би искал — кръв и почерняла, разкъсана плът. Както бе замахнало да хвърли вестника, момчето го изпусна, свитата на руло хартия се изтъркала зад него в сухата канавка, в същия миг хлапето се строполи на ливадата пред малката къща на ъгъла.

Шофьорът на микробуса спря на сред улицата, почти на кръстовището с Хайъсинт, без да изключва двигателя.

Стив Еймс седеше зад волана на наетия камион и с отворена уста наблюдаваше как задното дясно стъкло на микробуса плавно се смъкна като автоматичния прозорец на кадилак или линкълн.

„Не знаех, че са способни на това — рече си, после — *що* за микробус е това, да му се не види?“

С крайчеца на окото си забеляза, че някой излезе от магазина — девойка в синя престилка, каквито понякога носят касиерите. Бе вдигнала ръка да засенчи очите си. Стив ясно виждаше младата жена, но сега вестникарчето бе зад микробуса. Забеляза, че през току-що спуснатото стъкло се подаваше дулото на двуцевка.

И най-сетне забеляза, че двете деца стоят край червената си каручка — на сред тротоара, напълно беззащитни — и гледат в посоката, откъдето за пръв път се чува изстрелите.

Немската овчарка Ханибал видя едно-единствено нещо — свития на руло вестник, който падна от ръката на Кари Риптън в мига, когато пушечен залп свали момчето от велосипеда и от лентата на живота. Ханибал се впусна подир плячката си с радостен лай.

— *Ханибал, недей!* — викна Джим Рийд. Изобщо не разбираше какво става (не бе израснал в Тексас и бе взел изстрела за гръмотевица, но не защото му *приличаше* на гръмотевица, а просто защото не можеше да го възприеме другояче в контекста на летен следобед на Поплър Стрийт), но случващото се никак не му харесваше. Без да мисли какво прави — или защо — запрати фризбито по права линия към магазина, надявайки се да привлече вниманието на Ханибал и да го отклони от поетата посока. Но замисълът се провали. Кучето не обърна абсолютно никакво внимание на летящата чиния и продължи да се носи напред, устремено към вестника в канавката, точно пред червения автомобил.

Синтия Смит също безпогрешно разпознаваше огнестрелните изстрели — когато беше малка, баща ѝ, по професия проповедник, всяка събота ходеше на лов за птици и често я взимаше със себе си.

Този път обаче нямаше викач.

Синтия остави евгиния роман, който четеше, заобиколи щанда, излезе с бързи крачки пред магазина и застана на най-горното стъпало. Яркото слънце я заслепи и тя вдигна ръка да засенчи очите си.

Видя автомобила, чийто двигател работеше на празен ход; забеляза и пушката, която изникна на задното стъкло и се прицели право в децата на Карвърови. Те изглеждаха учудени, но като че ли още не бяха много изплашени.

„Божичко — рече си тя. — Божичко, тоя се кани да застреля децата.“

Тя сякаш се вкамени. Съзнанието ѝ заповядваше на краката ѝ да се раздвижат, но те не помръдваха.

„Тръгвай! Тръгвай! ТРЪГВАЙ!“ — ядно си заповяда тя и безмълвният крясък сякаш разби леденото вцепенение, което я бе обзело. Втурна се надолу по циментовите стъпала, като едва не се препъна, и сграбчи децата. Двете зейнали цеви изглеждаха огромни и тя осъзна, че е прекалено късно. Първоначалният миг на вцепенение се бе оказал фатален. Чисто и просто сега онзи в задния край на микробуса освен двете невинни дечица щеше да застреля и една двадесетгодишна пънкарка.

Дейвид Карвър пусна гъбата в кофата със сапунената вода, която се намираще точно до предната дясна гума на колата марка „Каприс“ и бавно се запъти по алеята към улицата, за да види какво става. Джони Маринвил, съседът отдясно, също отиваше натам, без да изпуска китарата си. Брад Джоузефсън беше захвърлил маркуча да шурти в тревата и също прекосяваше ливадата към улицата. Брад продължаваше да стиска новополучения вестник „Шопър“.

— Кола ли беше? — попита Джони. Не му се вярваше. Отдавна, още в дните преди Кити-Кат, когато все още се смяташе за „сериозен писател“ (фраза, която според него бе точно толкова хаплива, колкото и „една наистина добра курва“), Джони бе ходил на ужасяваща изследователска обиколка из Виетнам и току-що чутият звук повече му напомняше на онези гърмежи, познат му от Тетската^[2] офанзива. Гърмежи сред джунглата. Които убиват хора.

Дейвид поклати глава, сетне вдигна ръце, сякаш искаше да каже, че няма представа. Зад тях мрежестата входна врата на боядисаната в кремаво и зелено селска къща се хлопна с трясък и по алеята зашляпаха боси крака. Това бе Пай, облечена с джинси и закопчана накриво блуза. Косата ѝ бе прилепнала към черепа като мокра каска. Току-що бе взела душ и ухаеше на шампоан.

— Какво беше това? За Бога, Дейвид, прозвуча като...

— Като изстрел — каза Джони, после неохотно добави: — Даже съм сигурен, че беше изстрел.

Кърстин Карвър — приятелите ѝ я наричаха Кърсти, а съпругът ѝ, по причини, които само един съпруг би могъл да знае, ѝ викаше Пай — погледна към подножието на хълма. В очите ѝ се промъкваше ужасено изражение — не само зениците ѝ, а сякаш цялото ѝ лице се разшири. Дейвид проследи погледа ѝ. Първо забеляза работещия на празен ход автомобил, след това видя и цевта, която се подаваше над спуснатото стъкло.

— *Ели! Ралф!* — изписка Пай. Крясъкът беше толкова пронизителен и оглушителен, че в задния двор на Содерсънови ръката

на Гари, който тъкмо надигаше чашата с мартинито, застина във въздуха и той се послуша. — *Божичко, Ели и Ралф!*

Тя хукна с все сила надолу към микробуса.

— *Не, Кърстин, недей!* — изрева Брад Джоузефсън. Затича се към нея и излезе на улицата в същия миг, след това се насочи диагонално през платното, за да я настигне в средата, а може би дори да я пресрещне някъде между Джаксънови и Гелър. Тичаше със смайваща бързина за огромната си фигура, но само след десетина крачки разбра, че няма да успее да я настигне.

Дейвид Карвър също се затича след жена си — коремът му подскачаше нагоре-надолу над смехотворно тесните бански гащета, а джапанките му шляпаха по тротоара, сякаш някой стреляше с капсов пистолет. На улицата го последва и сянката му, издължена и толкова слаба, колкото пощенският служител Дейвид Карвър не е бил от юношеските си години.

„Отидох си — рече си Синтия, докато се отпускате на коляно между двете деца и посягаше да обгърне раменете им с двете си ръце, за да ги привлече назад към себе си. Макар че от това нямаше кой знае каква полза. — Отидох си, отидох си, отидох си за едното нищо.“

Но не можеше да откъсне поглед от двете циви на пушката, които зееха черни като безжалостни очи.

Дясната врата на жълтия камион се отвори и отвътре се подаде дългунест мъж с джинси и фланелка на някаква рокгрупа, със силно набраздено лице и дълга до раменете прошарена коса.

— Доведете ги тук, госпожо! — викна той. — Бързо! *Бързо!*

Тя забута децата към камиона, макар да знаеше, че вече е твърде късно. Сетне, докато мислено се подготвяше да посрещне куршума или сачмите (сякаш е възможно човек да се подготви за подобно безочливо посегателство), цевите, които се подаваха над задното стъкло на микробуса, се извърнаха и се насочиха напред. Изстрелът отекна над знойния ден така, сякаш огромна метална топка набираше скорост по каменен улей. Синтия забеляза искриците, които лизнаха дулото. Кучето на семейство Рийд, което тъкмо се канеше да сграбчи изпуснатия вестник, отхвъркна надясно.

— *Ханибал!* — изпищяха в хор Джим и Дейв Рийд. Техният кръсък напомни на Синтия на близнаците от рекламата на ментовата дъвка „Ригли“.

Гласна децата на Карвърови към отворената врата на кабината с такъв замах, че братчето мърморко падна и моментално се разциври. Момичето — винаги Ели и никога Маргарет, припомни си Синтия — се извърна назад, а на лицето му бе изписано неописуемо жално изражение на недоумение. После дългокосият мъж хвана малката за ръката и я изтегли в кабината.

— На пода, дете, лягай на пода! — викна й, после се наведе да поеме и ревящото момченце. Клаксонът на огромния камион изсвири — шофьорът бе проврял крака си през волана, за да не падне с главата надолу на улицата. Синтия блъсна червената каручка, сграбчи

сополанкото отзад за панталоните и го подаде на шофьора. Откъм хълма се чуваха гласовете на мъж и жена, които се приближаваха и викаха децата. „Мама и татко — предположи тя, — а ако не внимават, ще вземат да ги застрелят на улицата, като кучето и вестникарчето.“

— *Качвайте се тук!* — викна ѝ мъжът. Синтия не се нуждаеше от повторна покана и бързо се изкатери в претъпканата кабина на камиона.

Гари Содерсън изникна с целеустремени крачки (макар и не много уверени) иззад ъгъла на къщата, продължавайки да стиска чашата с мартини. Бе чул повторен трясък и се питаше дали пък газовият грил на съседите Гелър не е избухнал. Забеляза Маринвил — който през осемдесетте години бе забогатял от писане на детски книжки за някакъв неправдоподобен герой на име Пат Кити-Кат — да стои насред улицата, засенчил очи с дланта си и да се взира към подножието на хълма.

— Какво става, братко? — викна Гари и застана до него.

— Струва ми се, че някой от ей онзи микробус долу току-що уби Кари Риптън и застреля кучето на Рийд — отвърна Джони Маринвил със странен, безизразен глас.

— *Какво?* Кому би хрумнало подобно нещо?

— Нямам представа.

Гари забеляза мъж и жена — бяха Карвърови, почти бе сигурен в това — които тичаха надолу по улицата към магазина, следвани на не повече от крачка от чернокож, който не можеше да бъде друг освен единственият и неповторим Брад Джоузефсън.

Маринвил се извърна към Гари:

— Кофти работа. Ще извикам ченгетата. А междувременно те съветвам да изчезнеш от улицата. *Веднага.*

Забърза по алеята към дома си. Гари не обърна внимание на съвета му и остана да стърчи посред улицата, загледан в работещия на празен ход автомобил в подножието на хълма, пред дома на Ентрейджиън; изведнъж му се прииска (а за него подобно желание бе неимоверно странно) да не е толкова пиан.

Вратата на къщурката на № 240 с трясък се отвори и отвътре излетя Коли Ентрейджиън, точно както винаги със страх си го бе представял Кари Риптън — с пистолет в ръка. Инак обаче изглеждаше съвсем нормален — нямаше пяна на устата, а очите му не бяха кървясали и подпухнали. Беше висок мъж, най-малко метър и осемдесет, и макар вече да бе пуснал коремче, раменете му бяха широки и мускулести като на състезател по американски футбол. Носеше сивкаво зелени панталони, но нямаше риза. Лявата половина на лицето му беше покрита с пяна за бръснене, а на рамото му беше праметната хавлиена кърпа. Пистолетът беше тридесет и осми калибър, като нищо служебното оръжие, което Кари често си бе представял, докато подхвърляше „Шопър“ пред прага на къщата му.

Коли погледна мъртвото момче, което лежеше по корем на ливадата пред дома му — дрехите му се бяха навлажнили от поливачката (а вестниците, които се бяха разпилели от чантата му, вече бяха подгизнали), после извърна очи към микробуса. Вдигна оръжието и прихвана дясната си китка с другата ръка. В същия миг автомобилът потегли. Въпреки това Коли се канеше да стреля, но после се отказа. Трябваше да внимава. Някои хора в Кълъмбъс, които имаха достатъчно власт, щяха да посрещнат със задоволство новината, че Колиър Ентрейджиън е използвал огнестрелно оръжие на улицата в жилищното предградие Уенуърт... оръжие, което по закон трябваше да сдаде.

„Това не е оправдание и ти го знаеш — рече си и се извърна да погледне отминаващия микробус. — Стреляй! Натисни проклетия спусък!“

Но все пак не стреля, а когато колата зави наляво по Хайъсинт, забеляза, че отзад няма регистрационен номер... пък и тая сребриста щуротия на покрива? *Това пък какво е, за Бога?*

В същия миг на отсрещната страна на улицата господин и госпожа Карвър влетяха в паркинга пред „От Б до Я“. Джоузефсън ги следваше по петите. Чернокожият погледна наляво и видя, че

червеният микробус е изчезнал зад дърветата, които скриваха пресечката от Хайъсинт Стрийт източно от Поплър — а после се приведе и задиша тежко, опрял длани на коленете си.

Затъкнал пистолета отзад в панталоните си, Коли прекоси улицата и сложи ръка на рамото на Джоузефсън.

— Добре ли си, човече?

Брад вдигна поглед и едва се усмихна. По лицето му се стичаше пот.

— Може би.

Коли се приближи до жълтия камион, като мимоходом хвърли поглед към червената каручка. В нея имаше две неотворени кутии пепси кола. До задното колело се търкаляше шоколадче, което някой бе настъпил.

Дочу писъци. Извърна се и видя двамата близнаци, чийто слънчев загар прикриваше преbledнелите им лица — те не гледаха кучето си, а момчето, сгърчено на неговата ливада. Русият близък — май беше Джим — се разплака. Другият отстъпи назад, сбърчи нос, после се наведе и повърна върху босите си крака.

Плачейки с глас, госпожа Карвър свали сина си от камиона. Момчето, което също ревеше, обви ръце около шията ѝ и увисна като удавник.

— Шшт — зауспокоява го жената с джинсите и закопчаната накриво риза. — Шш, тихо, мамино съкровище, всичко свърши. Лошият си отиде.

Дейвид Карвър пое дъщеря си от ръцете на дългокосия мъж, който тронаво се пресягаше през седалката, и я прегърна.

— *Tat-me*, цялата ме осапуни! — запротестира момичето. Карвър я целуна по челото и промърмори:

— Няма значение. Добре ли си, Ели?

— Да. Какво стана?

Малката понечи да погледне към улицата, но баща ѝ закри очите ѝ.

Коли се приближи до жената с момченцето.

— Добре ли е синът ви, госпожо Карвър?

Тя го погледна, но като че не го позна и отново насочи вниманието си към скимтящото хлапе, започна да го гали и направо го поглъщаше с поглед.

— Да, струва ми се — прошепна. — *Добре ли си, Ралфи?*

Детето си пое дъх на пресекулки и нададе вой:

— *Маргрит трябва да ме тегли нагоре по хълма! Така се бяхме разбрали!*

Според Коли на малкия мърморко му нямаше нищо. Отново се обърна към моравата. Забеляза, че кучето лежи сред разширяваща се локва кръв, забеляза и русия близък, който неуверено се приближаваше към трупа на горкото вестникарче.

— Не мърдай! — провикна се Коли от отсрещния тротоар.

Джим Рийд се извърна към него:

— Ами ако още е жив?

— Какво, ако е жив? Да нямаш вълшебен лечебен прашец, че да го поръсиш? Нямаш, нали? Тогава не се приближавай до него.

Момчето пристъпи до брат си и потръпна.

— Боже, Дейви, виж си *краката* — рече, после се извърна настрана и също повърна.

Коли Ентрейджиън се захвана за работата, която си мислеше, че завинаги е изоставил миналия октомври, когато го изритаха от полицейското управление в Кълъмбъс заради позитивен тест за наркотици. Кокаин и хероин. Хубав номер, особено при положение, че никога не бе опитвал нито единия, нито другия наркотик.

Най-важно е: първо, да се защитават гражданите. Второ, да се помогне на ранените. Трето, да се изолира местопрестъплението. Четвърто...

Е, за четвъртото по важност ще се замисли, като се справи с първа, втора и трета точка.

Новата продавачка в денонощния магазин — кльощаво момиче с двуцветна коса, от която те заболяваха очите — се смъкна от камиона и оправи синята си престилка. Шофьорът я последва и се обърна към Коли:

— Ти ченге ли си?

— Да.

По-лесно бе да излъже, отколкото да се опитва да обясни. Карвърови, разбира се, ще са на различно мнение по въпроса, но те се занимаваха с децата си, а встрани от тях, Брад Джоузефсън все още се опитваше да си поеме дъх.

— Влезте в магазина! Всички! Брад? Момчета? — Той леко извиси глас на последната дума, за да разберат близнаците, че се обръща към тях.

. — Не, по-добре да се прибера у дома — отвърна Брад. Изправи се, хвърли поглед към тялото на Кари, после отново се извърна към Коли. Поне дишането му се беше възстановило — Коли вече се опитваше да си припомни как се прави изкуствено дишане и сърдечен масаж. — Белинда е горе и...

— Да, но за вас ще е по-добре да влезете в магазина, господин Джоузефсън, поне засега. В случай, че микробусът се върне.

— Защо ще се връща? — попита Дейвид Карвър. Продължаваше да стиска дъщеричката си в прегръдките си и гледаше Коли над главата ѝ.

Ентрейджиън сви рамене.

— Не зная. Нямам никаква представа защо изобщо са били тук. По-добре да не рискуваме. Влезте в магазина.

— Вие имате ли право да се разпореждате тук? — попита Брад. Тонът му, макар и не предизвикателен, подсказваше, че Коли няма такова право. Бившият полицаи скръсти ръце на голите си гърди. Депресията, която го бе обхванала от времето, когато го изгониха от полицията, през последните седмици бе започнала да се задълбочава, но сега чувстваше, че отново го заплашва с пълна сила. След миг поклати глава. Не. Няма право. Вече няма.

— Тогава ще се прибера при жена си. Не се сърдете, сър.

Коли неволно се поусмихна на предпазливото достойнство в тона му. „Ако ти ме уважаваш, и аз ще те уважавам“ — сякаш казваше чернокожият.

— Няма такова нещо.

Близнаците се спогледаха, сетне се обърнаха към Коли. Разбра какво искат и въздъхна.

— Добре. Но вървете с господин Джоузефсън. А като стигнете у вас, ще се приберете вкъщи заедно с приятелките си. Става ли?

Русокосият кимна.

— Джим — ти си Джим, нали?

Момчето отново кимна, изтривайки зачервените си очи.

— Майка ти у вас ли е? Или татко ти.

— Мама е вкъщи. Татко още е на работа.

— Добре, момчета. Вървете. Само че побързайте. И ти побързай, Брад.

— Ще направя всичко възможно — отвърна Брад, — но мисля, че вече изчерпах цялата си квота бързане за деня.

Тримата се запътиха нагоре по хълма по левия тротоар, където се намираха къщите с нечетните номера.

— И аз искам да отведа децата ни у дома, господин Ентрейджиън — обади се Кърстин Карвър.

Той въздъхна и кимна. Разбира се, какво толкова, по дяволите, отведи ги където си поискаш. Ако щеш в Аляска ги отведи. Пушеше му се, но бе оставил цигарите си вкъщи. Не беше пушил цели десет години, преди ония мръсници да му покажат вратата, а после и да го прекарат през нея. Бе възстановил предишния си навик с ужасяваща бързина. А сега му се пушеше, защото беше напрегнат. Не просто разстроен заради мъртвото момче пред дома си, а *напрегнат*. Напрегнат „кат вищица“, както би казала майка му. А защо ли?

„Защото на улицата има прекалено много хора — рече си, — ето защо.“

О, така ли? И какво точно означава *това*?

Не знаеше.

„Какво ти става? Прекалено дълго се задържа без работа? Да не би да откачаш? Това ли те човърка, а, Щурчо?“

„Не. Сребърната джунджурия на покрива на микробуса. Ето какво ме тормози, щурчо.“

„О? Така ли?“

Е, може би не точно... но става като за начало. Или пък за оправдание. В крайна сметка предчувствието си е предчувствие и човек или се доверява на предчувствията си, или не. Той самият винаги им бе вярвал и очевидно някакво си незначително уволнение изобщо не бе повлияло на силата им над него.

Дейвид Карвър остави дъщеря си на земята и пое цивреция хлапак от жена си.

— Аз ще те дърпам в каручката — рече на момченцето. — По целия път до вкъщи. Искаш ли?

— Маргрит мухата е влюбена в Итън Хок — довери му в отговор синът му.

— Нима? Е, дори да е така, не бива да я обиждаш — отвърна Дейвид.

Говореше с разсеяния тон на човек, който би простил на детето си — на *едното* си дете в този случай — абсолютно всичко. Жена му пък съзерцаваше същото това дете с такова умиление, сякаш бе светец или пророк. Единствено Коли Ентрейджиън забеляза неизказаната болка в погледа на момичето в мига, когато височайшото братче бе поставено в каручката. В момента Коли имаше други грижи, хиляди други грижи, но този поглед бе прекалено истински и прекалено тъжен, за да го пропусне човек.

Отмести очи към девойката с шантавата коса и застаряващия хипар от камиона под наем.

— Как мислите, дали мога поне вас да накарам да влезете вътре, докато дойде полицията?

— Ей, ама естествено — отвърна момичето и го измери с поглед. — А вие полицаи ли сте?

Карвърови се отдалечаваха — Ралф седеше по турски в каручката — но може би все още бяха достатъчно близо, за да чуят отговора му... но какво всъщност възнамеряваше да прави? Да излъже ли? „Ако тръгнеш по този път, ще свършиш на улица «Откачаторска». Бивше ченге с колекция от значки, също като Елвис. Можеш да се представиш за частен детектив, макар че така и не се накани да си извадиш разрешително. След десетина-петнадесет години още ще се перчиш като някоя трийсетгодишна мадама, която продължава да ходи с къси поли и без сутиен, за да покаже на хората (на повечето от които хич не им пука за нея), че гимназиалните ѝ дни още не са отминали.“

— Бях — отвърна. Служителката кимна. Онзи с дългата коса го наблюдаваше любопитно, но и с уважение. — Добре се справихте с децата — добави Коли, гледайки момичето, макар че се обръщаше и към двамата.

Синтия размисли, сетне поклати глава.

— Заради кучето беше — каза и се отпрати към магазина. Коли и застаряващият хипар я последваха. — Онзи тип в микробуса — с пушката, де — той се канеше да стреля по децата. — Обърна се към дългокосия: — Видяхте ли? Съгласен ли сте е мен?

Той кимна.

— Не бяхме в състояние да направим абсолютно нищо. — Акцентът му беше прекалено носов и провлачен. „Сигурно е от Тексас“ — предположи Коли. От Тексас или от Оклахома. — После кучето го разсея — нали? — и той го застреля.

— Именно — съгласи се Синтия. — Ако *не* го беше разсеяло... мисля, че и ние щяхме да сме мъртви. — Посочи с брадичка към Кари Риптън. После въведе мъжете в магазина.

ИЗ „ФИЛМИТЕ ПО ТЕЛЕВИЗИЯТА“

СЪСТАВИТЕЛ СТИВЪН Х. ШОИЪР, ИЗДАТЕЛСТВО „БЕНТАМ БУКС“:

ОТМЪСТИТЕЛИТЕ (1958 г.) В главните роли: Джон Пейн, Тай Хардин, Карън Стийл, Рори Калхун. Уестърн под средно ниво за жестоки доброволни пазители на реда; някои сцени и ефекти са изненадващо жестоки за филм от края на петдесетте години. Миньорски град в Колорадо е тероризиран от доброволците (предвождани от Калхун), които отначало изглеждат като свръхестествени създания, но впоследствие става ясно, че са бандити от класата на капитан Куонтрил. Пейн е изключително слаб; Стийл използва до крайност възможностите, предоставени ѝ от кабаретните костюми с огромни деколтета. (Реж.: Били Ранкорт, Америкън-Интернешънал Пикчърс, 81 мин, черно-бял.)

[1] Герой от анимационната поредица „Семейство Симпсън“, който непрекъснато прави бели. — Б. пр. ↑

[2] Виетнамската лунна Нова година, която се празнува в края на януари или началото на февруари. — Б. пр. ↑

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1

Поплър Стрийт/15:58/15 юни 1996 г.

Миг след като Коли, Синтия и дългокосият тип от камиона влизат в магазина, на ъгъла на Поплър и Хайъсинт, точно срещу „От Б до Я“, спира микробус. Той е боядисан в ексцентричен, металносин цвят, а стъклата му са огледални. Няма въртящо се устройство на покрива, но купето е разширено със странна аеродинамична форма и автомобилът прилича повече на разузнавателен кораб от научнофантастичен филм, отколкото на обикновен микробус. По гумите няма и една бразда, те са съвършено гладки и чисти, като токущо избърсана черна дъска. Иззад затъмнените стъкла ритмично просветват мътни светлини, като мигащи лампички на контролен пулт.

Гръмотевиците трещят все по-близо и по-ясно. Светлината постепенно помръква — от запад се задават виолетово-черни, застрашителни облаци и се трупат в небето. Припълзят към юлското слънце и скоро го закриват. Температурата моментално започва да спада. Двигателят на синия микробус тихо бръмчи. В горния край на пресечката, на върха на хълма, един друг микробус — яркочълт, като пластмасов банан — спира на югоизточния ъгъл на Беър Стрийт и Поплър. Автомобилът продължава да работи на празен ход и също бръмчи тихо.

Ето че се разнася първата истинска гръмотевица, последвана от ослепителни зигзагообразни мълнии. Те се отразяват за миг в изцъкленото око на Ханибал и то сякаш пламва с блясъка на спиртна лампа.

Гари Содерсън продължаваше да стои на сред улицата, когато до него застана жена му и попита:

— Какво правиш тук? Стърчиш като пън.

— Ти не чу ли?

— Какво да чуя? — раздразнително се сопна тя. — Бях в банята, а там да не би да се чува нещо? — Гари бе женен за Мариел от девет години и знаеше, че раздразнителността е една от най-ярко изразените ѝ черти. — Чух хлапетата на Рийдови с тази тяхна летяща чиния. Чух и проклетото им куче, нещо се беше разляло. Чух и гръмотевицата. Какво друго? Хорът на Норман Дикърснакъл ли?

Той посочи към другия край на улицата — първо към кучето (поне вече няма да се оплаква от Ханибал), а после към сгърчената фигура на ливадата на № 240.

— Не съм много сигурен, но *мисля*, че току-що някой застреля хлапето, дето разнасяше „Шопър“.

Жена му проследи с поглед пръста му, присви очи и ги засенчи с длан, макар слънцето да се бе скрило (на Гари му се струваше, че температурата е спаднала поне с десет градуса). Брад Джоузефсън тътреше крака към тях. Питър Джаксън бе излязъл пред дома си и гледаше с интерес какво става в подножието на хълма. И Том Билингзли бе навън — старият ветеринарен лекар, когото повечето хора наричаха Олд Док. Семейство Карвър тъкмо пресичаха улицата, запътили се към дома си; момичето вървеше до майка си и я държеше за ръка. Дейв Карвър (наум Гари го оприличи на варен омар — или по-скоро на варен омар, потънал в сапунена пяна) теглеше сина си в малка червена каручка. Гари от край време намираще хлапето, което седеше в каручката със скръстени крака и се оглеждаше с надменното безразличие на някой паша, за непоносим лигльо.

— Здравсти, Дейв! — викна Питър Джаксън. — Какво става?

Но още пред Карвър да успее да отговори, Мариел с такава сила удари с длан Гари по рамото, че остатъка от мартинито му се изля

върху старите му маратонки. Може пък да е за добро — черният дроб на Гари имаше нужда от почивка.

— Гари, да не си оглушал, или просто си тъпак? — поиска да знае благоверната му.

— Най-вероятно и двете — отвърна той, мислейки си, че ако някога се реши да зареже пиенето, най-напред ще трябва да се разведе с Мариел. Или поне да ѝ пререже гласните струни. — Какво казваш?

— Попитах те на кого би му хрумнало да застреля точно *вестникарчето*?

— Сигурно е бил някой, на когото са му липсвали талоните за стоките с намаление — отвърна Гари.

Отново затрещяха гръмотевици — бурята приближаваше от запад. Грохотът сякаш пронизваше като харпун трупащите се облаци.

Джони Маринвил, който на времето бе спечелил Нашънал Бук Ауорд^[1] за един свой роман за сексуалната маниакалност със заглавие „Наслада“, и който сега пишеше детски книги за един котарак-частен детектив на име Пат Кити-Кат, се бе втренил в телефонния апарат в дневната и се тресеше от страх. Тук ставаше нещо нередно. Стараеше се да не се поддава на паниката, но тук наистина се случваше нещо нередно.

— Може би... — промълви нерешително. А-ха, добре. *Може би.* Но телефонът...

Отиде в стаята, подпря китарата на стената и избра номера на полицията. Последва неестествено дълга пауза — толкова дълга, че той се канеше да прекъсне връзката (*каква връзка, ха-ха?*) и да опита да избере номера отново, когато в слушалката отекна глас, който като че бе детски. Този напевен и механичен глас изненада и изплаши Джони — дори не опита да се самозаблуди, че уплахата е чисто и просто рефлексивна реакция.

— Малкото сладко бебе Смити — изтананика гласът. — Май си лапнало мамините цици. Не се цупи, не се мръщи и циците спокойно си смучи.

После се чу изщракване и сигнал, че линията е свободна. Джони се намръщи и отново избра номера. Пак същата дълга пауза, последвана от изщракване и някакъв звук, който му се стори познат — някой дишаше в слушалката. Хремаво хлапе, може би. Това обаче нямаше значение. По-важното бе, че телефонните линии явно се бяха преплели и сега вместо да се свърже с полицията...

— Кой е на телефона? — сопна се той.

Отговор не последва. Чуваше се само шумно дишане. А не му ли бе *познат* този звук? Доста налудничавата идея, а? Как, за Бога, е възможно нечие шумно дишане по телефона да му звучи познато? Разбира се, че не е възможно, но все пак...

— Който и да си, затваряй телефона — нареди Джони. — Трябва да се свържа с полицията.

Дишането престана. Писателят тъкмо посягаше да прекъсне връзката, когато в слушалката прозвуча същият глас. Този път определено беше присмехулен.

— Малкото сладко бебе Смити пъхна пишка в мамината мишка. Не се цупи, не се мръщи, и там спокойно стой си ти. — А после с равен и някак ужасяващ тон добави: — Да не си се обадил повече тук, дърт тъпак! *Так!*

Последва поредното изщракване и връзката прекъсна, но този път вече нямаше сигнал.

Джони лекичко натисна вилката. Нищо. Никакъв сигнал. Отново проеча гръмотевица, но бе толкова наблизко, че той едва не подскочи.

Постави слушалката на вилката и влезе в кухнята, като мимоходом отбеляза колко бързо се смрачава и си напомни да затвори прозорците на горния етаж, ако завали... *когато* завали, ако се съди по притъмнялото небе.

Тук телефонът бе закачен на стената до кухненската маса, та ако позвъни, докато Джони се храни, само да наклони стола назад и да се пресегне за слушалката. Не че му се обаждаха кой знае колко често — само бившата му съпруга телефонираше от време на време. Нюйоркските издатели знаеха, че не бива да безпокоят човека, който им носеше тлъсти приходи.

Вдигна слушалката, заслуша се, но не чу абсолютно нищо. Нито свободен сигнал, нито пропукването на статично електричество, както често се получава, когато по прозорците пробягва синкава мълния, ни служебният сигнал, който известява, че по линията има някаква неизправност. Въпреки това отново опита да избере 911, но дори бутоните не издаваха никакъв звук при натиск. Върна слушалката на място и се огледа смрачената кухня.

— Малкото сладко бебе Смити — промърмори и потръпна толкова силно, та отстрани би изглеждало чак театрално, ако не беше сам вкъщи — раменете му първо се изпънаха назад, сетне се прегърбиха. Какво гадно стихче — никога досега не го бе чувал.

„Зарежи стихчето — рече си. — Какво ще кажеш за *гласа*? Чувал си *този* глас... нали?“

— Не — отговори си гласно. — Поне... не мисля. Точно така. Но това дишане...

— Мама му стара, не можеш да разпознаеш някого по *дишането* му — обърна се той към празната стая. — Освен ако дядо ти не е болен от емфизема.

После излезе от кухнята и се запъти към входната врата. Изведнъж много му се прииска да разбере какво се случва на улицата.

— Какво се случи? — обърна се Питър Джаксън към Дейвид, когато семейство Карвър се качи на тротоара. Наклони глава към Дейвид и снижи глас, за да не го чуят децата. — Това там труп ли е?

— Да — отвърна Дейвид също шепнешком. — Момчето май се казва Кари Риптън. — Потърси с поглед потвърждението на жена си и Кърстин кимна. — Дето разнасяше вестник „Шопър“ в понеделник следобед. Застрелял го е някакъв тип от движещ се микробус.

— Застреляли са *Кари* ли? — Това е невъзможно. Невъзможно е да е убит някой, с когото бе говорил току-що. Но Карвър утвърдително кимна. — Мама му стара!

— Абсолютно си прав — съгласи се Дейвид.

— Хайде бе, тате-тааа — провикна се Ралф от каручката. Дейвид се обърна, усмихна се на момчето и пак заговори на Питър. Гласът му се сниши почти до шепот:

— Децата са били в магазина. Доколкото разбрах, оня едва не застрелял и тях. В този момент обаче се появило кучето на Рийд. И той взел, че убил него.

— Исусе! — След новината, че някой бе застрелял Ханибал — добродушния Ханибал със закачливото шалче на врата, който все преследваше летящата чиния на децата — чутото вече не можеше да бъде опровергано. Не знаеше защо, но това бе факт. — Искам да кажа, *Исусе Христe!*

Дейвид кимна и добави:

— Ако Исус се зачиташе поне малко в този свят, подобни злощастия щяха да се случват много по-рядко. Нали?

Питър си рече, че в историята на човечеството милиони са били избити в името на Исус, сетне пропъди тази мисъл и кимна. Като че ли това не бе най-подходящият момент за теологичен спор със съседа.

— Искам да ги прибера у дома, Дейв — измърмори Кърстин. — Да не са на улицата, какво ще кажеш?

Той я последва нагоре по хълма, изведнъж спря и се извърна:

— Къде е Мери?

— На работа — обясни Питър. — Оставила ми е бележка, че на връщане ще се отбие до търговския център. Сигурно всеки момент ще си дойде — в понеделник свършва работа в два. Защо питаш?

— Като се върне, накарай я веднага да се прибере в къщата, това е. Оня психар сигурно отдавна е изчезнал и едва ли ще го заловят, но човек никога не знае, нали така? А такъв, дето би застрелял *вестникарче*...

Питър кимаше. Небето се разтърси от гръмотевичен тътен. Ели изтръпна и се притисна към бедрото на майка си, но Ралфи се засмя.

Кърстин дръпна Дейвид за ръката.

— Да вървим. Само *недей* да се спираш и при Док.

Вирна брадичка към Билингзли, който стоеше с ръце в джобовете напред пресъхналата канавка и гледаше към долния край на улицата. Така бе присвил очи, че се бяха превърнали в яркосини сияния, подобни на екзотични риби сред мрежа от бръчки.

Дейвид отново потегли нагоре, дърпайки каручката.

— Как си, Ралфи? — попита Питър момченцето, когато каручката се изравни с него. Забеляза, че отстрани с избеляла бяла боя бе изписано „Бъстър“. Ралф изплези език и отново започна да издава звуци, подобни на жужене на оса в празен буркан, като издуваше бузи с такава сила, че направо бе заприличал на Дизи Гилеспи^[2].

— Ей, това е страхотен номер — отвърна Питър. — Като станеш голям, момичетата направо ще припаднат за него, да знаеш.

— Смотаняк! — отвърна малкият калпазанин и направи презрителен жест, присъщ на доста по-възрастни хора.

— Вече прекаляваш, момчето ми — нежно го упрекна Дейвид и дори не се обърна. Задникът му подскачаше в прекалено тесните бански гащета. „Досуц като бисквити, прикрепени към бутала“ — рече си Питър.

— Какво стана? — попита Том с дрезгавия си глас, когато каручката достигна до него.

Питър изобщо не се заслуша в отговора на Карвър (Дейвид, който не бе забравил тревогите на жена си, осведоми Док за случилото се пътьом, без да спира) и погледна към кръстовището дали не се задава колата на съпругата му. Не забеляза никакво движение — само някакъв спрял микробус пред къщата на Абелсънови на Беър Стрийт. Жълтото купе бе толкова ярко, че едва ли не грееше. Питър

предположи, че до известна степен този ефект може би се дължи на скупчените облаци, от които цялото небе бе притъмняло, но от този крещящ цвят човек направо го заболяваха очите. „Сигурно са някакви хлапетии“ — каза си. — „Никой друг не би се качил в кола с подобен цвят. Дори не прилича на истински автомобил, а по-скоро на някаква щуротия от «Стар Трек» или...“

Изведнъж го осени идея. Не беше много приятна.

— Дейв?

Карвър се обърна — коремът му висеше над банските гащета, а сапунената пяна от автомиялната операция засъхваше на люспици по зачервената кожа.

— С каква кола беше убиецът?

— С червен микробус.

— Точно така — вметна Ралфи.

Но Питър не го чу. Изцяло се бе съсредоточил върху думата „микробус“, а стомахът му се свиваше, сякаш бе прикачен към въртяща се манивела.

— Най-червеният, който можеш да си представиш — добави Кърстин. — И аз го видях. Гледах през прозореца и го видях как отмина надолу. Дейвид, няма ли да побързаш?

— Идвам — отвърна той и отново затегли каручката. В мига, в който се обърна с гръб, Питър (моментната му тревога бе преминала) изведнъж се изплези на Ралф, който точно в този миг съвсем случайно гледаше към него. Изненаданата физиономия на малкия бе доста комична.

Пъхнал ръце в джобовете си, Олд Док бавно закрачи към Питър. Падна гръм. Двамата вдигнаха глави и видяха облаци като тъмни парцали, които бяха надвиснали над Поплър Стрийт и закриваха цялото небе. Над центъра на Кълъмбъс блесна светкавица.

— Голям дъжд ще падне — отбеляза ветеринарят. Косата му бе тънка, бяла и пухкава като на бебе. — Дано да покрият тялото на момчето, преди да завали — замълча, сетне извади ръка от джоба си и прокара длан по челото си, сякаш да облекчи началните признаци на главоболие. — Ужасна работа. Славно хлапе беше. Играеше бейзбол.

— Зная — отвърна Питър. Спомни си как се засмя Кари, когато му бе казал, че догодина е негов ред на шортстопа, и изведнъж стомахът му се сви — органът (а не сърцето, както винаги са твърдели

поетите), който е най-чувствителен към болките на човешката душа. Изведнъж всичко му се стори съвършено действително. Кари Риптън няма да играе като начинаещ шортстоп в уенуъртския отбор следващото лято; Кари Риптън няма да се втурне през задната врата и да попита какво има за вечеря. Кари Риптън бе отлетял в Нивга-Нивгаландия и от него бе останала единствено сянката му. Сега той е част от изгубените момчета^[3].

Отново изтрещя гръмотевица, този път толкова оглушителна и тъй близо, че Питър подскочи.

— Слушай — обърна се към Том. — В гаража имам един огромен брезент. Голям е почти колкото покривало за кола. Ако ида да го взема, ще ми помогнеш ли да покрием момчето?

— На полицай Ентрейджиън това може и да не му хареса — отвърна възрастният.

— Майната му на полицай Ентрейджиън, той е ченге, колкото съм и аз. Миналата година го изхвърлиха за вземане на подкуп.

— Ами като дойдат другите полицаи...

— И за тях не ми пука — прекъсна го Питър. Не плачеше, но гласът му бе прегракнал и вече не звучеше толкова спокойно. — Беше симпатично хлапе, наистина *чаровно* хлапе, а някакъв друсан кретен най-подло го е застрелял, като индианците във филмите на Джон Форд^[4].

— Ще вали и момчето ще се намокри. Искане ми се да кажа на майка му, че съм направил каквото съм могъл. Та ще ми помогнеш ли?

— Е, щом поставяш нещата така — рече Том и тупна Питър по рамото. — Хайде, господин учителю, да вървим.

— Мъж на място си ти.

Ким Гелър проспана целия инцидент. Всъщност продължаваше да спи върху неоправеното си легло, когато Сюзи и Деби Рос — червенокосото момиче, което толкова бе очаровало Кари Риптън — се втурнаха в спалнята и я заразтърсваха. Полусъннена и замаяна, сякаш бе препила (следобеден сън в горещи дни като днешния почти винаги води до неприятни последици, но понякога човек просто не може да си държи очите отворени), тя седна в леглото, опитвайки се да разбере за какво ѝ говорят момичетата, но почти веднага изгуби нишката. Като че ли се опитваха да обяснят, че някой е бил застрелян на *Поплър Стрийт*, а това, разбира се, беше пълна фантазмагория.

Но когато все пак я замъкнаха до прозореца, Ким разбра, че навън несъмнено се е случило *нещо*. Близнаците и майка им стояха на тротоара пред дома си. Кучката и Пияндето, известни като семейство Содерсън сред по-изтънчените кръгове, стояха на сред улицата в горния край на пресечката... макар че Мариел като че ли дърпаше Гари към дома им, а той май я следваше. Зад тях се виждаха двамата Джоузефсънови, застанали на тротоара. А пък на отсрещната страна на улицата Питър Джаксън и онзи старец, Билингзли, тъкмо излизаха от гаража на Джаксънови с някакво огромно парче син брезент, което държаха в двата края. Бе излязъл вятър и брезентът плющеше.

Всички бяха на улицата — или почти всички. Само че нямаше никакъв смисъл да се опитва да види оттук какво толкова зяпат. Тъгълът на къщата закриваше цялата улица до долното кръстовище.

Кимбърли Гелър се извърна към момичетата, като полагаше огромни усилия да прочисти паяжините, които сякаш обвиваха съзнанието ѝ. Момичетата пристъпваха от крак на крак, сякаш им се ходеше до тоалетната, а Деби дори нервно свиваше и отпускате юмруци. И двете бяха пребледнели и развълнувани. При други обстоятелства Ким не би се впечатлила особено от този факт. Но чак пък някой да е бил *убит*... може би нещо грешат... как иначе?

— А сега ми разкажете какво се случи — рече тя. — И без измишльотини.

— Някой застреля Кари Риптън, нали ти казахме! — нетърпеливо викна Сюзи, сякаш майка ѝ бе най-безмозъчното създание на света... каквато всъщност Ким наистина се чувстваше. — Хайде бе, мамо! Ела да гледаме как ще дойде полицията!

— Искам пак да го видя, преди да го покроят! — изведнъж ревна Деби. Обърна се и хукна към долния етаж. Сюзи постоя още миг, сякаш се колебаеше — всъщност изглеждаше така, сякаш направо ѝ се повдигаше — после се обърна и последва приятелката си.

— Хайде, мамо! — викна през рамо тазгодишната кралица на розите в училищния бал, после изтрополи надолу по стълбите с грациозността на бизон, а след нея стъклата издрънчаха и полилеят се разклати.

Ким бавно застана до леглото и нахлузи сандалите си на босо, чувствайки се като най-бавната, най-закъснялата и най-обърканата жена на света.

— И си търчал чак до долу ли? — за трети път попита Белинда Джоузефсън. Тя като че ли не можеше да проумее точно тази част от историята. — Какъвто си *затлъстял*...

— По дяволите, жено, не съм затлъстял — тросна се Брад. — Аз съм *едър*.

— Мили, така ще пише на смъртния ти акт, ако продължаваш да се стрелкаш нагоре-надолу по тази улица — отвърна Белинда. — „Починал вследствие на прекалена едрина.“

Думите ѝ бяха заядливи, но не и тонът, с който бяха изречени. Докато говореше, Белинда разтриваше врата му, покрит с ледена пот.

Съпругът ѝ посочи към долния ъгъл.

— Я виж. Пит Джаксън и Олд Док.

— Какво правят?

— Сигурно ще покрият момчето — отвърна той и се запъти нагам.

Белинда на мига го дръпна назад.

— Ами, изобщо няма да ходиш, приятелю. Не *сър*, просто *няма начин*. Стигат ти толкова разходки за днес.

Той я удостои с онзи поглед, който тя наричаше „Виж-кво-жено-я-не-ме-юркай“ — доста добре го докарваше за израснал в Бостън чернокож, който бе виждал гето само по телевизията — но не каза нищо. Може би нямаше да премълчи, но точно в този миг по алеята откъм дома си се зададе Джони Маринвил. Отново удари гръм. На Белинда ѝ беше студено — миришеше на дъжд. Небето бе покрито с виолетови буреносни облаци, които бяха грозни, но не и страшни. Белинда се страхуваше повече — макар да не беше кой знае колко уплашена — от жълтите отенъци в небето на югозапад. Най-искрено се надяваше, че преди мръкване няма да се извие и торнадо — това щеше да бъде като капак на този ден, който бе тръгнал почти толкова зле, колкото и повечето дни напоследък.

Предполагаше, че веднъж да завали, хората ще се приберат по домовете си, но засега почти всички стояха на улицата и зяпаха към

къщата на Ентрейджиън. По едно време от дома на № 243 излезе Ким Гелър, огледа се, сетне се запъти към горната къща, където Ками Рийд стоеше на верандата. Дватама близнаци заедно със Сюзи Гелър и едно апетитно червенокосо девойче, което Белинда не познаваше, стояха наскре ливадата пред къщата. Дейви Рийд бе коленичил и като че ли бършеше краката си с ризата си, Бог знае защо...

„Ама *разбира се*, че знаеш защо — рече си тя. — Там долу има труп, тъй де, истински труп, а Дейви Рийд е повърнал, като го е видял. Повърнало е и се е поизцапало, горкото дете.“

Виждаха се хора пред всяка къща, или най-малкото *от* всяка къща, с изключение на старата къща на Хобартови, която сега бе празна, къщата на бившето ченге и третата къща от тази страна на улицата. Онази на семейство Уайлър. Ако има семейство с лош късмет, то това бяха те. Нито Одри, нито горкото сираче, което тя отглеждаше (не че момченце като Сет изобщо може да бъде *отгледано* — там е цялата трагедия) се виждаха наоколо. Дали не са отишли на излет? Може би, макар Белинда да бе сигурна, че горе-долу по обяд бе мернала Одри, която с безкрайно равнодушие нагласяваше градинската поливачка. Белинда поразмисли и реши, че все пак е било по обяд. Спомни си как мислено отбеляза, че Одри се е позанемарила — и блузката, и сините ѝ панталони, изглеждаха мърляви, а защо бе боядисала разкошната си тъмнокестенява коса в такъв ужасен червеникаво пурпурен цвят, Белинда така и не можеше да разбере. Ако това бе опит да се подмлади, то бе абсолютно безуспешен. Освен това косата ѝ като че ли се нуждаеше и от измиване — изглеждаше доста мазна и висеше на фитили.

В юношеските си години Белинда често си мечтаеше да е бяла — белите момичета като че ли винаги се забавляваха повече, а и изглеждаха по-спокойни — но сега, когато вече приближаваше петдесетте и критическата възраст, се радваше, че е чернокожа. Струваше ѝ се, че с течение на годините белокожите жени се нуждаят от все повече и повече *поддържане*. Сигурно на веществото, от което са направени, му липсва естествена здравина.

— Опитах се да се обадя в полицията — тъкмо казваше Джони Маринвил. Слезе на платното, сякаш се канеше да пресече и да застане до Джоузефсънови, но после размисли. — Телефонът ми... — Замълча, сякаш не знаеше как да продължи. На Белинда това ѝ се

стори *крайно* необичайно. Винаги го бе смятала за един от ония образи, дето не може да млъкне и на смъртния си одър, та се налага Бог да се пресегне през небесата и сам да го пренесе през райските врати, само и само да му затвори устата.

— Телефонът ти какво? — попита Брад.

Джони не отговори веднага, сякаш избираше най-подходящият от няколко отговора, сетне се спря на доста кратък вариант.

— Блокирал е. Дали ще може да опиташ и ти?

— Може — отвърна Брад, — но Ентрейджиън сигурно вече се е обадил от магазина. Той се намеси доста решително.

— *Така ли?* — замислено отвърна Маринвил и се загледа към долния край на улицата. — Наистина ли? — Дори да бе забелязал двамата мъже с плющящия между тях брезент и да бе отгатнал намерението им, не каза нищо. Изглеждаше погълнат в собствените си размишления.

С периферното си зрение Белинда улови някакво движение. Погледна към Беър Стрийт и забеляза маслиненозелен автомобил марка „Лумина“, който се приближаваше към кръстовището. Това бе колата на Мери Джаксън. Тя заобиколи жълтия микробус, който бе спрял недалеч от ъгъла, после намали ход.

„Браво на теб, успя да се върнеш преди да завали“ — мислено отбеляза Белинда. Двете не бяха първи приятелки, но Белинда харесваше Мери Джаксън не по-малко от всички останали съседи. Беше забавна и имаше едно такова наперено излъчване, сякаш искаше да каже „при мен не минават дребни игрички“... макар че в последно време все изглеждаше погълната от нещо. Това обаче не се бе отразило на външния ѝ вид така фатално, както при Одри Уайлър. Всъщност в последно време Мери направо бе разцъфнала, като увехнала цветна леха след дъжд.

Телефонният автомат се намираше до стойката за вестници, на която нямаше нищо, освен едно самотно изостанало копие от неделния „Ю Ес Ей Тудей“ и няколко броя вестник „Шопър“. От миналата седмица. Мисълта, че момчето, което иначе би донесло новата доставка, за да поставят на стойката последния брой, лежи мъртво на неговата собствена ливада, предизвика у Коли Ентрейджиън странна тъга. А на всичкото отгоре този скапан обществен телефон...

Трясна слушалката върху вилката и се отправи към щанда, пътъм изтривайки от лицето си последните остатъци от пияната за бърснене. Бонбончето с двуцветната коса и застаряващият хипар от камиона го следяха с поглед и Коли осъзна, че е без риза. Това повече от всякога го накара да се почувства като изхвърлено от полицията ченге.

— Скапаният автомат не работи — рече на девойката. Забеляза, че на престилката ѝ бе закачена мъничка табелка с името ѝ. — Няма ли служебен телефон, Синтия?

— А-ха, само че около един на обед автоматът си работеше най-нормално. Момчето от пекарницата се обади на приятелката си. — Тя забели очи, а после изтърси нещо, което се стори на Коли направо идиотско при дадените обстоятелства. — Монетата ли ви глътна?

Всъщност нямаше никакво значение. Коли погледна навън и забеляза Питър Джаксън и пенсионираният ветеринарен лекар да се приближават към неговата ливада с огромно парче син импрегниран брезент. Съвсем очевидно бе, че се канят да покрият тялото. Запъти се към входа на магазина, възнамерявайки да им каже да изчезват, и че не бива да заличават следите от местопрестъплението, но в същия миг отново падна гръм — най-оглушителният до този момент и Синтия дори изписка от изненада.

„Майната им — помисли си Коли. — Да правят каквото щат.“ Много е вероятно дъждът да завали, преди да дойдат ченгетата (още дори не се чуваха сирени), а водата щеше да прати по дяволите всички хипотетично съществуващи отпечатъци. Тъй че най-добре да го

покрыят... но все пак го терзаеше изключително неприятното усещане, че всичко му се изплъзва. А дори и тук се заблуждаваше — първо, нищо в цялата тази ситуация никога не е било под негов контрол. Той бе най-обикновен гражданин. Това имаше своите преимущества — дори да обърка процедурата, досието му няма да пострада ни най-малко, нали така?

Отвори вратата, излезе навън и за да надвика надигналия се вятър, направи фуния с дланите си и се провикна:

— Питър! Господин Джаксън!

Джаксън се извърна с войнствено изражение на лицето, очаквайки да му кажат веднага да се откаже от онова, с което се бе заел.

— Не докосвайте тялото! — продължи Коли. — *Не докосвайте самото тяло!* Просто метнете брезента отгоре като одеяло! Чувате ли ме?

. — Да! — викна Питър в отговор. Ветеринарят също кимаше.

— В гаража имам циментови блокчета, струпани са до задната стена — крещеше Коли. — Отключено е. Вземете ги и затиснете брезента да не литне. — И двамата кимаха в съгласие и на Коли му поолекна.

— Можем да завием и велосипеда! — викна старецът. — Трябва ли?

— Да! — отвърна Коли, после изведнъж му хрумна друга идея. — И аз имам един брезент в гаража — намира се в ъгъла. Можете да завиете и кучето, ако нямате нищо против да пренесете още няколко блокчета.

Джаксън вдигна палец, за да покаже, че са се разбрали идеално, сетне двамата мъже оставиха брезента на земята и се запътиха към гаража. Коли се надяваше, че ще съумеят да го опънат и да го затиснат, преди вятърът да се усили достатъчно, та да го отнесе. Върна се в магазина, за да пита Синтия няма ли служебен телефон — разбира се, че трябва да има — и видя, че тя вече услужливо е поставила апарата на щанда.

— Благодаря.

Вдигна слушалката, вслуша се в сигнала, последователно натисна четири бутона, сетне поклати глава и се засмя.

— Какво има? — попита хипарят.

— Нищо. — Дори да му обясни, че току-що бе избрал първите четири цифри от номера на полицейския отдел — като остарял кон, който куцук-куцук се връща в обора си — онзи няма да го разбере. Прекъсна линията и набра 911.

Телефонът иззвъня веднъж... наистина *иззвъня*, сякаш се бе обадил на домашен телефон. Коли се смръщи. Като избереш 911 — освен ако нещата не са се променили от времето, когато изслушването на записите на разговорите от 911 бе част от ежедневните му задължения — чуваш пищящ електронен звук.

„Значи са го *сменили* — рече си. Поне вече не е толкова стряскащо.“

Телефонът иззвъня отново и отсреща го вдигнаха. Само че вместо да прозвучи механичният глас на робота, който даваше указания при какви случаи кой бутон да натиснеш, се дочу тихо подсмърчане. Какво, по *дяволите*...?

— Ало?

— Бонбона или живота^[5] — отвърна нечий глас. Бе младежки, при това някак тайнствен. Толкова бе зловец, че Коли го полазиха тръпки. — Краката помириши ми и нещо вкусно предложи ми. И да нямаш, много важно, гащите ми ще подушиш. — Последва висок, носов кикот.

— Кой е на телефона?

— Недей звъня повече тук, друже — отвърна гласът. — *Так!*

И линията бе прекъсната толкова рязко, че чак девойката чу оглушителния трясък и изписка. „Но това не беше от телефона — помисли си Коли. — Тя пици, защото гръмотевицата беше оглушителна.“ Само че оня с дългата коса тичаше към вратата, сякаш косата му гореше, а задникът му всеки момент щеше да пламне; телефонната слушалка бе свършено няма, точно като обществения автомат, след като бе пуснал монетата от четвърт долар, а когато звукът долетя отново, този път Коли го позна безпогрешно — отново се стреляше.

Той също хукна към вратата.

Мери Джаксън излезе не в два, а в единадесет от счетоводната фирма, където работеше на половин ден. Само че изобщо не отиде в супермаркета. Отправи се към хотел „Кълъмбъс“. Там се срещна с мъж на име Джийн Мартин и през следващите три часа направи всичко, което една жена е в състояние да направи за някой мъж, само дето не му изряза ноктите на краката. Сигурно и това би направила, ако я беше помолил. И ето на, вече почти бе вкъщи и изглеждаше (доколкото можеше да се съди по огледалото за обратно виждане) доста прилично... но ще трябва да се пъкне в банята, колкото се може по-бързо, преди Питър да е успял да я разгледа. Напомни си, че непременно ще трябва да извади бикини от най-горното чекмедже, за да ги хвърли в кош за пране заедно с полата и блузата. Онези, с които бе тази сутрин — или поне остатъците от тях — понастоящем се намираха под леглото в стая № 203. Джийн Мартин — истински вълк, предрешен в счетоводителска кожа, направо ги бе разкъсал. „Оууу, звяр безподобен“ — бе възкликнала русокосата девица.

Въпросът бе какво прави тя. И какво *възнамерява* да прави. Обичаше Питър, откак бяха женени, от девет години, особено след спонтанния аборт, ако това изобщо бе възможно, и продължаваше да го обича и сега. Това обаче нямаше никакво отношение към факта, че вече отново копнееше да е с Джийн и да прави неща, които и през ум не й бе минавало да върши с Питър. Вина сковаваше половината й разсъдък, другата половина изгаряше от похот, а по средата, във все по-изтъняващата зона на здрача, се свиваше благоразумната, жизнерадостна, практична жена, за каквато винаги се бе смятала. Имаше незаконна връзка, любовникът й, и той като нея, дявол го взел, бе женен; сега бе на път към вкъщи, където я чакаше един добър човек, който нищо не подозираше (сигурна бе, че нищо не подозира, молеше се нищо да не подозира, *разбира се*, че не подозира, как би могъл), а под полата си нямаше бельо и цялото й тяло още пламтеше след днешния следобед; нямаше ясна представа как точно бе започнало всичко и как *възнамерява* да се държи отсега нататък в една толкова

глупава и противна история — проклетият Джийн Мартин нямаше капка мозък в главата си, само дето тя, разбира се, изобщо не се интересуваше от *главата му*, със сигурност последната ѝ грижа бе *главата му*, и какво ще да прави сега? Не знаеше. Но бе сигурна в едно — вече знаеше как се чувстват наркоманите и никога повече нямаше да ги обижда.

С тези безспирни хаотични мисли в главата си Мери шофираше по улиците на предградията, които се нижеха зад стъклата на колата като странни ориентири, и се надяваше да не завари Питър у дома, дано да е отишъл в „Милис“ за сладолед (или пък да е заминал за Санта Фе на гости на майка си за няколко седмици, това би било страхотно, така може би ще има възможност да се справи с тази ужасна агония). Изобщо не забеляза, че притъмня и че автомобилите, които я задминаваха по шосе № 290, бяха с включени фарове, не чуваше гръмотевиците, нито пък виждаше светкавиците. Не забеляза и паркирания жълт микробус, който отмина на кръстовището на Бър и Поплър.

Когато обаче забеляза Брад и Белинда Джоузефсън на ливадата пред дома си, се стресна и се отърси от отнесените си размишления. Джони Маринвил разговаряше с Джоузефсънови. По-надолу забеляза още хора: Дейвид Карвър, облечен в толкова тесни, та чак неприлични бански гащета, стоеше на алеята пред дома си с ръце на кръста... близнаците на Рийдови... Ками, майка им... Сюзи Гелър и някаква нейна приятелка на ливадата пред къщата, а зад тях майка ѝ, Ким Гелър...

Изведнъж я обзе ужасяваща мисъл — те *знаят*. Всичките *знаят*. Чакаат я, те ще помогнат на Питър да я обеси на някое дърво или пък ще я претрепят с камъни, както гражданите претрепаха героинята в онзи роман на Шърли Джаксън, който бе чела в гимназията.

„Я не ставай глупава — заповяда онази част от съзнанието, която все още ѝ *принадлежеше*. Напоследък тя намаляваше застрашително, но още не бе изчезнала напълно. — Не чакат *теб* — каквито и да ги вършиш напоследък, светът не се върти само около *теб*, тъй че защо не се поусмивнеш? Сигурно далеч нямаше да се стряскаш толкова, ако не се разкарваше само по пола, без...“

По дяволите. Това там не е ли *Питър*? Не беше много сигурна, но приличаше на него. Питър и Олд Док — съседът. Покриваха нещо,

проснато на ливадата пред къщата срещу магазина.

Този път гръмотевицата изтрещя толкова силно, че Мери се стресна и тихичко изписка. Първите дъждовни капки като метални сачми забарабаниха по предното стъкло. Мери осъзна, че двигателят работи на празен ход от... ами, кой знае откога, но от доста време, във всеки случай. Джоузефсънови и Маринвил сигурно са си помисли, че си е изгубила ума. Само дете светът наистина *не се* въртеше около нея — те изобщо не ѝ обръщаха внимание, откри Мери, след като зави по Поплър. Белинда само ѝ бе хвърлила поглед, а сега, заедно с останалите отново гледаше каквото там правеха нейният съпруг и старият Билингзли.

Докато се опитваше да различи какво всъщност представлява онова, което завиваха, и търсеше копчето за чистачките, защото дъждовните капки — при това доста големи започнаха да се стичат по стъклото, тя изобщо не забеляза жълтия микробус, който я последва по Поплър Стрийт, докато не се блъсна в колата ѝ.

ИЗ „МЕЖДУНАРОДНО ТЪРГОВСКО СПИСАНИЕ НА ПРОИЗВОДИТЕЛИТЕ НА ДЕТСКИ ИГРАЧКИ“, ЯНУАРИ 1994 Г. (ГОДИНА LX-LIV, БРОЙ 2), СТР. 96. ОТКЪС ОТ „ПАТЕНТИ 94: ОБЩ ПРЕГЛЕД“ ОТ ДЖОН П. МЪЛЪР:

Въпреки че продажбите за тази година едва започват, вече има следколеден победител, който се радва на голям успех. Търсенето на дребно в иначе вялите месеци в края на зимата навежда на мисълта, че дори титанични патентни сделки като тийнейджърите-мутанти костенурки нинджа и Пауър Рейнджърс бледнеят, както би потвърдил всеки родител (в случая става дума и за момичета, и за момчета), в сравнение с най-новата мания — отряда на МотоКопс^[6] 2200 и техните летящи микробуси. В събота сутрин по NBC започнаха да представят по-интересните продукти от серията с цели три седмици закъснение, поради което рекламата едва ли ще окаже осезаемо влияние върху Коледната треска за подаръци. Джон Клайст, вицепрезидент на фирмата „Гуд Палз“, която притежава патента на играчките МотоКопс, признава, че обикновено

подобен пропуск (в случая резултат от вътрешни проблеми вече разрешени в завода на „Палз“ в Толидо) е фатален, но казва, че закъснялата рекламна кампания може би е допринесла за успеха на продукта. „Когато човек се появява на пазара за първи път, понякога го забелязват по-добре извън работилницата на дядо Коледа“ — шеговито отбелязва той.

Каквато и да е причината, видно е, че отрядът МотоКопс: полковник Хенри, Снейк Хънтър^[7], Баунти^[8], майор Пайк, роботът Рути и непобедимата-но-инак-истинска-жена Касандра Стайлс, заедно с архетипните врагове Ноу Фейс^[9] и графиня Лили Марш, ще бъдат най-търсените играчки през идващото лято.

Главна причина за задоволството на специалистите по маркетинг и инженерите на „Палз“ е незабавният успех на скъпите автомобили на МотоКопс, тъй наречените Пауър Усгънс^[10], които представляват футуристични микробуси с прибиращи се колелца и къси крила, които могат да се разтварят. Жълтият Джъстис Уегън^[11], червеният Тракър Ароу^[12], сребристият Рути-Тут на работа Рути и бонбонено розовият Дрийм Флоутър^[13] се продават добре, независимо от високите си цени. В момента сред осемте недостижимият шампион в продажбите е мъртвешки черният Мийтуегън^[14], управляван от страховития Ноу Фейс. Този факт ни най-малко не изненадва вицепрезидента на компанията Джон Клайст. „Децата обичат лошите“ — смее се той.

Мнозина родители протестират срещу „високия коефициент на насилие“, както те го наричат, на играчките МотоКопс 2200, но според Клайст новите епизоди от едноименната поредица (които ще се излъчат по NBC през март), ще наблегнат на „семейните ценности и мирното разрешаване на проблемите“. Каквито и „ценности“ да се внушават на почитателите на МотоКопс, човек не може да не усети еуфорията, която цари в „Гуд Палз“. Изведнъж се

оказа, че тази незначителна компания е изтеглила най-печелившия билет.

[1] Престижна награда за книги в САЩ, букв. „Национална награда за книга“. — Б. пр. ↑

[2] Американски джаз-тромпетист — Б. пр. ↑

[3] Алюзия към известната детска книга „Питър Пан“ на английския автор Джеймс Бари. — Б. пр. ↑

[4] Американски режисьор(1895–1973), известен с уестърните си. — Б. пр. ↑

[5] Шеговита подкана, която децата отправят към стопаните на домовете, които обикалят на Халоуин. — Б. пр. ↑

[6] Букв., моточенгета — Б. пр. ↑

[7] Ловецът на змии — Б. пр. ↑

[8] Вер. съкр. Bounty Hunter — ловец на животни или разбойници, за чието залавяне се предлага награда. — Б. пр. ↑

[9] Безликия — Б. пр. ↑

[10] Силно въоръжени патрулни коли — Б. пр. ↑

[11] Колата на правосъдието — Б. пр. ↑

[12] Стрелата на следотърсача — Б. пр. ↑

[13] Кораб на мечтите — Б. пр. ↑

[14] Катафалката — Б. пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Поплър Стрийт/16:09/15 юли 1996 г.

ТОЙ ВИЖДА ВСИЧКО.

За добро или за зло, това е вечната му орисия — и до ден-днешен възприема света като дете.

Вижда автомобила на Мери на ъгъла и знае, че тя се опитва да си обясни странната гледка пред очите си — много, много хора, застинали в необичайни пози, които никак не подхождат на ленивия късен летен юлски следобед. Когато колата отново потегля, той вижда как жълтият микробус, който вече се намира точно зад нея, също потегля; чува поредния страховит гръм и усеща първите ледени капки по ръцете си. Когато Мери завива по улицата, Джони вижда как жълтият микробус ненадейно ускорява и знае какво ще последва, но все още не може да повярва.

„Внимавай, приятелю — казва си той. — Така си се зазяпал в нея, че току-виж те прегазили като катеричка на шосето.“

Отстъпва назад, качва се на тротоара пред Джоузефсънови, все още извърнал недоумяващ поглед наляво. Вижда Мери зад волана, но тя не го забелязва — гледа към долния край на улицата. Сигурно е видяла съпруга си, не е чак толкоз далеч, и се пита какво се опитва да направи той, без да забелязва Джони Маринвил, нито пък чудатия жълт автомобил с огледалните стъкла, който се появява зад нея.

— *Внимавай, Мери!* — крясва той. Брад и Белинда, които тъкмо се изкачват по стъпалата към входната врата, мигновено се извърщат. В същата секунда високата, заоблена предница на микробуса с трясък се връзва в задницата на лумината, счупва стоповете, огъва бронята, а капакът става на хармоника. Джони вижда как главата на Мери се отмята назад, после напред, като цвете на дълго стъбло, което се люлее под напора на силен вятър. Гумите на колата изскърцват върху уличната настилка, чува се висок пукот и въздухът от дясната гума излита със свистене. Колата извива рязко наляво, спуканата гума унило

се влачи по асфалта, капакът изпада от колелото и се търкулва надолу по хълма като летящата чиния на близнаците.

Джони вижда всичко, чува всичко, усеща всичко; впечатленията го заливат отвсякъде и съзнанието му упорства в опитите си да осмисли поредната щуротия, сякаш тук се случва нещо важно, което дори би могло да се разкаже.

Бурното небе се разтваря и дъждът се излива като от отприщен бент. Джони вижда как тротоарът потъмнява, усеща капките, които го удрят по врата все по-бързо, а в същия миг иззад него Брад Джоузефсън изкрещява:

— Но какво, *за Бога!*

Микробусът не се отлепя от задницата на лумината и продължава да я тика надолу, заровил муцуната си в крехката модерна кола; чува се ужасяващо метално стържене, после *тинк!* — ключалката на багажника поддава и капакът се отваря с трясък, а отдолу се подава резервна гума, купчина стари вестници и оранжева хладилна чанта. Колата се качва на тротоара, после продължава напъряко през алеята и най-сетне се удря в оградата между дома на Билингзли и къщата, в която живее самата Мери.

В миг светкавица — вече е близо, съвсем близо — залива улицата в мъртвешки бледа виолетова светлина, сетне прозвучава гръмотевица, напомняща на картечен откос, вятърът се усилва, свисти в клоните на дърветата и дъждът започва да се лее като из ведро. Вече почти нищо не се вижда, но все още е достатъчно светло и Джони забелязва как жълтият микробус набира скорост и се стрелва в дъжда, а в това време вратата на лумината се отваря. Подава се крак, а после изниква и самата Мери Джаксън, която сякаш недоумява къде се намира.

Брад го стиска под лакътя с огромната си мокра длан, пита го дали е видял какво стана, дали е *видял* какво стана, как онзи жълт микробус *нарочно се заби в нея*, но Джони почти не го чува. Джони вижда *нов* микробус, с нагънато купе, в ексцентричен металносин цвят. Возилото изниква наред бурята като глава на праисторическо чудовище, а дъждът се стича като река по вертикалното огледално стъкло без чистачки. И в миг той знае какво ще се случи.

— *Мери!* — крясва на замаяната жена, която залитайки на високите си токове, се отдалечава от колата си, но поредният

оглушителен гръм удавя вика му. Тя дори не гледа към него. Дъждът се стича по лицето ѝ като потоците сълзи, които се леят в южноамериканските сапунени опери.

— *МЕРИ, ЛЯГАЙ ДОЛУ!* — Този път се провиква с такава сила, че чак гласните му струни ще се скъсат. — *ЛЕГНИ ПОД КОЛАТА!*

В този миг предното стъкло на синия микробус се смъква. *Плъзва* се надолу. Да. Полегатото предно стъкло се плъзва пред микробуса като стъклен асансьор, отзад се вижда само тъмнина, а в тъмнината — призраци. Призраци. Да. Два призрака. Не може да не са призраци — тези същества са бледосиви, както пейзаж, обгърнат в мъгла миг преди слънчевите лъчи да го проникнат. Този зад волана е облечен във военна униформа от времето на войната за независимост — Джони е почти сигурен — но не е човешко същество. Изпод килната му назад кавалерийска шапка се подава изпъкнало чело, чудновати бадемовидни очи, а устните му напомнят на фуния от плът. Другият, макар също да е бледосив, поне наподобява човек. Облечен е в траперска риза от еленова кожа, а през гърдите му виси патрондаш. Лицето му е обрасло с едноседмична брада, чиито косъмчета изглеждат неестествено черни на фона на неестествено сивата му кожа. Стои изправен и държи огромна двуцевка. Повдига я, навежда се през отвореното стъкло в свят, окъпан в цветове, с които той няма нищо общо, при това е ухилен, устните му са разтегнати и разкриват криви зъби, които явно никога не са познали грижите на зъболекар. Това фантастично същество прилича на създание от филм на ужасите с главни герои кретени по рождение, които живеят в някакво блато.

„Ами, не прилича на такъв — казва си Джони. — Определено е като от филм, ама от друг някакъв.“

— *МЕРИ!* — крещи той, а Брад до него също се присъединява:

— *ЕЙ МЕРИ, ВНИМАВАЙ, ОТЗАД!*

Но тя така и не вижда. Оня с траперската риза се прицелва и стреля три пъти, като след всеки изстрел бързо зарежда оръжието и отново го подpira на рамото си. Първият изстрел не улучва целта. Вторият сваля антената на колата. Третият отнася лявата половина от лицето на Мери Джаксън. Въпреки това, олюлявайки се, тя се отдалечава от колата по посока на дома на Олд Док, а по врата ѝ се стича кръв, която попива в блузата ѝ; косата ѝ припламва под дъжда (той вижда и това, той вижда всичко), а после Мери се извърща за

момент към Джони и втрещва в него единственото си око, в което се отразява огненият блясък на мълния — сякаш в последните мигове преди смъртта си жената е изпълнена единствено с електричество. Изведнъж се спъва, едната ѝ обувка се изхлузва и тя полита назад, като че гмуркайки се в мълнията, пламъците в косата ѝ угасват, но над главата ѝ се извива дим като от небрежно изгасена цигара. Тя се свлича на земята до статуята сред ливадата на Билингзли — керамична фигура на немска овчарка, на чиито каменни гърди е изписано името му и номера на дома му — а когато бедрата ѝ се разтварят, Джони забелязва нещо, което е едновременно и ужасно, и тъжно, и необяснимо — тъмна сянка, която би могла да представлява едноединствено нещо. В главата му за миг — като просветваща неонтова реклама — изплува реплика от стар виц — „Абе не знам за другите двама, ама тоя в средата прилича на Уили Нелсън.“ Джони се размива с глас. Съпругата на Питър Джаксън, която бе счетоводителка по професия, току-що бе убита от призрак, стрелящ от микробус, управляван от друг призрак (извънземно в старинна униформа), а на всичкото отгоре дамата беше без бельо. Никак не е смешно, но въпреки това Джони се смее. Може би за да не се разпищи. Страхува се, че ако се разпищи, няма да млъкне.

В този момент сияйното същество зад волана на синия микробус се извъръща към него, Джони улавя погледа му — то се взира в него с огромните си очи, сякаш да го запомни — и изведнъж започва да му се струва, че *вече е виждал подобно нещо*, пълна лудост, разбира се, но въпреки това не може да се отърси от това чувство. Всичко това се случва за части от секундата, после микробусът отминава.

„Но тъй или инак то ме видя — мисли си Джони. — Онова нещо с маската (*маска* беше, няма какво друго) ме видя и ме запомни — както човек подгъва крайчето на страницата, за да отбележи някой пасаж.“

Чуват се още два изстрела, но отначало Джони не вижда какво става, защото синият микробус му пречи — струва му се, че през гръмотевиците дочува звън от счупено стъкло, но това е всичко. После автомобилът се скрива сред проливния дъжд и Джони вижда Дейвид Карвър, който лежи прострелян на алеята пред дома си, а наоколо е посипано със стъкла от разбития прозорец на дневната. Посред корема на Дейвид зее огромна червена дупка, а наоколо се виждат парченца

разкъсана бяла плът, която прилича на подкожна тлъстина; Джони заключава, че това е краят на дните на съседа му като пощенски служител — да не говорим като жител на предградията, предано отдаден на миенето на коли.

Синият микробус бързо се изкачва по хълма. Когато достига кръстовището на ъгъла и завива надясно по Беър Стрийт, вече прилича на мираж, какъвто и трябваше да бъде, според всички правила на логиката.

— *Божичко, виж!* — разкрещява се Брад и изскача на улицата.

— *Брадли, не!* — Жена му посяга да го спре, но вече е прекалено късно. От долния край на улицата двамата близнаци тичат да го пресрещнат.

Джони слиза от тротоара, без изобщо да чувства изтръпналите си крака. Вдига ръка, забелязва, че връхчетата на пръстите му вече са побелели и нагърчени от водата (всичко вижда той, да, наистина, и как за Бога, е възможно някакво същество, сякаш излязло от „Близки срещи от третия вид“, да отмята мокрите кичури, провиснали пред очите му. Мълниите прорязват небето като ярки пукнатини в тъмно огледало; гръмотевиците сякаш ги преследват по петите. Маратонките му са подгизнали и наоколо мирише на дим от изстрелите. След десетина-петнайсет секунди съществото ще изчезне, проливният дъжд ще го повали на земята и ще го отнесе, но засега вижда съвсем ясно, сякаш за да попречи на Джони дори да *опита* да се убеди сам себе си, че всичко е било само халюцинация... или както би казала бившата му съпруга Тери, „мозъчно задръстване.“

А да, вижда и онази работа на Мери Джаксън — тъй предпочитаната част от женската анатомия, която в онези далечни дни на началните класове на гимназията бе известна като „брадатата мида“. Той не иска да мисли подобни неща — нито пък да вижда онова, което вижда — но нищо не зависи от него. Съзнанието му е освободено от всякакви бариери, както като пишеше на времето (това бе една от причините, поради които се отказа от романите — не единствената, но една от основните), времето тече все по-бавно, възприятието се изостря все повече и повече, докато най-сетне човек започва да чувства като във филм на Серджо Леоне, в който хората умират на забавен кадър, сякаш всичко става под вода.

„Малкото сладко бебе Смити — изведнъж прозвуча в главата му гласът от телефона. — Май си лапнало мамините цици.“ Защо този глас тъй му напомня за онзи човек с чудатия костюм и още почудноватата маска на извънземно?

— Какво, в името на нашия Бог Спасител, става тук? — внезапно се обажда нечий глас току до него. Другите са се струпали около Дейвид Карвър, но Гари Содерсън е дошъл насам, на ливадата на Билингзли. С това бледо лице и какъвто е кльощав, прилича на болен от холера в напреднал стадий. — Виждам врабец, виждам гугутка, но не и нейната...

— Я млъквай, пияно дърво такава! — виква му Джони. Обръща се наляво и забелязва двамата близнаци заедно с майка си, Ким Гелър, и дъщеря ѝ, както и някакво червенокосо момиче, което никога не е виждал. Струпали са се около Дейвид Карвър като футболисти, наобиколили контузен съотборник. Оная вещица, жената на Гари, също е там, но не изпуска мъжа си от поглед и тъкмо се придвижва *ches* Билингзли. После спира като омагьосана — вратата на къщата се отваря с трясък и Кърсти изскача наред проливния дъжд като господарката на замъка в някой стар готически роман, крещи името на мъжа си с все сила, а наоколо падат мълнии и трещят гръмотевици.

Съвсем бавно, като малоумно дете, което карат да изрецитира стихотворение, Гари пита:

— Как ме нарече?

Обаче не гледа към Джони, нито пък към тълпата, събрана на ливадата пред Карвърови — втренчил се е в онова, което се разкрива под запретнатата пола на мъртвата жена, стареа се да го запечати в паметта си, за да се връща към него по-късно (а може би и за да го коментира). Джони изведнъж е обладан от непреодолим копнеж да го фрасне по носа.

— Няма значение. Просто си дръж устата затворена. Хич не се майтапя.

Поглежда надясно, към подножието на хълма, и забелязва Коли Ентрейджиън, който се приближава тичешком. Той като че ли е с розови джапанки. Следват го някакъв дългокос тип, когото Джони вижда за първи път, и новото момиче от магазина — май Синтия ѝ беше името.

А зад тях, с лекота задминавайки Том Билингзли и вече съвсем близо до Синтия, с разширени от ужас очи, спринтира местният експерт по Джеймс Дики и готическия ренесанс.

— *Tate!* — Пронизителен самотен момичешки писък: това е Елън Карвър.

— Приберете тия деца оттука! — виква Брад Джоузефсън, с твърд, заповеден тон, Бог да го поживи, но Джони дори не гледа натам. Питър Джаксън приближава, а тук го очаква нещо, което, като оставим настрана самия Джони и Гари Содерсън, съвсем пък не му е работа да вижда, макар със сигурност да го е виждал и преди. През съзнанието му отново прелита реплика от стар виц — „Господине, падна ви табелката!“. Дявол го взел, дори не помни самия виц. Отново се оглежда, за да се увери, че освен Гари никой друг не забелязва Мери — и наистина е така. Но този чудодееен миг със сигурност няма да трае вечно. Навежда се, извъръща Мери настрани — колко е тежко мъртвото тяло, Боже, колко е *тежко* — и бедрата ѝ се събират. Дъждовната вода се стича по бялото бедро сякаш по надгробна статуя. Джони подръпва надолу полата, като нарочно е застанал така, че онези, които се задават от долния край на улицата, да не виждат какво прави. Вече се чуват стонове на Питър:

— Мери? *Мери?*

Ще да е видял колата, разбира се — лумината, чиято предница бе забита в оградата.

— Но... — започва Гари, но Джони вдигна към него свиреп поглед и онзи млъкна.

— А си казал нещо, ще ти светна един! Не се будалкам.

За миг Гари го поглежда глуповато — направо тъпо — сетне лицето му просветва лукаво и придобива престорено сериозен вид. Все пак прави с ръка знак, че устата му е заключена во веки веков, а това е напредък. Несъмнено ще проговори някой ден, но никога през целия си живот Джони Маринвил не се е вълнувал по-малко от това какво ще стане някой ден.

Поглежда към дома на Карвърови и вижда Дейвид Рийд, който е понесъл момиченцето (то пици и рита във въздуха с все сила) към къщата. Пай Карвър е коленичила и вие на умряло, както онези селянки във Виетнам много, много отдавна (макар че с този пушечен дим във въздуха вече изобщо не му се струва толкова отдавна) —

обвила е с ръце шията на мъртвеца и главата му ужасяващо се клатушка. Момченцето — Ралфи, което е застанало до майка си — изглежда още по-ужасно. Обикновено устата му мели безспирно, неуморно — половин метър фъстък, от досаден по-досаден, но сега, безмълвен и неподвижен като восъчна кукла, той се вира в баща си, а лицето му сякаш се размива под дъждовните струи. Никой не се сеца да го отведе, защото този път за разнообразие сестра му вдига шум, но все някой трябва да се погрижи за него.

— Джим — подвиква Джони, застанал до катастрофиралата кола, за да не се налага да крещи. Момчето откъсва очи от мъртвеца и виещата жена. Погледът му е замаян.

— Отведи Ралф вътре, Джим. Не бива да стои тук.

Момчето кима, вдига малчугана на ръце и с бързи крачки се отправя към къщата. Джони очаква недоволни писъци — макар и едва шестгодишен, Ралф Карвър вече знае, че съдбата му е отредила да управлява света някой ден — но хлапето виси в ръцете на по-голямото момче безжизнено като кукла, с огромни ококорени очи, без дори да мига. Джони смята, че поколението, израснало с песните на Муди Блус има склонността страхотно да преувеличава влиянието на детските травми върху живота на възрастния човек, но в случаи като този вероятно е различно. „Сигурно ще мине много време — размишлява Джони — преди споменът за тази гледка престане да бъде основният мотив в поведението на Ралф Карвър — баща му лежи мъртъв на ливадата, а майка му е коленичила до него, обгърнала шията му, и непрестанно крещи името му, сякаш така ще го съживи.“

Хрумва му да се опита да отдели Кърстин от мъртвеца — това трябва да стане рано или късно — но преди да успее да помръдне, пред къщата на Билингзли пристига Коли Ентрейджиън, следван по петите от служителката в „От Б до Я“. Девојката е изпреварила дългокосия тип, който пуфти като локомотив. Не е толкова млад, колкото изглежда отдалеч с тази дълга коса. Но като че ли най-поразителни са Джоузефсънови. Застанали в края на алеята към гаража на Карвъррови, уловени за ръце наред проливния дъжд, те изглеждат като герои от съвременна адаптация на Хензел и Гретел. Мариел Содерсън подминава Маринвил и се присъединява към съпруга си. Джони си казва, че ако Брад и Белинда са Хензел и Гретел в новия,

разрешен за всички възрасти филм на Спайк Лий, то Мариел може да играе вещицата.

„Като в последната глава от роман на Агата Кристи — размишлява той, — в която мис Марпъл или Еркюл Поаро дават подробни обяснения, включително за това как убиецът е успял да се измъкне от заключения спален вагон, след като си е свършил работата. Всички са на лице, с изключение на Франк Гелър и Чарли Рийд, които все още са на работа. Инак съседите са в пълен състав.“

Изведнъж осъзнава, че греша. Липсва Одри Уайлър, както и племенникът ѝ. При тази мисъл в мозъка му нещо прещраква. В съзнанието му проблясва спомен — „хремаво хлапе, може би“, си бе казал тогава — но още преди да е успял да го улови, за да потърси някаква връзка (Бог знае защо, му се струва, че има някаква връзка), Коли Ентрейджиън достига до колата на Мери и впива мократа си ръка в рамото му тъй силно, че му причинява болка. Не гледа към него, а към двора на Карвърви.

— Какво... *двама?*... Как... *Божичко!*

— Господин Ентрейджиън... Коли... — Джони се опитва да говори смислено, да не показва, че го боли. — Ще ми счупите рамото.

— О! Извинявай, приятел. Но...

Погледът му се мести от застреляната жена към застреляния мъж — Дейвид Карвър, по чието тяло кръвта се стича на тънки струйки. Ентрейджиън явно не може да реши на кого да се спре, защото очите му се движат насам-натам, сякаш е на тенис-мач.

— Ризата ви — казва Джони, отбелязвайки мислено що за безумна реплика за начало на диалог е това. — Явно сте пропуснали да я сложите.

— Бръснех се — отвърща Коли и прокарва пръсти през ниско подстриганата си, съвършено мокра коса. Този жест издава — надали нещо друго би било по-красноречиво — състояние на объркване, което е достигнало почти до степен на пълно умопомрачение. Джони го намира за необяснимо умилителен.

— Господин Маринвил, имате ли някаква, макар и бегла представа какво става тук?

Джони клати глава. Надява се, че каквото и да е било, вече е свършило.

В този миг пристига Питър, вижда жена си, просната до керамичната статуя на Билингзли и изстенва. При този вопъл по ръцете на Джони отново полазват тръпки. Питър пада на колене до мъртвата си съпруга, точно както Пай Карвър е коленичила до съпруга си, и, о, Боже, нима Джон Едуард Маринвил отново страда от пристъп на „оная ми ти стара виетнамска мирова скръб“, или какво? „Липсва ни само — мисли си той — «Пурпурна мъгла» на Хендрикс за фон.“

Питър сграбчва мъртвата жена и Джони забелязва как Гари го зяпа, замръзнал в почуда, очаквайки да я придърпа в прегръдките си. Маринвил разгадава мислите му, сякаш са изписани на светец екран на челото му — „И какво ще си каже? Като я обърне, и бедрата ѝ се разтворят, и той види каквото има за виждане, какво ще си каже? Или няма да му направи впечатление, защото тя така си ходи.“

— *МЕРИ!* — проплаква Питър. Вместо да я обърне (Божията милост е безкрайна), той повдига горната част на тялото ѝ и я нагласява в седнало положение. Като вижда главата ѝ — половината ѝ лице го няма, половината ѝ коса изгоряла — отново надава вопъл, този път безмълвен, беззвучен, красноречив израз на безумна скръб.

— Питър... — започва Олд Док, но в същия миг копиевидна мълния раздира небето. Джони се извъръща, заслепен от проблясъка, но продължава (о, да, разбира се, има си хас) идеално да вижда всичко. Още преди да е угаснала светкавицата, на улицата отеква гръм с такава сила, че хлапето почти оглушава. Вижда как огненият лъч лизва покрива на празната къща на Хобартови, точно между дома на полицая и този на Джаксънови. Мълнията помита декоративния комин, който Уилям Хобарт бе поставил миналата година, точно преди да започнат проблемите му и да решат да обявят къщата за продан. Подпалва и покрива. Преди да е заглъхнал смазващият грохот на гръмотевицата, преди още Джони да е успял да познае странната миризма на озон, празната къща е увенчана с корона от пламъци. Огънят се разгаря с такава сила в поройния дъжд, че по-скоро прилича на оптическа измама.

— Егаа ти — възкликва Джим Рийд. Стои на прага на Карвърви с Ралф на ръце. Джони забелязва, че момченцето се е върнало към бебешкия навик да си смуче пръста. Освен това само то (всъщност като изключим Джони) не гледа към горящата къща. Извърнало е поглед към горния край на улицата и Джони забелязва как очите му се

разширяват. Изважда палец от устата си и преди да се разкрещи, Джони чува две съвършено ясни думи... които отново му звучат зловещо, подлудяващо познати. Сякаш ги е чувал насън.

— Дрийм Флоутър — изрича момчето.

В същия миг, сякаш думите притежават някаква незначайна магическа сила, неестествената безжизненост го напуска. То започва да пици от страх и да се извива в ръцете на Джим Рийд. Заварен неподготвен, Джим изпуска малкия на земята и той тупва на задничето си. „Сигурно страхотно боли“ — мисли си Джони и се запътва натам, без дори да го осъзнава, но хлапето не дава никакви признаци на болка — единствено на страх. С изцъклени от напрежение очи продължава да се вира към върха на хълма и започва неистово да рита с крачетата, примъквайки се към входната врата.

Джони, вече достигнал до алеята към гаража на Карвърови, се обръща и забелязва още два микробуса, които тъкмо завиват откъм Беър Стрийт. Предният е розов на цвят и формата му е толкова изчистена, че напомня на Джони на гигантска бонбонiera с огледални стъкла. На покрива на автомобила има радар с формата на сърце. Сигурно при други обстоятелства возилото би му се сторило адски симпатично, но сега му изглежда чудато. От двете страни на микробуса стърчат някакви аеродинамични приспособления. Приличат на перки или може би дори на къси крилца.

Зад това превозно средство, което би могло или не би могло да се нарече „Дрийм Флоутър“, се задава продълговат черен микробус с изпъкнало, затъмнено предно стъкло и гъбоподобен купол, също черен. Този абаносов кошмар е обточен с начупени хромирани ленти, подобни на замаскирани нацистки свастики.

Автомобилите набират скорост, двигателите им мъркат напевно, монотонно.

В лявата страна на розовия микробус се открива огромен отвор. В същия миг върху покрива на черния микробус, който изглежда като катафалка, която се опитва да се преобрази в локомотив, едната стена на купола се плъзва встрани и разкрива две същества с пушки. Едното е брадато. Както и извънземното, което управляваше синия микробус, човекът като че ли е облечен в дрипава униформа от времето на Гражданската война. Създанието до него е издокарано в съвършено различна униформа — черна, с висока войнишка яка, със сребърни

копчета. Както и в самия черно-сребрист микробус, в тази униформа също има нещо нацистко, но не това привлича вниманието на Джони и кара гласът му да замръзне в гърлото, та отначало дори не може да извика да предупреди другите.

Над високата яка като че ли няма нищо друго освен мрак. „Този няма лице — казва си Джони миг преди съществата от двата микробуса да открият огън. — Няма лице, това чудо въобще няма лице.“

И на Джони Маринвил, който вижда всичко, изведнъж започва да му се струва, че е умрял, че се намира в ада.

ПИСМО ОТ ОДРИ УАЙЛЪР (УЕНУЪРТ, ЩАТА ОХАЙО) ДО ДЖАНИС КОНРОЙ
(ПЛЕЙНВЮ, ЩАТА НЮ ЙОРК), 18 АВГУСТ 1994 Г.:

Скъпа Джанис,

Толкова съм ти благодарна, че се обади. Благодаря и за картичката със съболезнованията, разбира се, но не можеш да си представиш колко добре се почувствах, като чух гласа ти снощи — подежда ми като глътка вода в пустинята. Или може би като разумна дума, когато си заключен в лудница.

Разбра ли нещо от онова, което ти наговорих по телефона? Спрях успокоителните — „Махай ги тия простотии“, както казахме на времето в колежа — но едва от няколко дни и въпреки старанията на Хърб и безкрайната му помощ, повечето неща му звучат свършено несвързано. Всичко започна, откакто се обади приятелят на Бил, Джо Калабрезе, и ми съобщи, че брат ми, жена му и двете им по-големи деца са загинали от ръката на неизвестни лица, стрелящи от минаващ автомобил. Този човек, когото през живота си не съм виждала, плачеше и беше *прекалено* разстроен, за да бъде тактичен. Все ми повтаряше колко се срамувал и в крайна сметка аз започнах да го успокоявам, като през цялото време си казвах: „Сигурно е станала някаква грешка,

невъзможно е Бил да е мъртъв, та той трябваше да е до мен винаги когато имам нужда от него.“ Все още се събуждам посред нощ и си мисля: „Не, това е абсурд, *точно* Бил.“ През целия ми живот не ми се е случвало по-ненормално нещо, освен когато бях малка и всички успяваха да пипнат грип едновременно.

С Хърб заминахме за Сан Хосе да приберем Сет, а на връщане към Толидо летяхме в самолета с тленните останки. Слагат ковчезите в багажното отделение, знаеш ли? Аз не го знаех. Нито пък съм искала да разбера.

Погребението беше едно от най-ужасните изживявания в живота ми — може би дори най-най-ужасното. Четирите ковчеза — на брат ми, на снаха ми, на племенницата ми и на племенника ми — строени в редица, първо в църквата, а после и на гробището, където ги бяха покачили на онези отвратителни хромирани релси над всеки от гробовете. И искаш ли да знаеш какво значи истинска лудост? На гробището, по време на цялата служба, непрестанно си мислех за медния ни месец в Ямайка. Там по улиците има гърбици, които се наричат „легнали полицаи“. И кой знае защо, започнах да възприемам и ковчезите по същия начин — като легнали полицаи. Е, нали ти казах, че съм се побъркала? Кралицата на валиума за 1994 г. в Охайо, това съм самата аз.

В църквата беше претърпано — Бил и Джуни имаха *страшно* много приятели — и всички плачеха с глас. Освен малкия Сет, разбира се, който не може да плаче. Или не плаче. Или пък кой знае? Той просто си седеше между нас двамата с Хърб, стиснал две от играчките си в скута си — розово микробусче, което нарича „Дуийм Фуоута“ и фигурката, която върви с него — малка червенокоса хубавица на име Касандра Стайлс. Тези играчки са герои от анимационен сериал на име „МотоКопс 2200“, а имената на проклетите им микробуси (извинявай, на така наречените *МотоКопс Пауър Уегънс*, ах, недей) са сред малкото неща, които Сет произнася разбираемо („Сладки купи на мен“ е друг пример; или пък „Сет отива тоалетна“, което означава,

че очаква да идеш с него — научен е, но възприема тоалетните си навици по доста особен начин).

Много се надявам да не е разбрал какво означава църковната служба — че всички останали членове от семейството му са мъртви, че са си отишли завинаги. Хърб е убеден, че *не знае* („Детето дори не знае къде се намира“ — каза той), но аз не съм сигурна. Точно това му е ужасното на аутизма, нали? Човек винаги се пита, никога не знае със сигурност, а те казват толкова много неща, само че Господ сякаш ги е свързал с развален телефон и в другия край на линията се чуват само безсмислени звукосъчетания.

Но едно е безспорно — през последните няколко седмици Хърб Уайлър много се издигна в моите очи. Той организира ВСИЧКО, като започнеш от самолетните билети и свършиш с некролозите в кълъмбъския вестник „Диспач“, а също и в толидския „Блейд“. И така да приеме Сет, без да се оплаче и веднъж — той е не просто сираче, а сираче, болно от *аутизъм* — ами, как да ти кажа, не е ли изумително, или само така ми се струва? Спирам се на първия отговор. И като че ли наистина не му е съвсем безразлично. Понякога, когато гледа детето, на лицето му се изписва едно такова шантаво изражение, което дори би могло да мине за изразяване на обич. Или поне за наченки на обич.

Но всичко това е още по-изумително, като се има предвид колко малко може да получи човек в отговор от дете като Сет. През повечето време седи като посаден в пясъчника, който Хърб направи веднага, след като се върнахме от Толидо — като някаква огромна стафида с формата на момченце, само по гащета с картинки от МотоКопс (има и кутията за сандвичи), все ломоти неразбраните си думи и си играе с микробусчетата и фигурките, които вървят към всяко от тях, но най-вече с апетитната червенокоса хубавица със сините шорти. Тези играчки малко ме тревожат, защото — ако още не си съвсем убедена, че съм си изгубила разсъдъка, то

следващите редове ще разсеят всяко твое съмнение — *не съм сигурна откъде са се взели, Джан!* Миналия път, като ходих на гости на Бил и Джун в Толидо, Сет нямаше такива скъпарски работи — проверих в „Тойс Ар Ас“ и открих, че МотоКопс са СТРАШНО скъпи, уверявам те. И бездруго Бил и Джуни не биха ги одобрили — техните идеи за играчки клонят повече към Барни, отколкото към „Междузвездни войни“, за най-голямо разочарование на децата им. Горкичкият мъничък Сет не може да ми каже, а и надали има значение. Знам единствено имената на микробусите и на фигурките, защото гледам анимационната поредица в събота сутрин заедно с него. Главният лош, Ноу Фейс, е *tres* страшничък.

Толкова е странен, Джан (Сет де, не Ноу Фейс, ха-ха-ха). Не зная дали Хърб го усеща толкова осезаемо, колкото аз, но съм сигурна, че *донякъде* го усеща. Случва се да вдигна глава и да уловя погледа на Сет (очите му са толкова тъмнокафяви, че понякога изглеждат направо черни), тогава ме побиват особени тръпки — имам чувството, че някой се опитва да използва гръбначния ми стълб за ксилофон. А и откакто хлапето дойде да живее при нас, се случиха някои доста странни неща. Не се смей, но дори преживяхме няколко инцидента, които доста напомняха за полтъргайстите от „предаванията за психореалността“, както ги нарича Хърб. Чаши падат от рафтове, няколко прозореца се счупиха без видима причина, а понякога нощем в пясъчника на Сет се появяват необикновени вълнообразни очертания. Приличат на непонятни, сюрреалистични пясъчни рисунки. В следващото си писмо ще ти изпратя снимки, ако се сетя. Повярвай ми, Джан, не бих споделила подобни неща с *никого*, освен с теб. Слава Богу, че познавам и вярвам в способността ти да се удивляваш... в твоето любопитство... в твоята ДИСКРЕТНОСТ!

Инак Сет не ни създава много грижи. Най-досадното е как диша! Поема въздух на дълбоки, лигави вдишвания, и то *вечно* през устата, която вечно зее, а долната устна виси

едва ли не до пъпа му. Прилича на селския олигофрен, какъвто съвсем не е, въпреки проблемите, които *наистина* има. Един ден ни посети господин Маринвил — съседът отсреща — донесе ни бананов кейк, изпечен от самия него (доста е симпатичен за човек, който навремето е написал книга за някакъв мъж и любовната му връзка със собствената му дъщеря... а на всичкото отгоре я е нарекъл „Наслада“) и поседя със Сет, който за малко бе излязъл от пясъчника, за да гледа „Бонанза“. Помниш ли го? Всяка събота и неделя следобед по TNT повтарят стари уестърни (и ги наричат „следобедно парти в Пондероса“, не намираш ли, че е очарователно), а Сет просто ги обожава. „Уесъм, уесъм“ — казва, като започне някой филм. Господин Маринвил, който предпочита да го наричат Джони, погледа доста време заедно с нас, и тримата си хапвахме бананов кейк и пиехме горещ шоколад като стари приятели, а когато се извиних за шумното дишане на Сет (най-вече защото ме побърква *мен* самата, разбира се), Маринвил се разсмя и каза, че малкият има аденоидит. Дори не *знам* какво е това нещо аденоидит, но предполагам, че ще трябва да заведем момчето на лекар. Слава Богу, че съществуват близнаците Блу — Крос и Шийлд.

Но има нещо, което непрестанно ме човърка, затова ти изпращам фотокопие на картичката, която получих от брат си от Карсън Сити малко преди смъртта му. В нея се казва, че имали напредък — дори *невероятен* напредък по неговите думи — със Сет. Главни букви, хиляда удивителни. Погледни я и ти. На мен ми стана любопитно и при следващия ни телефонен разговор го попитах. Ще да е било на 27 или на 28 юли, когато говорих за последен път с него. Той реагира много особено, по крайно неприсъщ начин. Последва дълга пауза, после онзи изкуствен смях — „ха-ха-ха!“ — точно както се пише, макар че истинският смях никога не звучи така, освен по разни отегчителни коктейли. Никога през целия си живот не съм чувала брат ми да се смее по този начин. „Ами, Од — каза ми, —

сигурно съм се поувлякъл.“ Не му се говореше по този въпрос, но когато го притиснах, призна, че като навлезли в щата Колорадо и стигнали до Скалистите планини, Сет изведнъж станал някак по-буден, по се *разбирали*..„Знаеш колко обича филми и предавания за каубои“ — обясни ми той, и макар че тогава все още не бях наясно, сега вече прекрасно знам. Направо е луд по каубои, доброволни отряди и шерифски хайки. Бил смята, че макар да е знаел, че това не Дивият запад, с всичките коли и къмпинги наоколо, Сет „все пак се развълнува от пейзажа“. Цитирам думите му.

И вероятно щях да го оставя на мира, но той говореше много особено и уклончиво, което е свършено нетипично за него. Човек познава близките си, нали? Или поне се заблуждава, че ги познава. А Бил или бърбореше много възбудено и възторжено, или пък се затваряше в себе си и се цупеше. Рядко се случваше да изпадне в някакво „средно“ настроение. А по време на онзи телефонен разговор *през цялото време* беше в средно положение. Това ме накара да продължа да го разпитвам, което иначе не бих направила. Заявих му, че „НЕВЕРОЯТЕН НАПРЕДЪК“ звучи като някакво конкретно събитие. И той каза, че наистина се е случило нещо малко преди да стигнат Ели — доста голям град северно от Лас Вегас. Подминали табела, която сочела отбивка към някакъв град на име Деспърейшън^[1] (чудни имена имат градовете в онзи край, на човек направо му се прииска да иде да ги види) и на Сет му станало нещо. Бил така се изрази. Карали по шосе № 50, което е безплатно, и изведнъж отляво на пътя зърнали огромно земно възвишение.

На Бил му се сторило любопитно, но нищо повече. Сет обаче, като погледнал натам и го видял, направо обезумял. Взел да размахва ръце и да бърбори на своя неразбираем език. На мен ми прилича на магнетофонен запис, който някой прослушва отзад напред.

Бил, Джун и другите деца реагирали както правят обикновено — както *правеха* обикновено — когато Сет се

развълнува и заговори, което се случва рядко, но съвсем не е сензационно явление. Нещо от сорта на „Да, Сет, точно така, наистина, направо е *страхотно*“ — а през това време все повече и повече се отдалечават от възвишението. Найсетне Сет — обърни внимание — проговаря, но не някакви безсмислени звукосъчетания, а на чист английски език. *Наистина говори* и казва — „Тате, спри, върни се, Сет иска да види онази планина, Сет иска да види Хос и Литъл Джо.“ Ако не помниш, Хос и Литъл Джо са двама от главните герои в „Бонанза“.

Бил твърдеше, че Сет никога не бил изричал толкова много разбираеми думи наведнъж, и откакто съм заедно с детето, вече се убеждавам, че наистина е доста необичайно за него да каже толкова дълго смислено изречение. И все пак... „НЕВЕРОЯТЕН НАПРЕДЪК“? Не искам да прозвучи гадно, но изобщо не може да се сравни с гетисбъргското обращение^[2]! Още тогава ми се стори, че има нещо гнило, и продължавам да се съмнявам. Бил така се фука, сякаш всеки миг ще се пръсне от радост — а по телефона говореше със заобикалки. Още нещо. В картичката пише „после подробности“, сякаш няма търпение да ми разкаже, а по телефона трябваше да му измъквам думите с ченгел. Чудна работа!

Каза, че случилото се му напомняло някакъв стар виц за майка и баща, които смятат детето си за няма. И един ден — хлапето е вече пет-шест годишно — те обядват и то изведнъж казва: „Мамо, може ли да получа още една варена царица, моля те?“ Родителите се нахвърлят върху него и започват да го разпитват защо никога досега не е говорило. „Нямах какво да кажа“ — отвърща то. Бил ми разказа вица (чувала съм го и преди, стар е колкото Жана Д'Арк, общо взето), а после отново се изсмя превзето, „ха-ха-ха“. Сякаш с това приключи въпроса веднъж завинаги, точка. Само че аз все още не бях наясно.

— И какво, ти попита ли го? — питам.

— Какво да го попитам?

— Защо никога досега не е говорил.

— Но той си *говори*.

— Само че не *така*. Не говори *така* и затова си ми изпратил тази развълнувана картичка, нали? — Вече направо бях побесняла. Не знам защо, но просто бях извън себе си.

— И тъй, попита ли го защо никога досега не е казвал петнайсет-двайсет свързани думи?

— Ами, не — отвърща, — не го попитах.

— А върнахте ли се? Заведохте ли го в Деспърейшън, за да види ранчото „Пондероса“?

— Нямахме възможност да се върнем, Од — отвърща той след поредната дълга пауза. Все едно играеш шах с компютър и го чакаш да изчисли много сложен ход. Не желая да говоря по този начин за брат си, когото обичах и който ще ми липсва през целия ми живот, но искам да разбереш колко беше странен онзи разговор. Сякаш изобщо не говорех с брат си. Искан ми се да имам някакво обяснение, но нямам.

— Какво искаш да кажеш с това, „нямахме възможност“? — питам.

— „Нямахме възможност“ значи „нямахме възможност“ — отговаря той. Мисля, че вече го бях поразядосала, но въобще не ми пукаше — така звучеше малко по на себе си. — Не исках да рискувам семейството ми да замръкне преди Карсън Сити, което щеше да е неизбежно, ако се бяхме върнали и го бяхме завели да види онова градче, което толкова го развълнува. Сто човека са ми казвали, че шосе № 50 става много коварно след залез слънце, и аз не исках да излагам семейството си на опасност. — Сякаш се намират в пустинята Гоби, не в централна Невада.

Та това е всичко. Поговорихме още малко, после той ми каза: „Спокойно, моето момиче“ и това бяха последните думи, които съм чула от него... поне на този свят. „Спокойно, моето момиче“, после някакъв си пътуващ идиот го застрелва. Всичките ги застрелва с изключение на Сет. Казах ли ти вече, че полицията още не е успяла да

установи калибъра на оръжието, с което са били застреляни? Животът е толкова *незавършен* в сравнение с книгите и филмите!

И все пак този последен разговор не ми дава покой.. Най-съмнителен ми се вижда глупашкият му изкуствен смях. Никога през целия си живот не съм чувала Бил — *моят* Бил — да се смее така.

Освен това не съм единствената, която забеляза, че нещо не му е наред. Неговият приятел Калабрезе, на когото всъщност гостувах в Сан Хосе, каза, че *цялото* семейство сякаш било мръднало, с изключение на Сет. Говорихме в погребалното бюро, докато Хърб попълваше документите за превоз до Толидо. Джо все се питаше дали пък не са пипнали някой вирус и дали не са болни от грип. „Освен малкия — каза ми той. — Беше като истинска фурия и не излизаше от пясъчника с играчките.“

Хубаво, изписах достатъчно — даже може би пре-пре-достатъчно. Но моля те, помисли и ти по тези въпроси. Впрегни си изобретателния мозък, защото **ТОВА НАИСТИНА МЕ ТОРМОЗИ!** Няма смисъл да говоря с Хърб — той смята, че било закъсняла скръб. Питам се дали да не споделя съмненията си с Дж. Маринвил, който живее отсреща — изглежда ми толкова мил и чувствителен — но не го познавам достатъчно добре. Тъй че на теб се пада честта. Нали разбираш?

Обичам те, Дж. Липсваш ми. А понякога, особено напоследък, си мечтая отново да сме млади и гадните карти, които са ни чакали, все още да са най-отдолу в цялата колода. Помниш ли как в колежа си мислехме, че ще живеем вечно и само глупавият ни мензис ни заварваше неподготвени?

Спирам, инак отново ще се разплача.

XXX (и още хиляди, хиляди пъти по толкова),

Од

[1] Името на града означава „отчаяние“ — Б.пр. ↑

[2] Почута реч на Ейбрахам Линкълн от 1863 г. — Б. пр. ↑

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1

Застанал гол до кръста пред огледалото в банята същия този следобед, преди светът да се сгромоляса в ада като кофа, потъваща в кладенец, Коли Ентрейджиън взе три важни решения. Първо, да не ходи небръснат в работните дни. Второ, да престане да пие, поне докато внесе малко ред в живота си — пиеше прекалено много, или поне достатъчно, за да не се чувства съвсем добре, и това трябваше да се прекрати. А третото решение бе да престане да отлага търсенето на работа. В Кълъмбъс имаше три охранителни фирми, негови познати работеха в две от тях, и вече бе крайно време да се раздвижи. Да не е умрял — крайно време бе да престане да мрънка и да продължава да живее пълноценно.

Сега, когато къщата на Хобартови весело гореше в подножието на хълма, а отгоре се задаваха два чудати микробуса, единствената му грижа бе да запази този живот. Черният автомобил, който пълзеше зад розовия, го изпълваше с истински ужас и караше цялото му същество да желае незабавно да се пренесе някъде по-далеч оттук, ако е възможно, в монголската степ. Едва мерна през дъжда двете фигури в кабинката, но и самият микробус бе достатъчен. „Прилича на катафалка от научнофантастичен филм“ — рече си.

— Вътре! — чу се да крещи с все сила — явно дълбоко в себе си продължаваше да изпитва необходимост да издава заповеди. — *Веднага* всички вътре!

В този миг престана да забелязва хората, скупчени около покойния пощаджия и неговата жена, която нареждаше на умряло и пицеше с все сила — госпожа Гелър, Сюзи и нейната приятелка, семейство Джоузефсън, госпожа Рийд. Маринвил, писателят, бе понаблизо, но той престана да забелязва и него. Вниманието му се съсредоточи върху хората пред дома на Билингзли — Питър Джаксън, Содерсънови, служителката от магазина, дългокосия с камиона и самия Олд Док, който се бе оттеглил от ветеринарната си практика миналата година, без изобщо да подозира, че го очакват *подобни* събития.

— *Върви!* — кресна Коли в мокрото, опулено лице на Гари. В миг му се прииска да го пречука, да го замъкне някъде и да му види сметката, да го запали или нещо подобно. — *Заминавай в проклетата КЪЩА!* — отзад Маринвил крещеше същите думи, но явно имаше предвид дома на Карвърови.

— Какво... — започна Мариел, заставайки до съпруга си, но после отклони поглед към улицата и очите ѝ се разшириха от ужас. Притисна разперените си длани към лицето си, устата ѝ увисна и за миг на Коли му се стори, че ей сега ще падне на колене и ще запее „Мами“, като Ал Джолсън^[1].

Вместо това тя се разпищя. За нападателите това сякаш бе очакваният сигнал и те откриха огън — екнаха изстпели, които никой не би могъл да обърка с гръмотевици.

Хипарят сграбчи Питър Джаксън за китката и се опита да го откъсне от мъртвата му съпруга. Питър не искаше да я пусне за нищо на света. Продължаваше да вие и явно въобще не забелязваше какво става наоколо. Чу се „БАА-АМ“, оглушително като динамитна експлозия, последвано от звън на строшени стъкла. Последва още по-силно „БУ-УУМ“ и някой изпищя от страх или от болка. На Коли му се подкосиха краката... *този път*. Трети изстрел и горната част на керамичната статуетка изчезна. Входната врата на Олд Док, с изписано по средата **Б** с множество завъртулки, стоеше отворена зад рамката с опъната на нея мрежа. Тъмният правоъгълник — изход към пещерата на спасението може би — изглеждаше безнадеждно далеч.

Коли се втурна към Питър — и през ум не му бе минало да се прави на смелчага, просто натам се запъти най-напред. Последва нов оглушителен взрив и цялото му тяло се стегна в очакване на смъртоносния удар, макар че съзнанието му го уверяваше, че поне това бе *гръм*. Но следващото не беше. Отново рязко „БАААМ“ и нещо изсвистя край дясното му ухо.

„За пръв път съм под обстрел — мислено отбеляза той. — Девет години в полицията, преди да ми лепнат цялата онази измислица и да ме скапят — четири години патрулен, четири години цивилен, една година във «вътрешна безопасност» — но за пръв път попадам под куршуми.“

Нов изстрел. Един от прозорците на дневната се срина със звън в стаята и бялата завеса се развя като призрачна ръка. Изстрелите вече

идваха едновременно, като оръдеен огън, само „бам-бам-бам-бам“, нещо горещо отново изсвистя край него, този път отляво, и в перваза на току-що разбития прозорец се появи черна дупка, досущ огромно стреснато черно око. Друг куршум едва не го лизна по бедрото. Не можеше да повярва, че още е жив. Замириса му на изгорели кедрови шиндели и дори успя да си спомни за октомврийските следобеди в задния двор, когато с баща му изгаряха сухите листа, струпани на димящи, ухаещи купчини.

Тичаше от часове, по дяволите, чувстваше се като керамична патица в стрелбище, а още не бе достигнал и Питър Джаксън. Какво, за Бога, ставаше тук?

„Стрелбата започна преди пет секунди“ — информира го онази половина на съзнанието му, която бе запазила хладнокръвие. Може би дори преди три.

Хипито продължаваше да дърпа Питър, в същия миг и момичето, Синтия, се присъедини към него. Само че онзи усърдно се съпротивляваше. Искаше да остане при жена си, която бе подбрала възможно най-неподходящото време да се прибере.

Забързвайки крачка още повече (умееше да тича доста бързо, стига да иска), Коли се наведе и в движение пъкна ръка под мишницата на коленичилият мъж. Питър политна назад, опитвайки се да се отърве от тримата, които се опитваха да го откъснат от жена му. Ръката на Коли започваше да се изплъзва. „Мамка му! — мислено изруга той. — Дяволите да ни вземат. Всички до един.“

Изад тях откъм Карвъррови се чу друг писък. С периферното си зрение Коли забеляза как розовият микробус набира скорост и профучава надолу към Хайъсинт.

— *Мери!* — изкрещя Питър. — *Тя е ранена!*

— Аз ще ѝ помогна, не се тревожи! — бодро извика в отговор Олд Док, и макар че не възнамеряваше да помага на никого — всъщност тъкмо профучаваше край Мери, без дори да я погледне — Питър кимна и на лицето му се изписа облекчение.

„Това е заради тона му — рече си Коли. — Заради идиотския му бодър тон.“

Хипарят вече не само се опитваше, но наистина му помагаше да влачат Питър. Поне го беше хванал за колана и това имаше ефект.

— Приятел, помогни ни малко — викна на Питър. — Поне мъничко.

Но онзи не му обърна никакво внимание. Изцъклил очи, той се взираше в Коли и тъкмо го питаше:

— Ще ѝ помогне, нали? Олд Док ще ѝ помогне.

— Точно така! — викна Коли. Опита се да докара бодрия тон на Док — професионално бодър и забързан — но долови в гласа си единствено безкраен ужас. Розовият микробус се бе изгубил от поглед, но черният все още бе тук и се движеше едва-едва, сякаш изобщо не помръдваше. В купола съзря някакви силуети — ужасно ярки, почти флуоресциращи.

— Билингзли...

Мариел Содерсън профуча покрай него и както се беше устремила към входната врата на къщата, едва не го повали. Гари прелетя от дясно, като пътъом блъсна с рамо девойката от магазина, тя залитна и падна на колене. Извивка от болка и устните ѝ се разтегнаха в болезнена гримаса, защото нещо — може би глезенът ѝ — се изкълчи. Гари дори не я удостои с поглед — очите му бяха устремени към „голямата награда“. След секунда Синтия отново бе на крака. Лицето ѝ все още бе болезнено сгърчено, но тя все пак посегна към ръката на Питър, опитвайки се да помогне. Коли започваше да гледа на нея с повече уважение, независимо от налудничавата ѝ двуцветна коса.

А Содерсънови все тъй се носеха право напред. Отначало им бе трудно да проумеят за какво става дума, но веднъж схванали общата идея, вече нищо не можеше да ги спре.

Последва нов изстрел. Дългокосият извика от болка и се хвана за бедрото. Коли забеляза, че през пръстите му се процежда кръв — необичайно ярка под сивата светлина. Младата жена се взираше в него с широко отворени очи.

— Нищо ми няма — отвърна хипарят, възвръщайки самообладанието си. — Нищо и никаква драскотина. Вървете, вървете!

Питър най-сетне си стъпваше на краката, както метафорично, така и в най-буквален смисъл.

— Мамка му, какво... става тук? — обърна се към Коли. Сякаш изобщо не беше на себе си.

Но преди бившият полицаи да успее да каже каквото и да било, откъм черния микробус долетя последен изстрел и звук — би се заклел

— подобен на свистене на артилерийски снаряд. Мариел Содерсън, която вече бе стигнала до верандата (Гари вече бе изчезнал в къщата, какъв ти джентълмен), изписка, залитна и се подпря на вратата. Ръката ѝ отхвъркна нагоре, сякаш не бе свързана с никакви кости. По алуминиевата дограма потече кръв. Служителката от магазина изпищя, и на самия Коли му идеше да се разпищи. Куршумът почти откъсна ръката на Мариел. Застанала на вратата, жената пищеше, а ръката ѝ бе провиснала край тялото ѝ като врата, на която две от пантите са се откачили. Зад нея черният микробус ускори надолу по хълма, а куполът на покрива се затвори. Автомобилът се изгуби в дъжда и кълбата дим над празната къща на Хобартови, чийто покрив вече отдаваше огнения си дар на стените.

Тя имаше къде да отиде.

Това бе истинско щастие, както ѝ се струваше понякога, но друг път (понеже така нещата се проточваха и дяволската игра продължаваше) — ѝ се виждаше грозно проклятие; тъй или инак единствено на това дължеше факта, че все още бе *себе си*, поне в част от времето, че все още не бе изядена жива отвътре. Както Хърб. Но когато дойде краят, Хърб все пак съумя да бъде себе си за последен път. Бе успял да запази собствената си воля достатъчно дълго, та да отиде до гаража и да прати куршум в черепа си.

Или поне тъй ѝ се искаше да вярва.

Случваше се обаче да мисли и противоположното.

Случваше се да се си спомни безкрайните вечери преди изстрела в гаража и пред очите ѝ да изникне Сет, седнал на своя стол, който двамата с Хърб бяха украсили с картинки на каубои и коне, когато най-сетне бяха разбрали колко много малкият обича „уестърни“. Сет просто си седи на столчето, дори не поглежда към телевизора (освен когато дават каубойски сериали или научна фантастика), и се взира в Хърб с ужасяващите си кафяви очи с цвят на кал — очите на създание, което е прекарало целия си живот в някое блато. Седи си на стола, който леля му и чичо му с такава обич бяха украсили още на времето, преди да започне целият този кошмар. Или поне преди още да са *разбрали*, че е започнал. Седи си там и се взира в Хърб, а към нея дори не поглежда, поне тогава. Взира се в него. Казва му нещо *наум*. Изсмуква го до кокал, като вампир във филм на ужасите. Но именно това представляваше създанието, което се криеше в Сет, нали тъй? Бе вампир. А животът им заедно на Поплър Стрийт бе самият филм. И то на Поплър Стрийт, за Бога, където във всеки дом все още имаше поне по един албум на старата група „Карпентърс“. Съседите са прекрасни, от онзи тип хора, които захвърлят всичко, щом чуят по радиото, че запасите на Червения кръст от кръв нулева група застрашително са намалели, но никой от тях не знае, че Одри Уайлър, кротката вдовица,

която живееше между Содерсънови и Рийд, играе една от главните роли в истински, собствен филм на ужасите.

В хубави дни вярваше, че Хърб — чието чувство за хумор едновременно бе служило и като щит, и като предизвикателство на нещото, което се криеше в Сет — бе удържал достатъчно дълго, за да му се изплъзне. В лоши дни бе убедена, че това са пълни глупости и всъщност Сет чисто и просто е използвал каквото е могъл от Хърб, а после го е пратил в гаража с програма за саморазрушение, която е светела в мозъка му като неонена реклама на витрината на бар.

Но това не бе дело на *Сет*, съвсем не — или най-малкото не на Сет, който (отначало поне) от време на време ги прегръщаше и ги целуваше с отворена уста и целувките му ѝ се струваха като пукащи се сапунени мехури. „Аз аубой“ — понякога казваше той, седнал на специалния стол — думите сякаш изплуваха над инак неразбираемите му брътвежи и изпълваха Уайлърви, макар и за кратко, с надеждата, че имат напредък — „Аз съм каубой“. Онзи Сет беше сладък, обичлив, и то не въпреки аутизма си, а може би именно поради него. Онзи Сет обаче е бил и подходяща среда — като кръвта, която едновременно храни вируса и го пренася.

Вирусът — *вампирът* — бе Так. Малък подарък от великата американска пустиня. Според Бил семейство Гарин не били спирали, за да разгледат какво има зад насипа, който бе възхитил Сет дотолкова, та го бе накарал за известно време да надмогне обичайното си бръщолевене и да заговори на чист английски език. „Ами нямахме възможност да се върнем, Од — бе казал Бил. — Не исках да рискувам семейството ми да замръкне преди Карсън Сити.“ Но я бе излъгал. Бе разбрала това от писмото, което получи от някакъв човек на име Алън Саймс.

Саймс, минен инженер в компания на име „Дийп Ърт Майнинг Корпорейшън“, видял семейство Гарин на 24 юли 1994 г. — през същия ден, когато братът на Одри ѝ бе изпратил онази жизнерадостна картичка. Саймс я уверяваше, че не се било случило нищо от изключителен интерес — просто завел семейство Гарин до ръба на откритата мина (всъщност в противен случай щял да наруши устава на Асоциацията по минно инженерство, се казваше в писмото) и им изнесъл кратка историческа лекция, преди да ги изпрати. Разказът го биваше, бе едновременно правдоподобен и отегчителен. При нормални

условия Одри не би се усъмнила и в дума от написаното, но тя знаеше нещо, което господин Алън Саймс от Десперейшен, щата Невада, не знаеше — Бил бе отрекъл, че изобщо са спирали. Беше обяснил, че са бързали, защото искал да е сигурен, че ще стигнат в Карсън Сити, преди да се мръкне. А щом Бил я бе излъгал, нима не е възможно — и дори вероятно — Саймс също да крие нещо?

„Какво крие? Какво *точно* крие?“

„Тате, спри, върни се, Сет иска да види онази планина.“

„Защо ме излъга, Бил?“

Струваше й се, че на този въпрос може да си отговори — Бил я е излъгал, защото Сет го е *накарал* да излъже. Предполагаше, че по време на разговора й е Бил, Сет е стоял до телефона и е гледал съществуващото, което вече изобщо не е считал за свой баща, с кално кафявите си очи, чието място е под пън в блато. Бил е можел да каже единствено онова, което Так му позволи — говорел е все едно с опрян пистолет в челото. Затова бе надрънкарал разни скалъпени лъжи и се смееше толкова неестествено, ха-ха-ха, като на парти.

В крайна сметка онова нещо в Сет бе успяло жив да изяде Хърб, а сега се опитваше да изсмуче и нея, но очевидно ги делеше една жизненоважна разлика — тя *имаше* къде да отиде. Вероятно бе открила това място по случайност, а може би й бе помогнал Сет — *истинският* Сет — и единствено й оставаше надеждата, че Так никога няма да открие с какво се занимава тя или къде отива. Че чудовището никога няма да я проследи до убежището й.

През месец май 1982 г., когато бе на двадесет и една години и все още с фамилно име Гарин, Одри бе прекарала заедно със своята съквартирантка (и нейна най-добра приятелка, тогава и завинаги) Джанис Гудлин чудесен уикенд — твърде вероятно най-съвършеният уикенд в живота й — в хижа „Мохонк“ в северната част на щата Ню Йорк. Пътешествието бе подарък от бащата на Джан, който бе спечелил от своята компания някаква парична награда за успешни сделки и се бе издигнал в служебната йерархия. Ако бе имал за цел да сподели своето щастие, то бе намерил идеален обект в лицето на двете девойки.

В съботния ден от онзи вълшебен уикенд бяха на пикник (от кухнята им приготвиха закуски, наредени в прекрасна старовремска тръстикова кошница) и двете момичета ходиха с часове, докато

открит най-съвършеното за целта място. Обикновено в такива случаи човек никога не го открива, Но те извадиха късмет. Попаднаха на красива планинска ливада, изпъстрена с лютичета, маргаритки и дивни рози. Жужаха пчели, а в топлия въздух като омагьосани конфети, които никога не падат на земята, танцуваха бели пеперуди, ѝ единия край на ливадата се издигаше чудновата постройка с формата на купол — според Джанис идеален пример за безполезна гъзария и по всичките землища на Мохонк било пълно с такива. Беседката имаше покрив, който да предпазва от дъжд и да хвърля сянка, но инак бе отворена от всички страни заради чистия въздух и красивата гледка.

Двете приятелки ядоха до насита, приказваха дълго, а на три пъти така се смяха, че им потичаха сълзи. На Одри ѝ се струваше, че оттогава не се е смяла тъй от сърце. Цял живот щеше да помни продължителната, ясна синева на летния следобед и белите пърхащи пеперуди.

Именно тук се връщаше, когато Так излизаше на повърхността и напълно завладяваше Сет. Именно тук се криеше — при Джанис, чието фамилно име все още бе Гудлин, не Конрой, и която все още бе млада. Понякога разказваше на Джанис за Сет — как се бе оказал у тях и как нито тя, нито Хърб бяха подозирали (особено пък в самото начало) какво се крие в момчето — нещо, което ги наблюдаваше съвършено неподвижно, набираше сила и само очакваше момента, в който да излезе наяве. При тези посещения често споделяше с приятелката си колко ѝ липсва Хърб и какъв ужас изпитва... как се чувства уловена като муха в паяжина или пък като койот в капан.

Но тези теми ѝ се струваха опасни и затова се опитваше да ги избягва. Най-често преповтаряше наум очарователните безсмислици от онзи тъй отдавнашен ден по времето на първия мандат на Рейгън, когато по магазините все още се продаваха дългосвирещи плочи. Глупости от рода на дали Рей Соумс, тогавашният приятел на Джан, ще се задържи задълго в живота ѝ (непоносим егоист, делово докладва Джани три седмици по-късно, точно преди да се раздели за вечни времена със страстния красавец Рой), какво ще работят, като завършат, колко деца ще им се родят и кой сред техните познати ще се издигне най-високо.

И всичко това бе пронизано от безкрайна, но неизказана — може би не се бяха *осмелили* да заговорят за това, от страх да не развалят

магията — радост от този ден, от най-обичайното за млади момичета добро здраве, от взаимната им обич. В подобни мисли се впускаше Одри, когато усещаше как Так започва да забива в нея зъби — невидими, наистина, но ѝ причиняваха невероятна болка — опитвайки се да се храни с нейните жизнени сокове. В такива мигове бягаше в огрения от топлота и любов ден и засега винаги бе намирала там пристан и утеха.

Засега бе жива.

Но което е по-важно, все още бе себе си.

На поляната всичките ѝ тревоги и страх се стопяваха и всичко изпъкваше съвсем *ясно* — напуканите посивели колони, на които се държеше покривът на фантасмагоричната беседка, масата (не по-малко напукана), на която седяха една срещу друга на дървени пейки, и която бе цялата издълбана с инициали, най-вече на разни влюбени двойки; кошницата за пикник, която са преместили на дървения под и още не са затворили, макар че са приключили с храненето и всички пластмасови кутии са прибрани вътре, приготвени за обратния път до хотела. Одри дори виждаше златните отблясъци в косите на Джан и бримката на лявото рамо на блузата ѝ. Чуваше всеки вик на всяка птичка.

Тази фантазия се различаваше по едно-единствено нещо от истинската случка. На масата, на мястото, където седеше кошницата, преди да я стегнат за обратния път и да я преместят на пода, сега бе поставен червен пластмасов телефон. Когато беше на пет години, Одри имаше абсолютно същия апарат и провеждаше по него безкрайни и омайващо безсмислени разговори с невидима приятелка на име Мелиса Суитхарт.

Понякога, като идваше в беседката на поляната, на слушалката на телефона бе залепен надпис „ЗАБАВАЧКА“. Друг път (обикновено това се случваше в изключително неприятни дни, които напоследък много бяха зачестили), на етикета бе изписана много по-кратка и по-зловеща дума: името на вампира.

Това бе телефонът на Так и той никога не звънеше. Поне засега. Одри подозираше, че ако някога звънне, това бц означавало, че Так е открил тайното ѝ скривалище. А ако това се случи, тогава с нея е свършено, бе сигурна. Дора ако за известно време продължи да диша и да се храни, както Хърб, това би бил краят.

От време на време се опитваше да накара телефона на Так да изчезне. Бе ѝ хрумнало, че ако успее да се отърве от него, ако някак си успее да разкара проклетия апарат, може би завинаги ще се отърве и от съществуването, което се намира на отсрещната страна на линията, в живота ѝ на Поплър Стрийт. Но колкото и да се опитваше, не успяваше да отмени съществуването на телефона. Понякога наистина *изчезваше*, но не и когато го гледаше или мислеше за него. Случваше се да се загледа в лицето на Джан (тя тъкмо обяснява как понякога ѝ иде да се хвърли в прегръдките на Рой и да му изсмуче лицето и как — например когато го залови тайничко да си бърка в носа — ѝ се иска той просто да се завлече позорно в някой ъгъл и да умре), а като плъзне поглед по масата, тя е празна и телефонът вече го няма. Това означаваше, че и *Так* си е отишъл, поне за малко; че е заспал (или дреме) или че се е оттеглил. В такива случаи, като се върнеше в къщи, Одри откриваше Сет в тоалетната и момченцето я посрещаше с мътен и странен поглед, но поне подчертано човешки. Очевидно Так предпочиташе да не се навърта наоколо, когато домакинът му си изпразва червата. Според Одри това бе необичайна и едва ли не екзистенциална придирчивост от страна на такова безмилостно жестоко създание.

Тя сведе поглед и телефонът го нямаше.

Изправи се, а Джан — младата Джан, чиито гърди все още бяха непокътнати — моментално спря да бърбори и вдигна натъжени очи към Одри:

— Толкова скоро?

— Извинявай — отвърна Одри, макар да нямаше никаква престава дали е рано или късно. Щеше да узнае, като се върне и погледне часовника, но докато се намираще тук, самата концепция за часовник ѝ се струваше абсурдна. Ливадата в хълмовете на Мохонк през месец май 1982 г. бе безкасова зона, благословена с липсата на всякакво тиктакане.

— Може би някой ден ще успееш да се отървеш от този телефон завинаги и да останеш по-дълго — рече Джан.

— Може би. Хубаво би било.

Но дали? Наистина ли би било хубаво? Не знаеше. А междувременно имаше едно момченце, за което трябваше да се грижи. Освен това все още не бе готова да се откаже напълно, каквото

всъщност би означавало окончателното ѝ преместване в месец май 1982 г. Кой знае как би се чувствала в планинската ливада, ако стане невъзможно да я напусне. В подобен случай убежището би се превърнало в истински ад.

А нещата се променяха, и то не към по-добро. Най-малкото Так не губеше сили с течение на времето, както неразумно се бе надявала — ако не друго, ставаше все по-силен и по-силен. Телевизорът работеше непрестанно и вечно въртеше все същите видеокасети и повторения („Бонанза“, „Стрелецът“... и „МотоКопс 2200“, разбира се). Героите вече ѝ приличаха на побъркани демагози, чиито жестоки гласове зовяха неспокойната тълпа към неизразими дела. Нещо щеше да се случи, и то съвсем скоро. Бе почти сигурна. Так кроеше нещо... ако за него изобщо можеше да се каже, че е способен да крои или въобще да мисли. Може би „промяна“ е прекалено мека дума. Струваше ѝ се, че предстои всичко да се размести и да се обърне наопаки като при земетресение. А ако това стане, *когато* това стане...

— Бягай — каза Джан и погледът ѝ блесна. — Престани да мислиш и го *направи*, Од. Отвори входната врата, докато Сет спи или ака, и бягай, където ти видят очите. Махни се от къщата. Дявол го взел, махни се.

За първи път през цялото им запознанство Джанис си позволяваше да ѝ даде съвет и това потресе Одри. Дори не Можеше да намери смислен отговор.

— Ами... ще помисля...

— Но недей мисли дълго, малката — имам чувството, че не ти остава много време.

— Трябва да тръгвам. — Одри отново отправи неспокоен поглед към масата, за да се увери, че телефонът с надпис „Забавачка“ все още не се е появил.

— Да. Добре. Чао, Од. — Гласът на Джан вече долиташе сякаш от много далеч и тя започваше да се топи като призрак. Колкото повече избледняваше, толкова повече заприличваше на жената, която я чакаше в бъдещето — жената с оперирана гърда и ограничени, често егоистични разсъждения. — Скоро пак да дойдеш. Може да си поговорим за „Сарджънт Пепър“^[2].

— Добре.

Одри излезе от беседката, извърна очи към скалата, покрай която растяха диви рози, и се загледа в пърхащите бели пеперуди. В синьото небе отекна гръм. Бог им пращаше дъжд откъм Катскилските планини — на нищо тъй свършено като този следобед не му е съдено да трае дълго. „Нищо златно не остава“... кой поет го бе казал? Май беше Фрост^[3]. Няма значение. Джанис Гудлин Конрой бе открила, че освен много поетично, това е и много вярно. Както с известно закъснение, бе установила и Одри Гарин.

Извърна се назад да види дъждовните облаци, но вместо пролетна буря над Катскилските планини, погледът ѝ срещна собствената ѝ дневна, която бе доста мръсна и се нуждаеше от почистване — под мебелите се бе натрупал прах, по всички стъклени витрини се виждаха размазани следи от пръсти, от масло или от разлени течности. Спареният въздух вонеше на пот, но най-натрапчива бе миризмата на спагети от консерва и застояли пържени кренвирши — това като че бяха единствените неща, които чудатият ѝ квартирант ядеше.

Беше се завърнала у дома.

А освен това ѝ беше студено. Огледа се и установи, че носи само маратонки и къс панталон. Сини на цвят, разбира се, защото Касандра Стайлс почти винаги носеше сини шорти, а *КАСИ* бе любимата полицайка на Сет. Ръцете, китките, глезените и краката на Одри бяха мръсни. Бялата блузка без ръкави, която бе облякла тази сутрин (преди той да се появи; оттогава тя ту си отиваше, ту се връщаше, но през по-голямата част от времето Так я командваше и я разкарваше насам-натам, сякаш бе личната му електрическа железница) бе небрежно захвърлена на дивана. Зърната ѝ пулсираха.

„Значи пак ме е карал да се щипя“ — рече си тя и се запъти към дивана да си вземе блузата. Защо? Защото Кари Риптън, хлапето — дето разнасяше вестник „Шопър“ — я бе видяло без блуза? Вероятно затова. Както винаги напипваше отговора съвсем интуитивно, но бе почти сигурна, че това е причината. Так се е ядосал... започнал е да я наказва... и тя е избягала в онези чудни минали дни. Още на мига, когато се е скрил в бърлогата да гледа проклетите си филми.

Щипането много я изплаши. Случвало се е да ѝ налага много по-болезнени наказания, да не говорим за неописуемите унижения — Так бе истински творец в това отношение — но в щипането на зърната

имаше съвсем явен сексуален подтекст. А и начинът, по който е облечена... по-точно разсъблечена. Все по-често, когато бе ядосан или просто скучаеше, Так я караше да си сваля дрехите. Сякаш то (или Сет, или и двамата) понякога я разглеждат като личния си плакат на непобедимата, но неизменно очарователна *КАСИ СТАЙЛС*. Ей, хлапаци, вижте циците на вашата любима полицайка!

Нямаше почти никаква представа какви са отношенията между домакина и паразита, а това утежняваше положението ѝ още повече. Смяташе, че Сет много повече се вълнува от каубои, отколкото от гърди — той е едва осемгодишен, най-сетне. Но колко е възрастно създаването в него? И какво иска? Съществуват какви ли не възможности, пред които щипането нищо не е, и за които Одри не искаше и да помисля. Макар че малко преди смъртта на Хърб...

Не. Няма да мисли за това.

Намъкна блузата и започна да се закопчава, същевременно хвърляйки поглед към часовника върху камината. Едва четири и петнадесет — Джан бе права, като каза „толкова скоро“. Но Катскилски планини или не, времето наистина се бе развалило. Трещяха гръмотевици, проблясваха мълнии, а дъждът биеше по стъклата на дневната тъй яростно, че приличаше на пушек.

В бърлогата телевизорът работеше. Филмът, разбира се. Ужасяващият, омразен филм. Това бе вече четвъртата им касета с „Отмъстителите“. Хърб бе донесъл първата от видеотека в супермаркета, около месец преди смъртта си. И този стар филм бе, по непонятен за нея начин, последното парче от мозайката, последната цифра в шифъра. Той бе освободил Так по някакъв начин... или бе *съсредоточил* енергията му, както увеличителните стъкла фокусират светлината. Но откъде е можел Хърб да предположи какво ще стане? Как биха могли да знаят и двамата? По онова време тепърва започваха да подозират присъствието на Так. Той е работел върху Хърб, да, сега вече го знаеше, но бе вършил работата си тихомълком, като пиявица, която изсмуква кръвта на човек.

— Искаш да ме изпиташ, а, шерифе? — стържеше гласът на Рори Калхун.

Мърморейки под нос, без дори да си дава сметка за това, Одри изрече:

— Дай да оставим тия работи. Дай да премислим нещата.

Пристъпи на пръсти до портала, подпъхвайки блузата в сините шорти (един от приблизително дузината чифтове, все тъмносини, с бели странични шевове — тук, в *casa* Уайлър, в никакъв случай не страдаха от недостиг на сини шорти) и надникна в бърлогата. Сет седеше на кушетката и беше почти гол, като изключим мърлявите му гащета с картинки на МотоКопс. По стените, които Хърб със собствените си ръце бе облицовал с първокачествен полиран чам, бяха наковани огромни гвоздеи, които Сет бе изнамерил сред инструментите в гаража. Много от дъските се бяха пропукали по дължина. На тези накриво заковани пирони висяха картинки, които Сет бе изрязвал от най-различни списания. На повечето се виждаха каубои, астронавти и — разбира се — полицейските патрули от бъдещето. Тук-там сред тях бяха окачени рисунки на самия Сет — най-вече пейзажи, рисувани с черен флумастер. Масичката пред него бе отрупана с чаши с утайка от мляко с шоколад — това бе единствената напитка, която Сет/Так приемаше — и с чинии с остатъци от храна. Все любимите му лакомства — спагети „Шеф Бойарди“ и кренвирш, друг вид спагети „Шеф Бойарди“ и кренвирш, доматиена супа с кренвирши, които стърчаха над сгъстяващата се течност като тихоокеански атоли, където са били провеждани опити с атомни бомби.

Очите на Сет бяха отворени, но празни — и двамата с Так бяха отишли нанякъде, това е ясно — може би презареждат батериите, или пък спят с отворени очи като гущери на напечена от слънцето скала, или пък просто попиват проклетия филм по начин, който Одри никога не би била в състояние да разбере. Нито пък би искала. Простата истина бе, че пет пари не даваше къде е — той или *то*. Тъкмо ще има възможност да се нахрани на спокойствие и това ѝ стига. Оставаха още двадесетина минути до края на „Отмъстителите“, който се прожектиреше за девет милиарден път в *casa* Уайлър, и тя заключи, че може да разчита поне на това време. Ще ѝ стигне колкото да хапне един сандвич и може би да драсне няколко реда в дневника, за който Так би я убил — ако изобщо разбере за съществуването му. „Бягай. Спри да мислиш и го *направи*, Од.“ На връщане през дневната тя в миг се закова на място, напълно забравила колбаса и марулята в хладилника. Гласът бе съвсем ясен и дори ѝ се стори, че съвсем не звучи само в съзнанието ѝ. За момент бе убедена, че Джанис някак си

бе успяла да я последва от 1982 г. и сега се намира в тази стая. Но когато се обърна, разбра, че е сама. Звучаха само гласовете от телевизора — Рори Калхун тъкмо казва на Джон Пейн, че времето за разговори е минало, а Джон Пейн му отвърщаше: „Е, щом така искаш.“ Съвсем скоро Карън Стийл ще се втурне между тях и ще се развика да престанат. Куршумът на Рори Калхун, предназначен за Джон Пейн, ще я убие и тогава ще започне заключителната престрелка. „БАААМ, БУУУУМ“ — ще екне цялата къща.

Бе сама с мъртвите си приятели от телевизора.

„Отвори входната врата и бягай накъдето ти видят очите.“

Колко пъти си го е помисляла? Но трябваше да мисли за Сет — той бе не по-малко заложник от нея самата, а може би дори повече. Може и да страда от аутизъм, но е човешко същество. Не искаше и да си помисля какво би могъл да направи Так с него, ако се вбеси. А Сет *все още* е тук, цял и непокътнат — тя знаеше това. Паразитите се хранят от друг организъм, но не го убиват... освен ако не си го поставят за цел. Защото им е кипнало, например.

Но трябваше да мисли и за себе си. Джанис може и да си говори за бягство, ей тъй, да отвори вратата и да хукне, но тя може би не разбира, че ако Так залови Одри, преди да се е измъкнала, почти със сигурност ще я убие. А дори да успее да излезе от къщата, колко трябва да се отдалечи, за да е в безопасност? Достатъчно ли е на отсрещния тротоар? До другия край на улицата? В щата Ню Хампшир? В Микронезия? И в Микронезия да иде, пак не може да се скрие от него. Защото помежду им съществува телепатична връзка. Онзи малък червен телефон „Забавачка“ — или телефонът на Так — бе доказателството.

Да, искаше й се да избяга. О, толкова й се искаше да избяга. Но понякога познатото зло е по-добро от непознатото.

Отново се отправи към кухнята, но този път хвърли поглед през огромния прозорец, който гледаше към улицата. Бе й се сторило, че дъждът удря по стъклата толкова яростно, че прилича на пушек, но всъщност първият пристъп на бурята вече отминаваше. Онова, което виждаше, не просто *приличаше* на пушек, ами *наистина* беше дим.

Забърза към прозореца, погледна към долния край на улицата и видя, че къщата на Хобартови наистина гори към сивото небе се извиват бели кълба дим. Наоколо не се виждаха никакви автомобили

или хора (димът скриваше мъртвото момче и застреляното куче) и тя погледна към Беър Стрийт. Къде са полицейските коли? Ами пожарните? Не се забелязваха, но онова, което видя, бе достатъчно да я накара да изписка през притиснатите към устните си (дори не знаеше кога са се оказали там) длани.

На тревата между къщата на Джаксънови и дома на Олд Док имаше някаква кола, чиято предница почти се бе забила в оградата между двата парцела. Капакът на багажника бе отворен, а задницата изглеждаше смазана. Но не колата я накара да изписка. До нея, проснато на ливадата пред дома на Док като паднала статуя, лежеше женско тяло. За миг Одри се опита да убеди сама себе си, че това е нещо друго — например манекен от някой универсален магазин, по неизвестни причини захвърлен на поляната пред къщата на Билингзли — но сетне се отказа. Не беше манекен, а човешко тяло. Това бе Мери Джаксън, при това мъртва като... е, като покойния съпруг на Одри.

„Так — рече си тя. — На Так ли е работа? Навън ли е бил? Знаеше си, че се подготвя за нещо. Знаеше си. Усещаше го как набира сила, все заровен в оня пясък с проклетите микробуси, или пък пред телевизора, яде сандвичи, пие мляко с шоколад и гледа, гледа, гледа. Ти го чувстваше, като задаваща се буря в горещ следобед...“

Зад жената, пред дома на Карвъррови, се виждаха други два трупа. Дейвид Карвър, който понякога играеше покер с Хърб ч неговите приятели, лежеше на пътеката пред дома си като кит на сухо. В корема му, точно над банските гащета, които обличаше винаги, когато миеше колата, зееше огромна дупка. А на верандата пред входната врата по очи лежеше някаква жена с бели панталонки. Огромната ѝ червена коса бе разпиляна като ситно накъдрена корона. Дъждовните капки блещукаха по голия ѝ гръб.

„Не, не е жена — откри след малко Одри. Цялата изтръпна, сякаш някой я бе разтривал с лед. — Това е момиче, което няма дори седемнайсет години. Онова, което беше у Рийдови следобед. Преди да ида за малко до 1982-ра. Приятелката на Сюзи Гелър.“

Хвърли поглед към долния край на улицата, в миг твърдо убедена, че това са фантазии и когато види къщата на Хобартови цяла и невредима, всичко отново ще си дойде на мястото. Само че къщата на Хобартови продължаваше да гори, над нея се извиваха бели кълба

дим с аромат на кедър, а когато погледна към горния край улицата, телата продължаваха да лежат на земята. Трупове на нейните съседи.

— Започнало е — прошепна тя, а откъм бърлогата, като ужасяващо далновидно проклятие Рори Калхун изрева: „Ще изтрием този град от лицето на земята!“

„Бягай! — в отговор изписка Джанет — гласът звучеше в мислите на Одри, но бе също тъй настойчив, както и онзи от телевизора. — Не само че не ти остава много време — не, вече *нямаш* време! Бягай, Од! Бягай! Тичай! Бягай!“

Добре. Ще престане да мисли за Сет и ще бяга. Може би по-късно тази мисъл ще ѝ тежи — ако изобщо *има* „по-късно“ — но засега...

Тя се запъти към входната врата и тъкмо посегна към дръжката, когато я застигна глас. Звучеше като детски, но единствено защото излизаше от гласните струни на дете. Инак бе безизразен, безчувствен, отвратителен.

Но най-лошото от всичко бе, че не му липсваше и чувство за хумор.

— Я почакай малко, госпожо — каза Так с гласа на Сет Гарин, имитирайки Джон Пейн. — Дай да оставим тия работи, да премислим нещата.

Тя се опита да завърти топката на бравата, решена все пак да не се отказва — бе отишла прекалено далеч, за да се върне. Ще се хвърли в проливния дъжд и ще хукне да бяга. Накъде? Накъдето и да е.

Но вместо да завърти дръжката, ръката ѝ увисна като изтощено махало. В следващия миг, съпротивлявайки се с цялата си воля, тя вече се обръщаше да се изправи пред съществуването, което бе застанало на портала на бърлогата... тя смяташе, че в конкретния случай, като се има предвид колко много време то прекарваше там, „бърлога“ описваше много добре сегашното състояние на стаята.

Беше се върнала от своето убежище.

Бог да ѝ е на помощ, беше се върнала от убежището си, а демонът, който се криеше в страдащото от аутизъм момченце на брат ѝ я бе заловил в опита ѝ да избяга.

Почувства как Так пропълзва в съзнанието ѝ, намества се в мислите ѝ, и макар че го виждаше и чувстваше, не можеше дори да изпищи.

Джони профуча покрай проснатото по лице тяло на червенокосата приятелка на Сюзи Гелър, а главата му бучеше от куршума, който изпищя покрай лявото му ухо. Когато от двата микробуса откриха огън, той вече доста се бе отдалечил по посока на дома на Карвърови, тъй че някак си се бе оказал на ничия земя и сега знаеше, че дължи живота си на невероятен късмет. За миг направо се бе вцепенил, като животно, неочаквано заслепено от фаровете на автомобил. После куршумът — стори му се с размерите на надгробен камък — изсвистя покрай ухото му и размахал ръце, с наведена глава, той се хвърли към отворената врата на дома на Карвърови. Животът бе станал изумително прост. Напълно бе забравил Содерсън и лукавото му, полупиянско, съучастническо изражение; бе забравил и тревогите си Джаксън да не разбере, че току-що издъхналата му съпруга очевидно тъкмо се прибираще от приключение от онези, за които се разказва в кънтри-песните; забравил бе Ентрейджиън, Билингзли, всичките. Единствената му мисъл бе как ще умре на ничията земя между двете къщи, застрелян от откачени, които носят маски и чудати костюми и светят като призраци.

Сега се намираше в тъмен коридор и с радост откри, че не си е подмокрил панталоните, нито пък нещо по-лошо. Някъде зад него пищяха хора. На стената пред него беше наредено цяло жури порцеланови статуетки. Намираха се върху малки поставки... „А в много други отношения Карвърови изглеждаха свършено нормални“ — рече си той. Понечи да се изхили и моментално затисна устни с длан, за да сподави звука. Ситуацията определено не бе подходяща за смях. Кожата му имаше много особен вкус, чисто и просто вкусът на собствената му пот естествено, но за миг му се стори едва ли не като гной и той се приведе напред, убеден, че ще повърне. Осъзна, че ако го направи, ще припадне, и тази мисъл потисна гаденето. Дръпна ръка от устата си и се почувства много по-добре. Освен това вече не му се смееше и това бе добре може би.

— *Баща ми!* — виеше Елън Карвър някъде зад него. Джони се опита да си припомни дали някога е чувал — например във Виетнам — такива пронизителни, сърцераздирателни скръбни писъци от толкова младо същество, но не можа. — *БАЩА МИ!*

— Тихо, миличка. — Това бе току-що овдовялата Пай — както винаги я бе наричал Дейвид. Самата тя продължаваше да подсмърча, но вече се стараяше да успокоява другите. Джони затвори очи, опитвайки се да се откъсне от всичко наоколо, но вместо това пред очите му изплува ужасяващият спомен за тялото, което прескочи току-що — над което *профуча*, по-точно. Приятелката на Сюзи Гелър. Малко червенокосо момиче, точно като героинята от комиксите за „Пийнътс“^[4].

Не можеше да я остави навън. Стори му се мъртва като Мери и горкия стар Дейв и въпреки това я прескочи, без да му мигне окото — но ушите му пищяха от куршума, топете му се бяха свили като черешови костилки, а в такова състояние човек не е способен на разумна преценка.

Отвори очи. Порцеланова девойка с боне и овчарска гега го гледаше със застинал закачлив поглед. „Хей, моряко, ще дойдеш ли да чепкаме вълна?“ Джони се бе подпрял на лакти на стената. Една от другите фигурки бе паднала на земята и лежеше разбита на късчета в краката му. Джони предположи, че я е бутнал, докато геройски се бореше да не повърне и да си избие от главата проклетата шегичка: „Не зная за другите двама, но този в средата прилича на Уили Нелсън“.

Бавно извърна глава наляво, чувайки как сухожилията му изпукват, и забеляза, че входната врата на Карвърови все още е отворена. Външната рамка бе леко открената — ръката на червенокосата девойка, бяла и неподвижна като морска звезда, изхвърлена на плажа, ѝ пречеше да се затвори. Навън въздухът сивееше от дъжда, който се лееше и шумолеше, сякаш свисти най-голямата парна ютия на света. Джони долавяше аромата на трева, който му се струваше като благоуханен свеж парфюм. Долавяше се лека жилка пушек от горящо кедрово дърво. „Бог да благослови мълнията“ — рече си Джони. Пожарът несъмнено ще докара полицията и пожарната. Но засега...

Момичето. Малко червенокосо момиче, като онова, по което Чарли Браун^[5] напълно бе пощурял. Джони бе прескочил право през

трупата ѝ, изцяло подвластен на инстинкта да спасява собствената си кожа. Напълно разбираемо в такъв напечен момент, но това не можеше да остане така. Не и ако човек държи на чистата си съвест.

Запъти се към вратата. Някой го сграбчи за ръката Джони се извърна и видя напрегнатото, изплашено лице на Дейв Рийд, тъмнокосия близък.

— Недейте — изрече Дейв с дрезгав заговорнически шепот. Адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу като топка, търкаляща се по улей. — Недейте, господин Маринвил, може още да са там. Може пак да започнат да стрелят.

Джони погледна към ръката, която го стискаше над лакътя, хвана я и я отмести внимателно, но решително. Забеляза, че Брад го наблюдава. Бе обгърнал с ръка внушителната талия на жена си. Белинда като че ли цялата трепереше, а по нея имаше много какво да трепери. По страните ѝ се стичаха сълзи и оставяха шоколадовокафяви следи.

— Брад — каза Джони, — отведи всички в кухнята. Почти съм сигурен, че тя е най-отдалечена от улицата. Кажи им да седнат на пода, става ли? — Леко побутна Дейв натам. Той се запъти към кухнята, но бавно, без никакъв ритъм в крачките. Приличаше на механична играчка, чиято машинка е ръждясала.

— Брад?

— Добре. А ти да внимаваш да не ти гръмнат главата. Стига ни толкова.

— Няма. Привързан съм към нея.

— Просто гледай и тя да остане привързана към теб.

Джони проследи с поглед Брад, Белинда и Дейв Рийд, които се запътиха по коридора при останалите — в мрачината изглеждаха като скупчени сенки — после отново се извърна към мрежата на вратата. В горната половина забеляза дупка с големината на юмрук, а разнищените краища се бяха подгънали навътре. Нещо доста по-голямо, отколкото му се щеше да си представя (нещо, голямо почти колкото надгробен камък, може би) бе минало оттук и като по чудо се бе отклонило от скупчените съседи... или поне така се надяваше. Тъй или инак никой не пищеше от болка. Но Исусе Христе, с какво, за Бога, стреляха ония от микробусите? Какви са тези огромни куршуми?

Коленичи и запълзя към хладния влажен въздух, който идваше отвън. И към хубавата миризма на дъжд и трева. Когато допълзя до вратата, почти забил нос в мрежата, погледна надясно, после — наляво. Отдясно всичко беше наред — идеално се виждаше почти до Беър Стрийт, макар че кръстовището се губеше в дъжда. Нямаше нищо — ни микробуси, ни извънземни, ни побъркани, преоблечени като дезертъори от армията на Каменния Джаксън^[6].

Видя и собствената си къща, която се намираще в съседство, и си припомни как свиреше на китара, отдаден на старите си кънтри фантазии. Скитащият Джак Маринвил, все на път към следващия хоризонт, издокаран с военни ботуши, вечно търсец теменужките в зората. Замисли се за китарата си с копнеж тъй силен, колкото и безсмислен.

Наляво нямаше добра видимост — всъщност нищо не се виждаше. Оградата и катастрофиралата лумина на Мери препречваха всички важни обекти в долния край на улицата. Някой — да речем, снайперист в сива конфедерална униформа^[7] — може да се скрие, където си поиска по-надолу по улицата, изчаквайки следващата подходяща мишена. Писател, в чиято глава все още се щурат купища старинни захаросани фантазии, щеше да свърши работа. Вероятно няма никой и нищо чудно — ще да са се досетили, че полицията и пожарната ще дойдат всеки момент, и сигурно са се омели — но „вероятно“ просто не му звучеше достатъчно убедително при тези обстоятелства. Те никак не изглеждаха логични.

— Госпожице? — обърна се той към разпиляната бърканица червени къдрици от другата страна на мрежата. — Ей, госпожице? Чувате ли ме? — Преглътна и чу как гърлото му силно прещрака. Ухото му вече не бучеше, но някъде дълбоко в него ечеше монотонно бръмчене. Струваше му се, че за известно време ще трябва да свикне с него. — Ако сте в състояние да говорите, размърдайте пръсти.

Никакъв звук, а и момичето не размърда пръсти. Като че ли не дишаше. Дъждовните капки се стичаха по бледата ѝ като на всички червенокоси хора кожа, но нищо друго не помръдваше. Само косата ѝ изглеждаше жива, буйна и игрива, може би с два тона по-тъмна от оранжево. Капките блещукаха в нея като ситни бисери. Екна гръмотевица, но вече не звучеше толкова заплашително, сякаш облаците отминаваха. Тъкмо посягаше към вратата, когато се чу много

по-рязък пукот. На Джони му прозвуча като изстрел от малокалибрена пушка и той се хвърли по очи на пода.

— Май беше керемида — току зад гърба му прошепна нечий глас и Джони извика от изненада. Извърна се и видя Брад Джоузефсън, който също бе коленичил на пода. Бялото на очите му ярко изпъкваше на фона на тъмното му лице.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — сопна се Джони.

— Патрул по увеселението на белите — отвърна Брад. — Някой трябва да следи да не прекалявате с него, че ви се отразява зле на сърцето.

— Аз пък си мислех, че ще отведеш останалите в кухнята.

— Именно тъй. Седят на пода в стройна редица. Ками Рийд се опита да позвъни. Телефонът е блокирал като твоя. Сигурно е от бурята.

— А-ха, сигурно.

Брад погледна към буйните червени коси, разпилени по верандата на Карвърови:

— И тя е мъртва, нали?

— Не зная. Да, струва ми се, но... ще побутна мрежата и ще се опитам да проверя. Някакви възражения?

Много се надяваше Брад да има възражения, цял списък възражения, по дяволите, но онзи просто поклати глава.

— Ти по-добре залегни през това време — продължи Джони. — Отдясно е чисто, но отляво колата на Мери пречи и нищо не се вижда.

— Ще съм по-тих от змия в преса за хартия.

— Надявам се никога да не се срещнем в час по писане. И внимавай със счупената порцеланова фигурка — да не се порежеш.

— Хайде, върви. Ако ще отиваш, отивай.

Джони дръпна мрежата. Поколеба се как точно да продължи оттук нататък, сетне хвана ледената, прилична на морска звезда ръка, и потърси пулс. Отначало не усети нищо, но после...

— Мисля, че е жива! — пошепна на Брад. Гласът му дрезгавееше от възнение. — Струва ми се, че напипвам пулса ѝ!

Съвсем забравил за стрелците, които може би дебнеха в дъжда, Джони дръпна вратата с все сила, сграбчи огромен кичур коса и повдигна главата на момичето. Брад изпълзя на прага — Джони

чуваше дрезгавото му дишане и усещаше примесващите се миризми на пот и одеколон.

Лицето на момичето се повдигна, само че всъщност не се повдигна, защото то всъщност нямаше лице. Джони успя да различи единствено червено-черната дупка, която някога бе служила за уста. На пода под нея бяха посипани дребни бели зърна, които отначало му заприличаха на ориз.

Сетне осъзна, че това са зъбите ѝ, или поне онова, което бе останало от тях. Едновременно двамата мъже нададоха пронизителен вой, а писъкът на Брад се заби като игла в бръмналото ухо на Джони. Болката сякаш го прониза чак в стомаха.

— Какво има? — изкрещя Ками Рийд иззад плъзгащата се врата на кухнята. — Божичко, сега пък какво става?

— Нищо — отново в един глас отвърнаха двамата мъже, после се спогледаха. Лицето на Брад Джоузефсън бе придобило неестествен пепелив оттенък.

— Не излизайте! — кресна Джони. Искаше му се да извика по-силно, но като че ли точно в този миг не можеше. — Стойте в кухнята!

В миг осъзна, че продължава да стиска за косата мъртвото момиче. Беше накъдрена като тел за чинии...

„Не — ледено се прекъсна мислено. — Не е като тел. Все едно държа скалп, човешки скалп.“

При тази мисъл се смръщи и разтвори длан. Главата на мъртвата тежко плъосна на циментовата веранда — Джони спокойно можеше да преживее и без този звук. Отстрани Брад изстена и притисна ръка към устните си, за да сподави стона.

Джони отдръпна ръка, а като затваряше мрежата на вратата, му се стори, че в Уайлърови настъпи раздвижване. Някаква фигура се местеше зад огромния прозорец в дневната. Само че в момента изобщо не беше в състояние да се притеснява за обитателите на онзи дом. Всъщност преживяването беше достатъчно разтърсващо, тъй че сега не можеше да мисли за никого, включително за себе си. В този миг искаше — като че ли това бе единственото нещо на света, което *истински* желаше — да чуе писъка на приближаващи се полицейски коли и пожарни.

Но до слуха му достигаха единствено трясъкът на гръмотевиците, пукотът на огъня в къщата на Хобартови и шумоленето

на дъжда.

— Остави... — започна Брад, но млъкна насред изречението и силно хлъцна, сякаш му се пригади. Когато спазмът отмина, повтори опита: — Остави я.

Ами че да. Какво друго — поне за момента — му оставаше да направи.

Отправиха се обратно по коридора, пълзейки на четири крака. Отначало Джони се придвижваше заднешком, после се извърна и побутна с крак парченцата от счупената порцеланова фигурка. Брад вече бе прекосил дневната на Карвърови и почти бе стигнал до кухнята, където, също коленичила на четири крака, го очакваше жена му. Внушителната задница на Брад се поклащаше насам-натам по начин, който при други обстоятелства би се сторил на Джони крайно комичен.

Нещо улови погледа му и го накара да спре. На входа на дневната, в която Дейвид Карвър никога повече нямаше да разреже традиционната пуйка послучай Деня на благодарността, нито пък празничната гъска на Коледа, имаше декоративна масичка. Тя беше покрита, уух, каква изненада, с десетина порцеланови фигурки. Масичката обаче не стоеше изправена, а бе подпряна на стената от дясно до вратата — като пияница, прегърнал уличен стълб. Единият ѝ крак бе откъснат. Повечето порцеланови овчарки, млекарки и селянчета бяха изпопадали, а под самата масичка имаше още фигурки, дори няколко се бяха счупили. Но сред шарените парченца се въргаляше нещо друго, нещо черно. В здрачината отначало Джони го взе за огромна мъртва буболечка. Но като се доближи още една крачка, напълно отхвърли това предположение.

Извърна глава и се вгледа в голямата колкото юмрук дупка в горната половина на вратата на трапезарията. Ако е пробита от куршум, който след това е паднал на земята...

Проследи хипотетичната траектория, която би изминал подобен куршум, и установи, че наистина е възможно да е откъснал крака на масичката, която е заела характерната поза на пияница. И вероятно после, когато ускорението му вече е намаляло, е паднал на пода?

Джони се пресегна през порцелановите отломки, надявайки се да не се пореже (ръката му трепереше доста силно, но колкото и да се съсредоточаваше, не можеше да се успокои) и вдигна черния предмет.

— Какво намери? — поиска да знае Брад и изпълзя зад него.

— Брад, веднага се върни! — свирепо прошепна Белинда.

— Шшт, тихо — отвърна ѝ той. — Та какво намери там, Джон?

— Не зная — отвърна писателят и вдигна „откритието“ си.

Струваше му се, че всъщност *знае* какво е, при това от секундата, когато установи, че не са тленните останки на някой летен бръмбар. Но никога през живота си не беше виждал подобен куршум. Не той бе отнел живота на момичето — това поне веднага ставаше ясно — щеше да се сплеска и изкриви. А върху това чудо тук като че нямаше и драскотина, макар че е било изстреляно, пробило е вратата и е откъснало крака на масата.

— Я да видя — рече Брад. Жена му бе изпълзяла до него и надничаше иззад рамото му.

Джони пусна в бледата длан на Брад странния предмет — черен конус, който изглеждаше достатъчно остър човек да се пореже на него. На око му се струваше, че в най-широката си точка има диаметър около пет сантиметра. Бе излят от тежък черен метал и поне доколкото Джони можеше да различи, обвивката беше абсолютно чиста и гладка, без никакви означения. В основата не бяха нанесени концентрични бразди, нямаше и следа от ямка (нито пък ярка ивица от пламъчето на пушката, която го бе изстреляла), нямаше марка на производител, не беше отбелязано какъв калибър е.

Брад вдигна поглед.

— Какво за *Бога*, е това? — с не по-малка почуда попита той.

— Я да видя — намеси се Белинда с тих шепот. — Баща ми ме водеше със себе си на лов и трябваше да му помагам, като си презареждаше пушката. Дай насам.

Брад ѝ подаде куршума. Тя повъртя металния конус в ръка, после го вдигна да го разгледа. Вън изтрещя такава гръмотевица, че и тримата стреснато подскочиха.

— Къде го намери? — попита Белинда.

Той посочи порцелановите парчетии под килнатата масичка.

— Ааа — скептично отвърна тя. — И как така не се е забил в стената?

Чак сега Джони осъзна, че този въпрос всъщност бе много уместен. Куршумът е минал само през едно стъкло и е катурнал

някаква нищо и никаква масичка — защо *наистина* не е влязъл в стената, оставяйки само дупка след себе си?

— През целия си живот не съм виждала такова чудо — отбеляза Белинда. — Естествено съвсем не съм видяла *всичко*, далеч съм от подобна мисъл, но ви казвам, че това не е изстреляно ни от пистолет, ни от пушка, нито пък от карабина.

— Само че те стрелят с карабини — отвърна Джони. — С двуцевни карабини. Сигурна ли си, че това не може...

— Дори не знам как е било изстреляно — продължи тя. — А и е толкова *недодялано*. Прилича на куршум от детска картинка — децата си ги представят така.

Вратата на кухнята се блъсна в стената така силно, че ги стресна повече и от гръмотевицата преди малко. На прага изникна Сюзи Гелър. Лицето ѝ бе ужасно преbledняло и в очите на Джони тя изглеждаше точно на единадесет години.

— У Билингзли някой пици — рече тя. — Прилича на женски глас, но е много ясно. Децата ужасно се страхуват.

— Добре, миличко — отвърна Белинда. Гласът ѝ звучеше съвършено спокойно, което възхити Джони. — А сега се върни в кухнята. Ние ей сега ще дойдем.

— Къде е Деби? — продължи Сюзи. Слава Богу, едрите Джоузефсънови препречваха гледката към верандата. — У съседите ли отиде? Стори ми се, че е зад мен. — Тя замълча. — Нали не пици тя, как мислите?

— О, не, сигурен съм, че не е тя — отвърна Джони и с отвращение установи, че от налудничавия кикот отново го дели съвсем мъничко. — Хайде, прибирай се в кухнята, Сюзи.

Момичето се отдръпна към другата стая и вратата се хлопна зад него. За миг тримата заговорнически се спогледаха. Никой не каза нищо. После Белинда върна на Джони нескопосания черен конус, приклепна, отправи се към кухнята и отвори вратата. Брад я последва на четири крака. Джони задържа поглед върху куршума, размишлявайки над думите над жената — че така си ги представят децата. Права е. Откакто започна хрониките с приключенията на Пат Кити-Кат, бе посетил, както се полага, достатъчно начални училища и бе видял достатъчно рисунки — огромни, ухилени мами и татковци под жълти слънца на фона на чудати зелени пейзажи с гигантски

кафяви дървета. Този конус сякаш наистина бе изпаднал от някоя подобна картинка, цял и невредим.

„Малкото сладко бебе Смити“ — се промъкна дълбоко в мислите му нечий глас, но когато се опита да го улови, за да го попита дали наистина знае нещо, или просто хвърля фойерверки, вече бе изчезнал безследно.

Пъхна куршума в предния джоб на панталоните си при ключовете от колата и последва Джоузефсънови в кухнята.

Стивън Джей Еймс, почти дисквалифициран в Голямото американско надбягване с препятствия, си имаше девиз, който гласеше: „НЯМА ПРОБЛЕМИ, БРАТЧЕ“.

Завърши първия семестър в Масачусетски технологичен институт^[8] с двойки по всичко — и то въпреки резултатите си на SAT^[9], които гонеха звездите — но какво пък, НЯМА ПРОБЛЕМИ, БРАТЧЕ.

От електроинженерство се прехвърли в специалност „Общо инженерство“, а когато тъй и не събра заветните 2,0^[10], просто си опакова багажа и замина за Бостън — бе решил да изостави стерилните покои на науката и да се впусне в зелените полета на английската литература, в лицето на Колъридж, Кийтс, Харди, малко Т.С. Елиът.

„На нокти изпочупени да бях претичал по пода на Вселената, и кактусът бодлив да не настъпим; тревожност в двайсети век, братче.“ Изкара известно време в бостънския университет, но още в първи курс го скъсаха на всички годишни изпити — както заради маниакалната му страст към играта на бридж, така и поради алкохолизъм и наркомания. Но НЯМА ПРОБЛЕМИ, БРАТЧЕ.

Прекара известно време в Кеймбридж — мотаеше се по улиците, свиреше на китара и сваляше мадами. Като китарист не го биваше много, за любовник по-ставаше, но НЯМА ПРОБЛЕМИ, БРАТЧЕ. Когато Кеймбридж започна да му омръзва, прибра китарата в калъфа и отпътува на автостоп за Ню Йорк.

В последвалите години „на нокти изпочупени претича“ из какви ли не занаяти, гледайки да не настъпи бодливия кактус в качеството си на дисководещ в просъществувала за кратко радиостанция за хевиметал във Фишкил, щата Ню Йорк; пробва се като радиоинженер, домакин на рокшоута (след шест страхотни концерта се наложи да се измъкне от Провидънс посред нощите — дължеше на едни доста неприятни момчета шейсет хиляди долара, но НЯМА ПРОБЛЕМИ, БРАТЧЕ), проникновен гадател на човешките съдби, подвизаваш; се в

една уличка в Уайлдууд, щата Ню Джърси, най-сетне се захвана с поправка на китари. Този занаят като че ли му допадна и той се установи в северните части на щата Ню Йорк и Пенсилвания като специалист на свободна практика. Харесваше му да настройва и да поправя китари — в тази работа нямаше напрежение. Пък и далеч по го биваше да поправя инструментите, отколкото да свири на тях. През този период престана да пуши наркотици и да играе бридж, което още повече опрости нещата.

Преди две години, когато живееше в Олбани, се бе сприятелил с Дийк Ейбълсън, притежател клуб на име „Смайл“ — почтена крайпътна кръчма, където човек почти всяка вечер можеше да слуша блус до насита. Стив се появи за първи път в „Смайл“ в качеството си на човек, който поправя китари, после изникна точно навреме да поеме задълженията на дисководеция, който бе получил сърдечен пристъп. Отначало това си беше як проблем, може би дори първият сериозен проблем в зрелия живот на Стив, но по неизвестни причини той продължи да работи като диско-водец, независимо от страха си да не прецака нещо и да стане жертва на пияната моторджийска тълпа. Една от причините бе самият Дийк, който не приличаше на никой друг съдържател на клуб, когото Стив познаваше — не беше нито обирджия, нито развратник, нито пък принадлежеше към оная гилдия мижитурки, чието единствено основание да живеят произлиза от злините и страха, които всяват у другите. Освен това рокендролът *наистина* му харесваше — не беше като другите собственици, които го ненавиждаха и насаме предпочитаха да слушат простотии. Дийк бе именно от оня тип хора, дето Стив, който бе подписвал трудов договор един-единствен път в живота си, харесваше безрезервно — хора с **НУЛА ПРОБЛЕМИ**.

Жена му също беше готина, мила, с кротки, сънени очи и приятно чувство за хумор, хубав бюст, а и — поне доколкото Стив можеше да прецени — вярна до смърт съпруга. Но най-хубавото от всичко беше, че тя също бе пристрастена към бриджа. Стив бе водил с нея безкрайни задълбочени разговори относно почти неконтролируемия подтик да удвояваш залога, особено когато играеш за пари.

През месец май на настоящата година Дийк бе купил много голям клуб в Сан Франциско. Със Санди напуснаха Източния бряг

преди около три седмици. Дийк му бе обещал добра работа, ако Стив опакова всичките им вещи (повече от две хиляди плочи, сред които и анахронизми като „Хот Тюна“, „Куиксилвър Месинджър Сървис“ и „Кенд Хийт“) и отпътува при тях с камион под наем. Отговорът на Стив бе: „НЯМА ПРОБЛЕМИ, ДИЙК“.

Не беше стъпвал на Западния бряг вече почти седем години — малко промяна нямаше да му се отрази зле. Тъкмо да презареди старите батерии.

Отне му малко по-дълго от очакваното, докато оправи всичките си дела в Олбани, наеме камиона и тръгне на път. Дийк се обажда няколко пъти, при последния им разговор беше доста раздражен, а когато Стив отбеляза този факт, работодателят му отвърна: „Ами като спиш три седмици в спален чувал и имаш само с пет-шест тениски, така става!“ Смята ли той да заминава или не? „Идвам, идвам — отвърна Стив. — Спокойно, шефе.“ И тръгна. Всъщност това стана преди три дни. Отначало всичко вървеше като по вода. Ала днес следобед спуска маркуч или нещо подобно, отби се в Уенуърт да търси сервиз и после — ама че работа — изпод капака нещо избумтя и всички уреди на таблото взеха да показват страхотии. Надяваше се, че просто е гръмнал някой клапан, но всъщност май беше бутало. Във всеки случай огромният камион, който се държеше като истинска хубавица, откак бе напуснал Ню Йорк, изведнъж се превърна в звяр. Но **НЯМА ПРОБЛЕМИ** — просто трябва да намери господин Монтьорски и ще остави всичко в негови ръце.

Само че бе сбъркал отбивката и от най-натоварения участък на магистралата се оказа в жилищно предградие, където надали би срещнал господин Монтьорски.

Камионът вече се крепеше само на юнашко доверие, от радиатора излизаха облаци пара, налягането на маслото непрестанно спадаше, двигателят загряваше, разнасяше се неприятна миризма на *пържено*... но **НЯМА ПРОБЛЕМИ, БРАТЧЕ**.

Е... може би все пак имаше мъничък проблем за хората от ремонтната работилница на „Райдър“, но Стив подозираше, че те ще съумеят да се справят с проблема в цялата му сериозност. Сетне — ах, не е ли прекрасно — забеляза малък квартален магазин, а над вратата висеше табела с надпис „телефон“... че и картичка с номер, на който човек да позвъни при повреда на двигателя.

СЪВЪРШЕНО НИКАКВИ ПРОБЛЕМИ, вечната история на неговия живот.

Само че *сега* наистина имаше проблем. И то такъв, че в сравнение с него диджейският пулт в клуб „Смайл“ изглеждаше досадна дреболия.

Намираше се в малка къща, която миришеше на тютюн за лула, в някаква дневна, със снимки на животни — ако се съди по надписите отдолу, наистина особено изключителни екземпляри — по целите стени; дневна, в която май само огромният, безформен фотьойл пред телевизора наистина се използваше; току-що бе превързал с шал крака си, ранен от куршум — ако ще и повърхностна, раната си беше съвсем истинска *огнестрелна* рана, а хората пицяха, бяха уплашени до смърт и пицяха, кльощавата жена с блузата без ръкави също беше ранена (само дето нейната рана далеч не беше повърхностна), а отвън беше пълно с *трупове*; ако всичко това не е проблем, значи самата концепция за „проблем“ е лишена от смисъл.

Някой го сграбчи над китката с все сила, причинявайки му болка. Всъщност не го беше сграбчил — направо го *щипеше*. Сведе поглед и видя девойката със синята престилка от магазина — онази с шантавата коса.

— Да не вземеш да изперкаш — с дрезгав глас изрече тя. — Тази дама има нужда от помощ, иначе си отива, тъй че *да не вземеш* да откачиш от шубе.

— Няма проблеми, хубавице — отвърна той и самото звучене на думите, които излизаха от собствената му уста, вече му вдъхваше повечко сила.

— Не ми викай хубавица и аз няма да ти викам хубавецо — заяви тя с твърд глас, сякаш искаше да каже: „При мене тия не минават“.

Той се разсмя. Смехът му звучеше доста абсурдно в тази стая, но не му пукаше. Нито пък на нея, изглежда. Гледаше го право в очите, а в ъгълчетата на устните ѝ бе загатната усмивка.

— Става — каза Стив. — Няма да ти викам хубавица, ти няма да ми викаш хубавецо и няма да изперкваме, нали?

— А-ха. Как е кракът ти?

— Добре е. Повече прилича на леко изгаряне, отколкото на огнестрелна рана.

— Късметлия.

— А-ха. Няма да е зле да му сложа нещо дезинфекциращо, ако ми падне случай, но в сравнение с нея...

— *Гари!* — извика обектът на сравнението.

Сега Стив забеляза, че ръката ѝ вече почти на нищо не се крепи — като че ли вече висеше на една съвсем тъничка ивица плът. Съпругът ѝ, също кльоцав (но със започващо да се оформя шкембенце), се щуреше около нея паникьосано и безпомощно, сякаш изпълняваше ритуален танц. Приличаше на абориген, който извива кръшни танци около замислен каменен идол в едновременен филм за джунглата.

— *Гари!* — отново писна тя. Кръвта шуртеше от рамото ѝ като пълноводна река, а лявата половина от розовата ѝ блуза вече бе придобила кестенов цвят. Пребледнялото ѝ като чаршаф лице бе обляно от пот — сплъстената ѝ коса бе прилепнала към главата ѝ, очертавайки извивките на черепа. — *Гари, престани да се въртиш като куче, дете се чуди къде да се изпикае, и ми помогни...*

Тя залитна, едва поемайки си дъх, и се опря на стената, която разделяше дневната и кухненския бокс. Стив очакваше коленете ѝ да се подкосят всеки миг, но тя остана на крака. Вместо това стисна дясната си китка и внимателно повдигна ранената ръка към Синтия и Стив. Потъналият в кръв, усукан хрущял, на който висеше крайникът, издаде неприятен звук, като да изстискаш мокър парцал, и на Стив му се прииска да ѝ каже да не го прави, да остави ръката си на мира, преди да се откъсне като крило на печено пиле.

В следващия миг Гари се пренесе пред Стив и продължи ритуалния си танц, подскачайки нагоре-надолу като на пружина; по бледото му лице бяха избили червени петна. „Само трябва малко да усилим баса“ — рече си Стив.

— Помогнете ѝ! — викна Гари. — Помогнете на жена ми! Ще ѝ изтече кръвта!

— Не мога да... — започна Стив.

Гари протегна ръка и го сграбчи за фанелката. „Когато адът се препълни, мъртвите ще тръгнат по земята“ — се казваше върху този културен артефакт. Гари допря издълженото си лице до лицето на другия. Очите му блестяха от погълнатия джин и от панически страх.

— Ти от тях ли си? От тях ли си?

— Не съм...

— *Да не си от стрелците? Признай си веднага!*

Изпълнен с бясна ярост, на каквато изобщо не бе подозирал, че е способен (обикновено изобщо не се гневеше), Стив грубо отмести ръцете на другия от старата си, любима тениска, сетне го блъсна. Гари залитна и се опули, после пак присви очи.

— Добре. Добре, добре. Сам си го изпроси. Сам си го изпроси и сега ще си го получиш — заяви той и пристъпи заканително.

Синтия застана между двамата, хвърляйки поглед към Стив — може би за да се увери, че не е във войнствено настроение — а после ядно впери очи в Гари:

— Ти да не си откачил?

Той се усмихна кисело.

— Не е оттук, нали?

— За Бога, нито пък аз. Родена съм в Бейкърсфийлд, щата Калифорния — и да не би заради *това* да съм една от тях?

— Гари! — Викът прозвуча като прегракнал лай на куче, което дълго е тичало по прашно шосе и доста е лаяло по пътя. — Престани да се правиш на глупак и ми помогни! Ръката ми...

Тя продължаваше да придържа ранената си ръка и Стив се сети — не можеше да се отърве от тази мисъл — за месарската верига „Мучис“ в Нютаун. Чичо с бяла риза, бяла шапка и оцапана в кръв престилка подава на майка му парче месо с кокал. „Средно запечено, с малко ментово желе като гарнитура, и семейството ви повече няма да сети за печено пиле, госпожо Еймс. Гарантирам ви.“

— *Гари!* — Кльошавият мъж, дъхащ на джин, пристъпи към нея, после се извърна и погледна към Стив и Синтия. Киселата, всезнайна усмивка се бе стопила. На лицето му сега бе изписана единствено болка.

— Не зная какво да направя — каза.

— Гари, прокажен тиквеник — с тих, безнадежден глас изсъска Мариел. — Тъпанар нещастен.

Лицето ѝ пребледняваше все повече и повече. Всъщност вече бе придобило онази характерна белезникава отсенка на бледност. Под очите ѝ се бяха образували кафяви петна — приличаха на разперени криле — а лявата ѝ маратонка, преди малко бяла, вече бе яркочервена.

„Ако не ѝ се помогне веднага, свършено е с нея“ — рече си Стив. Тази мисъл едновременно го изуми и го накара да се почувства като

глупак. Може би имаше предвид *професионална* помощ — онези със зелените престилки от „Спешно отделение“, които си говорят неразбираемо. Само че наоколо не се забелязваха подобни, а и като че ли изобщо не се канеха да идват. Още не се чуваха сирени — отвън долиташе само бавно отдалечаващият се на изток гръмотевичен тътен.

Отляво, на стената, в рамка бе закачена снимка на малко кафяво куче със зловещо интелигентни очи. На подложката под снимката с печатни букви грижливо бе изписано: „ДЕЙЗИ, ПЕМБРУК КОРГИ, 9 ГОДИНИ. МОЖЕ ДА БРОИ. ПОКАЗВА НЕСЪМНЕНА СПОСОБНОСТ ДА СЪБИРА МАЛКИ ЧИСЛА.“ Отляво на Дейзи, в рамка със стъкло, което бе опръскано с кръвта на слабата жена, бе поставена фотография на някакво коли, което сякаш се бе ухилило пред обектива. Текстът под тази снимка гласеше: „ШАРЛОТ, БОРДЪР КОЛИ, 6 ГОДИНИ. МОЖЕ ДА ПОДРЕЖДА СНИМКИ И ДА ОТБИРА ОНЕЗИ, НА КОИТО СА ЗАСНЕТИ ПОЗНАТИ ХОРА.“

От лявата страна на Шарлот се мъдреше снимка на папагал, който като че ли пушеше цигара.

— Не, това не се случва — безгрижно, почти жизнерадостно заяви Стив. Не знаеше дали говори на Синтия или на себе си. — Сигурно се намирам в някоя болница. На магистралата съм се треснал челно, това е то. Като в „Алиса в страната на чудесата“.

Синтия понечи да му отговори, но в този миг се появи възрастният господин — същият, който явно бе наблюдавал как Дейзи прибавя две към шест и получава осем (ДЕЙЗИ НЯМА НИКАКВИ ПРОБЛЕМИ), със стара черна чанта в ръка. Ченгето („Дали наистина се казва Коли — питаше се Стив, — или това просто е някаква налудничавата фантазия, породена от снимките по стените в стаята?“) го следваше и тъкмо измъкваше колана от гайките на панталона си. Последен в колоната като унесен, вървеше Питър-Ама-Че-Физиономия — съпругът на жената, която лежеше мъртва на ливадата.

— Помогни й! — изписука Гари, забравил, поне за момента Стив и своята теория за заговор. — Помогни й, Док, кърви като заклано прасе!

— Не съм истински лекар, нали знаеш, Гари? Аз съм просто стар конски доктор и всичко, което...

— Не ме наричай прасе — прекъсна го Мариел. Гласът ѝ бе толкова изнемощял, че почти не се чуваше, но в очите ѝ, втречени

право в съпруга ѝ, гореше злостен живец. Опита да се изправи, но не можа, и се смъкна още по-надолу по стената. — Не ме наричай... така.

Старият ветеринар се обърна към ченгето, което бе застанало на прага откъм кухненския бокс и опъваше колана. Приличаше на охранителя в моторджийския бар, където Стив работеше за една група на име „Големи дупки от хром“.

— Трябва ли наистина? — попита голият до кръста мъж. Той самият бе доста преbledнял, но засега не се предаваше.

Билингзли кимна и остави чантата на креслото, което буквално се бе разляло пред телевизора. Отвори я и заровичка из нея.

— И не се бави. Колкото повече кръв губи, толкова по-голяма е опасността. — Той вдигна поглед, стиснал в едната си сбърчена старческа ръка макара хирургически конец, а в другата — ножица със закривен връх. — И на мен не ми е никак забавно. Последният път, когато съм се сблъсквал с подобен пациент, ставаше дума за едно пони, което го объркали със сърна и го простреляли в предния крак. Сложи колана колкото може по-високо на рамото. Извърни катарамата към гърдите ѝ и стягай *силно*.

— Къде е Мери? — попита Питър. — Къде е Мери? Къде е Мери? Къде е Мери?

С всеки следващ въпрос тонът му ставаше все по-печален. На четвъртото повтаряне гласът му се извиси до фалцет и думите прозвучаха като цвъртене. Изведнъж захлупи лице с длани, обърна се и опря чело на стената, между БАРОН, лабрадор-спасител, който можел да изпише името си с печатни букви, и СРЪДЛА, намусена коза, която явно умеела да свири елементарни мелодийки на хармоника. Стив си рече, че ако някога чуе коза да свири „Жълта роза от Тексас“ на хармоника, направо ще се самоубие.

Междувременно Мариел Содерсън се бе вторачила в Билингзли, жадно като вампир.

— Боли — изхърхори тя. — Дай ми нещо.

— Добре — съгласи се лекарят, — но първо да направим хурникет.

Нетърпеливо кимна на ченгето. Другият се приближи. Бе прекарал края на колана през катарамата, за да се образува примка. Смело посегна към слабата жена, чиято руса коса бе потъмняла от потта. Тя протегна здравата си ръка и го отблъсна с неподозирана сила.

Той отстъпи две крачки, блъсна се в дръжката на креслото и седна в него. Изглеждаше като комик, който тъкмо си е изиграл ролята.

Слабата жена не го и погледна повече. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху стареца и черната му чанта.

— *Веднага!* — изхриптя и гласът ѝ наистина прозвуча като кучешки лай. — Дай ми нещо *веднага*, дърт скапаняк такъв, умирам от болка!

Докато се изправяше с мъка от креслото, ченгето потърси с поглед Стив. Другият мъж схвана за какво става дума, кимна и внимателно се насочи към жената на име Мариел. „Внимавай — повтаряше си, — тя не е на себе си, като нищо би издрала и изпохапала каквото ѝ попадне пред очите, тъй че внимавай.“

Мариел рязко се отблъсна от стената, олюля се, после се закрепил на крака и запристъпва към възрастния човек. Отново бе протегнала болната си ръка, сякаш бе веществено доказателство № 1 в пледоарията ѝ пред съда. Билингзли отстъпи, местейки нервно поглед от ченгето към Стив.

— Дай ми успокоително, дърво такова! — кресна с лаещия си, изтощен глас Мариел. — Дай ми го веднага, инак ще те душа, докато завиеш като хрътка! Ще...

Полицаят отново кимна на Стив и се хвърли отляво.

Стив се доближи до нея едновременно с него и праметна ръка през шията ѝ. Нямахше намерение да я души, но се страхуваше да мине зад гърба ѝ, за да не я хване по погрешка за наранената ръка и да ѝ причини още по-голяма болка.

— Стой мирно! — викна. Не искаше да креци, имаше намерение просто да го *каже*, но не се получи. В същия миг ченгето нахлузи примката на лявата ѝ ръка и я приплъзна нагоре.

— Дръж я, човече — кресна на свой ред. — Дръж я да не мърда!

Миг-два Стив успя да я удържи, после капка пот, топла и парлива, му влезе в окото и той отпусна желязната си хватка точно в мига, когато Коли Ентрейджиън затягаше импровизирания турникет. Мариел се дръпна, без да отклонява злостния си поглед от стареца, лявата ѝ ръка остана в дланите на ченгето. Дори часовникът ѝ си беше на мястото — голямата стрелка бе замръзнала между четири и пет. Коланът се задържа за миг на рамото ѝ, сетне се изхлузи на пода —

празна примка. Служителката от магазина изпищя, втренчила огромните си очи в откъснатата ръка. Зяпнал, полицаят я съзерцаваше.

— Сложете я в лед — изви Гари. — Веднага я сложете в лед! Ведна...

В този миг като че ли изведнъж осъзна какво се бе случило. Какво държеше полицаят. Зяпна, изви глава под невъзможен ъгъл и повърна върху снимката с пушещия папагал.

Мариел не забелязваше нищо. Повлече се към очевидно потресения от ужас ветеринар, протегнала здравата си ръка, като хриптеше:

— Искам инжекция, и то *веднага!* Чуваш ли ме, шубе такова? Мамка му, искам инж-инж...

Сетне се свлече на колене. Главата ѝ се сведе и сякаш увисна, но с нечовешко усилие тя отново вдигна брадичка. Пронизителният ѝ поглед за миг срещна очите на Стив.

— Ти пък кой си, мамка ти? — изрече тя с ясен, съвършено разбираем глас и падна по очи. Главата ѝ се намери на сантиметри от петите на Питър — мъжът, който бе изгубил съпругата си. „Джаксън — изведнъж се сети Стив. — Фамилията му беше Джаксън.“ — Питър Джаксън все още стоеше срещу стената, отчаяно заровил пръсти в косата си. — „Ако отстъпи само крачка назад, ще се спъне в нея.“

— Мама мия! — изумено възкликна ченгето. После сведе поглед и установи, че продължава да стиска ръката на жената. Запъти се сковано към кухнята, протегнал ръце. Шумът от дъждовните капки отекваше в ушите на Стив.

— Хайде — подкани ги старецът, сякаш събуждайки се от унес. — Още не сме свършили. Сложи колана на рамото и, синко. С катарамата към гърдите. Имаш ли достатъчно кураж?

— Сигурно — отвърна Стив, но си отдъхна, когато Синтия — момичето от магазина — взе колана и коленичи до припадналата жена.

из „СИЛОВ КОРИДОР“, 55-И ЕПИЗОД ОТ „МОТОКОПС 2200“, ОРИГИНАЛНА
ТЕЛЕВИЗИОННА ПИЕСА ПО СЦЕНАРИЙ НА АЛЪН СМИТИ:

II ДЕЙСТВИЕ: Сцената постепенно се осветява.

Обстановка: ЦЕНТЪРЪТ ЗА КРИЗИСНИ СЪВЕЩАНИЯ В ЩАБА НА МОТОКОПС

На преден план, както винаги, изпъква огромен екран. Пред него на подвижна платформа стои **ПОЛКОВНИК ХЕНРИ**, а на лицето му е изписано сериозно, тревожно изражение. На извитата като подкова маса в залата за кризисни съвещания седят останалите от екипа — **СНЕЙК ХЪНТЪР, БАУНТИ, МАЙОР ПАЙК, РУТИ И КАСИ**.

На екрана се вижда **КОСМИЧЕСКА ПАНОРАМА**. В далечината се забелязва Земята — синьо-зелена на цвят, не по-голяма от монета. На пръв поглед всичко изглежда спокойно.

СНЕЙК ХЪНТЪР (с обичайното презрение): И какво толкова? Не виждам нищо необичайно... Какво, по...??!!

Изведнъж на екрана изниква силовият коридор и го изпълва почти целия, закривайки всички звезди от двете си страни. Напомня на пристигането на кораба на Дарт Вейдър В първа серия на „Междузвездни войни“ — с една дума изглежда страховит.

КОРИДОРЪТ се състои от две дълаи метални плочи, осяени с квадратни издатъии, разположени през равни интервали. **ТОЙ БРЪМЧИ ЗАСТРАШИТЕЛНО**, а между квадратните издатъци с пукот **ПРЕСКАЧАТ СИНИ ИСКРИ**.

КАСИ СТАЙЛС затаява дъх и с ужас се валежда в екрана. **ПОЛКОВНИК ХЕНРИ** натиска някакво копче на дистанционното управление и екранът **ЗАСТИВА**. Земята все още се вижда, но сеаа е заклещена между двете плочи на силовия коридор, сякаш е уловена в смъртоносна **ЕЛЕКТРИЧЕСКА МРЕЖА!**

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ (към **СНЕЙК ХЪНТЪР**): Ето какво! Силовият коридор — дело на отдавна изчезнала извънземна ивилизация! Сее разруха... и се е насочил право към Земята!

КАСИ (потресена): О, Боже!

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ: Спокойно, **КАСИ** — засега е на повече от сто и петдесет хиляди светлинни години отук. Едва ли обсегът му на действие е толкова голям.

МАЙОР ПАЙК: Да, но с каква скорост се движи?

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ: Там е работата. Да приемем, че ако не разрешим този проблем в следващите седемдесет и два часа, ще се наложи да отпишете плановете си за уикенда.

РУТИ: Руут-руут-руут-руут!

СНЕЙК ХЪНТЪР: Млъквай, **РУТИ**.

(към **ПОЛКОВНИК ХЕНРИ**): А ние как смятаме да действаме?

Платформата издига **ПОЛКОВНИК ХЕНРИ** малко по-нагоре и той очертава с маркер няколко квадратни издатъка във вътрешността на коридора.

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ: Според сателитните телеметри съоръжението е дълго повече от триста и двайсет хиляди километра и над осемдесет хиляди километра широко — коридор на смъртта, където никое живо създание не би оцеляло! Но може би все пак има някакъв дефект! Тези квадратни издатини ми приличат на енергийни генератори. Ако можехме някак да ги избием...

БАУНТИ: Атака с „ПАУЪР УЕГЪНС“, така ли, шефе?

Сериозното, мрачно лице на **ПОЛКОВНИК ХЕНРИ** на преден план.

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ: Няма друг шанс.

Обстановка: МАСАТА за кризисни съвещания с насядалите около нея членове на отряда.

СНЕЙК ХЪНТЪР: Нападение в открит космос? Да не свършим в онази машинария!

РУТИ: Руут-руут-руут-руут!

ВСИЧКИ: Млъквай, **РУТИ**!

Обстановка: КОРИДОР В ЦЕНТЪРА ЗА КРИЗИСНИ СЪВЕЩАНИЯ

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ и **КАСИ СТАЙЛС** вървят напред, а останалите ги следват. **РУТИ**, както обикновено, се влачи най-отзад.

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ: Разтревожена си, малка моя.

КАСИ: Разбира се, че съм разтревожена ! **СНЕЙК ХЪНТЪР** е прав! Нашите

коли не са проектирани да издържат полет в открит космос!

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ: Но това не е всичко.

КАСИ: Понякога мразя телепатичните ти способности, Ханк.

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ: Хайде... казвай.

КАСИ: Тези неща във вътрешността на коридора никак не ми харесват. Ами ако не са енергийни генератори?

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ: А какво друго биха могли да бъдат?

Достигат до плъзгащата врата към хангара с микробусите. **ПОЛКОВНИК ХЕНРИ** поставя длан на специално очертаното място и вратата се плъзва нааоре.

КАСИ: Не зная, но...

Обстановка: Хангарът с микробусите на МотоКопс.

Широко облещена, **КАСИ** ужасена затаява дъх! **ПОЛКОВНИК ХЕНРИ** се намръщва и обгръща раменете ѝ с ръка. Останалите се скупчват около тях.

РУТИ: Руут-руут-руут-руут!

СНЕЙК ХЪНТЪР: Да, **РУТИ**, напълно съм съгласен!

Отправя хладен поалед към...

Обстановка: ХАНГАРЪТ С „ПАУЪР УЕГЪНС“, ПАТРУЛНИТЕ КОЛИ НА МОТОКОПС.

Насред паркираните микробуси, точно между „Тракър Ароу“ на **СНЕЙК ХЪНТЪР** и посребрения

„РутиТуут“, малко над земята леко се поклаща страховит гост — „Мийтуегън“, а двигателят му тихо бръмчи.

Обстановка: НА ПРЕДЕН ПЛАН отново Мотокопс.

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ: Мотокопс, гответе се за битка!

СНЕЙК ХЪНТЪР (извадил електрическото си оръжие): Вече те изпреварихме, шефе.

Другите също изваждат оръжията си.

Обстановка: Отново „Мийтуегън“.

Бойницата на смъртта на покрива на микробуса се отваря и отвътре се показва **НОУ ФЕЙС** с черната си униформа, зловец както всякога. На командния пулт зад него се вижда **ГРАФИНЯ ЛИЛИ** с обичайното прелъстително-високомерно изражение. Хипнотичният камък на шията ѝ сияе в целия спектър на дъгата.

НОУ ФЕЙС: Платформата, графиньо! Веднага!

ГРАФИНЯ ЛИЛИ: Да, Превъзходни.

ГРАФИНЯТА дръпва някакво лостче. Появява се подвижна платформа. **НОУ ФЕЙС** стъпва на нея и плавно се спуска до пода на хранилището. Не носи оръжие, а когато се приближава към него, **ПОЛКОВНИК ХЕНРИ** също прибира СВОЯ ЕЛЕКТРИЧЕСКИ ПИСТОЛЕТ.

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ: Не си ли малко далеч от дома, **НОУ ФЕЙС**?

НОУ ФЕЙС: Домът е там, където е сърцето, драги ми Ханк.

БАУНТИ: Нямаме време за игрички.

НОУ ФЕЙС: По стечение на обстоятелствата съм напълно съгласен. Силовият коридор се приближава. Вие, **ПОЛКОВНИК ХЕНРИ**, планирате космическо нападение с „Пауър Уегънс“...

МАЙОР ПАЙК: Ти пък откъде знаеш?

НОУ ФЕЙС (ледено): Самият аз бих действал така, тъпанар такъв!

(към **ПОЛКОВНИК ХЕНРИ**): Космическото нападение с летящите микробуси е изключително рисковано, но може би е единственият шанс да спасим Земята. Всяка помощ би била добре дошла за вас, а вие не разполагате с такава мощна машина като „Мийтуегън“.

СНЕЙК ХЪНТЪР: Въпрос на мнение, глупако. Моят „Тракър Ароу“ ...

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ: Стига празни приказки!

(към **НОУ ФЕЙС**): Какво предлагаш?

НОУ ФЕЙС: Партньорство до разрешаване на кризата. Да забравим старите кавги поне временно. Обща атака срещу силовия коридор.

Подава ръката си с черна ръкавица. **ПОЛКОВНИК ХЕНРИ** посяга да я приеме, но в този миг **МАЙОР ПАЙК** пристъпва напред. Бадемовидните му очи са широко разтворени, а приличната му на клаксон уста тревожно потрепва.

МАЙОР ПАЙК: Недей, Ханк! Не му вярвай! Това е клопка!

НОУ ФЕЙС: Разбирам те, майоре... и ние изпитваме подобни чувства, нали, графиньо?

ГРАФИНЯ ЛИЛИ: Да, Превъзходни.

НОУ ФЕЙС: Но този път няма да има номера и капани.

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ (към **МАЙОР ПАЙК**): Нямаме друг избор.

НОУ ФЕЙС: Наистина нямаме. Времето ни се топи.

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ и **НОУ ФЕЙС** си стисват ръцете.

НОУ ФЕЙС: Съюз?

ПОЛКОВНИК ХЕНРИ: За момента.

РУТИ: Руут-руут-руут-руут!

Сцената потъва в мрак. Край на II действие.

[1] Американски певец (1886–1950), известен с прочувствените си изпълнения. „Май Мами“ е една от най-известните му песни. — Б. пр. ↑

[2] Прочут албум на Бийтълс. — Б. пр. ↑

[3] Робърт Фрост (1874–1963) — американски поет. — Б. пр. ↑

[4] Комикс от американския карикатурист Чарлс Шулц, в който се разказва за приключенията на няколко деца. — Б. пр. ↑

[5] Герой от „Пийнътс“, неуверено момченце, което няма много приятели и обикновено не му върви. Има куче на име Снупи. — Б. пр. ↑

[6] Андрю Джаксън (1767–8145) Американски генерал и седми президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[7] Конфедерацията е обединението на южните щати, които се бият срещу северните по време на американската Гражданска война (1861–1865) — Б.пр. ↑

[8] Университет в Кеймбридж, щата Масачусетс, известен с научните изследвания и програми на обучение в областта на компютърната технология. — Б. пр. ↑

[9] Scholastic Aptitude Test — тест за прием в американските университети. — Б. пр. ↑

[10] Академичната система в САЩ се основава на кредитни точки. — Б. пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Сега, използвайки гласа на Бен Картрайт, главата на имението „Пондероса“, Так каза:

— Госпожо, струва ми, че бяхте замислили да офейкате.

— Не... — това бе нейният глас, но слаб и тих, като радиопредаване от Западния бряг в бурна нощ. — Не, просто бях тръгнала към магазина. Свършил ни се е... — *Какво се е свършило? Какво би могло да се свърши, та да направи впечатление на този звяр и той да повярва на лъжата? Най-сетне ѝ хрумна нещо, слава Богу. — Шоколадовият сироп! Нямаме „Хършис“!*

То се запъти срещу нея — Сет Гарин с мръсни шорти с картинки на МотоКопс, само че в миг Одри забеляза удивително, ужасяващо нещо — босите стъпала на детето се тътреха по килима в дневната, но инак то плуваше във въздуха като огромен балон с формата на момченце. Това бе тялото на Сет, с мърляви китки и глезени, чак жал да ти стане, но погледът нямаше нищо общо със самото дете. Ни най-малко. През неговите очи гледаше онова създание, чието място бе в някое бласто.

— Вика, че щяла да отскочи до магазина — каза гласът на Бен Картрайт. Каквото и да представляваше Так, то притежаваше невероятната дарба дяволски добре да имитира гласове. Не може да му се отрече. — Как мислиш, Адам?

— Мисля, че лъже, татко — отвърна гласът на Пърнъл Робъртс — актьорът, който изпълняваше ролята на Адам Картрайт. Робъртс бе вече пооплешивял, но все пак извади най-голям късмет — актьорите, които играеха баща му и братята му, до един се бяха споминали, откакто сред тропот от копита „Бонанза“ потъна в прашния залез на повторенията по кабелната телевизия.

Гласът на Бен я откъсна от мислите ѝ — съществуващото вече почти бе застанало до нея и тя долавяше съвсем ясно киселата миризма на пот, примесена със сладкия аромат на детски шампоан.

— Как мислиш, Хос? Кажи, моето момче.

— Лъже, татко — отвърна гласът на Дан Блокър... и като че ли витаещото във въздуха дете за миг наистина *заприлича* на Блокър.

— Малък Джо?

— Лъже, татко.

— Руут-руут-руут-руут!

— Млъквай, Рути — сопна се гласът на Снейк Хънтър. Сякаш цял състав невидими умопомрачени се бяха събрали да ѝ изнесат спектакъл. Когато съществото заговори отново, Снейк Хънтър бе изчезнал и на негово място се бе завърнал Бен Картрайт, суровият Мойсей от Сиера Невада.

— Тук, в Пондероса, не търпим лъжци, госпожо. Нито пък бегълци. Та как смятате да постъпим с вас сега?

„Не ми причинявай болка“ — опита се да каже тя, но от устните ѝ не излезе нито звук, нито дори шепот. Опита се да активира вътрешната връзка, представяйки си малкия червен телефон, само че с надпис „СЕТ“ на слушалката. Страхуваше се да установи пряк контакт със Сет, но никога досега не бе изпадала в подобна бъркотия. Ако то реши, че иска смъртта ѝ...

Представяше си съвсем ясно самия телефон и как говори по него, а онова, което имаше да каже, бе болезнено просто — „Не му позволявай да ми причини болка, Сет. В началото ти имаше някаква власт над него, зная това. Макар и не кой знае каква, но все пак власт. Ако ти е останала макар и мъничко — сила или влияние върху него — моля те, не му позволявай да ми причини болка, не му позволявай да ме убие. Може и да съм нещастна, но не чак толкова, че да искам да умра. Поне засега.“

Потърси човешки искри в очите на реещото се пред нея създание — някакъв, макар и най-малък знак за присъствието на Сет — но те бяха съвършено безизразни.

Внезапно лявата ѝ ръка се стрелна нагоре и я зашлеви по лявата страна така силно и шумно, сякаш се прекърши суха съчка. Кожата ѝ пламна — като че облъчваха лицето ѝ с кварцова лампа. Лявото ѝ око се насълзи.

В този миг другата ѝ ръка изникна пред очите ѝ като индийска змия, подмамена от свирнята на змиеукротителя. Застина за миг, после се сви в юмрук.

„Не — опитваше се да каже Одри, — не, моля те, моля те, Сет, не му позволявай“, но и този път нищо не излезе и юмрукът се стрелна надолу, кокалчетата ѝ се сториха невероятно бели в призрачната стая, а в следващия миг носът ѝ сякаш се пръсна и се превърна в облак от бели точки, които се разхвърчаха като пеперуди. Дори когато по устните и брадичката ѝ бликна топла кръв, те продължаваха да пърхат като обезумели пред очите ѝ. Тя политна назад.

— Тази жена е срам за правдата в двайсет и трети век! — строго каза полковник Хенри — с всеки пореден епизод на проклетия анимационен сериал този глас ѝ се струваше все по-самодоволен и все по-омразен. — Прегрешенията ѝ трябва да бъдат разобличени.

Хос: Точно така, полковник! Трябва да покажем на тази мръсница кой командва тук! — Руут-руут-руут-руут!

Каси Стайлс: Съгласна съм с Рути! А като начало най-добре да я подсладим!

Одри отново тръгна нанякъде — или по-скоро бе накарана да върви. Дневната стая отплува покрай нея като пейзаж иззад прозореца на влак. Лявата ѝ страна пулсираше. Носът ѝ пламтеше. Усещаше вкус на кръв по зъбите си. Извика в съзнанието си образа на друг телефон от ерата на „МотоКопс“ — от онези, на които виждаш човека, с когото разговаряш — и си представи как разговаря лице в лице със Сет. „Моля те, Сет, аз съм твоята леля Одри, не ме ли позна, макар ѝ с различна коса? Так ме накара да я боядисам, за да приличам на Каси, а когато излизам, трябва да си слагам синя панделка, точно като Каси, но въпреки това аз съм твоята леля Одри, която те прие в дома си, която те закриля, или поне се опитва, но сега се налага ти да ме защитиш. Не му позволявай да ми причини много болка, моля те, Сет, не му позволявай.“

Кухнята беше тъмна и приличаше на купа, пълна с мрачни сенки. Докато прекосяваше с бърза крачка пода, покрит с жълт линолеум (жизнерадостен наглед, когато бе чист, но сега бе адски мръсен, сякаш болен от жълтеница), ѝ хрумна ужасяващо логична мисъл — *защо* пък Сет да ѝ помогне? Дори ако чува посланията ѝ и все още е в състояние да помогне, защо да го прави? Да избяга от Так означаваше да остави Сет на произвола на съдбата, а преди миг тя се канеше да направи именно това. Ако момченцето все още съществува, то знае това не по-зле и от самия Так.

Немощен стон, по-слаб и от въздишката на смъртноболен човек, се откъсна от устните ѝ, когато окървавените ѝ пръсти затърсиха ключа на лампата над печката, напипаха го и го натиснаха.

— Да я подсладим малко, татко! — изскимтя малкият Джо Картрайт. — За Бога, трябва да я подсладим! — Гласът постепенно се извиси и премина в металическия смях на работа Рути. Одри вече си пожелаваше да изгуби разсъдъка си. Би било много по-добре. Или поне така ѝ се струваше.

Но вместо това погледът ѝ се плъзна по кухненските мебели — тя бе просто безпомощен пътник в своето тяло, което Так бе заставил да се обърне и да застане пред полицата с подправките, карайки ръката ѝ да отвори шкафчето над нея. Другата ѝ ръка посегна към жълтата кутия, запрати я на пода и макароните се разпиляха по жълтия линолеум. Последва брашното, което посипа целите ѝ крака. Ръката ѝ се шмугна в дупката между кутиите и сграбчи оформената като мечка пластмасова кутия, пълна с мед. Другата ѝ ръка се стрелна към капака, отвинти го и го захвърли. След миг кутията бе надвесена над отворената ѝ в очакване уста.

Ръката обхвана издутото коремче на мечката и започна ритмично да стиска — както навремето стискаше клаксона на детския велосипед на Одри. Кръвта от разбития ѝ нос се стичаше в гърлото ѝ. Гъстият мед, който едва не я задави от сладост, изпълваше цялата ѝ уста.

— Гълтай! — крещеше Так, вече със собствения си глас.

— Гълтай, мръснице!

И тя гълташе. Преглътна веднъж, после втори път. На третия път гърлото ѝ се сви като юмрук. Трахеята ѝ се задръсти от кошмарната сладка течност. Жената се отпусна на колене и се повлече през кухнята — тъмночервената ѝ коса надвисна пред очите ѝ и цялата полепна от меда, примесен с кръв. Лепкавата маса изпълваше целия ѝ нос и капеше по пода.

Известно време не можеше да диша и белите звездички, които танцуваха пред очите ѝ, почерняха. „Ще се удавя — рече си тя. — Ще се удавя в мед.“

Сетне трахеята ѝ се отпуси — макар и не много, но достатъчно, за да поеме дъх през лепнещото си от мед гърло, стенойки от ужас и болка.

Так накара Сет да коленичи на изранените си колене и закрепця в лицето ѝ:

— Да не си *посмяла* да ме напуснеш! Да не си *посмяла*! Да не си *посмяла*! Разбра ли? Глупава крава такава, кимни в знак, че разбираш!

Ръцете му — онези, които не се виждаха, и които се намираха в съзнанието ѝ — я сграбчиха и в миг главата ѝ се залюшка нагоре-надолу, като при всеки удар челото ѝ се хласваше в пода, а Так се смееше. *Смееше се*. Сигурно щеше да я блъска така, докато загуби съзнание и припадне наред цялата свинщина, която сама бе натворила.

После, тъй ненадейно, както бе започнал да я блъска, я остави на мира. Ръцете му изчезнаха. Усещането за неговото присъствие също бе

изчезнало. Одри предпазливо вдигна поглед, избърсвайки с длан носа си, като продължаваше с мъка да вдишва и да издишва рязко, почти конвулсивно. Цялото ѝ чело туптеше. Вече усещаше надигащите се цицини.

Момченцето се взираше в нея. Струваше ѝ се, че *наистина* бе момченцето. Не беше съвсем сигурна, но...

— Сет?

За миг той остана неподвижен — не кимна, но и не поклати глава в знак на отрицание. После пресегна мръсната си ръчичка и обърса меда от брадичката ѝ; тя почти не усети допира на пръстите му.

— Сет, къде отиде то? Къде е Так?

Той се мъчеше. Виждаше се как се бори. Вероятно със страха си, макар да не бе сигурна дали той изпитва страх. Но дори и да изпитваше, в момента най-вероятно се мъчеше да надмогне засегнатите си комуникативни способности. Издаде някакъв гъргорещ звук, който приличаше на бълбукането на въздуха в тръбите в банята, и Одри реши, че това ще бъде всичко. После, тъкмо когато се опитваше да се изправи на крака, той успя да изрече две задавени думи.

— Отиде. Строи.

Тя го погледна, продължавайки да диша през пласта мед, полепнал по гърлото ѝ, макар в момента изобщо да не му обръщаше внимание. Стори ѝ се, че при думата „отиде“ сърцето ѝ затуптя малко по-бързо. Трябваше да се досети, особено след случилото се току-що...

— Отишъл е да строи, така ли? В пясъчника? Или другаде? Това ли искаш да ми кажеш? Къде отиде да строи?

— Строи — повтори Сет. Личеше, че се измъчва, от старание чак главата му се поклащаше. Най-сетне съумя да каже. — *Прави.*

„Ясно, прави, готви нещо. Так *строи*. Так *прави* нещо. Какво прави... освен да създава неприятности?“

— Той — започна Сет. — Той. Той. *Той...!*

Момченцето се плесна по бедрото с раздражение, каквото преди не бе забелязвала у него. Хвана юмручето, с което се бе ударил, и освободи пръстчетата.

— Недей, Сет. — Стомахът отново я сви и ѝ се пригади, но тя се овладя. — Недей, спокойно. Кажи ми, ако можеш. Но и да не можеш, няма нищо страшно. — Чиста лъжа, но ако продължава да го притиска, както е напрегнат, може би изобщо няма да успее да ѝ каже. Че и по-

лошо, може да изчезне. И да остави топлото момчешко телце на разположение на Так, който тъй лесно се настаняваше в него.

— Той... — Сет протегна ръце към нея и докосна ушите ѝ. После постави длани зад собствените си уши и ги побутна напред. Одри забеляза, че и те са зацапани от дългите часове, които прекарваше в пясъчника — направо бяха мръсни — и в очите ѝ запариха сълзи. Но малкият я гледаше сериозно и съсредоточено и тя кимна. Да, разбираше за какво става дума. Когато се стараеше, Сет успяваше да каже каквото иска — доколкото може, разбира се.

„Той те подслушва — искаше да каже момченцето. — Подслушва те с моите уши.“ Естествено, че я подслушва. Не той, а *то*. Так Великолепни, създание с хиляди гласове — повечето със западняшки каубойски акцент — и само един чифт уши.

Пред нея коленичи Так, но на крака се изправи Сет — малко слабичко момче с мръсни гащета. То се запъти към вратата, но изведнъж се обърна. Одри продължаваше да седи на колене и се питаше дали да се пресегне към шкафа, или най-напред да се примъкне малко по-близо до него.

Изтръпна, като го видя да се връща, защото помисли, че Так отново е тук; че в очите на Сет долавя острите отблясъци на *неговия* умен поглед. Но когато момченцето се доближи, тя разбра, че е допуснала съвършено естествена грешка. Сет плачеше. Одри никога не го бе виждала със сълзи в очите, дори когато идваше при нея с ожулено коляно или синина на главата. До днес дори не бе сигурна, че той изобщо е способен да плаче.

Обви ръце около шията ѝ и опря чело до нейното. Болеше я, но не се отдръпна. За миг пред очите ѝ се мерна размазан, но много подчертан образ на червения телефон, този път с гигантски размери. Когато изчезна, тя долови гласа на Сет в съзнанието си. Вече няколко пъти ѝ се струваше, че чува гласа му, че той се опитва да се свърже с нея чрез телепатия. Подобни усещания обикновено изпитваше, когато се унасяше в сън, или пък когато се събуждаше сутрин. Гласът винаги звучеше далечно, сякаш долиташе през слоеве гъста мъгла. Сега обаче бе стряскащо близък. Жизнерадостен детски говор без абсолютно никакви дефекти.

„Не те виня, че се опита да избягаш — каза гласът. Одри се сви и притесни. Все едно да слушаш как в краткия промеждутък, докато учителят е обърнал гръб, някое дете споделя със съседчето си изключително важна клюка от живота на класа. — Иди при другите, на

отсрещната страна на улицата. Трябва да изчакаш, но няма да е дълго. Защото той...“

Сет престана да говори, но в съзнанието на Одри нахлу друг замъглен образ, който почти напълно измести всичките ѝ мисли. Това бе Сет. Облечен бе в разноцветна шутовска дреха, а на главата си носеше шапка със звънчета. Той жонглираше. Но не с топки, а с куклички. С малки порцеланови статуетки. Чак когато една от тях падна на пода и се разби, а до бяло-червения, завит нагоре нос на шутовския пантоф се появи обезобразеното лице на Мери Джаксън, Одри осъзна, че това са нейните съседи. Предположи, че част от картинката е породена от нейното собствено съзнание — хиляди пъти бе виждала порцелановите статуетки на Кърсти Карвър (мислеше ги за доста досадно хоби, ако изобщо можеше да се нарече хоби), но разбра, че каквото и да прибави към образа, ни най-малко няма да промени онова, което се опитва да ѝ каже Сет. Каквато и лудост да готви Так — каквото и да *строи*, каквото и да *прави* — той бе ужасно зает.

„Но не чак толкова, че да не ме види, когато хукнах да бягам одеде — мислено отбеляза Одри. — Не беше толкова зает, че да няма време да ми попречи. Или пък да ме накаже. Може би следващия път вместо меда, ще изсипе в гърлото ми солницата. Или каналина.“ „Аз ще ти кажа кога — отново прозвуча гласът на детето. — Ослушвай се, лельо Одри. Като дойдат «Пауър Уегънс». Тогава се послушвай да ме чуеш. Важно е да излезеш оттук. Защото...“

Този път пред погледа ѝ запрелитаха множество образи. Някои се появяваха и изчезваха прекалено бързо и тя не можа да ги различи добре, но успя да улови няколко — празна консервена кутия „Шеф Боярди“ в кофата за боклук; стара, счупена тоалетна чиния, захвърлена в сметище; кола без стъкла и колела, повдигната на трупчета. Все изпочупени вещи. Изхабени и захвърлени.

Последното, което успя да види, преди връзката да се прекъсне, бе собствената ѝ снимка, която стоеше на масата в предното антре. Портретът нямаше очи — бяха избодени.

Сет я пусна и се отдръпна, без да отделя поглед от нея. Тя сграбчи ръба на шкафа и с мъка се изправи на крака. Струваше ѝ се, че стомахът ѝ, пълен с тежкия лепкав мед, който Так я накара да погълне, сякаш я уравнивсява. Сет вече изглеждаше както обикновено — някак далечен, сякаш откъснат от този свят, не по-чувствителен от камък. И въпреки това под очите му се забелязваха две светли ивици. Да, все още бяха там.

— А-о — изрече той с равен глас — с Хърб бяха размишлявали дали това не означава „Здравей, Одри“ — после излезе от кухнята. Върна се в стаята си, където продължаваше да се вихри люта престрелка. А когато свърши? Ами, най-вероятно ще превърти до предупреждението към родителите в началото на филма и ще го изгледа отново.

„Но все пак ми проговори — рече си тя. — На глас, в мислите ми. По неговия собствен пластмасов детски телефон. Само дето неговият телефон е доста *по-голям*.“

Взе метлата от килера и започна да събира разпилените макарони и брашното. Откъм стаята долетя ревът на Рори Калхун:

— Никъде няма да ходиш, дърт тлъст янки!

— Не е нужно да става по този начин, Джеб — промърмори Одри, продължавайки да мете.

— Не е нужно да става по този начин, Джеб — каза Тай Хардин в ролята на заместник-шерифа във филма, а в следващия миг бе застрелян от лошия полковник Мърдок. Това бе последното му зло дело — след тридесет секунди ще го застрелят и него.

На Одри отново ѝ се догади. Повлякла метлата, застана до мивката и се надвеси над нея. Закашля се, но нищо повече. След миг спазмът премина. Пусна студената вода, наведе се и отпи направо от чучура, после няколко пъти енергично наплиска пламналото си чело. Отрази ѝ се добре.

Затвори крана, върна се в килера и извади лопатата. „Так строи“ — бе казал Сет. Но какво? Тя с мъка се отпусна на колене край купчината боклук, стиснала в едната си ръка метлата, а в другата — лопатата, в съзнанието ѝ изникна много по-тревожен въпрос — ако тя *наистина* се махне, какво ще направи то с племенника ѝ? Какво ще се случи със Сет?

Белинда Джоузефсън задържа кухненската врата отворена пред съпруга си, после се изправи и се огледа. Лампата не беше включена, въпреки това помещението ѝ се стори по-светло от преди малко. Бурята вече стихваше и Белинда предположи, че след около час-два пак ще бъде слънчево и горещо.

Погледна часовника над кухненската маса и бе обзета от чувство за нереалност. Четири часът и три минути? Нима е възможно да е изминало толкова малко време? Вгледа се по-внимателно в циферблата и установи, че голямата стрелка не се движи. Посегна към ключа на осветлението, в този миг в кухнята на четири крака допълзя Джони и се изправи.

— Не си правете труда — каза Джим Рийд. Той седеше на пода между хладилника и печката и държеше Ралфи на коленете си. Момченцето бе захапало палец. Погледът му бе свършено безизразен. Това дете не допаднаше особено на Белинда, нито пък на някого от съседите, доколкото ѝ бе известно (като изключим майка му и татко му, най-вероятно), но в този миг ѝ дожаля за него.

— За какво да не си правим труда? — попита Джони.

— За лампата. Няма ток.

Тя му повярва, но все пак натисна ключа няколко пъти. Нищо.

Помещението беше препълнено с хора — общо единадесет заедно с нея — но на фона на мъртвата тишина, която тегнеше над тях, изглеждаха по-малко. Ели Карвър продължаваше да издава по някой и друг плачлив стон, но лицето ѝ бе притиснато към гърдите на майка ѝ и Белинда предположи, че момичето може дори да е заспало. Дейвид Рийд бе прегърнал Сюзи Гелър. От другата страна на момичето седеше майка му и също го бе прегърнала („каква щастливка, толкоз утешения“ — рече си Белинда). Ками Рийд — майката на близнаците — се бе опряла на врата с надпис „СТАРИЯТЪ КИЛЕРЪ“. Ками не изглеждаше озадачена колкото останалите — очите ѝ имаха хладно, замислено изражение.

— Каза, че си чула писъци — обърна се Джони към Сюзи. — Аз не ги чувам.

— Престанаха — безизразно отвърна момичето. — Като че ли беше госпожа Содерсън.

— Няма съмнение — потвърди Джим. Понамести Ралф на скута си и за миг сбърчи чело в болезнена гримаса. — Познах я. Почти цял живот я слушаме как крещи на Гари. Нали, Дейв?

Дейв Рийд кимна:

— Аз да съм я убил досега. Честно.

— Само дето ти не пиеш, моето момче — изрече Джони, стараейки се да имитира У.С. Фийлдс^[1] колкото се може по-убедително. Вдигна слушалката на кухненския телефон, вслуша се, натисна бутона с нулата няколко пъти, после затвори.

— Деби умря, нали? — обърна се Сюзи към Белинда.

— Шш, недей, моето дете — разтревожено се намеси Ким Гелър.

Сюзи не й обърна никакво внимание.

— Изобщо не е ходила в съседната къща. Нали? Не ме лъжете!

Белинда се канеше да направи точно това, но й се стори някак нередно. Опитът показваше, че дори благородните лъжи обикновено само влошават нещата. Правят ги още по-налудничави. А обстановката на Поплър Стрийт и бездруго беше достатъчно налудничава.

— Да, мила — отвърна тя, удивлявайки се за пореден път колко южняшки звучи — или поне по свое мнение — когато съобщава лоши новини. Може би това бе част от живота на чернокожите, която никой все още не бе успял да вмести в академичен курс. Но в нейния случай най-чудното бе, че никога през живота си не бе слизала по на юг от линията Мейсън — Диксън^[2].

— Да, мила, страхувам се, че е така.

Сюзи захлупи лице с длани и захълца. Дейв Рийд я придърпа към себе си и тя отпусна глава на рамото му. Когато Ким се опита да я откъсне от момчето, Сюзи не помръдна.

Майка й отпрати към Дейв злобен поглед, но той изобщо не го забеляза. Тогава тя се обърна разядосана към Белинда:

— Защо й говориш такива неща?

— Момичето лежи отпред на верандата, а с оная ми ти червена коса трудничко ще бъде да не се забележи.

— Стига, стига — намеси се Брад. Хвана я за китката и я привлече към мивката. — Недей да я разстройваш.

„Само дето вече е прекалено късно“ — мислено отбеляза Белинда, но благоразумно си замълча.

Над мивката имаше прозорец. Отдясно бе железната ограда, която делеше Карвърови от мястото на Олд Док. Дори се виждаше зеленият

покрив на къщата на Билингзли. Облаците над него като че ли вече се разсейваха.

Тя се обърна, надигна се и се намести на ръба на мивката. После се наведе към замрежения прозорец, усещайки миризмата на металната рамка и на лятната влага. Тази смесена миризма породила у нея моментно чувство — едновременно приятно и болезнено — на носталгия по детството. „Странно — рече си тя, — все миризмите събуждат най-ярък спомен за миналото.“

— *Еехооо!* — провикна се през свитите си на фуния длани. Брад я сграбчи за рамото, очевидно решен да прекрати начинанието ѝ, но тя го отблъсна. — *Еехооо, Билингзлии!*

— Недей, Би — намеси се Ками Рийд. — Не е много разумно.

„А какво би било по-разумно? — запита се Белинда. — Да си седим ей тъй на пода и да чакаме кавалерията?“

— Давай, за Бога — рече Джони. — Какво лошо има в това? Ако ония, дето стреляха, са наблизко, надали е голяма тайна къде сме се скрили. — При тези думи го осени идея и той се отпусна на пода пред съпругата на починалия пощенски служител. — Кърстин, Дейвид имаше ли пистолет? Или ловна пушка?

— В бюрото му има пистолет — отвърна тя. — Второто чекмедже отляво. Заключено е, но ключът се намира в голямото чекмедже отгоре.

Джони кимна.

— А бюрото? То къде е?

— О, в неговия малък кабинет. На горния етаж, в дъното на коридора.

Изрече всичко това, без да отделя очи от коленете си, очевидно изучавайки ги задълбочено, после вдигна към него разсеяния си, изпълнен с отчаяние поглед.

— Той е въвн на дъжда. И приятелката на Сюзи, и тя. Не бива да ги оставяме под дъжда.

— Вече спира — увери я той, но изражението му издаваше, че собствените му думи в този момент му звучат съвършено безсмислено. Но те като че ли бяха достатъчни на Пай или поне засега, а според Белинда това бе по-важното. Може би се дължеше на тона на Джони. Думите може и да бяха безсмислени, но Белинда никога не го бе чувала да говори толкова нежно. — Ти се погрижи за децата, Кърсти, а другото засега го остави.

Изправи се и запълзя към летящата врата.

— Господин Маринвил? — повика го Джим Рийд. — Може ли да дойда с вас?

Но като понечи да остави Ралфи, в очите на момченцето блесна паника. Палецът шумно изскочи от устата му и детето се впи в Джим като бръшлян, мърморейки: „Не, Джим, не“, толкова жално, че Белинда направо изстина. Сигурно нощем, като останат самички в килиите си, лудите си говорят така.

— Остани тук, Джим — посъветва го Джони. — Брад? Ти какво ще кажеш? Малка разходка до по-високите надморски височини за прочистване на синусите.

— Естествено. — Брад погледна Белинда и в погледа му се четеше онази смесица от любов и раздражение, която е присъща единствено на съпрузи, женени повече от десет години. — Наистина ли смяташ, че няма страшно, ако тая мойта жена продължава тъй да крещи?

— Повтарям ти, какво лошо има в това?

— Бъди внимателен — нареди Белинда и погали Брад по гърдите. — Обещай ми да ходиш с наведена глава.

— Обещавам да ходя с наведена глава.

Тя отмести поглед към Джони.

— А сега и ти.

— А? О! — Той я озари с очарователна усмивка и Белинда в миг прозря, че винаги когато дава обещания на дами, Джон Едуард Маринвил се усмихва по същия начин. — Обещавам.

Двамата се отпуснаха малко театрално на колене и след като минаха през летящата врата, отново се озоваха в антрето на Карвърови. Белинда пак се наведе към прозореца. През дъха на дъжд и мокра трева се прокрадваше димът от пламналата къща, където едно време живееха Хобартови. Пороят може би ще ограничи пожара, но къде, за Бога, се бави пожарната? Къде отиват парите на данъкоплатците?

— *Еехоо, Билингзли, кой е там?*

След миг нечий мъжки глас (който не можа да разпознае) ѝ отвърна:

— *Тук сме седем души! Двойката от горния край на улицата...*

„Сигурно Содерсънови“ — предположи Белинда.

— *... плюс ченгето и онзи, дето умря жена му. И още господин Билингзли и Синтия от магазина!*

— *А вие кой сте?* — викна в отговор Белинда.

— *Стив Еймс! Аз съм от Ню Йорк! Имах проблеми с камиона, отклоних се от магистралата и се изгубих! Спрях пред магазина да се*

обадя по телефона!

— Горкият! — вметна Дейв Рийд. — Хич не му е провървяло!

— *Какво става?* — продължи гласът от другата страна на оградата.
— *Знаете ли какво става?*

— *Не!* — викна в отговор Белинда. После се замисли ожесточено. Не може да няма друго за казване или други въпроси, но тя не се сещаше за нищо.

— *Огледахте ли улицата? Чисто ли е?* — попита Еймс. Белинда понечи да му отговори, но за миг се разсея от паяжината, увиснала от външната страна на мрежата. Стрехата над прозореца я беше спасила от бурята, но тук-там по ефирните нишки като миниатюрни, трептящи диаманти блещукаха дъждовни капчици. Собственикът ѝ се мъдреше в средата на тънката плетеница. Не помръдваше. Сигурно е умрял.

— *Госпожо? Питах дали...*

— *Не зная!* — отвърна Белинда. — *Джони Маринвил и мъжът ми отидоха да огледат, но сега се качиха на горния етаж да...* — Не искаше да спомене думата „оръжие“. Може и да е глупаво от нейна страна — пораженско мислене — но това ни най-малко не променяше самото усещане. — *... да огледат по-добре. А вие?*

— *Тук е пълна лудница, госпожо! Жената от горния край на улицата...* — Мълчание. — *Телефонът ви работи ли?*

— *Не! Няма телефон, няма ток!*

Отново мълчание. После над затихващото плющение на дъжда, едва доловими, до нея долетяха думите „Майната му!“, изречени с по-тих глас. После проеча друг глас, който определено ѝ бе познат, макар да не можа да го различи веднага:

— *Белинда, ти ли си?*

— *Да!* — отвърна тя и потърси с поглед помощ от останалите.

— Това е господин Джаксън — каза Джим Рийд иззад рамото на Ралфи. Сестра му го бе изпреварила в спасителната прегръдка на съня, но вероятно и той бе на път да заспи.

— *Погледнах през вратата!* — викна Питър. — *Цялата улица е празна! Съвършено празна! Няма зяпачи нито от Хайъсинт, нито от съседните преки. Това струва ли ти се нормално?*

Белинда се замисли, смръщи се и се огледа. Срещна единствено объркани погледи и сведени глави. После се обърна към прозореца.

— *Не!*

Питър се разсмя. Този звук я втрещи, както отнесените думи на малкия Ралфи Карвър одеде.

— Че кой би излязъл на улицата? — сопна се Ким Гелър. — Кой разумен човек? Като вижда, че се стреля, пицят хора и прочие?

Белинда не знаеше какво да отвърне. Доводите бяха логични, но все пак не звучаха правдоподобно... защото, когато се намират в беда, хората не се държат логично. Просто излизат и зяпат. Обикновено гледат да стоят на безопасно (по свое усмотрение) разстояние, но все пак идваха.

— *Сигурен ли си, че на ъгъла няма хора?* — извика тя.

Този път мълчанието се проточи толкова дълго, че Белинда се наклони да повтори въпроса, но в този миг се обади трети глас. Веднага позна Олд Док:

— *Ние нищо не виждаме, обаче от дъжда над асфалта се е вдигнала мъгла! Не можем да бъдем сигурни, докато не се разсее!*

— *Но нали не се чуват?* — отново се обади Питър. — *Чувате ли от север да се задават сирени?*

— *Не!* — отвърна Белинда. — *Сигурно е от бурята!*

— Не мисля — вметна Ками Рийд. Тя говореше за себе си, на себе си, а не на останалите — ако „СТАРИЯТЪ КИЛЕРЪ“ не бе тъй близо до мивката, Белинда надали въобще би я чула. — Не, съвсем не смятам така.

— *Излизам да прибера жена си!* — викна Питър. Няколко гласа веднага запротестираха. Белинда не успя да различи думите, но нямаше как да не долови емоционалната окраска.

Изведнъж паякът — който преди малко бе помислила за мъртъв — претича по паяжината, улови се за една копринена нишка и се закатери, докато се изгуби от погледа ѝ. „Значи все пак не бил мъртъв — помисли си Белинда. — Само се е преструвал.“

В следващия миг Кърстин Карвър се надвеси над нея и я блъсна с рамо толкова напористо, че чернокожата замалко щеше да седне в мивката, ако не бе успяла да се задържи за ръба на шкафа. Лицето на Пай бе пребледняло като платно, а в очите ѝ блестеше страх.

— *Никъде няма да ходиш! Ще се върнат и ще те убият! Ще се върнат и всичките ще ни избият!*

Известно време от отсрещната къща не идваше никакъв отговор, най-сетне Коли Ентрейджиън заговори с едновременно извинителен и объркан тон:

— *Няма смисъл, госпожо! Вече излезе!*

— *Трябваше да го спрете!* — писна Кърстин. Белинда я прегърна през раменете и чак се уплаши — Кърстин трепереше толкова силно, сякаш всеки миг ще експлодира. — *Що за полицай сте!*

— *Не е* — натърти Ким. Тонът ѝ сякаш искаше да каже — „А ти какво очакваше, за Бога?“ — Изритаха го от полицията. Участвал в банда за кражба на коли.

Сюзи надигна глава.

— Не вярвам.

— *Ти пък откъде ще знаеш, толкова си малка!* — отвърна майка ѝ.

Белинда тъкмо се канеше да слезе от мивката, когато забеляза в задния двор нещо, от което буквално изстина. Беше се закачило на подпората на детската люлка и подобно на паяжината блещукаше от дъждовните капки, с които бе покрито.

— Ками?

— Какво?

— Ела за малко.

Ако изобщо някой разбираше от тия неща, това бе само Ками — имаше градина в задния си двор, къщата ѝ беше превърната в джунгла от какви ли не цветя, а библиотеката ѝ бе пълна с книги за растения.

Ками се надигна от местенцето пред вратата на килера и се доближи. Сюзи и майка ѝ я последваха, след тях стана и Дейв Рийд.

— Какво има? — попита Пай Карвър, вторачила обезумял поглед в Белинда. Дъщеря ѝ бе обвила ръце около крака на майка си, сякаш беше дървесен ствол, и се опитваше да скрие лице в джоба на джинсовите ѝ панталонки. — Какво става?

Белинда не ѝ обърна внимание и заговори на Ками:

— Погледни там. До люлката. Виждаш ли?

Ками понечи да отвърне, че нищо не вижда, но чернокожата посочи с пръст и Ками също го забеляза. На изток изръмжа гръмотевица и за миг вятърът се усили. Паяжината от външната страна на прозореца потрепера и разпръсна облак капки. Нещото, което Белинда бе забелязала, се освободи от люлката, претърколи се през двора на Карвърви и се насочи към оградата.

— Невъзможно е — с равен тон заяви Ками. — В Охайо не расте магарешки трън. А дори и да расте... сега е лято. Те *се прихващат* през лятото.

— Какво е магарешки трън, мамо? — любопитства Дейв. Беше прегърнал Сюзи през кръста. — Никога не съм го чувал.

— Бодил — със същия равен тон поясни Ками. — Магарешкият трън е бодил.

Брад надникна в кабинета на Карвър тъкмо в мига, когато Джони измъкваше от чекмеджето на бюрото кутия с патрони. В свободната си ръка писателят държеше пистолета на Дейвид. Беше отворил барабана, за да се увери, че гнездата са празни — в тях наистина нямаше нищо, но въпреки това Джони държеше пистолета някак непохватно, стараейки се изобщо да не докосва спусъка. Напомняше на онези типове, които се опитват да пробутват вещи със съмнителен характер по модерните канали на кабелните телевизии — „Драги зрители, това малко съкровище моментално ще отвее всеки достатъчно неразумен нощен посетител наумил си да обира дома ви — ще го отвее, и още как! Освен това умее да реже на филийки! На кубчета! А обичате ли нарязани на къдрички картофи, само дете вкъщи никога не ви остава време да си играете?“

— Джони.

Маринвил вдигна глава и Брад едва сега осъзна колко много се страхува другият мъж. След това откритие му стана още по-симпатичен. Не можеше да си обясни причината, но самото усещане бе факт.

— Виждам някакъв луд на ливадата пред Олд Док. Прилича на Джаксън.

— Ах, дявол го взел. Това май не е особено умно от негова страна.

— Никак. А ти гледай да не се застреляш с туй нещо. — Брад понечи да излезе от стаята, после се обърна. — Дали не сме откачили? Имам подобно усещане.

Писателят безмълвно вдигна ръце в знак, че не знае отговора на този въпрос.

Джони погледна в гнездата на барабана за последен път — сякаш бе възможно вътре да са поникнали патрони, откакто ги бе проверил за последен път — после затвори револвера. Затъкна го в колана си, а кутията с патроните мушна в джоба на ризата си.

В коридора цареше същински панаир и играчките на Ралфи бяха разпилени във всевъзможни посоки — оглупелите му от любов родители явно все още не го бяха приучили на ред. Брад влезе в друга спалня, която очевидно принадлежеше на момичето. Джони последва Джоузефсън. Брад махна към прозореца.

Маринвил погледна към двора. Питър Джаксън наистина бе излязъл. В момента бе коленичил до жена си на ливадата пред дома на Олд Док. Отново я бе изправил до седнало положение. С едната си ръка я придържаше през гърба. Другата се опитваше да подпъхне под коленете ѝ. Полата ѝ се бе запретила доста нагоре и Джони се сети за липсващото бельо. Е, и какво? Мамка му, какво толкова? Човекът долу се тресеше от плач.

С крайчеца на окото си долови мигновено сребристо сияние.

Вдигна поглед и забеляза нещо, което приличаше на старинен летящ фургон — или може би вагон-ресторант — и тъкмо завиваше от Хайъсинт наляво по Поплър. Непосредствено зад него се движеше червеният микробус, който видя сметката на вестникарчето и кучето, а най-отзад се виждаше тъмносиният микробус. Джони погледна на другата страна, нагоре към Беър Стрийт, и видя кукленския автомобил с бонбоненото сърце на покрива, следван от жълтия, който натика в оградата колата на Мери, а най-накрая черния с куличката.

Шест на брой. Шест микробуса, разделени по три в две пресрещаци се редици. Преди много, много време във Виетнам бе виждал американски танкове, подредени в същия строй.

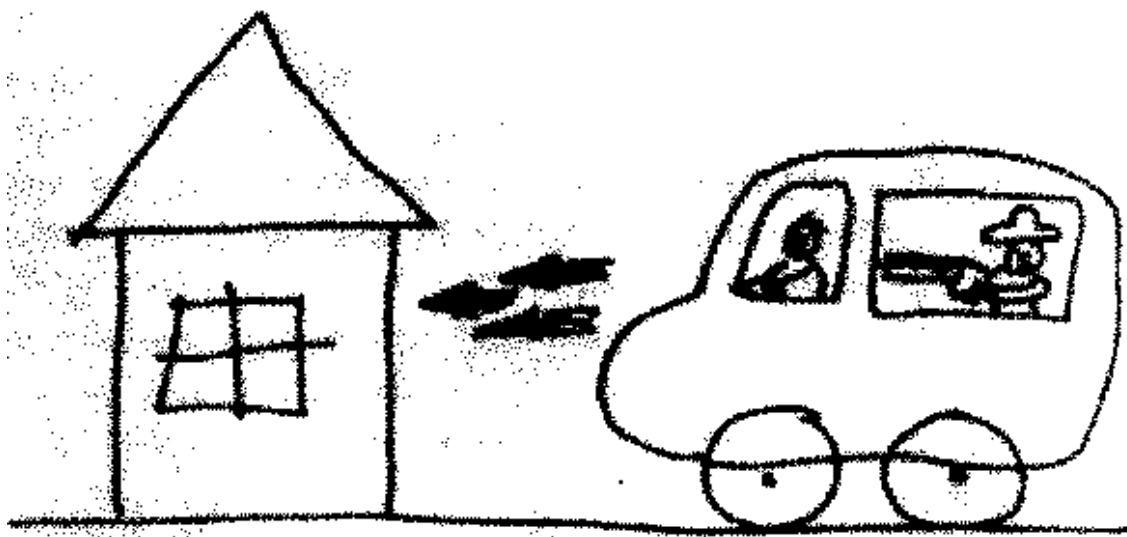
Това бе така нареченият „силов коридор“.

За миг остана като гръмнат. Имаше чувството, че дланите му висят на китките като бетонни блокчета. „Не може — неспособен да повярва, мислено повтаряше с налудничава ярост. — Не може да се върнете, гадове мръсни, не може все да се връщате.“

Брад не ги видя — вниманието му бе съсредоточено върху мъжа на съседната ливада — бе изцяло погълнат от усилията на Питър да се изправи с натежалото мъртво тяло на жена си на ръце. А Питър...

Джони размърда дясната си ръка. Искаше енергично да я размаха, но вместо това тя едва се поклати. Успя да я насочи към дръжката на пистолета и да го издърпа от колана на панталона си. Обаче не можа да стреля — барабанът беше празен. Не можеше и да го зареди — не и в това състояние. Тъй че заби дръжката право в прозореца на спалнята на Елън.

— *Прибирай се!* — кресна на Питър, а в собствените му уши гласът му прозвуча съвсем тихо и безжизнено. Мили Боже, що за кошмар е това и как се бяха озовали в него? — *Прибирай се! Връщат се! Пак са тук! Връщат се!*

[3]

[1] Американски комедиен актьор (1880–1946), пословичен с това, че не обичал деца. — Б. пр. ↑

[2] Границата между щатите Мериленд и Пенсилвания, разделителна линия между робовладелския Юг и Севера до Гражданската война (1861–1865). — Б. пр. ↑

[3] Рисунка, намерена сгъната в тетрадка, която очевидно е служила на Одри Уайлър за дневник. Макар картинката да не е подписана, почти сигурно е, че е дело на Сет Гарин. Ако се приеме, че по време съответства на датата на онази страница от дневника, където е намерена,

следва, че е била нарисувана през лятото на 1995 година, след смъртта на Хърбърт Уайлър и ненадейното изселване на семейство Хобарт от Поплар Стрийт. — Б.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Поплър Стрийт/16:44/15 юли 1996 г.

Като че ли изникват направо от мъглата над асфалта и се материализират на улицата като някакви метални динозаври. Стъклата им се смъкват; бойницата в страничната врата на розовия „Дрийм Флоутър“ отново се отваря; предното стъкло на синия „Фрийдъм“ потъва в меката тъмнина, от която стърчат три наежени дула.

Пада гръм и в далечината се чува дрезгав, пронизителен птичи писък. След кратка пауза престрелката отново започва.

Изстрелите напомнят грохота на гръмотевици, но са още по-неприятни, защото за разлика от природните сили имат някак личен характер. Този път ечат по-силно от преди — Коли Ентрейджиън, легнал по корем в коридора меж ду кухнята и дневната на Билингзли, пръв забелязва това, но другите също се ориентират бързо. Всеки изстрел трещи като гранатен взрив, който постепенно преминава в тих стоноподобен звук — нещо средно между жужене и свистене.

Само два изстрела от „Тракър Ароу“ са достатъчни да превърнат половината комин на Коли Ентрейджиън в червеникавокафяв прах и тухлени отломки, не по-големи от речни камъчета, които се посипват по покрива като дъжд. Един куршум уцелва брезента, с който е покрито тялото на Кари Риптън, и той заплющява като парашут; друг куршум отнася задната гума на велосипеда на момчето. Пред „Тракър Ароу“ пълзи сребристият микробус, напомнящ старовремски дилижанс. Покривът му се повдига под ъгъл и отвътре се подава сребриста фигура, прилична на робот в пехотинска конфедератска униформа. Тя изпраща спешна „колетна пратка“ — три куршума — в пламтящата къща на Хобарт. Всеки изстрел трещи, сякаш избухва динамит.

Спускащите се откъм Беър Стрийт „Дрийм Флоутър“ и „Джъстис Уегън“ откриват огън по № 251 и № 249 — къщите на Джоузефсън и Содерсън. Прозорците остават без стъкла. Вратите се разтварят с

трясък. Мощен откос, сякаш от дулото на противосамолетно оръдие, се насочва право в задницата на стария сааб на Гари. Ламарината се нагъва, във въздуха се разхвърчат червени пластмасови парченца от стоповете, чува се „вуун!“ — резервоарът избухва и малката кола е погълната от димни оранжеви пламъци. Двата надписа върху бронята — „МОЖЕ ДА СЪМ БАВЕН, НО СЪМ ПРЕД ТЕБ“, отляво, и „СЛУЖЕБНА МАФИОТСКА КОЛА“, отдясно — се размиват в нагорещения въздух, като че са мираж. Трите микробуса, които пълзят нагоре по улицата, достигат другите три, насочени към долния ѝ край; шестте коли се разминават и спират точно пред металната ограда, която отделя Билингзли от Карвърови от едната страна и от Джаксънови от другата страна.

Одри Уайлър — която се бе уединила в кухнята с кутия нискоалкохолна бира и сандвич, когато започна стрелбата — застава в дневната и се опулва в почуда пред прозореца, без изобщо да си дава сметка, че все още стиска ръжена филийка с парченце салам и лист салата. Изстрелите се сливат в непрестанен, оглушителен тътен, като в Трета световна война, но Одри е в безопасност — огънят е насочен единствено към двете къщи отсреща.

Пред очите ѝ червената каручка на Ралфи Карвър — „Бъстър“ — хвърква във въздуха и Одри забелязва, че от едната страна металът е нагънат почти във формата на цвете, играчката се прекатурва върху подгизналия труп на Дейвид Карвър, търкулва се от другата му страна и се преобръща, но следващият изстрел я огъва на две и я праща в лехата с цветя. Следващите няколко изстрела откъсват дървената рамка с опъната на нея мрежа пред входната врата и тя се сгромолясва наскре входното антре; още два откоса от микробуса „Фрийдъм“ на Баунти и безценните порцеланови фигурки на Пай стават на пух и прах.

В следващия миг в задницата на автомобила на Мери зейват дупки, резервоарът се подпалва и изригващите пламъци поглъщат цялата кола. Два от прозоречните капаци на Билингзли се откъсват от пантите. В пощенската кутия, окачена до входната врата, зейва дупка с големината на бейзболна топка, след което кутията пада на изтривалката и над нея се извиwa струйка дим. Вътре весело пламтят брошурата на „К-март“^[1] и писмо от сдружението на ветеринарите в Охайо. В поредния оглушителен бумтеж чукчето на входната врата, което представлява посребрената глава на санбернар, изчезва

безвъзвратно, като че отскубнато от ръката на невидим магьосник. Сякаш всичко наоколо изобщо не го засяга Питър Джаксън с мъка се изправя на крака, с мъртвата си съпруга на ръце. Кръглите му очила без рамка, чиито стъкла са изпръскани с вода, блестят на усилващата се светлина. Има съвършено неадекватния вид на човек, на когото са изгорели всички бушони. Но въпреки това стои там и Одри вижда, че като по чудо той е съвършено непокътнат съвършено...

„Лельо Одри!“

Сет. Гласът се чува съвсем слабо, но това със сигурност е той.

„Лельо Одри, чуваш ли ме?“

„Да! Какво става, Сет?“

„Това няма значение! — Гласът звучи на ръба на паниката. — Нали си имаш онова място? Убежището?“

Мохонк? Мохонк ли има предвид? Най-вероятно.

„Да, аз...“

„Отивай там! — вика немощният гласец. — Тръгвай ВЕДНАГА! Защото...“

Не довършва изречението, но не е необходимо. Одри вече е загърбила прозореца, пред който се откриваше страховитата престрелка на улицата, и тъкмо се е обърнала към стаята, където филмът отново се върти. Звукът е усилен до степен, на каквата (тя е сигурна) техният „Зенит“ изобщо не е способен. Сянката на Сет, издължена и някак зловеща, възторжено подскача нагоре-надолу по стената; напомня на Одри на рогатия демон от онази част от „Фантазия“, наречена „Нощ в планината“ — онова същество, от което най-много се страхуваше, когато беше малка. Сякаш самият Так се кълчи в тялото на детето, увива го, разтяга го и най-безмилостно го премята, карайки го да върши неща, далеч надхвърлящи физическите му възможности.

Но това далеч не е всичко. Тя се извъръща към прозореца и поглежда навън. Отначало ѝ се струва, че причината е в очите ѝ, че с тях е станало нещо нередно — може би Так ги е разтопил или някак си е успял да им изкриви фокуса — но когато Одри вдига ръка пред лицето си, *тя* изглежда съвсем естествено. Не, нередното е в Поплър Стрийт. Улицата като че ли се изплъзва от нормалната перспектива по някакъв неопишуем начин — чупките се гънат, ъглите на сградите се издуват, цветовете се размиват. Сякаш действителността всеки миг ще

се втечни, а Одри подозира, че причината за това явление ѝ е известна — дългата подготовка ѝ мълчаливият растеж на Так вече са приключили. Настанало е времето за действие. Так *строи*, Так *прави*. Сет ѝ каза да се махне, поне за кратко, но къде ще иде самият *Сет*?

„Сет! — опитва се да го извика тя, съсредоточавайки цялата си сила. — Сет, ела с мен!“

„Не мога! Отивай, лельо Одри! Веднага!“

Нечовешкото усилие, което се долавя в този глас, е непоносимо. Одри отново хуква към портала, който води в „бърлогата“, но вместо познатата стая, вижда горска поляна, която под лек наклон се спуска към каменна грамада. Наоколо цъфтят диви рози, Одри вдъхва аромата им и долавя примамливата, деликатна топлина на късната пролет, преминаваща в лято. В следващия миг до нея застава Джанис и я пита коя от песните на Саймън и Гарфънкъл ѝ е най-любима, скоро след това двете жени потъват в дълъг разговор за „На път за вкъщи“ и „Аз съм камък“^[2] — онази, в която се казва: „Ако никога не бях обичал, нямаше да плача“.

В кухнята на Карвърови подплашените са изпоналягали на земята с ръце на тила, притиснали лица към пода — а наоколо сякаш целият свят се руши.

Сипят се стъкла, падат мебели, нещо избухва. Куршумите се забиват в стените с ужасяващ трясък.

Изведнъж Пай Карвър е обзета от непреодолима непоносимост към увисналата на крака ѝ Елън. Тя обича Елън, разбира се, че я обича, само че сега иска да е при Ралфи, веднага трябва да се добере до Ралфи — хитрият, нахален Ралфи, който толкова прилича на баща си. Грубо отблъсква Елън, без да обръща абсолютно никакво внимание на стреснатия писък на момичето, и се втурва към нишата между печката и хладилника, където Джим се е превил над неистово ритачото, пищящо хлапе, скривайки главицата му с длан като с шапка.

— *Маммммооооо!* — вие Елън и се опитва да хукне след нея. Ками Рийд се отгласква от вратата на килера, сграбчва малката през кръста и в мига, в който я бутва на пода, през кухнята прежужава нещо подобно на гигантски скакалец, забива се в батерията на кухненската мивка и тя започва да се върти с бясна скорост като палката на мажоретка. После едно голямо парче се откъсва и излита през мрежата

на прозореца, помитайки паяжината. Водата изригва като фонтан през останките от съоръжението и стига почти до тавана.

— *Дай ми го!* — пищи Пай. — *Дай ми сина ми! Дай ми с...*

Наближава друго бръмчило, което се забива в една от медните съдини, накачени над печката, и тя се разбива всред неприятно дрънчене на хиляди стружки, които се разлитат като парчета от шрапнел. В същата секунда Пай писва, но този път от устата ѝ вместо думи излизат само стонове. Тя впива ръце в лицето си. През пръстите ѝ шурва кръв и се стича по шията ѝ. Закопчаната ѝ накриво блуза е цялата в медни стружки. Косата ѝ също е посипана със стружки, а точно в средата на челото ѝ, като забит нож, трепти голям метален къс.

— *Не виждам!* — остро и пронизително пропищява тя и отпуска ръце. Разбира се, че не вижда — очите ѝ ги няма. Както и по-голямата част от лицето ѝ. Страните, устните, брадичката ѝ са набучени с дълги, тънки медни пластинки. — *Помощ, не виждам! Дейвид, помощ! Къде си, Дейвид!*

Джони, легнал по корем до Брад на пода в стаята на Елън, дочува нейните писъци и разбира, че се е случило нещо ужасно. Куршумите сякаш поръбват въздуха над тях с шевна машина. На отсрещната стена виси снимка на Еди Ведер — Джони се насочва пълзешком към вратата на помещението и в същия миг в гърдите на Еди Ведер се забива куршум и зейва огромна дупка. Друг уцелва детското огледало над малката тоалетка на Елън и то се разбива на блестящи късчета. Откъм улицата долита вой на автомобилна аларма, който се смесва с писъците на Пай Карвър откъм долния етаж в ужасяваща какафония. А стрелбата продължава.

Докато пълзи през осеяната с играчки площадка, Джони дочува хрипливото дишане на Брад. „Голяма гимнастика падна днес, като се има предвид внушителния му корем“ — казва си той... но в следващия миг тази мисъл, писъците на жената и дори тътенът на стрелбата изцяло се заличават от съзнанието му. Изпитва усещането, че е попаднал в десния юмрук на Майк Тайсън.

— Това е оня — прошепва. — Боже Господи, това е оня идиот.

— *Лягай на пода, за Бога!* — Брад го сграбчва за ръката и го дръпва с все сила. Джони полита напред като автомобил, случайно освободил се от зле поставен крик — не знаеше, че се е изправил на четири крака, докато не се стовари отново на пода. Над главата му

невидими куршуми раздират въздуха. Стъклото на сватбения портрет над стълбището се разбива на парчета — самата рамка глухо се удря в килима и похлупва на пода двете лица на снимката. Само след миг дървената топка на перилата на стълбището се разлита на трески. Брад забива глава в пода, като се старее да скрие лицето си, но Джони, забравил всичко друго, се взира в нещо, което се търкаля на най-горното стъпало.

— Какво ти става? — пита Брад. — Да не си решил да мреш?

— Това е оня, Брад — повтаря Джони. Навива кичур коса на пръста си и го дърпа с все сила, сякаш да се увери, че всичко случващо се е истина. — Дето... — Над главите им еква злобно бръмчене, напомнящо опъната китарена струна, сетне абажурът на лампата се пръсва на парчета и ги посипва със стъкла. — Дето караше синия микробус — най-сетне довършва писателят. — Застреля я другият — човекът — ама този караше.

Пресяга се и грабва една от фигурките, с които Ралфи си играе и която сега лежи захвърлена на пода в коридора, осеян вече не само с разхвърляни играчки, но и със стъкла. Играчката е извънземно с издуто чело; огромни, тъмни, баДемовидни очи, а устата му не е точно уста, ами нещо подобно на старовремски клаксон, който обаче представлява органична част от тялото на съществото. Облечено е в зеленикава униформа. Главата му е обръсната до голо, като се изключи един-единствен рус кичур. На Джони тази прическа му напомня за шлемовете на римските центуриони. „Къде ти е шапката? — мислено се обръща той към малката фигура, а куршумите свистят над главата му, пробиват тапетите и правят гредоред на трески. Играчката малко напомня на Спилбърговото И Ти^[3]. — Къде ти е кавалерийската шапка бе, момче?“

— Какво говориш? — пита Брад. Проснал се е в цял ръст на пода. Взима от Джони фигурката, висока двадесетина сантиметра, и я разглежда. На пълната му страна се вижда драскотина. Резултат от падащите стъкларии от абажура, предполага Джони. На долния етаж писъците на жената замират. Брад гледа извънземното, после вдига към Джони едва ли не комично ококорените си очи и казва:

— Ти не си в час.

— Не, бе — защитава се другият, — не си прав. Господ ми е свидетел, че съм си наред. Страшен физиономист съм.

— Какво искаш да ми кажеш? Че ония бандити носят маски, та оцелелите да не ги разпознаят?

Досега тази идея не му бе хрумвала, но изглеждаше доста правдоподобна.

— Може и така да е. Но...

— Какво но?

— Абе, не приличаше на маска. Това е. Просто *не приличаше* на маска.

Брад продължава да го гледа, после захвърля фигурката и започва да се примъква към стълбището. Джони вдига играчката, заглежда се в нея, после рязко се дръпва, в същия миг куршумът, влетял през прозореца в коридора — през онзи, който гледа към улицата — изсвистява над главата му. Той пъхва фигурката в предния джоб на панталоните си при грамадния патрон, след което запълзва след Брад.

На ливадата пред дома на Олд Док Питър Джаксън още прегръща жена си, напълно невредим от ожесточената престрелка. Вижда микробусите с тъмните стъкла и футуристичните очертания, вижда и карабините, чиито дула бълват огън, а между сребристия и червения автомобил забелязва старата щайга марка „Сааб“ на Гари, която гори наред аляята на Содерсънови. Само че всички тези неща никак не го впечатляват. Повтаря си, че тъкмо се е прибрал от работа. По неизвестни причини това му се струва неимоверно важно. Представя си как ще започне своя разказ за този кошмарен следобед (че може и да не *оцелее* след този кошмарен следобед дори не му хрумва, поне засега) с изречението „Тъкмо се бях прибрал от работа“. В съзнанието му тази фраза вече се е превърнала в магическо заклинание — тя е мост към нормалния, дисциплиниран свят, за който само преди час бе сигурен, че му принадлежи по право, и това ще бъде все така в продължение на десетилетия — „Тъкмо се бях прибрал от работа“.

Освен това си мисли за бащата на Мери, професор по стоматология в бруклинския университет. Открай време изпитва истински ужас от Хенри Кепнър, или може би по-скоро от смразяващото присъствие на духа на този човек; дълбоко в себе си винаги е знаел, че Хенри Кепнър го смята недостоеен за дъщеря си (и дълбоко в себе си е съгласен с това мнение). Нагазил в мократа трева, Питър стои под куршумите и се пита как ли ще съумее да съобщи на

господин Кепнър, че най-ужасните страхове на тъста му са станали реалност — неговият недостоен зет не успя да опази дъщеря му.

„Въпреки това не съм виновен — казва си. — Може би ще успея да го убедя, ако започна с това, че тъкмо се бях прибрал от ра...“

— *Джаксън.*

Този глас го кара да забрави всичките си тревоги; Питър се олюлява и му идва да се разкрещи. Гласът сякаш излиза от някаква уста, която говори в мислите му, разкъсвайки цялото му съзнание. Мери помръдва в ръцете му, сякаш се опитва да се изплъзне от прегръдката му, но той отново я притиска към себе си с все сила, независимо от болката в мускулите си. Същевременно усещането му за действителността се възвръща, макар и малко неясно. Повечето микробуси отново бавно потеглят нанякъде, а стрелбата продължава. Розовият и жълтият тъкмо обстрелват домовете на Гелър и Рийд и правят на пух и прах ванички за птици, избиват водопроводни кранове, помитат стъклата на първия етаж, опустошават цветя и храсти и откъсват водосточни тръби, които се сгромолясват на земята.

Черният автомобил обаче остава неподвижен. Спрял е на отсрещната страна на улицата и почти изцяло закрива къщата на Уайлърви. Куличката е отворена и отвътре, подобно на призрак от изоставена къща, се подава светеща фигура, цялата в яркосиво и черно. Само дете е стъпила на нещо, което прилича на летяща възглавница и като че ли тихо бръмчи.

Дали е човек? Не може да се определи с точност. Носи нещо като нацистка униформа от лъскав черен плат със сребристи ширити, но лицето над яката не изглежда човешко — всъщност там няма никакво лице.

Само тъмно петно.

— *Джаксън! Ела тук, друже!*

Той се опитва да се противопостави, да отстои позицията си, но когато гласът прозвучава отново, започва да му се струва, че вече не излиза от уста, а е като въдица, която тегли мозъка му, разкъсвайки мислите му. Вече знае как се чувства пъстървата на кукичката.

— *Раздвижи се, бе, човече.*

Питър пресича размитите тебеширени следи от дамата, начертана на тротоара (Елън Карвър и нейната приятелка Минди от съседната пресечка я бяха начертали същата тази сутрин), после

нагазва в канавката. В буйната вада едната му обувка се напълва с вода, но той дори не усеща. В главата му звучи нещо много странно, напомнящо на музика от филм. Мелодията се изпълнява на китара и звучи рязко, като някогашните сола на Дуейн Еди. Позната му е, но не може да я определи. Това е последният щрих към налудничавата картина.

Сияйната фигура върху поклащащата се във въздуха възглавница се снижава на равнището на улицата. С всяка измината крачка Питър очаква да различи черния плат (може би найлон, може би коприна), който покрива лицето на мъжа и му придава такъв призрачен отсъстващ вид, но *не го вижда*, а в същия миг, когато дебелото стъкло на витрината на „От Б до Я“ се пръсва на парчета и се посипва по улицата, той осъзнава един ужасяващ факт — не го вижда, защото го няма. Мъжът от черния автомобил в действителност няма лице.

— О, Боже — изстенва тъй тихо, че сам не се чува. — О, Боже мой, не.

В куличката на черния микробус се забелязват още две фигури. Някакъв брадат тип, облечен в парцаливи останки от дреха, напомняща униформа от времето на Гражданската война. И жена с права черна коса и жестоко, но красиво лице. Бледа е като вампир от детска книжка. Нейната униформа, подобно на тази на безликия, е черно-сребриста, малко гестаповска. Някаква стъклена дрънкулка с големината на гълъбово яйце виси на верижка на шията ѝ и хвърля разноцветни отблясъци, напомняйки за психоделичните забезжки през шейсетте години.

„Това е карикатура — казва си Питър. — Първите сексуални фантазии на някое току-що излюпено пубертетче.“

А когато приближава, отбелязва едно още по-ужасно явление — безликият го няма. Също и другите двама, и самият микробус. Случката му напомня една сутрешна съботна прожекция — ще да е бил на не повече от шест-седем години — когато застана под самия екран и се вторачи в него, осъзнавайки за първи път колко е долнопробна цялата измама. От половин метър разстояние образите изглеждаха безплътни и размазани, а единственото материално тяло бе отразяващият екран, сам по себе си съвършено празен и бял като преспа сняг. Каквото и трябва да бъде, за да е възможна илюзията. Това тук е нещо подобно, и кдгато най-сетне го осъзнава, Питър се чувства

също тъй изненадан, както тогава. „Виждам къщата на Хърби Уайлър — казва си. — Виждам я през микробуса.“

— **ДЖАКСЪН!**

Този глас е съвсем действителен — не по-малко истински от куршума, отнел живота на Мери. Питър сбърчва чело в болезнена гримаса, изкрещява, повдига тялото на жена си и за миг го притиска към гърдите си, а после дори не забелязва как то се изплъзва от ръцете му. Сякаш някой бе допрял до ухото му мегафон и бе изкрещял името му. От носа му бликва кръв.

— **НАТАМ, ДРУЖЕ!** — Черно-сребрилата фигура, вече съвсем невеществена, но все още заплашителна, посочва къщата на Уайлър. Гласът е единственото действително нещо, но Питър няма нужда от друга действителност — този звук му действа като острие на трион. Джаксън отмята глава с такава сила, че очилата се накривяват на носа му. — **ИМАМЕ ДА ОРГАНИЗИРАМЕ ЕДНО МАЛКО УВЕСЕЛЕНИЕ! НАЙ-ДОБРЕ ДА ПОЧВАМЕ ВЕДНАГА!**

Питър не просто крачи към дома на Хърби и Одри — нещо буквално го *повлича* натам с такава сила, че му се завива свят. Докато преминава през черната, безлика фигура, пред очите му за миг изниква налудничав образ: неестествено червени спагети — от онези в консервите — и кренвирш. Всичко това в бяла купа, а героите от анимационните филми на Уорнър Брос — Бъгс Бъни, Елмър, Дафи — танцуват по ръба. Обикновено само при *мисълта* за подобна храна му се повдига, но образът не изчезва, защото в този миг Питър е непоносимо гладен — направо копнее за белезникавите макарони, залети с неестествено червен сос. В този миг дори болката в главата престава да съществува.

Преминава през прожектирания образ точно в мига, когато черният микробус потегля, и се запътва по циментовата алея към къщата. Очилата му се изхлузват и падат, но той дори не забелязва. От време на време продължават да прозвучават отделни изстрели, но много далеч, сякаш в друг свят. Звукът на китарата продължава да ехти в главата му, а когато вратата на къщата се отваря сама и към китарата се присъединява и валдхорна, Питър разпознава мелодията, това е музика към един стар телевизионен сериал — „Бонанза“.

„Тъкмо се бях прибрал от работа“ — повтаря си той и пристъпва в тъмната стая, която вони на пот и гранясали кренвирши. Вратата зад

него се затваря с трясък. Той прекосява дневната, воден от звука на телевизора към портала в дъното.

— За какво си я облякъл тая униформа? — пита нечий глас. — Има-няма три години откак свърши войната, не си ли чул?

„Тъкмо се бях прибрал от работа“ — повтаря си Питър, сякаш това обяснява всичко — мъртвата му съпруга, стрелбата, безликия мъж, застоялия въздух в тази стая — а после нещото, което седи пред телевизора, се обръща към него и Питър престава да мисли за каквото и да било.

На улицата микробусите набират скорост — черният бързо настига „Дрийм Флоутър“ и „Джъстис Уегън“. Брадатият изпраща от куличката последен изстрел. Куршумът улучва синята пощенска кутия пред „От Б до Я“ и оставя дупка с големината на софтболен топка^[4]. После нападателите завиват наляво по Хайъсинт и се изгубват. „Рути-Туут“, „Фрийдъм“ и „Тракър Ароу“ се изтеглят към Беър Стрийт и скоро мъглата размива очертанятията им, а после изцяло ги поглъща.

В дома на Карвърови Ралфи и Елън пицят при вида на майка си, която се е свлякла на прага на антрето. Тя обаче още е в съзнание — мята се насам-натам, разкъсвано от конвулсии. Сякаш в нервната ѝ система бушува ураган. От обезобразеното ѝ лице пръска кръв, която образува съсиреци, и от време на време тя издава дълбок гърлен звук, който наподобява ръмжене.

— *Мамо! Мамо!* — писка Ралфи, а Джим Рийд вече губи схватката с извиващото се, боричкащо се момченце, макар да полага усилия да му попречи да хукне към майка си която умира на прага на кухнята.

Джони и Брад се смъкват от горния етаж по задник — стъпало по стъпало, сякаш са палави деца — но в мига, когато Джони достига долната площадка и разбира какво се е случило, какво се случва в този миг, скача на крака и хуква към кухнята, пътят ритвайки рамката с телената мрежата от входната врата, а остатъците от безценните фигурки на Кърстин хрущят под краката му.

— Не, лягай долу! — крясва Брад, но Джони изобщо не му обръща внимание. В съзнанието му е останала една-единствена мисъл — да отстрани децата от умиращата жена колкото се може по-скоро. Не е необходимо да стават свидетели на страданията, които ѝ предстоят.

— *Мамоооо!* — вие Елън и се опитва да се измъкне изпод Ками. Носът ѝ кърви. Погледът ѝ граничи с безумието, но издава ужасяващо ясно съзнание за случилото се. — *Мамо-оооо!*

Оглушала, загърбила вече дните на грижи за децата и съпруга си и тайните си амбиции някой ден сама да създава красиви порцеланови статуетки (най-вече по подобие на божествения ѝ син), Кърстин Карвър се гърчи като обезумяла на прага, рита, ръцете ѝ се размахват, плясват се за миг в скута ѝ, а после пак се мятат нагоре като подплашени птици. Тя ръмжи и пее, ръмжи и пее, издавайки звуци, които досущ напомнят на думи.

— Махни я оттам! — виква Ками на Джони. Взира се в Пай със съчувствие и див ужас. — Махни я от децата, за Бога!

Той се навежда, повдига Кърстин, а в следващия миг Белинда се притичва на помощ. Двамата пренасят умиращата в дневната стая и я полагат върху едно канапе, за което бе копняла и страдала седмици наред, а сега в дамаската зее огромна дупка. Брад отстъпва, за да им направи място, и хвърля нервен поглед към улицата, която отново изглежда съвършено пуста.

— Не ме карай да го зашия! — извисява глас Пай, после се задавя в ужасяващ кикот.

— Кърстин — прошепва Белинда, навежда се над нея и я хваща за ръката. — Ще се оправиш. Всичко ще бъде наред.

— Не ме карай да го зашия! — повтаря жената на канапето. Изрича го, сякаш четете конско. Възглавницата под главата ѝ потъмнява от кръвта ѝ, която изтича пред очите на тримата съседни. Тъмното петно напомня на Джони за ореолите над главите на мадоните в средновековните картини. После конвулсиите започват отново.

Белинда отново се навежда и сграбчва тръпнещите рамене на Кърстин.

— Помогнете ми! — с яростен, сподавен глас крясва тя на Джони и Брад. Отново плаче. — О, глупаци такива, не мога да се справя сама, *помогнете ми!*

В съседната къща, с увереността на полеви хирург Том Билингзли самоотвержено се бе борил за живота на Мариел дори в разгара на престрелката. Раната вече е затворена и кръвоизливът е ограничен до мътните петна, които избиват през тройната марля, но когато среща погледа на Коли, Олд Док клати глава. Всъщност

крясъците, които долитат от съседната къща, го разстройват много повече, отколкото току-що извършената операция. Все пак не изпитва кой знае какви чувства към Мариел Содерсън, но е почти убеден, че жената, която крещи оттатък, е Кърсти Карвър, а нея много обича.

— Боже, Боже — изрича на глас. — Но как така!

Коли търси Гари с поглед, за да се увери, че другият е достатъчно далеч, за да не чува, и го забелязва да се рови из кухничката на Док, напълно забравил детския плач и крясъците в съседната къща, без понятие, че операцията на жена му вече е приключила — отваря и затваря шкафове със старанието на пияница, който търси алкохол. Проверката на хладилника за някоя бира или може би изстудена водка е разбираемо кратка — ръката на жената му е вътре, на втория рафт. Коли сам я постави там, размествайки продуктите — сос за салата, кисели краставички, майонеза, пържоли, увити в прозрачно фолио — настрана, за да освободи място. Не му се вярва някога отново да я върнат на собственичката ѝ — дори в този век на чудеса и магии подобно постижение е невъзможно — но въпреки това не му се искаше да я оставя в килера. Прекалено е топло, ще привлече мухите.

— Ще умре ли? — пита Коли.

— Не зная — отвръща Билингзли. Замълчава, поглежда към Гари, въздиша и прокарва ръце през рошавата си като на Айнщайн коса. — Вероятно. Със сигурност, ако скоро не я закарат в болница. Има нужда от сериозна намеса. Най-вече от кръвопреливане. Съдейки по гласовете, оттатък някой е ранен. Кърстин, струва ми се. И може би не е единствената.

Коли кима.

— Господин Ентрейджиън, какво според вас става тук?

— Нямам никаква представа.

Синтия грабва някакъв вестник (кълъмбъския „Диспач“, не уенуъртския „Шопър“), паднал насред суматохата на земята, навива го на руло и пълзешком се отправя към входната врата, като помита с вестника стъклата пред себе си.

Стив иска да я спре, да я пита случайно да не е решила да сложи край на живота си, но си замълчава. Понякога го осеняват предчувствия. Веднъж, докато мирно и тихо гледаше на ръка в Уайлдууд, изведнъж изпита толкова силно предчувствие, че още

същата нощ изостави тази работа. Изведнъж почувства, че засмяното седемнадесетгодишно момиче е болно от рак на яйчниците. Злокачествен, в толкова напреднала форма, че вече нищо не можеше да спре развитието му. Такива предчувствия никак не са приятни, когато става дума за хубаво зеленооко седемнадесетгодишно хлапе, ако в живота си човек следва девиза **НЯМА ПРОБЛЕМИ**.

Сегашното му предчувствие е също толкова силно, само че е доста по-оптимистично — стрелците ги няма, поне засега. Няма как да го знае със сигурност, но въпреки това Стив е напълно убеден.

Вместо да повика Синтия да се върне, тръгва след нея. Няколко последователни попадения бяха отворили вътрешната врата (при това така се е изкривила, че отсега нататък надали изобщо ще може да се затвори), а ветрецът, който подухва през разкъсаната мрежа на външната рамка, е просто божествен — хладната, нежна милувка по запотеното лице на Стив е истинско блаженство. Децата в съседната къща продължават да плачат, но писъците вече не се чуват, поне за момента, а това вече е нещо.

— А той къде е? — слисано пита Синтия. — Виж, жена му е там... — Посочва към тялото на Мери, което лежи наред улицата, почти на отсрещния тротоар, а къдриците ѝ трептят под напора на буйната вода, която се стича в канавката, — но *той* къде е? Господин Джаксън, тук ли сте?

Стив посочва през раздраната мрежа:

— В отсрещната къща е. Там трябва да е. Виждаш ли очилата му на пътеката?

Синтия присвива очи и се вглежда, после кима.

— Кой живее там? — иска да знае Стив.

— Не зная. Тук съм от съвсем скоро и още не...

— Госпожа Уайлър и племенникът ѝ — вмята Коли иззад тях. Те се извързват и забелязват Коли, който е приклепнал наред коридора и гледа навън. — Момчето страда от аутизъм, има дислексия... или някаква подобна идиотия, все не мога да оправя с тия думи. Съпругът ѝ почина миналата година, та сега живеят само двамата. Джаксън сигурно... сигурно ще да е... — Думите му не секват, а постепенно стихват, докато най-сетне той замълчава. Когато проговаря отново, гласът му все още е много тих... — Какво толкова, по дяволите!

— Какво? — тревожно пита Синтия. — Какво?

— Ама вие шегувате ли се? Не разбирате ли?

— Какво да разбираме? Виждам жената, виждам очилата на мъ...

— Сега е ред на Синтия да замълчи.

Стив тъкмо понечва да попита за какво става дума, но после проумява — горе-долу. Макар да не е местен, може би щеше да забележи и по-рано, ако вниманието му не бе погълнато от мъртвата жена, падналите очила и тревогата за господин Содерсън. Знае какво трябва да направи и вече от доста време се подготвя психически.

В момента обаче погледът му бавно се плъзга по отсрещния тротоар, като първо се спира на „От Б до Я“, после се отмества към съседната къща, пред която онези деца играеха, когато той пристигна; след това оглежда къщата, в която Джаксън вероятно се бе скрил в разгара на стрелбата.

След нападението на стрелците с микробусите улицата се бе променила.

Не можеше да прецени точно в каква степен, защото в крайна сметка *не беше* оттук, *не познаваше добре* улицата а и може би защото всичко бе обгърнато от дима, бълващ от горящата къща и над мократа улична настилка се стелеха изпарения, които придаваха на къщите призракен вид... но все пак сградите се бяха *променили*.

Мазилката на дома на Уайлърви бе заменена от дебели трупи, а на мястото на огромния прозорец се бяха появили три по-малки — човек би казал старовремски — прозорци с много крила. Напряко на вертикално подредените дъски на входната врата, във формата на латинската буква Z са заковани допълнителни, поддържащи дъски. А къщата отляво...

— Я ми кажете — изрича Коли, втренчил поглед в същата къща. — Мамка му, откога Рийдови живеят в дървена колиба?

— А Гелърови откога са се сдобили с кирпичена *хасиенда*? — пита се на глас Синтия, оглеждайки дома в съседство със семейство Рийд.

— Абе, хора, да не се кодошите? — вмята Стив. После плахо допълва: — Нали не се майтапите?

Другите двама не отвръщат. Изглеждат буквално хипнотизирани.

— Не съм сигурен, че наистина го виждам — най-сетне казва Коли. Гласът му е нехарактерно колеблив. — Всичко е някак...

— ... размазано — допълва девойката.

Ентрейджиън се извързва към нея:

— Да, все едно се вижда през нагорещения въздух пред отворена пещ, или...

— Някой да помогне на жена ми! — обажда се Гари от тъмната дневна. Намерил е някаква бутилка — Стив обаче не вижда каква — и се е изправил до снимката на Естер — гълъбицата, която умеела да рисува с пръсти. „Ами! — разсъждава Стив — гълъбите нямат пръсти.“ Гари се олюлява на краката си и леко заваля думите: — Някой да помогне на Маррел. Остана без ръка!

— Трябва да намерим някой да ѝ помогне — кимва Коли, после продължава: — Както и на...

— Останалите — довършва Стив. Мисълта, че някой друг също си дава сметка за случилото се и сега може би няма да му се наложи да търси помощ сам, всъщност му действа доста обнадеждаващо. Момченцето отгатък вече не се чува, но момичето продължава да надава силни, плачливи стонове. „Маргрит Мухата — припомня си той. — Брат ѝ така ѝ викаше. Маргрит Мухата е влюбена в Итън Хок, така каза.“

Изпитва непреодолимо желание — колкото силно, тъй и необичайно — да намери момиченцето. Да коленичи пред него, да го прегърне и да му каже, че може да обича когото си поиска. Итън Хок, Нют Гингрич, или когото му хрумне. Вместо това обръща очи към долния край на улицата. На пръв поглед му се струва, че „От Б до Я“ не се е променил толкова — постройката все още е в стил „Денонощен магазин от края на века“, известен още като „Пастелна тухла“, или иначе казано, „Натюрморт с кофа за смет“. Далеч не е красива, но е „известна величина“, а при така създадите се обстоятелства това е голямо успокоение. Тирът все още е паркиран отпред, синият знак „Телефон“ продължава да виси на куката си, мъжът от рекламата на „Малрборо“ преспокойно стои на вратата, а... .. а стоянката за велосипеди я няма. Всъщност на нейно място се е появило нещо друго.

Нещо, което подозрително много напомня на коневръз от каубойски филм.

С усилие откъсва първо погледа, после и мислите си от магазина и се съсредоточава върху ченгето, което тъкмо казва, че Стив е прав, всички те се нуждаят от помощ. А съдейки по звука, не само тези у Олд Док, а и онези у Карвърови.

— Зад къщите има горичка — казва Коли. — През нея минава пътека. Използват я най-вече деца, но аз самият също я обичам. Разделя се точно зад къщата на Джаксън. Едното разклонение води към Хайъсинт. Излиза на средата на пресечката, точно на автобусната спирка. Другото разклонение стига до Андерсън Авеню. Ако на Андерсен, извинете ме за грубия израз, всичко е прецакано като тук...

— А защо да е така? — пита Синтия. — Оттам не се чуват никакви изстрели.

Коли я измерва с особен, необикновено търпелив поглед.

— Но и *помощ* не идва. Освен това нашата улица е прецакана, но не от стрелбата, ако случайно не сте забелязали.

— А! — тихо възкликва тя.

— Както и да е, ако на Андерсен Авеню е същата лудница — надявам се да не е — има един виадукт, който, ако не друго, поне минава под улицата и стига почти до Кълъмбъс Брод. Там поне трябва да има хора. — Но като че ли самият той никак не вярва на думите си.

— Ще дойда с вас — подмята Стив.

Ченгето видимо се изненадва от предложението, но след това се замисля.

— Сигурен ли сте, че това е добра идея?

— Ами, да. Мисля, че лошите ги няма, поне за момента.

— А какво ви кара да мислите така?

Стив, който няма ни най-малко намерение да разказва за кратката си кариера като гледач на ръка, казва, че просто има такова предчувствие. Коли Ентрейджиън размишлява над предложението, но Стив знае още преди другият да си е отворил устата, че ще приеме. За това не се изискват кой знае какви гадателски способности. Този следобед на Поплър Стрийт бяха загинали четирима души (плюс кучето Ханибал, което крадеше фризбита), много други бяха ранени, една къща бе почти изгоряла до основи, а наоколо не се виждаше никаква пожарна кола; по улиците преспокойно се разхождаха разни ненормални маниаци и убиваха хора — човек трябва да е откачен да иска да се промъкне сам през гората.

— Ами той? — пита Синтия и посочва Гари с пръст. Коли се смръщва недоволено.

— В сегашното му състояние и на кино не бих отишъл с него, камо ли пък в гората, особено като се има предвид какви гадости

стават наоколо. Но ако вашето предложение е сериозно, господин... Еймс, нали?

— Казвайте ми Стив. Да, сериозно е.

— Добре. Дай да видим дали в мазето на Олд Док няма да се намери някоя и друга пушка. Не може да няма, бас държа.

Ниско приведени, те пресичат дневната. Синтия се извъръца и тъкмо се кани да ги последва, когато нещо привлича погледа ѝ. Заковава се на място и зяпва от почуда. След първоначалната изненада изпитва непоносимо отвращение и трябва да запуши уста с ръка, за да сподави писъка си. Пита се дали да не повика мъжете, но се отказва. Какво би променило това?

Един лешояд — *може* и да е лешояд, макар че никога не е виждала подобна птица, нито на книга, нито на филм — излита от дима над къщата на Хобарт и каца на асфалта до Мери Джаксън. Представява огромно, неестествено, непохватно създание с необикновено грозна, плешива глава. Кръжи над трупа и невероятно много напомня на гост на вечеря, който първо оглежда бюфета, преди да напълни чинията си — сетне протяга шия и клъвва жената по носа.

Синтия затваря очи и се мъчи да убеди себе си, че това е сън, най-обикновен сън. Колко хубаво би било, ако можеше да си повярва.

ИЗ ДНЕВНИКА НА ОДРИ УАЙЛЪР:

10 ЮНИ 1995

Тази вечер ме е страх. Толкова ме е страх! Напоследък всичко беше мирно и тихо — със Сет, имам предвид — но нещата се промениха.

Отначало и двамата не знаехме каква е причината — Хърб беше не по-малко озадачен от мен. Бяхме отишли да хапнем сладолед в „Милис Он Дъ Скуеър“, което е част от съботния ритуал, ако Сет се е държал „прилично“ (което ще рече, че е бил себе си), и всичко беше наред. Но на връщане, точно когато завивахме към нашата къща, Сет започна да души, както прави понякога — вирва нос и

започва да души като куче. Мразя, когато го прави. Хърб също. Както фермерите ненавиждат предупрежденията за торнадо по радиото, предполагам. Чела съм, че родителите на епилептиците се научават да отличават разни признаци, които вещаят пристъп... натрапчиво чесане, ругатни, дори бъркане в носа. Душенето при Сет е нещо подобно. Само дето не е признак за епилептичен припадък. Де да беше!

Веднага щом го забеляза да души, Хърб го попита какво става, но в отговор не бе удостоен дори с обичайните неразбираеми звуци. И аз не успях да накарам Сет да проговори. Ни дума, ни звук — просто души. А щом влязохме в къщата, на мига възприе онази *дървена походка* — ходи насам-натам, сякаш краката му не могат да се огъват. Разходи се до пясъчника в задния двор, качи се до стаята си, слезе до избата — и всичко това в заплашително мълчание. Известно време Хърб го следваше и го разпитваше какво става, но после се отказа. Докато изваждах съдовете от миялната машина, Хърб влезе при мен, размахал някакъв религиозен трактат, който намерил пхнат в пощенската кутия, и се развика:

— Алелуя! О, Исусе!

Той е съкровище и все се опитва да ме развесели, но зная, че самият той далеч не се чувства толкова добре. Напоследък е страшно блед, а като си помисля колко е отслабнал, чак страх ме хваща. Особено от януари насам. Свалил е поне десет килограма, ако не и петнадесет, но винаги, когато заговоря за това, просто го обръща на смях и отклонява въпроса.

Както и да е, брошурката беше типична баптистка простотия. Отпред бе нарисован мъж в нечовешки страдания, с изплезен език, плувнал в пот и със забелени очи. „ПРЕДСТАВЕТЕ СИ МИЛИОН ГОДИНИ БЕЗ КАПКА ВОДА!“ — гласеше надписът над лицето. А под него бе добавено: „ДОБРЕ ДОШЛИ В АДА!“ Обърнах брошурата и установих, че е от баптистката секта „Зиън Кавънънт“. Ония от Елдър.

— Виж — каза Хърб, — това е баща ми преди да се среши сутрин.

Исках да се засмея — знам, че му доставя удоволствие да ме размива — но изобщо не можах. Наоколо подчертано натрапчиво, едва ли не впиващо се в нас, усещах присъствието на Сет. Както човек предусеща задаването на буря.

В същия миг той самият влезе в кухнята — с дървената си походка — а на лицето му беше изписана онази ужасна гримаса, която показва, че нещо не се вмести в общия план на живота. Само дете това *не е* той, просто *не е*. Сет е най-сладкото, най-милото, най-отвореното към света дете, което познавам. Но у него има още една личност, която напоследък се появява все по-често. Това е онзи с дървената походка. Който души наоколо като куче.

Хърб попита какво става, какво го мъчи, а след това най-ненадейно се пресегна — Хърб имам предвид — и дръпна долната си устна. Дръпна я като щора и започна да я извива, докато я разкървави. Горкичкият, през цялото това време очите му сълзяха от болка и излъчваха възможно най-уплашеното изражение, а Сет го гледаше с онази зловна физиономия, която означава „Ще правя каквото си поискам, не можете да ми попречите“. И може би наистинане сме в състояние, но мисля — или понякога ми се струва — че истинският Сет може.

— Остави го на мира! — викнах му. — Веднага го остави на мира!

Когато другият, не-Сет, побеснее, очите му от кафяви стават черни. Извърна поглед към мен и в същия миг *моята* ръка се вдигна и се зашлевих през лицето. Толкова силно, че очите ми се насълзиха.

— Накарай го да престане, Сет! — продължих. — Не е честно. Каквото и да се е случило, не сме виновни. Дори не знаем за какво става дума.

Отначало нямаше никаква реакция. Просто се беше вторачил в мен с черните си очи. Ръката ми отново се

вдигна, но после зловният поглед, с който ме фиксираше, поомекна. Не много, но все пак видимо. Ръката ми се отпусна, а Сет се обърна и се втренчи в отвореното шкафче над мивката. Чашите от мама са наредени на най-горния рафт — изработени са от красив уотърфордски кристал и ги използвам само в празничен ден. Тъй или инак, бяха *горе*, Когато Сет ги погледна, се пръснаха една по една, досуц глинени патици в стрелбище. Когато и единайсетте чаши ста — наха на парчета, Сет ме изгледа с онази гадна, зловна усмивка, която понякога се появява на лицето му, като го ядосаш, и той те наказва. С едни такива черни очи, които из — глеждат тлкова старчески на детската му физиономия.

Разплаках се. Не можах да се сдържа. Казах му, че е лошо момче и да се маха. При тези думи усмивката му помръкна. Никак не обича да му правят забележка, но тези думи най-много ги мрази. Очаквах пак да ме накара да се самонакажа, но в този миг Хърб застана пред мен и повтори моите думи — каза му да излезе да се поуспокои, после да се върне и може би ще успеем да поправим случилото се, каквото и да е то.

Сет излезе и още преди да стигне до стълбите, другото му „аз“ изчезна или вече беше на път да изчезне. Дори не вървеше с ужасната дървена походка (Хърб я нарича „Походката Рути работа“). По-късно го чухме да плаче в стаята си.

Хърб ми помогна да разчистим стъклата, а аз през цялото време ревах като идиотка. Той обаче не се опита нито да ме успокои, нито да ме разсмее с някоя от своите шеги. Понякога се държи много мъдро. Когато приключихме (колкото и да е чудно, не успяхме да се порежем нито веднъж), заяви, че очевидно Сет е загубил нещо. Отвърнах, че няма съмнение, драги ми Шерлок, как стигнахте до това заключение. После ми стана мъчно, прегърнах го и се извиних, че не съм искала да бъда толкова гадна. Той отвърна, че знае, а после обърна

глупавия балтистки трактат и написа на гърба — „Какво ще правим?“

Поклатих глава. Много често дори не смеем да говорим на глас от страх, че ни подслушва — не-Сет, искам да кажа. Хърби смачка брошурката и я хвърли в боклука, но това не ме успокои. Извадих я и я накъсах на парченца. Но преди това се улових да гледам потното, измъчено лице на корицата.

„ДОБРЕ ДОШЛИ В АДА.“

Това Хърб ли е? Или съм аз? иска ми се да отговоря „не“, но понякога наистина се *чувствам* като в ада. Всъщност доста често. Инак защо да водя този дневник?

11 юни 1994

Сет спи. Изтощен е, вероятно. Хърби е в задния двор и претърсва всичко, въпреки че Сет вече е проверил навсякъде, струва ми се. Поне узнахме какво липсва — един от неговите Пауър Уегънс, а именно „Дрийм Флоутър“. Той има всичките боклуци на *МотоКонс* — фигурките, щаба, центъра за кризисни съвещания, празненството на Каси, хангара с Пауър Уегънс, цели два електрически пистолета, че дори „летящи чаршафи“ за леглото си. Но най-много от всичко обича самите микробуси. Те са доста големи, *крайно* футуристични на вид играчки, работещи с батерии. Повечето имат крила, кошто се изваждам посредством едно лостче отдолу, а освен това имат радар на покрива, който наистина се въртят (радарът на „Дрийм Флоутър“ на Каси Стайлс има сърцевидна форма; при това след тридесет години дебати за равноправието и създаването на модели за подражание и за момичетата — направо ми се гади), освен това мигащи светлини, сирени, космически бластер и какво ли още не.

Сет се върна от Калифорния с всичките шест микробуса, които в момента съществуват на пазара: четвеният („Тракър Ароу“), жълтият („Джъстис Уегън“), синият („Фрийдъм“), черният („Мийтуегън“, на лошия), сребърният („Рути-Тут“ — Господи Боже мой, само като си

помисли човек, че на някого му плащат да измисля подобни щуротии) и този глупав розов микробус, който принадлежи на Каси Стайлс, любимата на нашия невръстен племенник. Увлечението му е смешно и дори очарователно, но в онова, което в момента се случва тук, няма нищо смешно — любимият „Дрийм Флоутър“ на Сет го няма и това е нещо като бедствие.

Тази сутрин Хърб ме събуди в шест часа, като яростно ме ризтърсваше да стана. Ръката му беше леденостудена. Попитах го какво става, нещо лошо ли се е случило, но той не отвърна. Просто ме завлече до прозореца и ме попита виждам ли нещо навън. Според мен питаше дали виждам онова, което вижда той.

Разбира се, че го видях. Самият „Дрийм Флоутър“, малко в стил арт деко, сякаш изваден от комикси за „Батман“. Но това съвсем не беше микробусът на Сет — далеч не самата играчка. Тя е около шейсет сантиметра дълга и тридесетина сантиметри висока. Автомобилът, който видяхме, беше със съвсем реални размери — да речем, два метра дълъг и метър висок. Люкът на покрива бе наполовина отворен, а сърцевидният радар се въртеше — точно като в анимационния сериал.

— Боже Господи! — възкликнах. — Откъде се е взел?

Не ми хрумна друго, освен не е долетял на възкълсите си сгъваеми крила. Усещането беше като да се събудиш и още сънен да откриеш летяща чиния в задния си двор. Направо ми секна дъхът. Сякаш ме бяха ударили в корема!

Когато Хърб ми каза, че микробусът всъщност не е тук, отначало не разбрах какво има предвид, но след малко слънцето се вдигна по-високо и си дадох сметка, че виждам трепетликите зад оградата през самия образ. Той наистина *не беше* в двора. Но същевременно *беше*.

— Показва ни онова, което не може да ни каже — предположи Хърб.

Попитах го дали Сет е буден и той ми обясни, че току-що е слизал да провери, но хлапакът спи непрбудно.

Побиха ме ледени тръпки, които не мога да опиша с думи. Защото това означава, че сме седели по пижами до прзореца в спалнята си и сме гледали съновидението на нашия племенник. То се бе разположило насред задния ни двор като голям розов сапунен мехур.

Стояхме и гледахме в продължение на двадесет минути. Не знам дали сме очаквали да слезе Каси Стайлс, или кой знае, но нищо подобно не се случи. Розовият микробус спокойно седеше насред двора с леко повдигнат люк, а радарът се въртеше, докато най-сетне избледня и се превърна в едва видим трепкащ мираж. Накрая вече човек надали би могъл да го различи, без да го е видял преди това, докато образът беше ярък. После чухме, че Сет стана и затропа в коридора. Когато зашумя казанчето в тоалетната, образът вече беше изчезнал.

На закуска Хърб примъкна стола си до Сет, както прави, когато иска да говори с него сериозно. В някои отношения мъжът ми е много по-смел, отколкото бих могла да бъда. Особено след като...

Не, това няма да го пиша.

Хърби се доближава до Сет — тъй че малкият да го гледа нараво в очите — и му заговорил тихо и спокойно. Казва му, че знаем какво се е случило и защо е разстроен, но да не се тревожи, защото микробусът на Каси все ще да е някъде из къщи или в задния двор. Ще го намерим, казва. През цялото време Сет е спокоен. Продължава да се храни и изражението му изобщо не се променя, но някак се разбира, че слуша и поне нещичко разбира.

После Хърб добави — „А ако изобщо не го намерим, ще ти купим нов.“ — и всичко отиде по дяволите.

Купата на Сет полетя през стаята, заливайки целия под с мляко. После се удари в стената и се разби. Чекмеджето под печката се отвори и всички съдове — тигани и какви ли не тови и тавички — изхвърчаха навън. Крановете на кухненската мивка се отвъртяха сами. Съдомиялната уж не може да работи при отворена врата, но изведнъж се включи и водата заля целия под. Вазата,

която държа на перваза на прозореца над мивката, прелетя цялото помещение и се разби в стената. Най-страшен обаче беше тостерът. Бях го включила да си прпека две филийки за закуска, но изведнъж самият уред почервеня отвътре, сякаш, бе пещ, не някакво си несериозно домашно приспособление. Лостчето се освободи и филийката полетя към тавана. Беше почерняла като въглен и димеше.

Сет стана и излезе от стаята. С дървената походка. С Хърб се гледахме миг-два, после той каза — „Тази филийка, ако я намажеш с фъстъчено масло, сигурно става за ядене.“ Облещих се насреща му, после изведнъж се разсмях. И той се зарази. Така се смяхме ли, смяхме, похлупени на кухненската маса. Опитвахме се, предполагам, да се сдържаме, за да не ни чуе Сет, но това беше доста тъпо — не винаги е нужно да чуе с ушите си. Не съм сигурна дали умее да чете мисли, но може *нещо* подобно.

Когато най-сетне се съвзех и вдигнах глава, Хърб тъкмо изваждаше парцала да забърше под съдомиялната. Още се подсмиваше и бършеше очи. Благодаря на Бог за този човек. Станах да взема метлата и лопатата.

— Като че ли е доста привързан към стария „Дрийм Флоутър“ — бе всичко, което каза Хърб. А и какво повече би могъл да каже? В случая това бе напълно достатъчно.

Три следобед е и вече „преобърнахме цялата проклета къща“, както би казала моята стара приятелка Джан. Сет също се опитваше да ни помогне по своему. Стана ми толкова жал, като го видях да повдига възглавниците на дивана, сякаш изчезналият микробус може да се е пъхнал отдолу като монета или коричка от пица. Отначало Хърб бе изпълнен с надежда, заявявайки, че играчката е прекалено голяма, за да не я забележим, и мисля, че беше прав. Всъщност *продължавам* да мисля, че е прав, но тогава защо не можем да я намерим? Както съм седнала на кухненската маса, виждам Хърб, който е коленичил до плета в задния двор и ръчка отдолу с дръжката на греблото. Искане ми се да му викна да прекрати

— вече за трети път претърсва това място — но нямам сили.

Шумове на горния етаж. Сет става от следобеден сън, та ще трябва да привършвам с писането. И да скрия дневника. Както и да го изтрия от мислите си..Хубаво би било. Но ми се струва, не Сет чете мислите на Хърб по-успешно, отколкото моите. Няма причина да е така, но съм почти уверена. Затова внимавам да не се издам пред мъжа ми, че водя дневник.

Знам какво би си казал всеки, който разлисти тези страници — че сме откачени. Че сме луди да дължим хлапето у дома. Нещо у него не е наред, при това нещо сериозно, а ние не знаем какво е. Все пак знаем, че е опасно. Тогава защо го гледаме? Защо продължаваме да го държим у дома? Не зная точно. Може би защото го обичаме. Или защото той ни командва. Не. Понякога стават подобни неща (Хърб да извива устната си или аз да се шамаросвам), които наподобяват мощна хипноза, но това е рядкост. Сет е преди всичко Сет — дете, заключено в затвора на собственото си съзнание. Освен това е последната частица от моя брат. Но над всичко това е нашата обич. И всяка вечер, когато си лягаме да спим, виждам в очите на мъжа ми онова, което, предполагам, и той вижда в моите — че отново сме се справили, и че ако днес сме успели, значи ще успеем и утре. Нощем е лесно да си кажеш, че това е само една от страните на неговото заболяване, нищо повече.

Над главата ми топуркат стъпки. Отива в тоалетната. Като свърши, ще слезе при нас, надявайки се, че сме намерили изгубената играчка... Но кой ще чуе лошата вест? Сет, който ще изглежда разстроен (и може би дори ще си поплаче). Или другият, с дървената походка, който хвърля предмети наляво и надясно, когато не получава онова, което иска.

Разбира се, мислила съм пак да го заведем на лекар и съм сигурна, че и на Хърб неведнъж му е идвало наум... но не сериозно. Не и след последния път. Бяхме заедно и

видяхме как другият — не-Сет — се крие. Как е *възможно* да се крие у Сет — аутизмът в дяволски непроницаем щит. Но всъщност истинският проблем не е аутизмът — няма никакво значение какво виждат или не виждат всички лекари по света. Когато реша да съм честна със себе си и пренебрегна всичките си надежди и мечти, си давам ясна сметка за това. Когато се опитахме да говорим с лекаря и да му обясним, каква е истинската причина за посещенията ни, не съумяхме. Ако някой някога прочете тези редове, питам се ще може ли да си представи колко е ужасно усещането, че някой те стиска за гърлото и ти пречи да говориш. МАМКА МУ, НЕ МОЖЕХМЕ ДА ГОВОРИМ.

Толкова ме е страх. Страх ме от онзи с дървената походка, наистина, но ме е страх и от други неща. Някои дори не мога да изразя, а други — да изразя прекалено добре. Но засега онова, което ме плаши най-много, е какво ще се случи, ако не открием „Дрийм Флоутър“. Глупавият розов микробус. Къде може да се е завряла тая проклетия? Да можем да го намерим...

[1] Верига евтини универсални магазини в САЩ. — Б. пр. ↑

[2] Хитове на Саймън и Гарфънкъл, популярни американски музиканти, които пеят заедно до 1970 г. — Б. пр. ↑

[3] Извънземно създание, герой от едноименен филм на Стивън Спилбърг. — Б. пр. ↑

[4] Софтболът е игра, подобна на бейзбол, която се играе с по-голяма и по-мека топка. — Б. пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

В мига на смъртта на Кърсгин Карвър Джони размишляваше за своя литературен агент Бил Харис и за реакцията на Бил, когато за първи път видя Поплър Стрийт — бе обзет от искрен и неподправен ужас. Отначало, докато пътуваха от летището към гардчето, Бил като истински професионалист съумяваше да се усмихва възпитано, макар и малко принудено, но щом навлязоха в предградието Уенуърт (посрещна ги табела, която възторжено провъзгласяваше, че Уенуърт е „НАЙ-ВЕСЕЛОТО ПРЕДГРАДИЕ В ОХАЙО!“), усмивката му започна да помръква и напълно се стопи, когато неговият клиент, навремето смятан за автор от ранга на Джон Стайнбек, Синклер Луис и (след „Наслада“) на Владимир Набоков, спря пред малката, съвършено незабележителна крайградска къща на ъгъла на Поплър и Беър Стрийт. Бил смаяно се втренчи в градинската поливачка, алуминиевата рамка с мрежата пред входната врата, и косачката, разположена на сред входната алея като някой бог, който очаква своите поклонници. После погледът му се плъзна към отсрещния тротоар, където със слушалки на ушите, разтопен сладолед в ръката и щастлива усмивка някакво хлапе се пързеляше с ролкови кьнки. Това се бе случило преди шест години, през 1990-а, а когато Бил Харис едно от големите имена в занаята, отново се обърна към Джони, усмивката му се бе стопила.

„Ти се шегуваш“ — недоверчиво бе казал Бил. „О, Бил, мисля, че не се шегувам“ — бе отвърнал Джони и нещо в тона му явно успя да въздейства на другия — най-малкото думите му прозвучаха по-скоро жаловито, отколкото невярващо. „Но защо? — поиска да знае той. — Мили Боже, защо точно *тук*? Още не сме пристигнали, но вече усещам как коефициентът ми за интелигентност започва да спада. Изпитвам непреодолимо желание да се абонирам за «Рийдърс Дайджест» и да слушам обажданията на слушатели по горещата линия. Тъй че ми обясни защо. Мисля, че поне това ми дължиш. Първо ми сервираш проклетия сладникаво-захаросан детектив, а сега ме водиш в това безумно предградие, където не са и чували за по-силна напитка от

плодовия коктейл. Обясни ми каква е тая работа, а?“ А Джони бе отвърнал: „Добре, работата е там, че всичко свърши.“

Не, разбира се, че не. *Белинда* бе изрекла тези думи. Не Бил Харис, а *Белинда Джоузефсън*. Току-що.

Джони с усилие пропъди спомените си и се огледа. Седеше на пода в дневната и стискаше студената и неподвижна длан на *Кърстин*. *Белинда* се бе надвесила над ранената с кърпа за чинии в ръка, а на рамото ѝ бе преметната платнена салфетка. *Белинда* не плачеше, но въпреки това на лицето ѝ бе изписана истинска обич и мъка, която трогна Джони. Тя попиваше кръвта от лицето на *Кърстин*, разкривайки онова, което бе останало от него.

— Каза ли... — започна той.

— Чу ме. — Без да се обръща, *Белинда* протегна окървавената кърпа и *Брад* я взе. Възрастната жена свали салфетката от рамото си, разгърна я и я просна върху лицето на мъртвата. — Бог да я прости.

— Бог да я прости — повтори Джони. Имаше нещо хипнотично в малките червени макове, които разцъфнаха върху бялата ленена кърпа — три откъм сгърчената подутина, която представляваше носът на *Кърстин*, две от другата страна и десетина на челото ѝ. Той избърса с длан плувналото си в пот чело. — Господи, ужасно съжалявам.

Тя го погледна, после отмести поглед към съпруга си:

— Предполагам, че всички изпитваме едно и също. Въпросът е какво ще правим сега?

Но преди да ѝ отговорят, в стаята влезе *Ками Рийд*. Лицето ѝ бе преbledняло, но спокойно.

— Господин *Маринвил*?

Той се обърна към нея:

— Джони.

Наложи ѝ се доста да размисли — поредният пример за забавени мисловни реакции вследствие на шок — преди да разбере, че ѝ предлага да му говори на *ти*. Най-сетне схвана и кимна:

— Джони... разбира се. Намери ли пистолета? А патрони има ли?

— Отговорът е „да“ и на двата въпроса.

— Може ли да ми ги дадеш? Моите момчета искат да отидат за помощ. Размислих и реших да им разреша. Но им е необходим пистолетът на *Дейвид*.

— Нямам нищо против да им го дам — отвърна Джони, без сам да знае дали е напълно искрен, — но излизането от къщата може да се окаже крайно опасно, не мислиш ли?

Погледът ѝ бе съвършено спокоен и нито очите, нито гласът ѝ издаваха и следа от нетърпение, но като заговори, тя докосна едно петънце кръв на блузата си. Малък спомен от разкъравения нос на Елън Карвър.

— Давам си сметка за опасността и изобщо нямаше да ги пусна, ако трябваше да минат по улицата. Но те знаят някаква пътека, която минава през горичката зад къщите. По нея ще стигнат до Андерсън Авеню. Там има изоставена постройка, която беше склад на една транспортна фирма...

— Вийдън Брадърс — вметна Брад.

— ... а отзад има паркинг, под който минава тръбопровод чак до Кълъмбъс Авеню. Ако не друго, поне ще се доберат до работещ телефон, за да известят какво става тук.

— Кам, умеят ли твоите момчета да боравят с пистолет?

Пак същият спокоен поглед, който сякаш питаше — „Нима намекваш, че нищо не разбирам?“

— Преди две години заедно с баща ми изкараха курс по стрелба.

— Ако Джим и Дейв знаят за тази пътека, тя може би не е тайна и за нападателите — отбеляза Джони. — Мислила ли си по въпроса?

— Да. — Нетърпението ѝ най-сетне започна да излиза наяве, но едва доловимо. Джони се възхити на сдържаността ѝ. — Но тези... ненормалници... не са местни жители. *Не може да са.* Някой от вас виждал ли е такива микробуси досега?

„Може и да съм ги виждал — мислено ѝ отвърна той. — Все още не съм сигурен къде точно, но ако имах време да помисля...“

— Не, но ми се струва, че... — започна Брад.

— Преселихме се тук през 1982-ра, когато момчетата бяха тригодишни — заяви Ками. — Те твърдят, че никой освен децата от квартала не знае и не използва тази пътека. Знаят, че има тръбопровод и им вярвам.

„Несъмнено — рече си Джони, — но това не е толкова важно. Както и надеждата, че ще доведат някого на помощ. Просто искаш да ги махнеш оттук, нали?“

— Джони — започна тя, очевидно убедена, че мълчанието му е знак за несъгласие, — не чак толкова отдавна във Виетнам се биеха момчета по-млади и от моите синове.

— Имаше и още по-млади. Бил съм там. И съм ги виждал.

Изправи се, после измъкна пистолета от колана си и едновременно извади кутийката с патроните от джоба на ризата си.

— С радост ще дам тази играчка на синовете ти... но искам да ги придружа.

Тя многозначително погледна шкембенцето му, което макар и по-малко от това на Брад, бе доста солидно. Не го попита защо иска да отиде и с какво толкова ще им е от полза. Все още се владееше достатъчно. Вместо това отвърна:

— Есенно време те играят футбол, а напролет тренират бягане. Мислиш ли, че ще издържиш на темпото им?

— На стадиона не, разбира се. Но по горска пътека и евентуално през тръбопровод? Мисля, че ще се справя.

— Ти какво, занасяш ли се? — сопна се Белинда на Ками. — Ако имаше работещ телефон на един изстрел разстояние оттук, мислиш ли, че щяхме да стоим със скръстени ръце? Цялата улица е осеяна с трупове, а онази къща изгоря до основи!

Ками я погледна, докосна петънцето на блузата си и отново се обърна към Джони. Зад нея Елън Карвър надничаше в дневната. Очите ѝ се бяха разширили от ужас и скръб, а от носа ѝ се стичаше струйка кръв.

— Ако момчетата са съгласни, нямам нищо против — заяви Ками, без изобщо да обръща внимание на Белинда. В този миг не ѝ беше до размишления. Сега я занимаваше *едно-единствено* нещо — да действа, докато везните все още изглеждат наклонени в нейна полза. Да успее да спаси синовете си, докато все още е възможно.

— Всичко ще бъде наред — отвърна Джони и ѝ подаде пистолета и патроните, сетне се отправи към кухнята. Бяха добри момчета, което е хубаво, а освен това бяха „програмирани“ в девет от десет случая да правят онова, което искат от тях по-възрастните. В настоящата ситуация това бе още по-хубаво. На излизане от стаята напипа дреболията, която бе пхнал в левия си джоб. — Но преди да тръгнем, трябва да проведе един важен разговор. Много важен разговор.

— С кого? — попита Ками.

Той вдигна на ръце Елън Карвър. Прегърна я, целуна окървавената ѝ страна и се зарадва, когато ръчичките ѝ се обвиха около врата му и го притиснаха с все сила. Такава прегръдка никъде не можеш да купиш.

— С Ралфи Карвър — отвърна Джони и понесе сестра му към кухнята.

Оказа се, че Том Билингзли *наистина* разполага с няколко пушки, но най-напред се наложи да изнамери някаква блуза за Коли. Не беше кой знае каква прелест — стара тениска с надпис „Кливланд Браунс“ — но поне беше подходяща по размер, пък и бе за предпочитане, отколкото да върви гол до кръста през шубрака.

— Благодаря — каза Коли, нахлузвайки дрехата, докато Олд Док ги водеше покрай масата за пинг-понг към най-отдалечения ъгъл на мазето.

— Моля те, няма за какво — отвърна Билингзли, пресегна се към тавана и дръпна някакво шнурче, което включи неоновите лампи. — Даже не помня откъде се е появила. Аз самият съм привърженик на „Бенгалс“.

В ъгъла бяха струпани рибарски принадлежности, няколко оранжеви ловни жилетки и лък без корда. Олд Док приклепна пред купчината и намръщено размести жилетките, а отдолу се подаде стар юрган, навит на руло и овързан със здрава връв. Отвътре се показаха четири пушки, две от които бяха разглобени. Билингзли подаде на двамата мъже сглобените оръжия и рече:

— Тези трябва да свършат работа.

Коли пое 30-милиметровата, която и бездруго бе далеч по-подходяща от служебния му пистолет. Така за Еймс остана другото, по-малко оръжие, марка „Мосберг“.

— Пригодена е само за 22-милиметрови патрони — заизвинява се Док, докато ровичкаше в шкафчето до електрическото табло и поставяше на масата кутии с патрони, — но нак е страшна пушка. Какво ще кажеш?

Еймс му отвърна с усмивка, която нямаше как да не допадне на Коли.

— Приемам на мига — отвърна той и грабна оръжието.

При тези думи Билингзли се разсмя — сухият му старчески смях отекуваше на пресекулки — и тръгна по стълбите гъм горния етаж.

Синтия бе подложила възглавница под главата на Мариел, но я бе оставила да лежи на пода в дневната (всъщност точно под снимката на Дейзи, кучето с математическите заложби). Не посмяха да я преместят — Билингзли се страхуваше да не се отворят шевовете. Все още бе жива, което бе добре, и все още се намираше в безсъзнание, което може би също бе добре, като се има предвид какво бе преживяла. Дишането ѝ обаче — неравномерно и дълбоко — никак не хареса на Коли. Звучеше така, сякаш всеки миг може да престане.

Съпругът ѝ, чаровният Гари, бе седнал на един кухненски стол, който бе благоволил да обърне към жена си — поне да я гледа, като пие, ако не друго. На Коли му се догади, като разбра, че онзи се налива с най-долнопробно вино, което се използва за приготвяне на сосове.

Гари като че ли улови погледа му и вдигна глава. Клепачите му бяха зачервени и подпухнали. Коли се опита да изрови от дъното на душата си малко съчувствие за този човек. Усилието не бе особено плодотворно.

— Загуб' си скапанат' ръка — поверително изломоти Гари. — Трябпом.

Коли се размисли над тази фраза и си я преведе като „Трябва помощ“.

— Да — съгласи се. — Сега ще повикаме помощ.

— Тряше вече стук. Шианата ръка! Дето е в скаания *хлатилник!*

— Зная.

Синтия се приближи и се обърна към Олд Док:

— Вие сте бил ветеринарен лекар, нали, господин Билингзли?

Старецът кимна.

— Така си и мислех. Искате ли да дойдете с мен? Трябва да ви покажа нещо пред входа.

— Не мислите ли, че е опасно?

— В момента не, струва ми се. Онова нещо там... всъщност по-добре сам да го видите. — Тя хвърли поглед към другите двама и се поправи: — *Сами* да го видите.

Поведе Билингзли през дневната към входа откъм улицата. Коли погледна въпросително Стив, който в отговор сви рамене. Бившият полицаи предполагаше, че момичето иска да покаже на Бил как са се преобразили къщите на отсрещната страна на улицата, макар да не

можеше да си обясни каква връзка има това с факта, че Билингзли е ветеринар.

— Мамка му! — обръщайки се към Стив възкликна той, когато застанаха на вратата. — Оправили са се! Или ние чисто и просто сме си въобразили, че са се променили.

Взираше се в дома на Гелърови. Можеше да се закълне, че когато преди десет минути с хипито и служителката от магазина стояха на същото това място, същата тази къща се бе превърнала в кирпичена хащиенда — като онези по картинките от Ню Мексико и Аризона. В момента отново бе облицована с най-обикновени алуминиеви плоскости.

— Не сме си въобразили, не са се и „нормализирали“ — отвърна Стив. — Не напълно. Я виж там.

Коли проследи сочещия пръст на Стив и погледът му спря върху къщата на семейство Рийд. Дървените трупи бяха изчезнали и на тяхно място се бе появила предишната мазилка, а покривът бе покрит с обикновени шиндели (преди това имаше нещо друго, най-вероятно торф), на покрива на гаража отново се мъдреше сателитна антена. Но тухлената основа беше заменена от неодялани дървени греди, а всички прозорци бяха със затворени дървени капаци. В капациите се виждаха отвори за наблюдение, сякаш индианските набези, адвентистите от седмия ден и скитащите се застрахователни агенти бяха неизменна част от ежедневието на обитателите. Коли не бе съвсем сигурен, но като че ли до преди днес следобед Рийдови *нямаха* капаци на прозорците, камо ли пък бойници.

— Я виж тии! — Билингзли говореше тъй, сякаш току-що разбира, че е участвал в „Скрита камера“. — Онова там пред Одри *коневръз* ли е? *Коневръз* е, нали? Ама какво става тук?

— Оставете къщите — отвърна Синтия. После посегна към лицето на възрастния човек, обхвана го с длани, и сякаш въртеше камера на статив, го извърна към трупа на съпругата на Питър Джаксън.

— Боже Господи! — възкликна той.

Огромна птица беше забила нокти в бедрото на мъртвата. Вече бе успяла да се подкрепи с останките от лицето на трупа и тъкмо посягаше под брадичката. В съзнанието на Коли изплува мимолетен, доста неподходящ за случая спомен, как една вечер в автокиното в

Уест Кълъмбъс прилепва устни към същото място на шията на Кели Ебърхарт, а тя го предупреждава, че ако ѝ остави мораво петно, баща ѝ най-вероятно ще застреля и двамата им.

Несъзнателно се бе прицелил в птицата, но Стив отмести дулото на оръжието му към земята.

— Недей, приятел. На твое място не бих стрелял. По-добре е да не вдигаме шум.

Прав бе, разбира се, но... *Боже*. Птицата бе страшна не заради онова, което правеше, а заради онова, което *представляваше*.

— Остаа бесс ръка, мамкму! — обяви Гари откъм кухнята, сякаш се страхуваше, че ако не им напомня за жена си, ще я забравят. Олд Док не му обърна никакво внимание. Бе прекосил дневната с изражението на човек, който очаква всеки миг да го застрелят, но сега като че бе забравил всякакви убийци, странни микробуси и преобразяващи се къщи.

— Боже мили, гледай ти! — възкликна почти благоговейно. — Непременно трябва да го снимам. Разбира се! Извинете ме... ще изтичам за фотоапарата...

Понечи да се обърне. Синтия го сграбчи за рамото:

— Фотоапаратът може да почака, господин Билингзли.

Тези думи, като че ли донякъде му припомниха в каква ситуация се намираха.

— Да... Сигурно, но...

Сякаш чула разговора им, птицата се извърна и вторачи кръвясалите си очи към къщурката на Билингзли. Розовият ѝ череп чернееше от набола перушина. Човката ѝ напомняше на жълта кука.

— Това мишелов ли е? — попита Синтия. — Или може би лешояд?

— Мишелов? *Лешояд*? — Олд Док сякаш се стресна от тези думи. — Боже мили, не. През целия си живот не съм виждал подобна птица.

— Искаш да кажеш в Охайо — намеси се Коли, макар да знаеше, че Билингзли съвсем *няма* предвид *това*, но все пак искаше да се увери.

— Не, искам да кажа *никъде*.

Хипарят отмести поглед от птицата към ветеринаря, после пак се вгледа в гадината и запита:

— А какво е тогава? Някакъв нов вид ли?

— Ами, нов вид, на баба ти хвърчилото! Извинете грубия израз, млада госпожице, но това е някакъв шибан мутант! — Като омагьосан проследи с поглед птицата, която разтвори криле и ги размаха, придвижвайки се малко по-нагоре по бедрото на Мери. — Вижте колко е голямо тялото и колко са малки крилата в сравнение с него — пред тая проклетия щраусът е направо чудо на аеродинамиката! Струва ми се, че крилата му дори не са еднакви на дължина!

— И аз така мисля — потвърди Коли.

— Ама как лети? — настояваше ветеринарят. — Как въобще може да лети?

— Не зная, но лети. — Синтия махна към плътните талази дим, които се стелеха в долния край на улицата и закриваха всякакви следи от човешки живот отвъд Хайъсинт Стрийт. — Излетя от дима. Видях я.

— Сигурен съм, че сте я видели, не съм си и помислял, че някой е минал оттук с... с птицемобила си и я е пуснал, но как *изобщо* е способна да лети, е извън... — Замлъкна и се вторачи в създаването. — Разбирам защо отначало сте го взели за мишелов — преди да се замислите, разбира се. — Коли установи, че Олд Док вече май си говори сам, но въпреки това продължи да го слуша внимателно. — *Наистина* Прилича на мишелов. Обаче както би го нарисувало дете.

— А? — озадачи се Синтия.

— Както би го нарисувало дете — повтори Билингзли. — Което вероятно го е объркало с белоглав орел.

Като гледаше Ралфи Карвър, на Джони му се свиваше сърцето. Настанен до Джим Рийд, чиято загриженост бе отстъпила място на въодушевлението от предстоящата мисия, хлапето седеше между печката и хладилника с палец в уста, а отпред върху панталонките му се бе разпростряло голямо мокро петно. От предишните глезотии не бе останала и следа. Очите му бяха огромни, застинали и бляскави. Вдигна замаян поглед към Джони — досущ като наркоманите, които писателят познаваше навремето.

Той влезе в кухнята и остави Ели на земята. Малката не искаше да го пусне, но писателят най-сетне успя да махне ръчичките ѝ от шията си. И нейният поглед беше замаян от шока, но му липсваше онзи примирен блясък, който Джони забеляза в очите на брат ѝ. Вниманието му бе привлечено от Ким и Сюзи Гелър, които седяха прегърнати на пода. „Мама сигурно е повече от доволна“ — мислено отбеляза Джони, припомняйки си как преди малко жената видимо се съревноваваше с младия Дейв Рийд за правото над момичето. Тогава спечели той, но сега му предстояха далеч по-бляскави дела — готвеше се да потегля към Андерсън Авеню и други, неznайни места. Това обаче ни най-малко не променяше факта, че тук имаше две деца, които от обед насам бяха вече сираци.

— Ким? — обърна се към седналата на пода жена. — Би ли ми помогнала с...?

— Не — отсече тя, при това съвсем спокойно. Погледът ѝ не изразяваше предизвикателство, в тона ѝ не се долавяше истерия... но и никакво съчувствие. С дъщеря ѝ се бяха прегърнали — какво похубаво от това, две момичета, които си седят и изчакват бурята да отmine. И това бе разбираемо, може би, но въпреки това Джони страшно се ядоса — изведнъж тя се превърна в символ на всички онези негови познати, чиито физиономии добиваха крайно отегчен вид, когато разговорът се завърти около СПИН, бездомни деца или загиването на тропическите гори; тя бе олицетворение на всички онези, които някога са прескачали спящите на тротоара бездомници,

без дори да ги погледнат. Както и на него му се бе случвало да постъпва. Представяше си как я сграбчва, рязко я изправя на крака, извърща я със замах и я изритва по кльощавия, среднозападнияшки задник. Тогава сигурно ще се пооживи. А дори това да не подейства, поне *той самият* със сигурност щеше да се почувства малко по-добре.

— Не — повтори, а слепоочията му пулсираха от нелепа ярост.

— Не — съгласи се тя и го удостои с вяла усмивка, която сякаш искаше да каже: „А, най-сетне ме разбра.“ После се обърна към Сюзи и започна да я гали по главата.

— Ела тук, съкровище! — обърна се Белинда към Елън и се наведе да я прегърне. — Ела да поседиш при Би. — Със сгърчено от мъка лице, което правеше мълчанието му още по-страшно, момиченцето мълчаливо се доближи до нея и се сгуши в обятията ѝ.

Двамата близнаци присъстваха на тази сцена, но всъщност не виждаха какво става. Бяха застанали до задната врата, а в очите им пламтеше искрено въодушевление. Ками се изправи пред тях и ги измери с поглед, който Джони отначало погрешно взе за строг. След миг осъзна какво всъщност означаваше той — ужас, който бе толкова неистов, че дори не можеше напълно да го прикрие.

— Добре — най-сетне изрече тя. Гласът ѝ прозвуча сухо ѝ делово. — Кой ще го носи?

Момчетата се спогледаха и на Джони му се стори, че помежду им протече безмълвен диалог — кратък, но сложен разговор, на каквито единствено близнаците са способни. „Или чисто и просто мозъкът ти е прегрял, Джон“ — рече си. Всъщност това като че ли не беше чак толкова невероятно. Наистина имаше *усещането*, че мозъкът му е прегрял.

Джим протегна ръка. За миг устните на майка му трепнаха. После се смразиха и тя му подаде пистолета на Дейвид Карвър. Дейв пое патроните, а в това време брат му извади пълнителя на 45-калибровия пистолет и го вдигна срещу светлината, за да провери дали е празен — точно както бе постъпил и самият Джони. „Внимаваме, защото разбираме, че един пистолет крие силата да обезобразява и убива — мислено отбеляза писателят, — но това не е единствената причина. Макар и подсъзнателно, си даваме сметка, че оръжията са

нещо зло. Дяволско. Дори най-големите им почитатели и защитници го долавят.“

Дейв подаваше на брат си шепа патрони. Джим ги взимаше един по един и зареждаше пистолета.

— Постъпвайте така, сякаш баща ви е с вас всеки миг — поучаваше ги Ками. — Ако се питате дали да направите нещо, което той не би ви позволил, *не го правете*. Ясно ли е?

— Да, мамо.

Джим щракна пълнителя и хвана пистолета за дръжката, като внимаваше да го държи възможно най-далеч от себе си, без да докосва спусъка и същевременно дулото да сочи пода. Нарезданията на майка му го караха да се чувства едновременно засрамен — сякаш главнокомандващ издаваше стройни заповеди на неопитните си ординарци, като в романите на Леон Юърис^[1] — и извънмерно развълнуван от обещаващите изгледи, които се откриваха пред него.

Тя насочи вниманието си към другия близък:

— Дейвид?

— Да, мамо.

— Ако срещнете непознати в гората, веднага се връщайте. Това е най-важното. Не задавайте въпроси, каквото и да ви кажат, не отговаряйте, и дори не се доближавайте до тях.

— Мамо, ако нямат оръжие... — започна Джим.

— Не задавайте *въпроси* и не се *доближавайте* до тях — повтори тя. Не повиши глас, но в тона ѝ се долавяше нещо, което накара и двамата леко да потръпнат. Нещо, което прекрати всички разисквания.

— Да предположим, че срещнат полицаи, госпожо Рийд — вметна Брад. — Полицайте може да сметнат, че горичката е най-подходящият път дотук.

— Най-добре ще е да стоим настрана — отвърна му Джони. — Каквито и ченгета да срещнем, те най-вероятно ще са... е, нервни. Известно е, че когато ченгетата са нервни, може да пострадат невинни хора. Никога не става нарочно, но най-добре да не се рискува. И да се избягват всякакви възможни инциденти.

— Идвате ли с нас, господин Маринвил?

— Да.

И двамата запазиха мълчание, но Джони със задоволство отбеляза облекчението в очите им.

Ками заплашително го изгледа и отново занарежда:

— Отидете до Андерсън Авеню. Ако всичко там изглежда нормално... — Замлъкна за миг, сякаш давайки си сметка колко невероятно звучеше това, но се насили да продължи:

— ... помолете някой да се обадите по телефона и извикайте полиция. Но ако на Андерсън Авеню е същото като тук, или пък нещо ви се стори, макар и малко... ъ...

— Съмнително — вметна Джони.

За чувството, което тя се опитваше да опише, във Виетнам използваша какви ли не думи — както индианците използват какви ли не изрази за промените във времето — и изведнъж всичките изплуваха в съзнанието му, сякаш светна неоновата лампа. Съмнително. Шантаво. Невъзможно. Абсурдно. Нищо работа. Зашеметен съм.

Ками продължаваше да стои пред своите момчета. Джони се надяваше тя да приключи бързо с инструкциите. В погледите на момчетата все още се четеше уважение (и мъничко страх), но и каквото и да кажеше отсега нататък, едва ли щяха да го запомнят.

— Ако нещо ви се стори подозрително на Андерсън Авеню, минете по онзи тръбопровод. Идете до Кълъмбъс Брод. Обадете се в полицията. Разкажете какво става тук. И не си и помисляйте да се връщате на Поплър Стрийт!

— Но, мамо...

Тя протегна ръка и заципа устните му. Без да му причинява болка, но твърдо и решително. Джони лесно можеше да си представи как го е правила и преди десет години, но тогава е трябвало да се навежда.

— Запази „Но, мамо“ за друг път! — отсече Ками. — Сега просто *слушайте* какво ви казвам. Доберете се до някое място въвн от опасност, обадете се в полицията, след това стойте настрана, докато приключи цялата тази лудост. Ясно ли е?

Те кимнаха. В отговор Ками също кимна и пушна устните на Джим. Момчето се беше изчервило до уши. Но прояви достатъчно разум да не възразява.

— И да внимавате — заключи тя. В очите ѝ блесна нещо — копнеж да ги целуне, или може би желание да прекрати всичко, докато

все още може. После искрата изчезна.

— Готов ли сте, господин Маринвил? — попита Дейв. От време на време хвърляше завистливи погледи към пистолета, който се поклащаше в ръката на брат му. Джони подозираше, че не след дълго Дейв ще поиска да го поноси за малко.

— Един момент — отвърна той и коленичи пред Ралфи. Хлапето заотстъпва, докато най-сетне задничето му се прилепи плътно до стената, а после, без да вади палеца от устата си, вдигна поглед към Джони.

Джони извади от джоба си фигурката, която бе намерил в коридора на горния етаж — извънземното с големите очи и жълтеникавия перчем, който се спускаше през средата на инак плешивата му глава. Показа я на Ралфи и попита:

— Какво е това?

За миг се усъмни, че момченцето изобщо ще отговори. След това то бавно протегна ръчичка към фигурката, продължавайки да смуче палец. За пръв път, откак започна стрелбата, на лицето му проблесна искрица живинка.

— Това е майор Пайк.

— Така ли?

— Да. Той е канопалиец. — Произнесе думата внимателно и гордо. — Това значи, че е звънземен. Обаче е *добър* звънземен. Не е като Ноу Фейс. — Пауза. — Понякога кара микробуса на Баунти. Майор Пайк нали не беше с тях? — По лицето на детето рукват сълзи и Джони в миг си спомня онази история за бейзболния скандал „Блек Сокс“ през 1919 година. Едно разплакано хлапенец доближило босия Джо Джаксън и го помолило да каже, че случилото се не е истина, че не са ги победили. И макар Джони да бе видял *с очите си* този ненормалник — или поне някой, маскиран като него — веднага заклати глава и утешително потупа Ралфи по рамото.

— Този майор Пайк да не е от някой филм или от сериал по телевизията? — попита, макар вече да знаеше отговора. Вече всичко си идваше на място, а може би трябваше да се намести много по-рано. През последните няколко години бе изнасял лекции в много училища, където възрастните трябваше да се навеждат, за да пият вода от чешмичките, и бе чел в библиотеки, където столчетата бяха високи най-много метър. Слушаше как децата си говорят, но не гледаше

детските предавания по телевизията и не ходеше на детски филми. Инстинктивно предусещаше, че подобни проучвания само ще попречат на работата му, вместо да я улеснят. Тъй че не знаеше всичко и имаше още купища въп — роси, но вече започваше да му се струва, че цялата като че ли цялата тази лудост *би могла* да бъде разбрана.

— Ралфи?

— От едно детско по телевизията — избърбори Ралфи през ухапаното пръстче. Продължаваше да държи фигурката пред носа си, точно както Джони преди малко. — Той е МотоКоп.

— А Дрийм Флоутър? Какво е това?

— Господин Маринвил — започна Дейв, — наистина трябва да...

— Изчакай секунда, синко...

Джони дори не отклони очи от Ралфи.

— Дрийм Флоутър?

— Това е микробусът на Каси. Каси Стайлс. Аз мисля, че тя е приятелката на полковник Хенри. Моят приятел Джейсън обаче казва, че не е, защото МотКопс нямат приятелки, обаче аз пак си мисля, че тя му е приятелка. А микробусите защо са на Поплър Стрийт, господин Маринвил?

— Не зная, Ралфи. — Само че вече почти се досещаше.

— И защо са толкова *големи*? И ако онези са добри, защо застреляха мама и татко?

Ралфи хвърли майор Пайк на пода и го ритна чак в другия край на стаята. После закри лицето си с длани и захлипа. Ками Рийд пристъпи към него, но Елън се изплъзна от ръцете на Белинда и я изпревари. Отиде при Ралфи и го прегърна:

— Няма страшно. Няма страшно, миличък, ще се грижа за теб.

— *Страшна полза* — продума Ралфи през плач, а Джони притисна длан към устата си толкова силно, че едва що не потече кръв. Инак щеше да избухне в неуправляем, зловещ, налудничав смях.

И ако онези са добри, защо застреляха мама и татко?

— Хайде, момчета — каза, изправи се и се извърна към близнаците: — Експедицията започва.

На Поплър Стрийт слънцето вече залязваше. Беше прекалено рано, но въпреки това то се спускаше към хоризонта. Беше се облещило като зло око, което обагряше в червено локвите, тротоарите и верандите. Натрошените късчета стъкло, с които бе обсипана улицката, светеха като въгленчета. Очите на псевдомишелова, който се отдели от тялото на Мери Джаксън и прелетя до ливадата на Карвърови на невероятните си крила, лъщяха като бездънни червени ями. Птицата се спусна на ливадата, местейки поглед от тялото на Дейвид Карвър към приятелката на Сюзи Гелър. Явно не можеше да реши с кого да започне. Толкова много храна и толкова малко време. Най-сетне предпочете бащата на Ели и Ралфи и тромаво заподскача към него. На единия ѝ крак се забелязваха пет жълти нокътя, а на другия имаше само два.

На отсрещната страна на улицата, в дома на Уайлърви — сред миризма на мръсотия, престояли кренвирши и доматиена супа — телевизорът гърмеше. Тъкмо течеше първата сцена в бара от филма „Отмъстителите“.

— Ти си много смела дама — тъкмо казваше Рори Калхун. С многознайна, злорада насмешка в гласа, която означаваше — „Кукличке, още преди да е свършила тая скапана овесена опера, ще те схрускам като сладолед, знаем го и двамата.“ — Що не седнеш да прием по едно? Да ми донесеш късмет?

— Не пия с боклуци — ледено отвърна Карън Стийл и всичките хора на Рори Калхун — тоест онези, които понастоящем не бяха изпокрити из града — зацвилиха гръмогласно.

— Не си ли малко люта? — съвършено спокойно подхвърли Рори и всичките му хора се разсмяха още по-шумно.

— Искаш ли още „Доритос“, Пит? — запита Так. Изрече тези думи с гласа на Лукас Маккейн, който препускаше и из други каубойски филми по кабелната.

Питър Джаксън, който седеше на дивана пред телевизора, не отвърна. Беше се ухилил до уши. По лицето му танцуваха сенки, които

от време на време караха усмивката му да изглежда като безмълвен писък, но той наистина се усмихваше.

— И все пак ще трябва да си вземе, тате — каза Так с леко мутирация глас на Джони Крофорд, който играеше сина на Лукас. — Те са хубавите. Направо отлични. Хайде, господин Джаксън.

Момчето протегна мръсната си шепа, пълна с чипс, и я размаха под носа на Питър Джаксън. Той обаче не му обърна никакво внимание. Беше се заяпал в телевизора, дори нейде отвъд телевизора, а очите му бяха изхвъркнали навън, като на екзотична дълбокоокеанска риба, която изведнъж е претърпяла експлозивна декомпресия. И се ухили.

— Май-май, ней гладен, тате.

— Мисля, че е гладен, синко. Умира от глад. Нали си гладен, а, Пит? Просто има нужда от малко помощ, това е. *Тъй че взимай проклетите картофи!*

В стаята се чуваше някакво непрестанно, приглушено бръмчене. За миг по екрана на телевизора пробяга искра статическо електричество — Рори Калхун тъкмо се опитваше да целуне Карън Стийл. Тя му зашлеви такава плесница, че шапката му отхвъркна. В същия миг циничната му, подигравателна усмивка се стопи. Никой — дори жените — не може безнаказано да сваля шапката на Джеб Мърдок.

Питър си взе от предложението чипс. Ръката му подмина неизменно ухилената уста и вместо това започна да раздробява картофките и да ги тъпче в носа му, като някои от по-малките трохи дори успяваха да се задържат в ноздрите му. Неестествено изпъкналите му очи не се откъсваха от телевизора нито за миг.

— Не чак толкова високо, господин Джаксън. — В този миг говореше сериозният глас на Хос Картрайт. Хос бе един от любимците на Сет преди Так да се настани в съзнанието му, тъй че сега бе любимец и на Так. — Дай пак да опитаме, какво ще кажеш?

Ръката бавно се смъкна надолу, поклащайки се като товарен асансьор. Този път чипсът уцели устата на Питър и мъжът машинално задъвка. Так му се усмихна чрез устата на Сет. Надяваше се — и той изпитваше някакви свои, чудати емоции, но те не приличаха много на човешките — че Питър харесва чипса, защото това щеше да бъде последната храна, която щеше да погълне в живота си. Бе изсмукал

огромни количества от жизнената му сила, като отначало възстанови енергията, която бе изразходвал днес следобед, после се зареди с нова. Подготвяйки се за следващата стъпка.

За нощта.

Питър дъвчеше ли, дъвчеше, чипсът се ронеше по брадичката му и се сипеше по фанелката с щастливо ухиления господин Усмивков. Изцъклените му очи потръпваха в синхрон с движението на челюстите. Лявото му око се бе пръснало като узряло гроздово зърно още когато Так нападна съзнанието му и извлече по-голямата част от него — използваемата част — но Питър все още виждаше криво-ляво чрез дясното си око. Достатъчно, та да е в състояние да изпълни самостоятелно следващата задача. Но първо трябваше да се възстановят двигателните му способности.

— Питър? Чуваш ли, момчето ми? — Так бе възприел насечения британски говор на Андрю Кейс, ръководителят на катедрата, в която работеше Питър. Както обикновено, имитираше го доста удачно. Макар и не тъй умело, както имитираше героите от телевизионните сериали (с които се бе упражнявал много по-често), но пак не го докарваше зле.

Бе открил, че един авторитетен глас може да извърши чудеса, дори при хора с непоправими мозъчни увреждания. Немощна искрица радост оживи лицето на Питър. Обърна се и вместо Сет Гарин, обут с гащета, украсени с червеникаво-оранжеви петна от сос, видя Андрю Кейс, облечен в елегантно карирано сако.

— А сега искам да прекосиш улицата, приятел. И да идеш в горичката. Не е нужно да се мъкнеш чак до къщурката на баба си. Достатъчно е да излезеш на пътеката. Знаеш ли пътеката през горичката?

Питър поклати глава. Изпъкналите му очни ябълки пот — репваха над клоунски ухилената му гримаса.

— Няма значение, ще я откриеш. Няма как да я пропуснеш. Като стигнеш разклонението, можеш да поседнеш с твоя... приятел.

— Моя приятел — повтори Питър.

— Да, точно така.

Питър никога не бе виждал човека, с когото щеше да се срещне на кръстопътя, и всъщност никога нямаше да се запознае с него, не и в действителност, но нямаше смисъл тези неща да му се казват. Като

начало, вече нямаше достатъчно мозък, за да ги проумее. А и освен това скоро щеше да е мъртъв. Мъртъв като Хърб Уайлър. Както и като онзи мъж с пазарната количка, когото не след дълго щеше да срещне в гората.

— Моят приятел — повтори Питър, този път малко по-уверено.

— А-ха. — Завеждащият катедрата по английски бе изчезнал — Так отново бе възприел гласа на Джон Пейн и говореше отривисто като Гари Купър. — Време е да вървиш, друже.

— По пътеката към разклонението.

— Тъй мисля.

Онзи бавно се изправи на крака, досущ ръждясал робот:

— Време е да вървя. А като стигна кръстопътя, мога да поседна с моя приятел.

— Тъй вярно сър, такава е уговорката. — Сега прозвуча циничният, присмехулен глас на Рори Калхун. — Този твой приятел, той е виновникът. *Може* да се каже, че всичко започна заради него. Или поне той драсна клечката. А сега изчезвай. Господ здраве да ти дава до следващата ни среща.

Питър излезе от дневната, без дори да погледне към Одри, която с полузатворени очи се бе отпуснала в креслото. Явно бе задрямала. Дишаше бавно и равномерно. Краката ѝ — дълги и хубави (първото, което привлече Хърб Уайлър още в дните, когато тя се наричаше Одри Гарин) — бяха изпружени и на път към входната врата Питър, който се олюляваше като сомнамбул, едва не се препъна в тях. Когато отвори вратата и алената светлина на угасващия ден озари лицето му, усмивката му заприлича на болезнена гримаса.

На средата на алеята към улицата, където през издигащия се стълб от дим се процеждаше червената светлина на залеза, гласът на Рори Калхун отново изпълни мислите му, разкъсвайки остатъците от съзнанието му като бръснач. „Затваряй след себе си, друже, да не си расъл в хамбар?“

Той се върна и изпълни онова, което му бе наредено. Вратата бе непокътната — дори не бе надупчена от куршумите. Питър отново се извърна на сто и осемдесет градуса (като едва не падна от верандата) и запраши през аленеещата привечер към собствения си дом, откъдето по алеята към гаража щеше да мине в задния двор. Оттам през ниската телена ограда щеше да се прехвърли в горичката. Да потърси пътеката.

Да открие разклонението. Да срещне своя приятел. И да поседне с него.

Прекрачи тялото на жена си, проснато насред улицата, и спря, защото в горещия, димен въздух се разнесе див вой — „Уу... уу... уууу“. Колкото и да бе замаян, той настръхна. Какви са тези койоти в Охайо? При това в предгр...

„Време ти е да вървиш, приятел. Айде, действай, малкия.“

Усети болка, още по-силна отпреди. Изстена, от нараненото му око отново рукна кръв и се стече по лицето му.

Продължи напред, а когато воят екна отново, но този път на два, три, дори четири гласа — изобщо не реагира. Мислеше единствено за пътеката, разклонението, приятеля. Так провери за последен път съзнанието му (не му отне дълго, тъй като в главата на Питър не бе останало кой знае какво за проверяване) и се оттегли.

Сега беше насаме с жената. Знаеше защо я е оставил жива — като птичката, която живее не къде да е, а в самата паст на влечугото, и за нея зъбите на крокодила изобщо не са страшни, защото ги чисти, но Так нямаше да я държи дълго. В много отношения момченцето бе забавен „домакин“, може би *единственият*, в който Так можеше да живее и да се развие толкова, но по ирония на съдбата имаше един недостатък — тялото му не бе в състояние да изпълни кроежите и желанията на Так. Можеше да накара жената да се облече по един или друг начин и да боядиса косата си; можеше да я разсъблече съвсем гола, да я накара сама да щипе гърдите си и да прави какви ли не детинщини. Но не желаше. Всъщност искаше да спи с нея, а това тялото на момчето не можеше. При определени обстоятелства вероятно би могъл да постигне нещо подобно, въпреки физическата незрялост на „домакина“ си... но самият Сет все още съществуваше и когато наистина се постараше, успяваше да предотврати подобни инциденти. Так можеше да предизвика момчето и бе почти сигурен, че ще го победи, но това надали бе разумно. Не бе излязъл от черната си дупка в недрата на Невада, за да се съвкуплява с жена, която бе много по-млада от него и много по-възрастна от тялото на неговия домакин.

А за какво тогава бе дошъл? Ами... да се забавлява. И...

„Да гледаш телевизия — прошепна вътрешен глас. — Да гледаш телевизия, да ядеш спагети и да правиш. Да строиш.“

— Искаш да ме изпиташ, а, шерифе? — тъкмо питаше Рори Калхун и Так отново се заплесна в телевизора. Може и другите да тръгнат към горичката. Ако този въпрос наистина го вълнуваше, имаше начин да провери дали е прав, но му бе все едно. Да вървят където щат. Онова, което ще открият в гората, няма да им хареса. А и къде ли биха могли да идат? Никъде, освен да се върнат. Наистина нямаше къде да отидат. А междувременно той щеше да пести енергия. Щеше да си почива и да гледа филма. Съвсем скоро ще трябва да извика нощта.

— Защо просто не спрем да пообмислим нещата? — попита Джон Пейн, а Сет и Так отново се сляха, както се случваше винаги, когато гледаха уестърн — особено този.

Без да отделя нито за миг очи от екрана, Так се приведе и взе купа с изстинали спагети и кренвирш. С прикован в телевизора поглед започна да се храни, без изобщо да забелязва как от време на време по голите му гърдички се търкулва някое и друго късче месо и остава на скута му. Скоро финалната престрелка щеше да zazвучи за пореден път — БУМ-БУМ-БУМ И ПА-ПА-ПА, щеше да ечи из цялата къща — и Так бе завладян от историята, преразказана от сребристите черно-бели образи, опивайки се от атмосферата на насилие, съдбоносна като надвиснала буря.

Докато бе изпаднал в забвение пред телевизионния екран, Сет се отдели от него и се измъкна съвършено безшумно като Джак^[2], който се промъква покрай спящия великан. Хвърли поглед към телевизора и без изненада установи, че каквото и да си мисли Так, на него филмът „Отмъстителите“ вече не му харесва. После обърна гръб на екрана, проверя се в един от тайните коридори, които си бе построил, откак Так го бе завладял, и безшумно се скри в него. Навлизаше все по-дълбоко и по-дълбоко в собственото си съзнание, а този проход го отвеждаше още по-далеч. Отначало вървеше с нормална крачка, но после се затича. Този свят съвсем не му се струваше по-понятен от онзи отвън, но единствено той му бе останал.

ИЗ „ОТМЪСТИТЕЛИТЕ“, СЦЕНАРИСТИ КРЕЙГ ГУДИС И КУЕНТИН УЛРИЧ:

ГЛАВНАТА УЛИЦА, ПРЕЗ ДЕНЯ

ШЕРИФЪТ СТРИЙТЪР наблюдава как ЗАМЕСТНИК-ШЕРИФЪТ ЛЕЙН грубо дърпа КЕНДИ да стане. Зад тях, на входа на кирпичената постройка, където се помещава пералнята на Лушан, са се скупчили неколиина работниии китайци.

КЕНДИ: А вие к'во гледате бе, жълтури?!

КИТАЙСКИ РАБОТНИК: Ей ти! Твои дрехи нуждае се от пране, да, да!

Другите КИТАЙЦИ избухват в смях. Дори СТРИЙТЪР се подсмива. КЕНДИ замаяно се оглежда. Не може да повярва, че Стрийтър го е повалил в честна борба, че жълтите му се присмиват, че всичко това се случва в действителност.

СТРИЙТЪР: Най-добре се прибирайте, момчета.

ПЕРАЧИТЕ се прибират, но от прозореца продължават да наблюдават сцената.

СТРИЙТЪР (към ЛЕЙН): На Всяка цена му Вземи шапката, Джош. Не го ща в затвора без шапка.

СЦЕНАТА ПРОДЪЛЖАВА

Ухилен до уши, ЛЕЙН се навежда и вдига кавалерийската шапка, която бе паднала, когато Стрийтър повали Кенди върху коневръза. Ухилен до уши, ЗАМЕСТНИК-ШЕРИФЪТ ЛЕЙН я нахлупва на главата на победения негодник. От шапката се вдига облаче прах.

ЛЕЙН: Хайде, капитане. Запазили сме ти най-хубавата палатка в лагера.

Помъква замаяния и победен КЕНДИ към затвора. ШЕРИФЪТ СТРИЙТЪР ги изпраща с доволна усмивка и отначало не вижда как от летящите врати на „Бара на лейди Дей“ изскача МАЙОР МЪРДОК. За първи път неизменната му усмивка я няма.

МЪРДОК: Мислиш, че като тикнеш Кенди в пандиза, с това неприятностите ти свършат, а, шерифе?

СТРИЙТЪР се извързва към него. МЪРДОК разгръща омърляната си кавалерийска униформа и разкопчава кобура на армейския си колт.

СТРИЙТЪР (с усмивка): Да речем, че просто арестувах първия призрак, а къде се спотайват друаите ти отмъстителите? В каньона Десатойа? В Скейт Рок? Готов ли си вече да ми кажеш?

СЦЕНАТА ПРОДЪЛЖАВА

МЪРДОК: Ти напълно си откачил!

СТРИЙТЪР: Така ли? Е, ще видим. Защо ми се струва, че нощеска, като го няма капитан Кендъл да направлява кораба, наоколо няма да препускат разни призраци.

Продължавайки да се усмихва, СТРИЙТЪР отново се обръща към затвора.

МЪРДОК: Ами ако ти кажа, че отмъстителите изобщо не са в планината Десатойа или Скейт Рок, а много по-близо? Ами ако ти кажа, че са в покрайнините на самия град и само чакат първия изстрел? Това как ще ти се хареса, проклет янки такъв?

СТРИЙТЪР: Мисля, че много ще ми допадне.

Поглежда нагоре, пъха пръсти в устата си и ИЗСВИРВА.

ПОКРИВИТЕ НА КЪЩИТЕ ПО ГЛАВНАТА УЛИЦА, ГЛЕДАНИ ОТДОЛУ

Изад всяка табела, комин и декоративна фасада един по един изникват МЪЖЕ. Доскоро наплашени ГРАЖДАНИ, сега те са въоръжени с пушки, а лицата им са сурови. Мъже има навсякъде — на покрива на китайската пералня, на смесения мазазин „Аул Каунти“, че дори и на погребалното бюро на Крейвън. Сред тях се забелязват пастора ЙОМАН и адвокатата БРАДЛИ. ЙОМАН, който вече

не се тревожи, че отмъстителите са изпратени да накажат града за греховете, вдига ръка и махва на ШЕРИФА.

ОТНОВО ГЛАВНАТА УЛИЦА; СТРИЙТЪР И МЪРДОК СТРИЙТЪР отвърща на поздрава на ЙОМАН, после отново се обръща към МЪРДОК, който изглежда едновременно разярен и засрамен. Опасна комбинация!

СТРИЙТЪР: Н-да, доведи ги, ако искаш.

Лицето на МЪРДОК се изопва. Бавно посяга към ръкохватката на колта. Нито един от двамата мъже не забелязва Лора, която излиза тичешком от бара. Носи лъскав костюм с пайети, а в ръка стиска малкия си пистолет.

МЪРДОК: Изпитваш ли ме, шерифе?

СТРИЙТЪР: Защо не се оттеглим да премислим нещата?

Но знае, че вече е късно, че е накарал МЪРДОК да отиде прекалено далеч. СТРИЙТЪР също посяга към оръжието си.

МЪРДОК: Времето за разговори мина, шерифе.

СТРИЙТЪР: Е, щом казваш...

СЦЕНАТА ПРОДЪЛЖАВА

МЪРДОК: Ако не се бе намесил, никой нямаше да пострада.

СТРИЙТЪР: Тукашните хора действат по друг начин. Ние... (вижда Лора)

СТРИЙТЪР: Лора, недей!

В това време Мърдок посяга към пистолета. Лора се хвърля между двамата мъже и насочва пистолета си към МЪРДОК. Натиска спусъка, но се чува само ЩРАКВАНЕ. ЗАСЕЧКА! След секунда МЪРДОК стреля с кавалерийския колт и куршумът, предназначен за шерифа, поваля Лора. Тя се СГЪРЧВА на земята.

ПОКРИВИТЕ

ГРАЖДАНИТЕ вдигат пушки за стрелба.

ОТНОВО ГЛАВНАТА УЛИЦА ПРЕД КРЪЧМАТА

МЪРДОК разбира какво се готви и се хвърля през летящите врати към относително защитеното помещение на кръчмата „Лейди Дей“. СТРИЙТЪР изпраща два-три изстрела след него, после се обръща към Лора и коленичи до нея.

ПОКРИВИТЕ

ФЛИП МОРАН, конярят, стреля. Неколцина друаи ао последват, но за радост, само. неколцина.

СЦЕНАТА ПРОДЪЛЖАВА

Отново мъжете пред кръчмата
КУРШУМ РИКОШИРА в едното крило на летящата врата и отцепва треска.

СТРИЙТЪР: Не стреляйте, той избяга!

ПОКРИВИТЕ

Мъжете свалят пушките. ФЛИП МОРАН изглежда объркан и засрамен.

СТРИЙТЪР И ЛОРА, БЛИЗЪК ПЛАН

Твърдостта на ШЕРИФА за миг се пропуква. Свежда поалед към умиращата ТАНЦЪОРКА и разбира, че я обича!

СТРИЙТЪР: Лора!

ЛОРА (кашля): Пистолетът засече... ти все казваш... да не се доверявам на... на скрит пистолет...

Задавя се.

СТРИЙТЪР: Не говори. Ще накарам Джо Прудъм да повика док...

ЛОРА (кашля): Вече е... е късно. Просто ме прегърни.

СТРИЙТЪР я прегръща. Тя вдига поглед.

СЦЕНАТА ПРОДЪЛЖАВА

ЛОРА: Виж ти!... Да не плачеш, шерифе?

НА ЗАДНИЯ ВХОД НА „ЛЕЙДИ ДЕЙ“

Отвътре изхвърча МЪРДОК. Сержант Матис го чака с конете.

СЕРЖАНТЪТ: Какво стана? Чух изстрели!

МЪРДОК (мятайки се на коня): Няма значение. Време е да викаме момчетата.

СЕРЖАНТЪТ: Да не искаш...?!

Изведнъж МЪРДОК изпада в пристъп на лудост. Очите му ГОРЯТ. Устните му се изкривяват в зловеща гримаса.

МЪРДОК: Ще заличим този град от лицето на земята!

Те пришпорват конете и поемат към останалите от отряда.

[1] Американски автор, известен с романа „Екзодус“ за възстановяването на еврейската държава. — Б. пр. ↑

[2] Герой от английска приказка, „Джак и бобеното стъбло“. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

1

Нямаше нужда да прескачат оградата — в далечния край на двора на Док имаше порта, но преди да минат през нея, им отне доста време да оскубят дълбоко вкоренения бръшлян. Стив заговори пръв. Огледа дърветата — повечето хилави и жалки, но тайнствени на вид под дъждовните капки, които се процеждаха по листата им — и попита:

— Това тополи ли са?

Коли, който си проправяше път през един изключително злонамерен трънак, извърна глава към него:

— Какво казваш?

— Питам дали тези дървета са тополи. Нали сме на Поплър Стрийт^[1], та се чудех.

— О! — Коли подозрително се огледа, прехвърли пушката в другата си ръка, после изтри челото си. В горичката беше топло. — Честно да ти кажа, не знам тополи ли са, елхи ли, или проклети евкалипти. Никога не съм си падал по ботаниката. Онова там е невзрачна бреза и това е всичко, което знам по въпроса — заключи и продължи напред.

Пет минути по-късно (Стив тъкмо вече се питаше *има ли* наистина пътека в тая джунгла, или просто така им се иска), Коли спря. Втренчи се покрай Стив с такова напрегнато изражение, че другият се обърна да види какво толкова гледа полицаят. Не видя нищо, освен преплетените гъсталаци, през които току-що се бяха проврили. Нямаше и следа от къщата на Олд Док, нито пък от тази на Джаксън. Сред дърветата се забелязваше червено петънце, което би могло да бъде коминът на Карвърови, и това бе всичко. Все едно се намираха на стотици километри от най-близкото населено място. Тази мисъл — и особено откритието, че е истина — накара Стив да потръпне.

— Какво? — обади се той, очаквайки ченгето да го пита защо не чуват автомобили, дори детски моторетки, нито една стереоуредба, мотоциклет, клаксон, писък, или *каквото и да било*.

Вместо това Коли заяви:

— Притъмнява.

— Не може да бъде. Едва... — Стив си погледна часовника, но той бе спрял. Сигурно батерията беше изтощена — не я беше сменял, откакто получи часовника от сестра си по случай Коледа преди две години. И все пак му се стори странно часовникът да спре малко след като бе пристигнал в това очарователно предградийце.

— Едва колко?

— Не мога да кажа точно, защото часовникът ми е спрял, но помисли си само. Сигурно е пет и половина, най-много шест без петнадесет. Може и да е по-рано. Нали казват, че в кризисна ситуация на човек му се струва, че времето тече много по-бавно?

— Не знам кои са тия „те“, дето казват, и никога не съм знаел — отвърна Коли. — Но я погледни светлината. Вгледай се в самите *лъчи*.

Стив се загледа и откри, че полицаят има право. Не му се искаше да го признае, но бе така. Лъчите падаха през гъсталака (това бе най-подходящата дума, не горичка) на коси алени снопове. „Алено слънце в нощта, на моряците радостта“ — рече си той и сякаш фразата освободи някакъв въображаем спусък, в миг всичките нередни събития се стовариха върху главата му в цялата си мощ, и му се стори, че вече не издържа. Вдигна ръце и притисна длани към очите си, удряйки главата си доста силно с ръкохватката на пушката; мехурът му сякаш щеше да се пръсне и Стив знаеше, че е на път да подмокри панталоните си, но пет пари не даваше. Политна назад и в същия миг — сякаш от много далеч — дочу гласа на Коли, който го питаше как е. Той положи най-титаничното усилие в живота си и му отвърна, че е добре, после се насили да смъкне ръце и отново да обърне поглед към трескавата червена светлина.

— Може ли да ти задам един много личен въпрос — започна той. Гласът, с който го изрече, нямаше нищо общо със собствения му глас. — Колко те е страх?

— Много. — Мъжжата отново избърса потта от челото си. Беше много горещо, но въпреки мокрите, шумолящи под дъжда листа, на Стив му се струваше, че въздухът е странно сух. И миризмите също бяха особени. — Но не губи надежда. Мисля, че виждам пътеката.

Наистина бе пътеката, а след по-малко от минута двамата мъже стъпиха на нея и Стив забеляза следи — успокояващи при дадените

обстоятелства: опаковка от чипс; обвивка от пакет бейзболни карти; две батерии, вероятно изхвърлени от уокмена на някое хлапе, след като са се изтозили; инициали, издълбани в стволите на дърветата.

От другата страна пътеката обаче бе далеч по-обезкуражаваща — сред смрадликите и ниските дървета стърчеше някакво безформено, бодливо, отровназелено растение. Зад него се подаваха още две други — възлестите им клони стърчаха като разперените ръце на извънземен регулировчик.

— Мамка му, виждаш ли ги ей ония работи?! — възкликна Стив. Коли кимна.

— Приличат на кактуси. Или кактусове. Или както там се казва, когато са повече от един.

„Да — мислено отвърна Стив, — колкото жените по картините на Пикасо от кубисткия му период приличат на действителни жени.“ Простите линии на тези кактусови растения и липсата на всякаква симетрия — подобно на птицата с различни на дължина криле — им придаваха малко сюрреалистичен вид, от който направо му приляваше. Все едно да гледаш разфокусиран образ.

„*Наистина* прилича на мишелов — бе казал Олд Док. — Обаче както би го нарисувало дете.“

Нещата започваха да се навързват. Все още не пасваха *идеално*, но от само себе си започваха да образуват множество, като онези, които учеха едно време по алгебра. Първо микробусите, които приличаха на декор от сутрешно телевизионно предаване за деца. После птицата. А сега и тези нахално зелени кактуси, все едно нарисувани от напорист първокласник.

Коли се приближи към най-близкото от трите растения и любопитно протегна пръст.

— Недей, да не си пощурял! — викна Стив.

Коли не му обърна никакво внимание. Ръката му се протягаше към растението. По-близо. И още по-близо, докато...

— *Ах! Мамка ти!*

Стив се стресна. Коли рязко отдръпна ръка и я заразглежда с изражението на малчуган, който изучава най-новата си, крайно интересна дракотина. После се извърна към спътника си и му показа дланта си. Върху възглавничката на показалеца му се бе появила капчица кръв.

— Май са достатъчно истински, че да бодат — констатира той.
— Или поне този.

— Естествено. Ами ако е отровно? Като растенията в басейна на река Конго или нещо подобно?

Коли сви рамене, сякаш искаше да каже: „Вече е прекалено късно да се притесняваш за това, приятел“ — и продължи по пътеката, която завиваше на юг към Хайъсинт. Поне нямаше да се изгубят — щяха да се ръководят по червеникаво-оранжевата светлина, която нахлуваше през дърветата. Заслизаха по хълма. Колкото повече напредваха, Стив откриваше сред растенията от източната страна на пътеката все повече и повече странни кактуси. На места направо задушаваха другата растителност. Храсталаците започваха да оредяват, и то съвсем не случайно — почвата тук изтъняваше в слой зърнест пясък, напомнящ на... на...

Отново избърса потта от челото си. Беше нетърпимо горещо, а светлината бе странно червеникава. Направо му призляваше.

— Виж — посочи Коли. На двадесетина метра пред тях пътеката се разклоняваше и на самия кръстопът, като стражи, се издигаха няколко кактуса. Сред тях като нос на кораб стърчеше преобърнатата пазарска количка. На гаснещата дневна светлина металните ѝ пречки изглеждаха като облени с кръв.

Коли се затича към кръстопътя. Стив също ускори крачка, защото не искаше нито за миг да се отдели от него. Щом полицаят достигна разклонението, в странно сухия и същевременно противно сладникав въздух се надигна дрезгав вой — „Ууу! Ууу! У-У-Ууу!“ Сетне отново ечна, остър и пронизителен като кучешки лай, в който се примесваха гласовете на други животни, и който накара Стив да настръхне. „Мои деца на нощта“ — помисли си той и пред очите му изплува Бела Лугоши^[2] с призрачно черно-бял грим и развята пелерина. Може би този образ далеч не беше най-подходящ за сегашната ситуация, но понякога мислите ти се отплесват накъдето пожелаят.

— Майчице! — възкликна Коли и Стив предположи, че другият има предвид воя на койотите откъм изток, където се предполагаше, че има къщи, магазини и поне пет различни ресторанта а la „Макдоналдс“ — но грамадният полицаи изобщо не гледаше натам. Стив проследи погледа му и до пазарската количка съзря седнал на земята мъж. Беше

забоден на кактуса като нелепа бележка, предназначена за всеки, който мине по пътеката.

„У-У-Ууу...“

Несъзнателно протегна ръка и се вкопчи в спътника си.

— По дяволите, тоя вече съм го виждал — заяви Коли.

— И по какво го позна?

— По дрехите. По количката. Това лято два-три пъти се появи на нашата улица. Тъкмо се бях заканил, ако го видя отново, да го предупредя да се разкара. Най-вероятно е безобиден, но все пак...

— Какво? — Стив, който веднъж-два пъти се бе скитал бездомен, не знаеше да се засмее ли, или да се ядоса. — Как мислиш, какво щеше да направи? Да свие нечия любима снимка на Елвис? Или пък да се опита да изнуди оня Содерсън за почерпка?

Коли сви рамене.

Забоденият на кактуса човек носеше закърпени войнишки панталони и тениска, която бе още по-мръсна, постара и по-парцалива от онази, която Билингзли бе дал на полицаия. Вехтите му маратонки бяха залепени една за друга с изолирбанд. Това бяха дрехи на бездомен просяк, а вещите, които се бяха разпилели от преобърнатата количка, затвърждаваха това впечатление — чифт износени обувки, прокъсано въже, кукла Барби, синя блуза, на гърба на която със златен конец бе извезано „Бъки Лейнс“, наполовина пълна бутилка вино, запушена с нещо, което доста напомняше на пръст от дамска ръкавица, и касетофон, модел поне от преди десет години. На места пластмасовата му кутия бе залепена. Виждаха се и десетина найлонови торбички, грижливо привързани с шнур.

Мъртъв просяк в гората. Но какво, за Бога, бе причинило смъртта му? Очите му бяха изхвъркнали от орбитите си и висяха на изсъхналите очни нерви. Изглеждаха така, сякаш се бяха спугали под напора на силата, която ги беше извадила. От носа му бе протекла кръв, която беше засъхнала по устните и прошарената му брада. Но не закриваше долната част на устата му. Устните му бяха разтегнати в широка, налудничава усмивка, създаваща впечатлението, че ъгълчетата на устните му са на път да достигнат мръсните му уши. Нещо — някаква сила — достатъчно могъща да накара очите да изхвъркнат от орбитите им, го беше нападнала и убила. Но същата тази сила го бе накарала да се ухили.

Коли стисна дланта на Стив толкова здраво, че едва не му смаза пръстите.

— Извинявай, може ли малко по-лекичко? Ще му счупиш... — промърмори спътникът му.

Погледна към източното разклонение на пътеката, което уж щеше да ги изведе на Андерсън Авеню. То продължаваше десетина метра, после се разширяваше като фуния и свършваше в някакъв кошмарен пустинен свят, който нямаше нищо общо с обичайния пейзаж в Охайо. Ала това не впечатли Стивън Еймс ни най-малко, защото нямаше нищо общо с пейзажите, които бе виждал в действителността. Или в сънищата си.

Отвъд последните нормални, зелени дървета се виждаше безбрежна белезникава спечена земна повърхност, която се простираше към тревожния хоризонт, очертан от планински зъбери. Върховете нямаха нито цвят, нито плътност, и по повърхността им не се забелязваха ни гънки, ни растения, нито пък долини. Бяха планини, нарисувани с черен молив от детска ръка.

Пътеката не изчезваше, а се разширяваше, образувайки нещо като път, както го рисуват в анимационните филми. Отляво се виждаше наполовина зарит в пясъка старовремски фургон. Отвъд него се простираше камениста пропаст, пълна със сенки. Отдясно висеше табела — на дъска с черни букви бе изписано:

КЪМ ПОНДЕРОСА

На същия кол висеше кравешки череп, деформиран като уродливите кактуси. След табелата пътят продължаваше в изкуствено стесняваща се перспектива, която напомняше на Стив плакати за филма „Близки срещи с третия вид“. В небето над планините вече изгряваха звезди — невъзможни, ненормално големи звезди. Не блещукаха, а сякаш мигаха като коледни лампички. Койотите отново нададоха вой. Този път бяха цяла глутница. Звукът не долиташе от подножието на планината — *нямаше* никакво подножие. Само бяла пустиня, зелени очертания на кактуси, пътят, пропастта, а в далечината се издигаше планината, наподобяваща огърлица от акулски зъби.

Коли пошепна:

— Какво, *за Бога*, е това?

Но преди Стивън да успее да му отговори — ако му бе дадена тази възможност, щеше да каже: „Мислите на някое дете“ — откъм

пропастта се дочу гърлено ръмжене. Малко напомняше бръмченето на корабни машини на празен ход. После в сенките се ококориха две зелени очи и той отстъпи назад с пресъхнала уста. Вдигна пушката, но в изтръпналите му ръце тя му се струваше миниатюрна и безполезна. Очите (блуждаеха в храстите като очите на герой от комикс) изглеждаха големи колкото *футболни* топки, дявол го взел, и Стив си рече, че никак не му се ще да узнае какво е животното, на което принадлежат.

— Можем ли да го убием? — попита. — Ако се доближи, мислиш ли, че можем...

— Я се огледай! — прекъсна го Коли. — Виж какво става!

Стив го послуша. Откри, че зеленината се отдръпва от тях и на нейно място се възцарява пустинята. Растенията под краката им избледняваха, сякаш нещо изсмукваше сока им, след това изчезваха, а тъмната влажна пръст се превръщаше в белезникава гранулирана маса. *Мъниста*. Ето какво си мислеше преди малко — че почвената покривка отстъпва място на тази шантава мънистоподобна гадост. В този миг едно хилаво дърво отдясно рухна на земята. Разнесе се звук, подобен на изпукването, което се чува, когато човек пъкне пръст в уста, после рязко го извади. Белезникавият ствол на дървото стана зелен и му пораснаха бодли. Клоните му се сляха, а зеленият цвят на листата се разля и размаза и те се превърнаха в кактусови израстъци.

— Време е да изчезваме — промърмори Коли.

Спътникът му дори не си направи труд да отговори — вместо с думи, отвърна с действия. След миг и двамата тичаха обратно по пътеката към мястото, откъдето излязоха на нея. Отначало Стив се боеше някой трънак да не му избодне очите или пък да не подмине изтощените батерии, откъдето трябваше да се отклонят право на запад към портата на Билингзли. После всичко останало изгуби значение пред на гърленото ръмжене, което се чуваше отблизо. Зеленоокото създание от пропастта ги следваше. Мамка му, *преследваше* ги. И ги настигаше.

Чу се изстрел и Питър Джаксън бавно извърна глава. Осъзна (доколкото изобщо бе способен да осъзнава в това състояние), че стои в задния си двор и гледа към (доколкото изобщо бе способен да вижда в това си състояние) масата на задната веранда. Бе отрупана с книги и списания, от които стърчаха розови листчета за отбелязване. Бе работил над една научна статия със заглавие „Джеймс Дики и действителността на новия юг“, със съкровената мисъл да предизвика страхотни противоречия между определени мастити академици. Можеби дори от други колежи щяха да го поканят на закрити семинари! И да поемат всички разноски! (Е, в разумни граници, разбира се.) Как бе мечтал за този миг.

Сега това му се струваше далечно и маловажно. Както и изстрелът откъм гората, писъкът, който го последва и двата изстрела, които проехтяха на свой ред. Дори ръмженето — сякаш в шубрака се бе скрил тигър, избягал от зоологическата градина — му се струваше далечно и маловажно. Единственото, което имаше значение, бе да... да...

— Да намеря своя приятел — гласно довърши той. — Да се добера до разклонението на пътеката и да поседна с моя приятел И най-добре... да се омитам.

Пресече верандата по диагонал, закачайки масата с хълбок. Едно списание и няколко книги паднаха върху мокрите розови плочи. Питър не им обърна никакво внимание. Чезнещото му зрение бе съсредоточено върху горичката зад къщите от източната страна на Поплър Стрийт. Интересът, който цял живот бе изпитвал към бележките под линия, го бе напуснал.

Когато това се случи, Джан не говореше за Рей Соумс, а се питаше защо Бог е създал свят, в който не можеш да надделееш над желанието си да бъдеш докосвана и целувана от мъж, който често — по дяволите, най-редовно — има мръсни крака, а косата си мие не повече от четири пъти в месеца. В най-добрия случай. Значи говореше за Рей, без да споменава имена.

И за първи път откак идваше тук, откак *тичаше* тук, Одри почувства досада и изпита лек пристъп на приятелско отегчение. Като че ли най-сетне бе започнала да губи търпение да слуша за манията на Джан.

Одри стоеше на прага на беседката, гледаше поляната, слушаше жуженето на пчелите и се питаше, какво в крайна сметка прави тук. Другаде имаше хора, които се нуждаеха от помощ, при това познати хора, повечето от които ѝ бяха симпатични. С част от себе си — при това доста убедителна част — се опитваше да повярва, че те всъщност нямат значение, че се намират не само на шестстотин километра западно, но и са отдалечени на цели четиринадесет години в бъдещето, но убедителна или не, това си бе измама. Това място тук бе илюзия. Това място бе измама.

„Но се налага да бъда тук. Наистина се налага.“

Може би, но изведнъж любовно-омразната история на Джан с Рей Соумс я отегчи до сълзи. Идеше ѝ да се извърне на пети и да каже: „Добре де, защо не вземеш да спреш да опяваш и да го зарежеш? Ти си млада, хубава, имаш здраво тяло. Сигурна съм, че можеш да намериш някого с чиста коса и свеж дъх, който да ти начеше крастата.“

Да каже такава ужасяващо нещо на Джан би означавало със сигурност да си заслужи изгонване от това безопасно място, като Адам и Ева, които били изпъдени от рая заради ябълката — но това не променяше отношението ѝ по въпроса. А дори и да съумее да премълчи мнението си за любовно-омразната връзка на Джан, какво ли ще последва? Сто и петдесетото потвърждение, че макар Пол да е най-сладък от всичките Бийтълси, Джан би се замислила сериозно

единствено по отношение на Джон? Сякаш Бийтълс изобщо не са се разделяли и Джон си е жив и здрав.

Но преди да успее да каже или направи каквото и да било, в това тихо място, където иначе се чуваше единствено жуженето на пчелите, песента на щурците и тихото ромолене на гласовете на две девойки, ечна непознат досега звук. Тих, но настоятелен звън, подобен на старовремски училищен звънец, който напомня на децата, че междучасието свършва и е време да се върнат в клас.

Изведнъж си даде сметка, че вече не чува гласа на Джан, и се обърна. Нищо чудно. Джан я нямаше А на дървената маса, по която се бяха запазили преплетени инициали още от времето на Първата световна война, телефонът на Так звънеше. За първи път, откак тя идваше тук, телефонът на Так звънеше.

Бавно се приближи — достатъчно бе да направи три малки крачки — и се вторачи в него с разтуптяно сърце. Вътрешният ѝ глас пищеше с все сила да не вдига слушалката, защото прекрасно знае и винаги е знаела какво означава звънът на този телефон — че демонът на Сет най-сетне я е открил. Но какво друго ѝ оставаше?

„Бягай — ледено пошепна един глас (може би гласът на нейния собствен демон). — Избягай в този свят, Одри. Спусни се по хълма, заобиколи скалата и бързай към шосето от другата страна. То води в Ню Плац и дори да ходиш цял ден и петите ти да се покрият с мехури, това няма никакво значение. Ню Плац е университетски град и на главната улица все ще се намери витрина с обява «ТЪРСИМ СЕРВИТЬОРКА». Можеш да започнеш и отгук. Тръгвай. Ти си млада, нямаш двадесет и пет години, здрава си, не изглеждаш зле, а целият този кошмар дори не е започнал.“

Не можеше да постъпи така... нали? В крайна сметка *всички* тези неща бяха недействителни. Бяха чисто и просто убежище в собствените ѝ мисли.

Зън, зън, зън.

Тихо, но настоятелно. „Вдигни ме — казваше. — Вдигни ме, Одри. Вдигни ме, пъзлю. Трябва да идем до Пондероса, но никога няма да се върнеш оттам.“

Зън, зън, зън.

Одри се наведе рязко и се подпря от двете страни на телефона. Почувства плътността на дървото под дланите си, грапавините на

издълбаните инициали и разбра, че ако в пръста ѝ се забие треска от тази маса, когато се върне в другия свят, ще ѝ тече истинска кръв. Защото този свят *беше* истински и тя знаеше кой го бе създал. Изведнъж се почувства съвършено убедена, че Сет бе съградил този рай за нея. Бе го изтъкал от най-хубавите ѝ спомени и най-сладките ѝ сънища, бе ѝ осигурил убежище, където да се крие от лудостта, а ако цялата фантазия започнеше да ѝ доскучава — като килим, който се износва под честите стъпки — вината не беше на Сет.

И тя не можеше да го остави да се оправя сам. *Нямаше* да го остави сам.

Грабна слушалката. Бе абсурдно малка, не по-голяма от детска играчка, но тя дори не забеляза.

— Да не си посмял да му направиш нещо! — кресна. — Да не си посмял, чудовище такова! Ако толкова държиш да причиниш някому болка, ето ме м...

— Лельо Одри! — Това бе гласът на Сет, нямаше как да го обърка, но бе променен. Момчето не пелтечеше, но търсеше думите; не издаваше неразбираеми звуци и макар да звучеше уплашен, очевидно не бе изпаднал в паника. Поне засега.

— Лельо Одри, слушай ме!

— *Слушам!* Казвай!

— Върни се! Сега можеш да излезеш от къщата! Можеш да избягаш! Так е в гората... но микробусите скоро ще се върнат! Трябва да излезеш, преди да дойдат!

— Ами ти?

— Аз ще се оправя — отвърна гласът в слушалката и на Одри ѝ се стори, че долавя някаква лъжа. Или най-малкото несигурност. — Трябва да отидеш при другите. Но преди да...

Тя се заслуша в указанията му и ни в клин, ни в ръкав я напуши смях — защо не ѝ е хрумвало досега? Бе толкова просто! Но...

— Можеш ли да го скриеш от Так?

— Да. Но трябва да побързаш!

— Какво ще направим? Дори да стигна при останалите, какво *бихме могли* да направим...

— Не мога да ти обясня сега, няма време. Трябва да ми се довериш, лельо Одри! Върни се веднага и ми се довери! *Върни се!* **ВЪРНИ СЕ!**

Последният писък бе толкова силен, че тя отмести слушалката от ухото си и отстъпи назад. Докато падаше, изгуби съвършено всякаква представа за пространство, в следващия миг главата ѝ се удари в пода. Ударът бе омекотен от килима в дневната, но за миг пред очите ѝ заиграха звездички. Седна и усети миризмата на гранясала мазнина от кренвирши и на застояло, която лъхаше от тази къща, непроветрявана и непочиствана основно от година и повече. Погледът ѝ се плъзна към стола, от който бе паднала, после се насочи към телефонната слушалка в дясната ѝ ръка. Сигурно я е грабнала в същия миг, в който бе вдигнала телефона на Так в съня си.

Само дето не бе нито сън, нито халюцинация.

Доближи слушалката до ухото си (тази беше черна и с нормална големина) и се вслуша. Нищо, разбира се. Макар цялата пресечка да бе оставена без електричество, у тях имаше ток — Так не можеше без телевизия — но явно е прекъснал телефона по някое време.

Изправи се на крака, погледна към дневната и съвсем ясно си представи какво ще види, ако надникне: Сет е изпаднал в транс, а от Так няма и следа. Само че сега не е във филма. Най-малкото, не се намира само във филма. От отсрещния край на улицата се чува писъци и изстрели — почти бе сигурна — и в съзнанието ѝ изплува стих от Битие, нещо за Бог, чийто дух се носел по водата. Хрумна ѝ, че духът на Так сигурно също бе в движение, зает със своите дела, и ако сега тя се опита да избяга, *този път* може би ще успее. Но дори да се добере до другите и да им разкаже онова, което знае, дори те да ѝ повярват, какво биха могли да направят, за да се измъкнат от магическия капан, в който бяха уловени? Какво ли ще направят на Сет, опитвайки се да се отърват от Так? „Той ми каза да отида — рече си. — Най-добре да му се доверя. Но най-напред...“

Най-напред трябваше да свърши онова, за което я бе помолил. Толкова просто нещо... но можеше доста да помогне. Дори да разреши цялата ситуация, ако им излезе късметът. Влезе с бързи крачки в кухнята, без да обръща внимание на писъците и шумотевицата отсреща. След като вече бе взела решение, съзнанието ѝ бе ангажирано единствено с мисълта да бърза, да свърши тази последна задача, преди Так отново да се сети за нея.

Или преди да изпрати полковник Хенри и неговите приятели.

Когато нещо се оплесква, оплесква се със зашеметяваща ненадейност. По-късно Джони се питаше доколко самият той има вина за случилото се — непрестанно си задаваше все същия въпрос — но така и не стигна до отговор. Със сигурност се бе разсеял, но всъщност това бе, преди да се забърка цялата каша.

Последва близнаците Рийд през гората към пътеката и мислите му се зареяха, защото момчетата се придвижваха мъчително бавно, опитвайки се да не докоснат нито един храст и да не настъпят нито една съчка. Нямаха представа, че не са сами в горичката — когато Джони и двамата близнаци навлязоха сред дърветата, Коли и Стив вече бяха доста навътре и безшумно се придвижваха на юг.

Мислите на Джони отново се върнаха към Бил Харис и ужасената му реакция, като видя Поплър Стрийт през онзи ден на 1990-а година, когато го бе посетил — отначало не можеше да повярва, че Джони наистина има сериозни намерения, после, когато се увери, че другият всъщност изобщо не се шегува, поиска да знае каква е работата. Тогава Джони Маринвил, понастоящем хроникьор на приключенията на един котарак, който непрестанно мъкнеше комплект принадлежности за сваляне на отпечатъци, бе отвърнал: „Работата е там, че не искам още да умирам, а това означава «лично редактиране». Нещо като Джони Маринвил на белова, ако щеш. При това съм в състояние да го направя. Защото имам огромното желание, което е важно, освен това разполагам със средствата, което пък е решаващо. Да приемем, че просто е различен вариант на онова, което правя. Преписвам живота си. Преправям го.“

Човекът, който насочи писателя към този може би наистина последен шанс — макар да не го бе признал пред Бил — бе Тери, първата съпруга на Джони. Бил дори не знаеше, че след почти петнадесет години раздяла, през които двамата бяха общували единствено чрез адвокати, Джони и бившата Тереза Маринвил поставиха началото на предпазлив диалог, воден понякога чрез писма, но предимно по телефона. Контактите им зачестиха от 1988-а година,

когато Джони най-сетне заряза пиенето и наркотиците — завинаги, както се надяваше. Въпреки това нещо не вървеше и по някое време през пролетта на 1989-а най-неочаквано и за самия себе си, Джони бе признал на бившата си съпруга, която навремето се бе опитал да наръга с кухненски нож, че животът на трезвеник му се струва безцелен и безсмислен. Тогава изобщо не си бе представял, че ще напише нов роман. Няма го вече пламъкът, който сутрин му изгарял мозъка... както и вечният махмурлук, но те никак не му липсвали. Били за него вече минало. Това можел да приеме. Не бил в състояние обаче да приеме факта, че старият му живот, от който романите му бяха неразделна част, го обгражда отвсякъде, нашепва му от ъглите и мърмори с гласа на старата му пишеща машина IBM всеки път, когато я включи. „Аз съм онова, което си — бръмчи машината — и което винаги ще бъдеш. Тук не става дума за представата за себе си, нито дори за его, а за онова, което е заложено в гените ти от самото начало. Избягай на края на земята, наеми стая в най-затънтения хотел, заври се в най-далечния ъгъл на някой коридор, а когато отвориш вратата, на писалището ще стоя аз, с все същото познато бръмчене, което сутрин, отпаднал след бурно пиянство, си чувал толкова пъти, защото в крайна сметка това си ти. Както бил казал някой си мъдрец, земното притегляне не съществува — земята просто иска да ни погълне.“

— Трябва да изровиш онази детска книжка — каза тя и го върна на земята.

— Коя детска книжка? Никога не съм...

— Не помниш ли „Пат, детектив Кити-Кат“? Отне му известно време, но после се досети.

— Тери, това бе просто историйка, която съчиних за хлапето на сестра ти една вечер, когато не искаше да си затвори устата и се уплаших да не получи нервно...

— Но си я харесваше достатъчно, та да я запишеш, нали?

— Не помня — излъга той.

— Много добре *знаеш*, че си я записа и сигурно я пазиш някъде, защото никога нищо не изхвърляш. Винаги съм подозирала, че събираш дори скапаните си сополи. Сигурно си ги пазиш за стръв в някоя тенекиена кутия.

— От тях сигурно ще излезе доста *добра* стръв — отвърна той, без изобщо да се замисля, в същото време питайки се къде би могла да

бъде тази историйка, не по-дълга от осем-девет ръкописни страници. В събраните съчинения на Маринвил във Фордъм. Възможно е. В къщата в Кънетикът, където навремето живееха с Тери, а сега тя обитаваше сама и откъдето му се обаждаше в същия този миг. Твърде възможно. Когато се провеждаше този разговор, Джони се намираше на петнайсетина километра оттам.

— Трябва да я намериш — продължаваше тя. — Беше хубава. Написа я във време, когато беше добър в отношения, за които дори не подозираше. — Мълчание. — Там ли си?

— А-ха.

— Винаги разбирам кога ти говоря неща, които не са ти приятни — весело отбеляза тя, — защото тогава мълкваш. Изпадаш в дълбок размисъл.

— Сега наистина изпаднах в дълбок размисъл.

— Правилно, правилно.

После каза онова, което като че ли се бе оказало най-важно от всичко. Небрежно подхвърлената забележка за приказката, която бе съчинил веднъж, за да приспи глезения си племенник, им донесе над двадесет милиона долара, и в света се продаваха милиони книги за глупавите приключения на Пат, но следващата реплика на Тери му се бе сторила стотици пъти по-важна от всичките пари и книги. И до ден-днешен смяташе така. Вероятно я бе изрекла с най-нормален тон, но думите го улучиха право в сърцето, сякаш бяха изречени от делфийска жрица.

— Трябва да се върнеш в миналото — каза жената, понастоящем наречена Тери Алви.

— А? — затаил дъх, заекна той. Не искаше да разбере колко е разтърсен от думите ѝ. Не искаше да ѝ покаже, че все още притежава силата да му въздейства. — Това пък какво означава?

— Към времето, когато се чувстваше добър. И беше добър. Помня онзи човек. Готин беше. Не беше идеален, но беше готин.

— Човек не може да се върне у дома, Тер. Сигурно си отсъствала от училище, когато по американска литература сте изучавали Томас Улф.

— О, спести ми ги тия. Познаваме се от достатъчно дълго време, за да си играем на дебати. Роден си в Кънетикът, отгледан си в Кънетикът, прочу се в Кънетикът и се пропи и пропадна в Кънетикът.

Няма нужда да се *връщаш* у дома — трябва да *напуснеш* дома. — Това не е връщане назад — в дружеството на анонимните алкохолици му викаме „географско“ лечение. И не помага.

— Трябва да се върнеш *в мислите* си — бавно повтори тя, сякаш говореше на дете. — А тялото ти, струва ми се, се нуждае от нова „почва“. Освен това вече не пиеш. Нито пък се друсаш. — Кратка пауза. — Нали?

— Не — отвърна той. — Е, малко хероин...

— Ха-ха.

— И къде предлагаш да отида?

— Там, където никога не би си и помислил — без колебание отговори тя. — На най-неочакваното място на света. В Акрон или Афганистан, все тая.

Този телефонен разговор направи Тери богата, защото той раздели с нея всички приходи от Кити-Кат. Освен това го доведе тук. Не в Акрон, а в Уенуърт, най-веселото предградие в Охайо. Място, което никога преди това не бе виждал. Избра го, като със затворени очи заби кабърче в окачена на стената карта на Съединените щати — Тери се бе оказала права, въпреки ужасената реакция на Бил Харис.

Онова, което първоначално възприемаше като творчески отдих, се бе оказало...

Отнесен в размисъл, Джони се блъсна право в Джим Рийд. Момчетата бяха застанали в самия край на пътеката. Пребледнял и сериозен, Джим бе насочил пистолета на юг.

— Какво... — започна писателят, но преди да успее да каже каквото и да било, Дейв му запуши устата.

Чу се изстрел, последва писък. Той бе сякаш сигнал за Мариел Содерсън, която отвори очи, нададе протяжен гърлен звук, с който може би се опитваше да каже нещо, и затрепера. Краката ѝ забарабаниха по пода.

— Док! — викна Синтия и хукна към Мариел. — Док!

Гари пристигна пръв. Препъна се в прага на кухнята и сигурно щеше да се стовари върху жена си, ако Синтия не го бе блъснала назад. Около него се стелеше сладкото ухание на готварско шери.

— К'во стана? — запита Гари. — К'во ѝ е на ж'на ми?

Мариел мятеше глава наляво-надясно и се блъсна в стената. Снимката на Дейзи — кучето, което можеше да брои и събира числа — се откачи от кукичката си и тупна на гърдите ѝ. За щастие стъклото не се счупи. Синтия грабна снимката и я запрати в ъгъла. В същия миг забеляза, че марлята върху рамото на ранената бе почервеняла. Шевовете — или най-малкото някои от тях — се бяха отворили.

— Док! — писна с все сила.

Той приближи бързешком от входната врата, където бе стоял досега, наблюдавайки промените, които продължаваха да се случват. Откъм горичката все така се чуваха писъци и изстрели. Гари извърна глава натам, замига като бухал и повтори:

— К'во става?

Мариел престана да трепери. Ръцете ѝ продължиха да се мърдат, сякаш се опитваше да щракне с пръсти, но после и това свърши. Очите ѝ невиждащи се втренчиха в тавана. В ъгълчето на лявото блесна сълза. Док я хвана за китката и потърси пулса ѝ. В същия миг се вгледа отчаяно в Синтия и каза:

— Ако смятате да продължите да работите при нас, като че ли ще трябва да замените тая престилка с бална рокля. „От Б до Я“ се е превърнал в бар. Нарича се „Лейди Дей“.

— Мъртва ли е? — попита девойката.

— А-ха — отвърна Олд Док и пусна ръката на Мариел. — Не че има значение, но тя изгуби всички шансове още преди петнадесет

минути. Имаше нужда от оперативна намеса, не от стар ветеринар с треперещи ръце.

Пак писъци. Викове. Някой в гората плачеше, плачеше и крещеше: „Трябваше да го спрете, трябваше да го спрете.“ Изведнъж Синтия бе изпълнена от странна увереност — Стив, когото вече бе започнала да харесва, е мъртъв. Убийците са тук и са го застреляли.

— К'во става? — за трети път попита Гари.

Нито старецът, нито девойката отвърнаха. Макар да бе тук през цялото време, коленичил до кухненската врата, когато Док обяви жена му за мъртва, Гари като че ли не разбираше какво се е случило, докато ветеринарят свали кафявата кадифена покривка от дивана и я разстла върху мъртвата. Тогава, пиян или не, Гари най-сетне проумя. Пъхна ръка под покривката, затърси ръката на жена си, измъкна я и я целуна. После я притисна до лицето си и заплака.

Когато Джим Рийд видя насреща си силуетите, които бързо се приближаваха по пътеката, въодушевлението му се изпари. В душата му се възцари безкраен ужас. За първи път му хрумна, че може би идеята да дойдат тук не е била особено умна.

„Ако срещнете непознати, веднага се връщайте.“ Така каза майка му. Но той не можеше да се помръдне. Стоеше като истукан. От храсталака се разнасяше ужасяващо ръмжене и Джим съвсем се паникьоса. Не видя Коли Ентрейджиън и Стив Еймс, които след миг се изпречиха пред него — стори му се, че насреща му стоят убийци, наизскачали от микробусите си. Не чу сподавения вик на Джони, нито пък забеляза как Маринвил се дърпа да се измъкне от хватката на Дейв.

— *Стреляй, Джими!* — изписка момчето. Треперещият му глас се извисяваше в налудничав фалцет. — *Стреляй, мамка му, те са!*

Брат му се подчини и човекът отляво се свлече на земята, притиснал ръце към главата си, от която се разхвърча червена каша от костици, коса и кожа. Пушката му се изтърколи в тревата край пътеката. През пръстите му струеше кръв, която обливаше цялото му лице.

— *Дръж другия!* — крещеше Дейв. — *Дръж го, Джими, стреляй, преди да ни е изтрепал!*

— Не, не стреляй! — извика човекът и вдигна ръце. — Моля те, не стреляй!

Ала момчето насочи пистолета към него, без да осъзнава, че го ругае: наричаше го педал, копеле, идиот. Едничкото, което искаше в този миг, бе да го застреля и да тича при майка си. Заедно с Дейв. Идването им тук се бе оказало фатална грешка.

Джони заби лакът в корема на Дейв, който изохка, в същия миг писателят се изтръгна от хватката му, сграбчи ръката му и я изви. Момчето изписка от болка. Пръстите му се разтвориха и пистолетът падна на пътеката.

— *Какво правиш?* — изрева Дейв. — *Ще ни избият, да не си луд?*

— Брат ти току-що застреля Коли Ентрейджиън от нашата улица! — кресна в отговор Джони. Но кой бе виновен? Той бе възрастният — трябваше да вземе пистолета веднага щом се скриха от фанатичния поглед на Ками. Защо не го направи?

— Не — пошепна Джим и се извърна към него, клатейки глава. — Не! — Но вече бе осъзнал истината и очите му започваха да се пълнят със сълзи.

— *Той* пък какво прави тук? — сопна се Дейв. — Защо не ни е предупредил, за Бо...

Ръмженето, което всъщност не бе затихвало нито за миг, отново екна в горещия въздух и бързо прерасна в рев. Другият мъж, който все още стоеше прав — онзи с камиона — се извърна натам и инстинктивно вдигна ръце. Пушката, която държеше, беше малка, но той постъпи съвсем правилно, като се защити с нея, вместо да я насочи за стрелба.

В следващия миг съществото, което ги бе преследвало, изскочи на пътеката. Когато го видя, Джони загуби способността си да разсъждава — бе в състояние единствено да *вижда*. Доброто зрение — което бе по-скоро проклятие, отколкото благословия — не му изневеряваше никога, не му изневери и сега.

Съществото бе като излязло от някой кошмар — имаше светлокафява козина и кривогледи зелени очи, а от устата му стърчаха разкривени оранжеви зъби. Не бе котка, а някакво изродено изчадие. Скочи и изтръгна пушката от здраво стискащите я ръце, разцепвайки приклада на трески с огромните си нокти. Сетне, продължавайки да надава ужасяващ рев, понечи да прегризе гърлото на Стив.

ИЗ ДНЕВНИКА НА ОДРИ УАЙЛЪР:

12 ЮНИ 1995

Пак се случи — сънувах наяве. Ако изобщо е сън наяве. И преди съм имала подобни видения, но се случва за първи път, откакто водя този дневник, пък и виденията никога не са били толкова ярки. Като че ли се появяват все когато нещо въщи не е както трябва, но Боже мили, кога нещо е както трябва в тази къща!

Сутринта Хърб помогна на Сет да се изкъпе (по този начин се пести доста време), но когато слязоха за закуска, малкият беше намусен, а окото на мъжа ми — току-що насинено. Нямахше нужда да питам. Това е работа на Сет, разбира се — накарал го е да се удари, както онзи път, когато се черпихме със сладолед, а като се върнахме у дома, скапаният микробус на Сет бе изчезнал и той накара Хърб да си извие устната. Спогледахме се, той едва забележимо ми кимна да мълча. Подчиних се. Напоследък винаги се мъча да открия нещо хубаво, за което да съм благодарна — в случая за това, че Сет бе накарал Хърб *само* да се удари (макар че лошите неща ги прави не Сет, а другият, горделивото момченце). Момчето обича сутрнн да стои до мивката и да гледа как Хърб се бръсне. ГМ можеше да избере точно този миг и да го накара да си пререже гърлото със собствената си самообръсначка за еднократна употреба, знам ли. Страх ме хваща, като пиша, но понякога е по-добре човек да излее мъката си на хартия. Все едно да изстискаш цирей.

Започна се още преди да поднеса за — куската — винаги разбирам кога е Сет и кога — горделивото момченце, защото очите му не са кафяви, а почти черни...

— Още не сме го намерили — отвърнах, — но съм сигурна, че ще изскочи отнякъде.

— Искам си моя „Дуийм Фуоутъ“! — с все сила кресна малкият и Хърб потръпна. Но не и аз, Въобще не ме впечатлява, когато само крещи, без да хвърля вещи. — Искам си шибания „Дуийм Фуоутъ“!

— Не смей да псуваш пред леля си Одри! — скара ми се Хърб и този път аз се уплаших от погледа, който му хвърри ГМ, ама наистина се *уплаших*, но на мъжа ми не му мигна окото. Толкова е смел. Толкова откровено, непоколебимо смел. В крайна сметка на ГМ му се наложи да сведе очи.

— Искам си „Дуийм Фуоутъ“ — измърмори с онзи тон, който мразя най-много от всичко. — Искам си „Дуийм Фуоутъ“, намерете ми го.

Изпържих му филийки, за които дава душа, но дори не ги погледна. Просто си излезе (пардон, *горделиво* се врътна) и се завря в дневната. Не след дълго чух, че включва видеото, после пусна „МотоКопс“. Има четири-пет касети, всяка с по десетина епизода. Вече едва понасям глупавите кукленски гласове, особено този на Каси. Понякога ми се ще НоуФейс да я убие и да захвърли обезглавеното ѝ тяло в някоя канавка. Де да се шегувах, но истината е, че говоря съвсем сериозно. Докато онези крякат (Сет има навика да усилва звука докрай, което понякога е за предпочитане), попитах Хърб как смята да обясни синината пред колегите си. Той си посочи окото и с неописуемо писклив фалцет заяви:

— Просто ще кажа на момчетата, че съм се блъснал в една врата, съкровище.

Опитва се да го обърне на шега. Но не може да ме заблуди.

Но най-ужасното произшествие през този ден не бяха хвърчащите предмети — както в онзи случай, когато Хърб спомена, че ще купим нов „Дрийм Флодтър“. Днес Сет изобщо не прави подобни поразии. Предпочитам да беше вършил такива неща! Сега просто ходи от оная в оная: горделиво, нацупено, с увиснала устна, и продължава да търси изчезналия микробус. От време на време отива да

гледа телевизия, но днес дори и „Бонанза“ не е в състояние да задържи вниманието му за дълго. Опитвах се да го заговоря, но не продумва. И освен това... о, иска ми се да пишех по-добре, за да се изразя така, че онези, които четат този дневник (не че някой някога ще го прочете), да разберат за какво става дума. Струва ми се, че когато се вбеси, той — ГМ — генерира някакво зловредно електричество. Сякаш, изтича от тялото му — все едно е паяк, който тъче електрическа копринена мрежа, или пък буреносен облак, от който изригват мълнии. Напрежението непрестанно расте и накрая на човек му иде да търчи от стая в оная, да пищи и да си удря главата в стената. При това е истинско — не е просто усещане, а физическо явление. Причинява изпотяване (потта дори *мирише*, както когато човек има висока температура), мускулите се напрягат, а устата пресъхва. Сега ще напиша нещо, което никога не съм споделяла с Хърб Понякога, като стане много напечено, се заключвам в банята и мастурбирам като луда. Това е единственият начин да се пооблекчи напрежението. В такива случаи усещането е толкова силно, че опрах да те хване. Сякаш експлодира бомба!

Изпитвала съм всичко това и друг път, когато горделивото момченце в Сет се е ядосвало за нещо, но никога не е било толкова продължително, нито пък така интензивно. В ранния следобед вече ми се струваше, че къщата е пълна с природен газ и трябва само някой да драсне клечката. Бях в кухнята и безцелно се мотаех напред-назад, главата ужасно ме болеше — очите ми чак пулсираха — ала незнайно защо все ми идеше да се *ухия*. Боже!

Застанах до мивката и погледнах през прозореца в задния двор. Сет седеше в пясъчника и си играеше с останалите микробуси. Само дето, ако още някой бе видял *как* точно си играеше с тях, сигурна съм, че до залез слънце нашият питомец щеше да се намира в специално заведение, където изследват деца с изключителни заложби.

Микробусите имат сгъваеми крила, но, разбира се, не могат да летят. Само че тези на Сет понякога го правят. Той седеше наред пясъка с отпуснати на коленете ръце, а те кръжаха ли, кръжаха над главата му — „Тракър Ароу“, „Рути-туут“, „Мийтуегън“ и всички останали — спускаха се и се шмугваха един под друг, пикираха и правеха лупинги, за миг докосвайки пистата, която Сет им бе очертал в пясъка, или пък се строяваха в редица, засилваха се към люлката в другия край на двора и се плъзгаха по седалката — като каскадьори в някой филм — после се обръщаха и отново доближаваха пясъчника. Детски играчки, шарени и ярки, които сякаш, изпълняваха военни мисии в задния ни двор. Знам, че звучи съвършено налудничаво, но се заклевам в Божието име — не си измислям. Понякога микробусите се спускат върху Ханибал — съседското куче — и то бяга с подвита опашка. Хърб също е ставал свидетел на подобни инциденти.

Всяко друго дете би се радвало, пляскало и викало от радост, ако види микробусите да правят такива номера, но не и горделивото момченце. То си седи в пясъка с увиснала устна и войнствен поглед.

Продължавам да го наблюдавам, а онова, което е в него, се стеле на вълни и изпълва въздуха с тихо бръмчене. Вече бях на път да изляза от кожата си и да изпадна в истеричен припадък, ей тъй, както си седях пред мивката, в този миг най-ненадейно засънувах наяве. Усещането е най-прекрасното нещо на света и макар да го наричам „сън наяве“, всъщност е съвсем различно — имам чувството, че всичко се случва в *действителност*. В този сън преживявам отново съботен следобед, който прекарах с моята приятелка Джан в някакъв хотел в Мохонк. Още през 1982-ра, когато и двете бяхме неомъжени. Седяхме и си говорихме не помня колко време — мислите й се въртяха все около оня загубен, мърляв младеж, по който си бе загубила разсъдъка тогава, а аз все повтарях как искам след дипломирането да отделя три месеца за обиколка на страната.

В Мохонк е толкова красиво и толкова спокойно. С Джан сме на пикник. Топло е. Зная, че всичко е нереално и че рано или късно ще се върна в лудницата, но докато съм там, нищо не ме вълнува. Говорим си с Джан, слънчевите лъчи гаят лието ми, цветята ухаят. Прекрасно е. Не зная какво представлява всичко това или защо се случва, но като противоотрова срещу яростта на ГМ е сто пъти по-ефикасно от „упражненията“ в банята. Питам се дали пък Сет няма нещо общо с цялата работа?

Така ми се и Хърби да има свое тайно място, но мисля, че си няма. Глупавите му шеги са единственото, на което е способен. Де да можех да му разкажа за моето убежище, дори да го взема със себе си, но ми се струва, че е неразумно. На ГМ като че ли му е по-лесно да узнава разки работи от Хърб, отколкото от мен. Пък и Хърб изглежда толкова уморен. Случващото се е несправедливо и за двама ни, но за мъжа ми е *ужасно* несправедливо.

13 юни 1995

„Дуийм Фуоутъ“ току-що се завърна.

Е, радвам се, разбира се — на мое място на всеки би ми олекнало, от събота насам сме като в концлагер — но какво ще последва? Как ще реагира ГМ? Слава Богу, че спеше, когато се позвъни на входната врата, и слава Богу, че Хърб беше на работа, защото понякога ГМ подслушва мислите му. Но едва ли подслушва моите мисли, освен ако не му позволя или ако ме завари неподготвена.

Боже мой! Препрочетох написано — то и ми се стори съвършено налудничаво. Поемам дъх и започвам от самото начало. Времето би трябвало да ми стигне. Сет не е спал както трябва от петък насам и ако извадя късмет, може да спи чак до четири и половина. Значи разполагам поне с един час.

Около три следобед, докато чистех с прахосмукачката, на кухненската врата се почука. Отворих и какво да видя? Господин Хобарт от нашата улица, със сина си — пълно, нисичко, рижаво момченце с огромни

очила и белезникава кожа. Противничко на вид, ако искате да знаете. Хлапето държеше „Дрийм Флоутър“. Това безспорно бе играчката на Сет. Познах я, без дори да проверя дали задният фар е счупен и дали е издраскана от лявата страни, но в интерес на истината забелязах и двете неща. В този миг с пръст да ме бутнеха, щях да се строполя на земята. Опитах се да кажа нещо, но не успях — гърлото ми сякаш бе заключено. Наистина не знам какво щях да кажа, ако бях в състояние да говоря!

Днес е горещо, но У. Хобарт беше облечен като църковен настоятел (какъвто несъмнено е) с черен костюм. Хлапето беше със същата премяна, но в умален размер, и цивреше. Освен това едната му страна бе насинена. Залагам си банковата сметка, че е дело на таткото.

Моята неспособност да говоря нямаше абсолютно никакво значение, защото Хобарт явно имаше цял сценарий за нашата среща.

— Синът ми иска да ви каже нещо, госпожо Уайлър — заяви и сведе поглед към хлапето, сякаш, искаше да каже: „Твой ред е и внимавай в картинката.“

Хю се разциври с всичка сила и занарежда как се бил поддал на изкусителния глас на ситаната (ИГС най-вероятно, както Горделивото Момченце е ГМ) и откраднал количката на Сет. Говореше ужасно бързо и реवेशе все по-силно. Най-сетне приключи с изявлението:

— Можете да идете в полицията и аз ще направя пални самопризнания. Напляскайте ме, а ако не го сторите, баща ми ще ме напляска.

Това ми напомни на автомата в службата за информация по телефона: „За да се информирате за атмосферните условия, наберете едно. За да се информирате за прогнозата за времето, наберете две. За да се информирате за пътните условия, наберете три.“ Добре че бях толкова шашардисана. Иначе може би щях да се изсмея, а в тези двамата, дето ми се бяха изтъпанили толкова набожни и засрамени, нямате нищо смешно.

Страхувах се от тях повече — и то от бащата — отколкото от Сет.

Всъщност и за ТЯХ САМИТЕ се уплаших...

— Безкрайно съжалявам — повтори детето, продължавайки да нарежда, сякаш четеше сценарий. — Помолих за прошка татко, помолих за прошка Господ Бог, а сега моля за прошка вас.

Постарах се да се овладея и да взема играчката — бях толкова разстроена, че едва не я изпуснах — и отвърнах, че до попляскване няма да се стига.

— Момчето трябва да се извини и на сина ви — заяви Хобарт. Приличаше на гладко избръснат и прилежно сресал Мойсей, ако изобщо можете да си представите Мойсей с тънък вълнен костюм с жилетка. След всичко, което се смучи през последните няколко месеца, вече съм в състояние да си представя какво ли не. Което е част от проблема. — Ако обичате, заведете ни при него, госпожо Уайлър...

Да пукна, ако надутият мръсник не се опита да ме изблъска от вратата! Аз обаче въобще не помръднах. (И в цялата борба за малко пак да изпусна „Дрийм Флоутър“). За нищо на света не исках крадливото дебело момченце да се изправи пред ГМ. Просто исках да се, разкарат от къщата ми, и то веднага. Преди гласовете или емоционалните им вибрации (макар и да не плачеше, Хобарт бе също толкова разстроен, ако не и повече) да събудят ГМ.

— Сет не ми е син, той е мой племенник — заявих, — освен това в момента спи.

— Добре — отвърна Хобарт и кимна. — В такъв случай ще се върнем по-късно. Довечера дали ще е удобно? В противен случай мога да доведа Хю утре следобед. Много мъчно мога да отделя още един следобед — работя в мелницата в Тен Майл — но Божиите дела винаги са по-важни от човешките.

Гласът му постепенно се извисяваше — такива като него винаги говорят по този начин и не могат да не го

обърнат на проповед, дори когато отиват по голяма нужда. Наистина се притесних Сет да не се събуди. А през цялото това време, кълна се, хлапето се оглеждаше, сякаш търсеше и други предмети, които си струва да задигне. Бих казала, че някой ден малкият Хюи ще свършиш в психиатрията, само дето хора като Хобартови не вярват в психиатри, нали?

Изпратих ги до улицата. Междувременно хлапето непрекъснато повтаря като развалена грамофонна плоча:

— Прощавате ли ми? Прощавате ли ми?

Като излязохме на тротоара, почувствах, че съм бясна. Не само заради ада, който преживяхме, но защото и двамата се държаха така, сякаш съм отговорна за безсмъртната душа на тоя крадлив пръдльо. А и шарещият му поглед, който сравняваше какво имаме ние, дето те го нямат, не ми излизаше от ума.

Почти съм сигурна — всъщност дори съм убедена — че „необикновената сила“ на Сет всъщност има малък обсег на действие, като усилвател в автокино, който вкарва звука на филма право в радиото на автомобила. Та когато излязохме на тротоара, вече бях спокойна (*относително* спокойна, най-малкото) и си позволих да попитам Хю Хобарт как е успял да вземе микробусчето на Сет.

При тези думи *pere* и *fils* се спогледаха. Досмеша ме от притеснените им изражения и си дадох сметка, че нямат нищо против едно попляскване или дори евентуална разправия с полицията, но идеята да говорят за фактическата кражба изобщо не им допада. Ама хич. Нищо чудно, че фундаменталистите^[3] толкова мразят католиците. Само при мисълта за изповед им призлява.

Но ги бях притиснала до стената и в крайна сметка им се наложи да си признаят. Говореше предимно Уилям — очевидно хлапето вече бе решило, че никак не му харесвам. Бе присвило очи и вече не цивреше.

Повенето подробности можех да ги отгатна и сама. Хобартови посещават баптистката църква „Заветът на Цион“ и една от задачите им като членове на паството е да

„разпространяват Божието Слово“. Това ще рече да оставят трактати като онзи, който Хърб намери под сандъчето за мляко — милион години в ада без капка вода. Уилям води Хю със себе си и това е нещо като благочестив заместител на бейзбола или тъчфутбола^[4]. В избора си се придържат към празни на пръв поглед къщи, тъй като искат „да разпространяват словото и да посети семета, а не да изпаднат в дискусии“ (по думите на Уилям Хобарт), или пък пъхват любовните послания под чистачките на колите по улиците.

Явно са попаднали у нас малко след като бяхме излезли на разходка. Хю изтичал по алеята и пъхнал брошурката, но, разбира се, видял захвърления на двора „Дрийм Флоутър“. По-късно, когато баща му го освободил за остатъка от деня, но още преди ние да се върнем, Хю се отправил нагоре по улицата... и се поддад на небезизвестния ИГС (изкусителния глас на сатаната). Майка му открила играчката вчера, като почиствала стаята му, докато той бил на училище. Снощи имали „семеен съвет“ по въпроса, после се обадили на своя пастор да се посъветват, помолили се заедно по телефона, и ето ги сега тук. В мига, когато Уилям приключи с разказа, детето отново заповтаря: „Прощавйте ли ми“. След втория път му се сопнах:

— Престани!

Погледна ме тъй, сякаш го бях зашлевила, а баща му се намръщи. Не мен обаче хич не ми пукаше. Клекнах, за да гледам Хю право в свинските очички. Обаче никак не ми беше лесно, защото стъклата на очилата бяха покрити с пърхот и мазни петна.

— Прощката си е ваша работа с Господ — казах. — Що се отнася до мен, ще си мълча за случилото се, а съветвам и вие да постъпите така.

И съм сигурна, че ще ме послушат. Насиненото лице на Хю е достатъчно доказателство. Не знам за майката на тоя мърльо, но тази постъпка направо смазва баща му.

Хю отстъпи крачка назад и по лицето му прочетох, че събитията не се развиват според очакваното, заради което ме ненавиждаше . Няма страшно, и аз малко го ненавиждам . Което никак не е изненадващо, като се има предвид на какво бях подложена заради кражбата.

— Ако сте приключили, засега ви напускаме, госпожо Уайлър — зяви Хобарт. — Хю има доста неща, над които да поразмишлява. Сам в стаята си. На колене.

— Само че аз *не съм* свършила — казвам. — Не съвсем. — И въобще не го поглеждам. Взирах се в момчето. Опивах се, струва ми се, да надзърта зад омразата, срама и самодоволството, за да видя дали някъде там не се крие нещо истинско и детско. Но дали открих онова, което търсех? Наистина не знам. — Хю, знаеш, че хората молят за прошка, когато са постъпили лошо, нали? — питам го.

Той кимна предпазливо... сякаш дава показания в съда, а адвокатът се опитва да го подмами в капан.

— Значи знаеш, че си постъпил лошо, като си взел играчката на Сет.

Той отново кимна с безкрайно не — желание. Вече почти изцяло се бе скрил зад баща си, сякаш бе тригодишен.

— Госпожо Уайлър, не смятам, че е особено уместно да насилвате детето — казва неговият старец.

Гаден мръсник! Готов е да ми позволи да метна детето на коленете си и да му оцая задничето, но като поискам детето да признае, че е сгрешило, изведнъж това вече е насилие. Тук има някаква поука, но да пукна, ако разбирам каква.

— Не го насилвам, но искам да знаете, че през последните няколко дни ни беше доста, тежко. — отговорих на възрастния, но всъщност се обръцах към детето... Сет страшно обича своите микробуси. Та ето какво искам от теб, Хю. Искам да ми кажеш, че си постъпил лошо и съжаляваш. И с това ще приключим въпроса.

Хю ми метна злобен поглед, а ако погледите можеха да убиват, сега нямаше да пиша в тази тетрадка. Но дали се улаших? Моля ви. Що се отнася до разгневени хлапета, у нас живее самият световен шампион.

— Госпожо Уайлър, наистина ли смятате това за необходимо? — пита Хобарт.

— Да, господине. По-необходимо е за вашия син, отколкото за мен.

— Тате, трябва ли? — скимти малкият и продължава да мята убийствени погледи иззад мърлявите си очила.

— Хайде, кажи й, каквото иска — казва Хобарт. — Горчивото лекарство се преглъща най-леко на един дъх.

После потупа детето по рамото, сякаш искаше да му каже: „Да, постъпва гадно, като истинска мръсница, но сме длъжни да се примирим“.

— Беше-лошо-беше-неправилно-много-съжалявам — изпява момчето, сякаш, отново чете сценарий. И, през цялото време ме гледа злобно — никакви сълзи и сопони. Вдигнах, поглед и установих, че бащата ме гледа по същия начин. В този миг си приличаха като две капки вода. Хората са изумителни. Тези двамата дойдоха уплашени, но в истински екстаз при мисълта да бъдат разпнати, точно кано техния началник. А вместо това аз накарах детето да признае постъпката си, което е болезнено и за което и двамата ме мразят. Важните изводи обаче са: 1) У.Ф. се завърна, и 2) Хобартови ще мълчат. Понякога срамът е единственият начин да запушиш устата на някого. Трябва да съчиня някоя измишльотина за Сет, после да я разкажа и на Хърб. Истината не е безопасна.

Стъпки на горния етаж, който се насочват към банята. Станал е. Моля ти се, Боже, надявам се, че не греша, като си мисля, че не може да чете мислите ми.

По-късно

Огромна въздишка на облекчение. А може би и самопотупване по рамото. Мисля, че кризата около „Дрийм Флоутър“ премина без особени поражения (като изключим,

разбира се, няколко строшени чинии и уотърфордския ми кристал). Сет и Хърб вече спят. И аз мисля да си легна веднага щом приключа с писането (да се води дневник при тези условия може и да се окаже опасно, но за Бога, действия ми толкова успокоително) и оставя тетрадката върху кухненския шкаф.

Сет, който стана от сън, преди да съм успяла да измисля каквото и да е, най-неочаквано се държа като истинско съкровище. Като слезе долу с подпухнали от сън очи, му връчих ДФ. Но само заради изражението, което се изписа на лицето му — то разцъфна в радостна изненада, като цветна пъпка на слънце — направо си струваше целият ужас. В доволната усмивка различих и двамата — Сет и ГМ. ГМ просто бе доволен, че микробусът се намери, а Сет се радваше по други причини, струва ми се. Може и да греша, като му приписвам прекалено много заслуги, но не ми се вярва. Струва ми се, че се зарадва, защото знае, че сега, ГМ ще ни остави на мира. Поне за известно време.

По едно време, каквато съм примерна колежанка, смятах, че ГМ е просто друг аспект от личността на Сет — аморалната част от човека, която фройдистите наричат id^[5] — но вече не съм толкова сигурна. Продължавам да разсъждавам над онова пътуване през цялата страна, точно преди да убият Бил, Джун и двете по-големи деца. И все го свързвам със съветите, които ни даваше татко, когато бяхме тийнейджъри и ни предстоеше да взимаме шофьорски книжки — първо Бил, после аз. Казваше ни, че има три неща, които никога не бива да правим — да караме с ниско налягане в гумите, да шофираме пияни и да качваме стопаджии.

Възможно ли е Бил — без дори да е разбрал — да е качил в подстинята някой стопаджия? Който продължава да пътешества заедно със Сет? Идеята е доста шантава, но съм забелязала, че подобни идеи се раждат все по това време — късно нощем, когато в къщата цари тишина и

всички спят. А и „шантава“ не винаги означава „погрешна“.

Тъй като нямах време да измислям завъртени лъжи, изгърсих каквото ми хрумна в момента. Намерила съм я в избата, като съм слязла да търся торбички за прахосмукачката. Вече бяхме преровили там, разбира се, но казах, че играчката била под стълбището.

Сет прие обяснението, без да задава въпроси (не знам дали изобщо го интересуваше — бе толкова щастлив, че „Дуийм Фуотъ“ се е на мерил — но то и без друго бе предназначено за ГМ). Хърб зададе един-единствен въпрос — как изобщо „Дрийм Флоутър“ се е озовал в мазето? Сет никога не слиза там, защото се страхува, а Х. знае това. Отвърнах, че не знам, и — чудо на чудесата — въпросът като че ли приключи.

Цяла вечер Сет седя на любимото си столче с „Дрийм Флоутър“ на коленете си — като малка госпожица с любимата си кукла — и гледа телевизия. Хърб донесе някакъв филм. Черно-бял, от коша с намалените видеокасети, но Сет много го харесва. Уестърн (разбира се) от края на петдесетте години, вече го изгледа два пъти.

Участва Рори Калхун. Филмът се казва „Отмъстителите“.

19 юни 1995

Май закъсахме.

Тази сутрин Уилям Хобарт пристигна у нас побеснял. Слава Богу, Хърб бе отишъл на работа, а Сет беше в задния двор.

— Бих искал да ви задам един въпрос, госпожо Уайлър — казва. — Имате ли нещо общо — вие или вашият съпруг — с онова, което се случи с колата ми тази нощ? Достатъчно е да ми отговорите с "да" или „не“. Най-добре си признайте веднага.

— Не знам за какво говорите — отвърнах и сигурно му е прозвучало убедително, защото се поуспокои.

Отведе ме на улицата (придружих го с радост, защото колкото по-далеч се намираме от задния двор и Сет, толкова по-добре) и посочи към своя дом. Има някаква голяма кола — „Експлорър“ или нещо подобно. Четирите гуми бяха сплескани и всичките стъкла бяха изпотрошени.

— Боже мой, искрено съжалявам — казах. И наистина съжалявам, макар той да не знае истинската причина.

— Извинявам се за обвинението — отвърща той, а лицето му е като колосано. — Сигурно съм си казал... заради играчката, която Хю взе... и ако все още ви е било яд...

Искаше да каже кола за кола, струва ми се — като око за око.

— Цялата случка е забравена, господин Хобарт. Не съм отмъстителна.

— „И ще познаят деянието ми“ — каза Господ — отвърща той.

— Точно така — съгласявам се. Не зная дали е така или не, но вече исках да се отъва от него. Плаши ме.

— Сигурно са били улични вандали. Пияници. Със сигурност никой от съседите не би извършил подобно нещо.

Надявам се *наистина* да са били вандали, искрено се надявам. Пък и как би могъл да е Сет — или горделивото момченце, ако предпочитате — ако не греша в предположенията си, че силите му имат ограничен обсег на действие? А може би способностите му се увеличавам. И обсегът се разширява. Не смея да кажа на Хърб.

24 юни 1995

Като слязох тази сутрин да приготвям закуската, видях семейство Рийд по халати на двора, излязох. Напоследък беше горещо, но посред нощ валя — същински порой — и тази сутрин въздухът е по-свеж и е изпълнен с омайното ухание на летен дъжд.

Беше ранна съботна утрин — инак всички съседи щяха да наизлязат на улицата. Пред къщата на Хобартови бе паркирана полицейска кола и навред бе обсипано със стъкла, който блестяха под слънцето. Уилям и жена му (Айрийн), стояха по пижами на най-долното стъпало и разговаряха с полицаите. Малкият крадльо бе застанал на задното стъпало и си смучеше палеца. Малко е големичък за такова нещо, но тази сутрин *ches*^[6] Хобарт сигурно е било ужасно. Изглежда, всичките им прозорци бяха изпотрошени — и на долния, и на горния етаж.

Ками каза, че станало около шест без четвърт. Тъкмо се била събудила и чула.

— Не беше толкова оглушително, колкото човек би предположил — все пак, толкова много стъкла — но беше достатъчно силно, за да разпознае човек какво е. Странно, а?

— Много — отвърнах аз. Гласък ми звучеше съвсем нормално, но не посмях да кажа нищо повече, за да не се разтрепери.

Ками обясни, че веднага щом чула шума, надникнала навън, но хората, които били хвърлили камъните, вече били изчезнали (ако полицията наистина намери камъни, ще ги изям със сос за спагети).

— Каквито и да са били, явно са офейкали веднага. — Тя сръга Чарли с лакът. — А ей този мъжага проспa целия инцидент.

— Първо колата, сега това — отбеляза Чарли. — Друг път са вандали. Някой му е набрал на Уил Хобарт.

— Да — съгласих се аз. — Сигурно.

По-късно

Намерих пантофите на Сет заврени под леглото. Съвсем случайно. Търсех един изгубен чорап. Пантофите бяха целите мокри, розовата козинка беше заплескана, а по подметките имаше стръкчета трева. Значи е излизал нощес. Или рано тази сутрин. При това знам къде е бил. Нали?

Лошо... но слава Богу, поне обсегът на действие не се разширява, както подозирах. Това би било още по-зле.

26 ЮНИ 1995

Изчаках Хърб да тръгне за работа — не исках да го пусна, изглеждаше тъй блед и болнав, но той каза, че имал да довършва някакъв важен отчет, а следобед имал голяма презентация — и излязох отзад при Сет.

Беше седнал в пясъчника и тихичко си играеше с МотоКопс, центъра за кризисни съобщения и „Пондероса“, както шеговито го нарича Хърб. Представлява селска къща с ограда за добитък, която Хърб изнамерил на някаква разпродажба на вещи втора ръка. Върнал се с колата, за да я купи. Разбира се, не е точно като ранчото „Пондероса“ от „Бонанза“, но самата къща с тази дървената облицовка наистина малко напомня за него. Освен това има барака за наемните работници (покривът и е пропаднал на няколко места, но инак е доста запазена) и няколко пластмасови кончета (едните само с по три крака) зад оградата за добитък. Хърб дал два долара за тази играчка и тя стана една от най-любимите на Сет. Смешното е (и малко чудато, може би) колко бързо и безболезнено малкият включи ранчото в игрите с МотоКопс. Предполагам, че с всички деца е така — условните граници не ги интересуват, особено пък когато играят — но все пак Каси Стайлс или Нод Фейс на трикрак пластмасов жребец заз едновременната ограда за добитък е наистина главозамайваща жанрова смесица.

Но тази сутрин всички тези неща бяха далеч от съзнанието ми, можете да сте сигурни. Страхувах се, сърцето ми биеше като барабан в гърдите ми, но когато детето вдигна поглед, се почувствах малко по-добре. Беше Сет, а не другото. Всеки път, когато видя бледото сладко лице на Сет, го заобичвам още повече. Може би звучи налудничаво, но е истина. Желанието да го закрилям се засилва, заедно с омразата ми към другото.

Попитах го какво става с Хобартови — няма смисъл повече да се заблуждавам, че е в пълно неведение какво се е случило с „Дрийм Флоутър“ — но той не отговори. Просто седеше и ме гледаше. Попитах го дали не се е промъкнал в събота сутрин до Хобартови, за да изпочупи всичките прозорци. Отново мълчание. После го попитах какво иска и какво още трябва да се случи, за да прекрати всичко това. И на този въпрос не очаквах отговор. Той обаче каза, при това доста ясно за възможностите си:

— Трябва да се преместят. Трябва да се преместят скоро. Не мога да го удържам дълго.

— Кое да удържаш? — попитах аз, но не пожела да каже нищо повече, просто се скри, където и да се намира скривалището му. По-късно, докато обядваше (както обикновено, „Шеф Бойарди“ и какао), се качих горе, седнах на леглото и се размислих. След смъртта на брат ми и семейството му свидетелите говореха за червен микробус, вероятно с нещо като радар или някаква друга телекомуникационна апаратура на покрива. „Мистериозен микробус“ — казваха хората.

„Тракър Ароу“ е червен, А и има радар на покрива.

Рекох си, че съвсем съм се побъркала, но после се сетих за микробуса, който Хърб ми показва в нашия заден двор. Не беше истински, разбира се, но беше с реални размери... а и Сет спеше, когато го видяхме. Маже би силите му не са били включени на пълен режим.

Ами ако на ГМ му хрумне да чупи прозорци? Ами ако изпрати „Тракър Ароу“ (или Дрийм Флоутър, или Джъстин Уегън, или Фрийдъм) да се поразходи до Хобартови?

„Не мога да го удържам дълго“ — каза Сет.

27 юни 1995

Прекарах почти целия ден с Джан Гудлин в Мохонк. Зная, че не бива — по същия начин мога да намеря убежище в наркотиците или алкохола — но ми е трудно да устоя. Както обикновено, говорихме за родителите си и за

неудобните ситуации, в които сме изпадали в гимназията. Тривиално и прекрасно. До самия край. Забелязах, че телефонът е изчезнал, което означава, че е време да си вървя, и тогава Джан ми каза:

— Од, нали знаеш, откъде взима енергия, за да тероризира Хобартови?

Разбира се, че знам — от Хърб. Смуче от него като вампир. А мисля, че и Хърб го знае.

28 юни 1995

Късно тази сутрин, докато седях на кухненската маса и пишех списък за пазаруване, изведнъж чух вой на сирени, излязох точно на време, за да видя как линейка спира пред Хобартови. Лекарите слязоха и се втурнаха в къщата. Прибрах се вкъщи — буквално *тичешком* — и надзърнах през кухнята в задния двор. Сет го нямаше.

Микробусите бяха наредени в пясъчника под ъгъл, както ги подрежда, когато приключи с игрите; ранчото бе спретнато подредено с кончетата зад оградата, центърът за кризисни съвещания бе оставен край люлката ... но от Сет нямаше и следа. Ако кажа, че се изненадах, ще излъжа.

Като се върнах на улицата, всичките съседни вече бяха наизлезли пред къщите си и гледаха към Хобартови. Дейв и Джим Рийд стояха на алеята пред дома си и ги попитах не са ли виждали Сет.

— Ей го там, госпожо Уайлър — каза Дейв и сочи към магазина. Сет бе застанал до стоянката за велосипеди и като всички останали гледаше към отсрещния тротоар. — Сигурно е отишъл за шоколадче.

— Да — отвърщам аз, прекрасно знаейки че: а) Сет няма пари; б) Сет едва говори с Хърб и мен, камо ли с непознати продавачки в магазина; в) Сет никога не напуска задния двор.

Сет не, но явно горделивото момченце понякога излиза. За да привлече неприятеля в обсега на действие, предполагам. След около пет минути лекарският екип от линейката изведе Айрийн Хобарт. Хю — синът й — я

държете за ръка и плачеше. Преди мразех това хлапе, наистина го мразех, но вече не. Сега ми е жал и ме е страх за него. Цялата рокля на Айрийн беше опръскана с кръв. Притискаше към носа си компрес, а единият от лекарите придържаше отзад главата ѝ. Качиха я в линейката — Хю се вмъкна отзад заедно с нея — и отпътуваха. Върнаха се след няма и два часа

(Сет вече бе прибран на сигурно място в бърлогата и гледаше стари уестърни по кабелната телевизия). Ким Телър мина да прием кафе и ми разказа, че ходила до Хобартови, за да провери дали Айрийн не се нуждае от помощ. От всички съседни на нашата улица единствено тя е, както се казва, приятелски настроена към Хобартови. Всичко било под контрол, но Айрийн се била наплашила. Страдала от високо кръвно. Взимала лекарства, но въпреки това едва го поддържала. И преди имала кръвоизливи от носа, но никога толкова силни. Казала на Ким, че кръвта рукнала изведнъж — направо *запръскала* от ноздрите ѝ и дори със студен компрес не могла да я спре. Хю се уплашил и позвънил на 911^[7].

Екипът от линейката настоял да я откарат в болницата, за проверят дали не се налага да обгарят, носа ѝ отвътре, макар че кръвоизливът почти бил спрял.

Пипнах Сет и го заразърсвах. Казах му, че трябва да престане. Той просто ме гледаше, а устните му трепереха. Аз трябваше да спра — бясна и засрамена от себе си. Раззърсвах не когото трябва.

Макар че виждах и другия. Кълна се, че го видях. Криеше се зад очите на Сет и ми се присмиваше. Мисля, че най-ужасяващото нещо в цялата работа е, че ГМ е достатъчно умно да не се закача с Хю Хобарт. И да го остави да гледа отстрани.

29 юни 1995

Тази нощ се събудих към три часа и установих, че другата половина от леглото е празна. И в банята нямаше никого. Уплаших се и слязох долу. Дневната и кухнята

също бяха празни. Слязох до гаража и там завадих Хърб по гащета да седи на тезгяха с инструментите и да плаче. Включих и изведнъж видях колко е отслабнал. Изглежда ужасно. Прегърнах го и той заплака като дете. Все повтаряше, че бил иморен, непрекъснато бил толкова уморен. Споменах как на сутринта ще идем при доктор Евърс. Той се изсмя и каза, че много добре знам. какво му е. Разбира се, че знам.

1 юли 1995

Късно следобед пред Хобартови отново беше спряла линейка. Веднага щом я видях, хукнах горе да проветя Сет, който уж спеше. Никакъв го нямаше. Прозорецът отворен — и това е *прозорец на втория етаж* — а от Сет няма и следа. Като излязох, го забелязах на отсрещния тротоар — държеше Том Билингзли за ръка. Хукнах натам и го прегърнах.

— Не бой се, Од, няма страшно — казва Том. — излязъл малко да се поразходи, нали моето дете?

— Да не си посмял да пресичаш улицата сам! — викнах аз. — Да не си *посмял!* — И пак го разтърсих, не можах да се възпра.

Пълна глупост — все едно да разтърсвам восъчна кукла.

Този път бяха използвали носилката. На нея лежеше У. Хобарт.

— Напоследък ми се струва, че хич не им върви на тия Хобартови — отбеляза Том.

Този седмица господин Хобарт уж е в отпуск, но ще му се наложи да прекара част от нея в окръжната болница. Паднал по стълбите и си счупил крака и тазобедрената кост. После Ким ми каза, че пиел, нищо, че бил църковен настоятел на „Заветът на Цион“. Може и да пие, но не мисля, че това е причината за падането.

3 юли 1995

Няма горделиво момченце. Никога не е имало, в Сет има нещо друго — не id, не някаква различна проява на неговата личност, не и някакъв стопаджия, а нещо подобно на глист. Умее да мисли, и да говори. Днес ми заговори — нарича се Так.

6 юли 1995

Снощи някой застрелял ангорската котка на Хобартови. Явно нищо не е останало от нея, освен кръв и козина. Според Ким Айрийн била в истерия и подозирала всички съседни, че искат да им отмъстят, защото тяхното семейство щяло да отиде в рая, а всички останали ще отидем в ада. „И затова превръщат живота ни на земята в ад“ — казала на Ким. Умолявала я да й каже кой го е извършил; обяснила, че Хю бил безкрайно разстроен, изобщо не напускал стаята си и само лежал, плачел и повтатял, че е виновен, защото е грешник. Когато Ким отговорила, че не знае кой е виновен, а и не смята, че някой на Поплър Стрийт е способен да застреля котката на Хобартови, госпожа Хобарт я обвинила, че и тя е като всички и вече нямало да бъдат приятелки. Ким беше много разстроена, но не колкото мен.

За Бога, какво да правя? Още не е наранило сериозно никого, но...

8 юли 1995

Благодаря ти, Господи. Малко след девет часа зад ъгъла зави товарен микробус и спря пред Хобартови. изнасят се.

16 юли 1995

Ах, малка година, мръсно копеленце! Как можа! Ах, да можех да те пипна, малка гад такава! Само да оставиш Сет и да ми паднеш.. О Боже, Боже, Боже.

Аз ли сгреших? Да. Въпросът е ДО КАКВА СТЕПЕН грешката е моя. Мили Боже, как ще живея без него! Как ще

се оправям с всичко това! Не знаех, че по света има толкова много болка, но ДО КАКВА СТЕПЕН грешката е моя? Ах, Так, година такава, мръсна година. Край на писането в тази тетрадка. Пък и не съм очаквала да ми помогне.

О, Хърб, толкова съжалявам, обичам те, толкова съжалявам.

19 ОКТОМВРИ 1995

Днес получих отговор на моето писмо — вече се бях отчаяла. Подписано е от някой си Алън Симс. Работел в някакъв рудник на име „Китайската мина“, в град Деспърейшън, щата Невада. Казва, че видял Бил и семейството му, но нищо не се случило, просто ги развел из мината и те си тръгнали.

Лъже. Може би така и няма да разбере защо, нито какво се е случило в онази мина, но в това поне съм убедена. Лъже.

Бог да ми е на помощ.

[1] Poplar на английски означава топола. — Б.пр. ↑

[2] Американски актьор (1884–1956) от унгарски произход, известен с пресъздаването на чудовищни създания във филмите си, напр. „Дракула“. — Б. пр. ↑

[3] Американско религиозно течение сред някои протестанти. — Б.пр. ↑

[4] Разновидност на футбола, в която защитник може да преустанови играта, докосвайки с ръце играча, който владее топката в момента. — Б.пр. ↑

[5] То (лат.). Във фройдистката теория, областта на подсъзнанието. — Б.пр. ↑

[6] При, у (фр.) — Б. пр. ↑

[7] Телефон за спешна помощ в САЩ. — Б. пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

1

Всичко се случи много бързо, но чудната и същевременно страшна способност на Джони да вижда събитията в тяхната неизменна последователност не му изневеряваше.

Без да осъзнава, че умира, Ентрейджиън се влачеше към странния кактус отляво на пътеката, а главата му бе тъй сведена, че оставяше кървава диря по ниската растителност. Сред провисналите кичури черепът му проблясваше като мътен перлен наниз.

По средата на пътеката се вихреше странен валс. Чудовището от пропастта — зловещ планински лъв с щръкнали оранжеви зъби, като от картина на Пикасо — стоеше изправен на задните си крака, опрял лапи на раменете на Стив Еймс. Ако Стив бе изпуснал оръжието си, когато котката се опита да изтръгне малката пушка от ръцете му, досега да беше мъртъв. Но той бе скръстил ръце на раменете си и подпираше животното, като крещеше:

— *Убийте го! За Бога, убийте го!*

Двамата близнаци не смееха да посегнат към изпуснатия на земята пистолет.

Планинският лъв (на Джони направо му приляваше, като го гледаше) изпищя като жена. Стив отметна глава и се опита да го отблъсне. Звярът обаче се задържа на крака и двамата продължиха да „валсират“ — ноктите на животното се вкопаваха все по-дълбоко в раменете на Стив и Джони забеляза кървавите рози, които разцъфваха по ризата на шофьора.

Внезапно краката на Стив се преплетоха. Политна, но успя да задържи планинския лъв на разстояние. Зад тях Ентрейджиън най-сетне се довлече до храста. Когато ужасяващо подутата му и разкървавена глава се допря до кактуса, полицаят рухна на земята. Изглеждаше като машина, чийто двигател окончателно е изключил. Виещите койоти още не се виждаха, но се бяха приближили; въздухът бе изпълнен с дима от горящата къща.

— *Застреляйте проклетата гадина!* — реवेशе Стив. Бе успял да се задържи на крака, но скоро вече нямаше да има поле за

отстъпление — щеше да излезе от очертанятията на пътеката. След една-две крачки в трънливия храсталак щеше да бъде повален. После звярът щеше да му прегризе гърлото. — *Моля ви, убийте го, изяде ме!*

Никога през живота си Джони не бе изпитвал подобен ужас, но сега откри, че само първата крачка е трудна — веднъж ако разчупиш вцепенението на тялото си, смъртният страх като че ли изгубва силата си. Най-много звярът да го убие, а смъртта поне ще заличи особеното чувство, че в главата му става земетресение.

Грабна карабината на Ентрейджиън — значително по-голяма от другата, която огромната котка изтръгна от ръцете на дългокосия — забеляза, че предпазителят е спуснат и го освободи. После опря дулото в главата на планинския лъв.

— *Бутай!* — изрева с все сила и Стив се подчини. Главата на животното се отметна, щръкналите му зъби святкаха като отровни корали. Лъчите на залязващото слънце се отразяваха в очите му. Джони успя да се запита дали Ентрейджиън е заредил оръжието, после леко извърна глава и натисна спусъка. Разнесе се гръм, пламъчета лизнаха цевта, а после към пушека от горящата къща се примеси миризмата на изгоряла коса. Звярът се стовари на земята — главата му почти липсваше, а козината на врата му димеше. Но в черепа му нямаше кръв и кости, а някаква влакнеста розова субстанция, която напомняше на Джони на изолационния материал, който беше използвал преди години.

Стив се препъна и разпери ръце, опитвайки се да запази равновесие. Маринвил понечи да му помогне, но бе зашеметен и не успя да го хване. Стив се просна до планинския лъв, чиито задни лапи още потрепваха. Джони се наведе, сграбчи го за китката и го задърпа. Пред очите му играеха черни точки и за миг с ужас си помисли, че ще припадне. Сетне Стив се изправи на крака и на Джони му се проясни.

Уу-уу-уууууу.....

Нервно се огледа. Както и преди, нищо не се виждаше, но гадините бяха на една крачка.

Дейв Рийд продължаваше да си повтаря че скоро ще се събуди. Въпреки миризмата на кръв и пот, която долови, когато коленичи край полицая, въпреки тежкото му дишане и угасващото му зрение. *Няма начин* да не е сън. Невъзможно е брат му да застреля човека, който наистина бе мошеник, но пък веднъж показа на Кари Риптън как да хвърля бейзболната топка.

„Вони така, сякаш е напълнил гащите“ — отбеляза наум Дейв и му се повдигна. Но се овладя. За нищо на света няма повече да повръща, дори насън.

Ченгето протегна ръка, сграбчи го за ризата и дрезгаво прошепна:

— Боли. *Боли.*

— Недейте... — Момчето преглътна и добави: — ... да говорите.

Иззад гърба му долитаха гласовете на Джони Маринвил и хипаря; колкото и да е невероятно, обсъждаха дали да продължат напред. Побъркали са се, няма начин. А Маринвил... къде беше досега? Как можа да допусне това да се случи? Нали е *възрастен*, мамка му!

Коли се изправи на лакът, разтреперан от напрежение. Здравото му око бе съсредоточено в момчето.

— Никога — пошепна, — *никога...*

— Господин Ентрейджиън... сър... най-добре да...

Уу-уу-УУУУУУ!

Прозвуча достатъчно наблизко, за да накара Дейв Рийд да настръхне. Искаше му се да размаже мутрата на Джони, задето не прекрати всичко, преди да е станало късно. Но ченгето го бе заболо с поглед като пеперуда на карфица, а окървавената му ръка немощно се сви в юмрук. Момчето можеше да се откъсне от умирацията мъж, но...

Дрън-дрън. Чувстваше се точно като пеперуда, забодена на карфица.

— Никога не съм взимал... или продавал дрога... нищо подобно — пошепна Коли. — И цент не съм взел. Накиснаха ме. Ония

копелдаци от вътрешния отдел... после разбрах.

— Вие... — започна Дейв.

— *После разбрах!* Схващаш ли... какво казвам? — Той вдигна друга си ръка, разпери длан и сякаш се вгледа в нея. — Ръцете ми са... чисти.

— Да, добре. Но по-добре да не говорите. Получихте... ъ-ъ, лека рана, и...

— *Джим, не!* — викна в този миг Маринвил иззад гърба му. — *Недей!*

В миг Дейв откри, че никак не е трудно да се откъсне от умиращия.

3

— Сега какво ще правим? — обърна се Джони към дългокосия, тъкмо когато в другия край на пътеката единият близник коленичеше до мъжа, когото брат му бе застрелял. Джони долавяше тихото мърморене на Ентрейджиън, който сякаш искаше да се изповяда. Днес следобед отново бе потвърдено едно откритие — в общи линии хората умират трудно, а когато напускат този свят, не са преизпълнени с достойнство... и най-вероятно изобщо не осъзнават, че си отиват.

— Какво ще *правим*? — повтори другият. Втренчи се в Джони с комично изумление и прокара длан през косата си, оставяйки червени следи в сивите кичури. Раменете на ризата му постепенно подгизваха от кръв. — Какво искаш да кажеш?

— Продължаваме ли напред или се връщаме? — попита Джони. Гласът му беше груб, настоятелен. — Какво има напред? Какво видяхте?

— Нищо — отвърна Стив. — Не, връщам си думите назад. Поужасно е от нищо. Просто... — Очите му се отместиха и в същия миг зениците му се разшириха.

Джони се извърна, предполагайки, че хипарят е видял койотите, че най-сетне са се появили, но не това беше причината.

— *Джим, не!* — викна. — *Недей!*

Макар да знаеше, че вече е късно — пребледнялото лице на младия Джим Рийд издаваше, че всичко е свършено.

Момчето остана с опрян в слепоочието пистолет достатъчно дълго, за да породи, у Стив Еймс надежда, че може би всъщност няма да го направи, че в решителния момент се е разколебало, че от безкрайния коридор на „всичко свърши“ все още го дели последното вестибюлче, но в този миг Джим дръпна спусъка. Лявата му страна се разкъса, главата му се пръсна на парчета, а амбициите му да пише страхотни есета (да не говорим за желанието му да се пъкне под полата на Сюзи Гелър) се разсеяха като пара в странния залез — като червена лепкава смес, която залепна като хрочка за един от безумните кактуси. Джим се олюля, пристъпи напред, изпусна пистолета и се стовари на земята. Стив извърна поразен поглед към Джони, сякаш искаше да каже: „Това, дете го видях току-що, не съм го видял. Дай да превъртим лентата и да го пуснем отново и сам ще се увериш. Това, дете го видях току-що, не съм го видял. Никой не го е видял. Не, приятел. Не.“

Само че това бе самата истина. Хлапето, обзето от разкаяние и ужас от извършеното, току-що бе извършил самоубийство.

— *Трябваше да му попречиш!* — писна Дейв Рийд и се нахвърли върху Джони. — *Трябваше да му попречиш, защо не го спря? Защо не го спря?*

Стив се опита да го отблъсне, но болката в раменете му бе непоносима. Оставаше му безпомощно да наблюдава как Дейв Рийд сграбчи Джони и го повали на земята. Претърколиха се два пъти от единия до другия край на пътеката. Най-сетне, макар и за кратко, Джони се оказа отгоре.

— Дейвид, чуй ме...

— *Не! Не! Трябваше да му попречиш! Трябваше да му попречиш!*

Хлапето зашлеви Джони първо с дясната, после с лявата си ръка. Неутешимо ридаеше, сълзите се стичаха по преbledнелите му страни. Стив се опита да помогне, но успя само да отвлече вниманието на Джони, който тъкмо бе успял да притисне с колене ръцете на момчето. Дейв рязко се извърна на хълбок, отхвърляйки писателя. Маринвил

протегна ръце да омекоти падането, в дланите му се забиха кактусови бодли. Изрева от болка и изненада.

Стив сграбчи Дейв Рийд за рамото, но момчето го отблъсна с лекота, метна се върху гръба на Маринвил, сграбчи го за шията и започна да го души. А наоколо, под бързо гаснещото небе, койотите продължаваха да вият — такива ужасяващи звуци Стив не бе чувал през целия си живот, макар да бе отраснал в Тексас.

Само по филмите койотите вият така.

И двамата мъже поискаха да я придружат, но Синтия отказа — единият бе прекалено възрастен, а другият — пиан. Портата на задния двор беше отворена. Миг след като мина през нея, младата жена се озова в гъст шубрак, през който с мъка се запромъква към пътеката. Забеляза няколко кактуса (множество подобни растения вече бяха изникнали наоколо и постепенно изместваха нормалната горска растителност), но не им обърна внимание. Съдейки по звуците, някъде по-надолу се биеха — до слуха ѝ долиташе задъхано дишане, после някой изпищя от болка, дочу се глухо тупване от юмручен удар. И койоти. Не се виждаха, но воят им долиташе отвсякъде.

Девојката излезе на пътеката и в същия миг край нея профуча ниска стройна жена в джинси, която дори не я удостои с поглед. Синтия знаеше коя е тя — Ками Рийд, майката на двамата близнаци. След нея задъхан търчеше Брад Джоузефсън. По лицето му се стичаха струйки пот — на угасващата дневна светлина изглеждаше тъй, сякаш от очите му се лееха кървави сълзи.

„Слънцето залязва — отбеляза Синтия и хукна по пътеката след останалите. — Ако не побързаме да се махнем оттук, има голяма вероятност да се загубим. *Което* няма да е никак забавно.“

Наблизо някой изпищя. Не, не беше писък, а *пронизителен* писък, изразяващ ужас и скръб. Това е онази Рийд. В мига, в който настигна Брад, Синтия го чу да казва:

— Ах, мамка му!

Широкият му гръб закриваше гледката, но миг след това той се наведе към Ками Рийд и Синтия забеляза два трупа, проснати от двете страни на пътеката. Сенките наоколо ставаха все по-плътни и тя не можа да различи кои са мъртвците — успя да определи, че са мъже, а смъртта им като че ли не е била лека — но встрани от мелето забеляза Стив и се поуспокои. Пред него беше проснат трупът на обезобразено животно, на което половината глава липсваше.

Ками Рийд бе коленичила край единия от труповете и стенеше, протегнала над него треперещите си ръце. Синтия разпозна късите

бели панталони марка „Еди Бауър“ и разбра, че мъртвецът бе единият ѝ син.

„Но те имаха такива прекрасни зъби — ни в клин, ни в ръкав си помисли тя. — Сигурно са стрували на родителите им цяло състояние.“

Брад се мъчеше да откъсне другия близък (май се наричаше Дейв или може би Дъг) от гърба на Джони Маринвил. Чернокожият гигант бе пъхнал ръце под мишниците на момчето, сключвайки длани зад врата му в желязна хватка. Но малкият Рийд не се предаваше лесно.

— *Пусни ме!* — крещеше той. — *Пусни ме, тъпако! Той уби брат ми! Той уби Джими!*

Изведнъж госпожа Рийд млъкна. Вдигна поглед и Синтия чак се изплаши от спокойното, въпросително изражение на бялото ѝ като платно лице.

— Какво? — попита, но тъй тихо, сякаш говореше на себе си. — *Какво каза?*

— *Той уби Джими!* — продължаваше да се дере Дейв. Под натиска на ръцете на Брад главата му бе силно приведена напред, но той все пак съумя недвусмислено да посочи Джони, който тъкмо се изправяше на крака. От носа на писателя течеше кръв.

— Не е вярно — промълви Джони. Жената изобщо не го слушаше — Синтия разбра това по пребледнялото ѝ замръзнало лице, но Маринвил не забеляза. — Разбирам какво ти е, Дейвид, но...

Жената сведе очи. Синтия проследи погледа ѝ. И двете видяха 45-калибровия пистолет и едновременно посегнаха към него. Синтия коленичи и всъщност първа го достигна, но това не ѝ помогна особено. Миг по-късно в ръката ѝ се впиха ледени като мрамор пръсти, които измъкнаха оръжието.

— ... това беше една ужасна злополука — продължаваше да мърмори Маринвил. Като че ли говореше най-вече на Дейв. Изглеждаше зле, сякаш всеки момент щеше да припадне. — Трябва да мислиш за случилото се като за нелепа злополука. Сякаш...

— Внимавай! — викна Стив, после добави: — Божичко, мадам, недейте! Не!

— Ти си убил Джими — прошепна жената. — Защо? Защо ти е притрябвало да го убиваш?

Но отговорът като че ли не я интересуваше. Вдигна пистолета и се прицели в челото на Джони Маринвил. Синтия не се усъмни нито за миг, че се кани да го убие. И наистина *щеше* да го убие, ако точно в този миг не се бе появил новодошлият, който застана между Ками и нарочената ѝ цел миг преди тя да дръпне спусъка.

Брад позна безумеца въпреки лекото му накуцване и обезобразеното му лице. Не знаеше каква сила бе докарала симпатичния преподавател по английски до сегашния му вид и не искаше да знае. Стигаше му, че го вижда в това състояние. Сякаш притежателят на феноменална мощ, превъзхождана единствено от садистичната му жестокост, бе притискал главата на Питър между дланите си. Очите на Джаксън се бяха изцъклили, лявото дори бе изскочило от орбитата си. Усмивката му бе още по-страшна — беше ухилен до уши в гротескна предсмъртна гримаса. Питър напомняше на герой от комиксите за Батман.

Всички застинаха на място — липсваше им само старият моряк с блестящия омагьосан поглед от баладата на Колъридж. Брад почувства как пръстите му около шията на малкия Рийд се отпускат, но хлапакът дори не се опита да избяга. Дългокосият с окървавената фанелка препречваше пътя на Питър и за миг Брад си помисли, че може би ще последва сблъсък. В последния миг хипарят успя да отстъпи и да направи път. Питър извърна глава към него. Гаснещата светлина блесна в изцъклените му очи.

— Да намеря... моя... приятел — обърна се Питър към хипито. Гласът му беше слаб — сякаш някой се бе опитал да го удуши, но вместо да го усмърти, само го бе обезобразил. — Да поседна... при... моя... приятел.

— Добре, човече, давай — колебливо отвърна дългокосият, после рязко се отдръпна. Явно бе ранен и движението му причини ужасна болка, но въпреки това се дръпна. Брад не го винеше. На негово място и той не би пожелал да се докосва до такова създание.

Продължи по пътеката, подритвайки проснатото на земята животно и Брад забеляза нещо много странно — звярът сякаш се разлагаше като на забързан кадър: козината му почерня и над трупа се извиха струйки воняща пара.

Никой не помръдваше, сякаш всички се бяха вкаменили — хипарят с окървавените рамене; служителката от магазина, коленичила

на земята; пред нея Ками Рийд с пистолет в ръка; Джони, вдигнал ръце, като че се канеше да улови куршума; Брад и Дейв Рийд, сякаш застинали на тепих по борба — а Питър отмина по пътеката.

В този миг Дейв почувства как ръцете около врата му се отпускат и се отскубна от Брад. Не се насочи към Джони, а се нахвърли върху майка си, като крещеше:

— *И ти! И ти го уби!*

Тя се извърна към него съвършено сразена и сякаш онемяла.

— *Защо ни прати тук, мамо? Защо?*

Грабна пистолета от ръката ѝ, подържа го за миг пред очите си, после го запрати в гората... само дето вече не ги заобикаляше *гора*. Докато те се бяха разправяли, пейзажът бе продължил да се променя и сега се намираха сред настръхнало, непознато кактусово поле. Дори пушекът от горящата къща вече не миришеше по същия начин — сякаш някъде бяха подпалили мескит или пелин.

— Дейв... Дейви, аз...

Тя замлъкна и продължи да го гледа. Хлапакът отвърна на погледа ѝ. В миг Брад осъзна, че неотдавна момчето се смееше наред с ливадата на собствения си дом и играеше на летяща чиния. Лицето на Дейв се изкриви. Ъгълчетата на устните му провиснаха и трепнаха. От устата му се проточиха слюнки. Той се разплака. Майка му го прегърна и започна да го полюшва.

— Няма страшно — зашепна. Собствените ѝ очи блестяха като гладки тъмни камъни в пресъхнал брод. — Няма страшно. Не плачи, съкровище, всичко е наред, мама е тук и всичко е наред.

Джони отстъпи назад. Погледът му се плъзна по трупа на мъртвото животно — стори му се, че трепти, сякаш се виждаше през вратичката на отворена пещ — а от козината му струеше розова течност. После погледна към Ками и сина ѝ.

— Ками — започна той. — Госпожо Рийд. — Не съм застрелял Джим. — Кълна се, че не съм. Всъщност стана така, че...

— Тихо — прекъсна го тя, без дори да се обръща. Дейв бе петнадесетина сантиметра по-висок от майка си и сигурно бе поне тридесет килограма по-тежък от нея, но тя го люлееше с такава лекота, сякаш бе осеммесечно бебе, страдащо от колики. — Не искам да знам какво се е случило. Не ме интересува какво се е случило. Нека се прибираме. Искаш ли да се върнем, Дейв?

Хлипайки, без да вдига глава от рамото ѝ, момчето кимна.

Тя извърна поглед към Брад и заяви:

— Донесете другото ми момче. Не можем да го оставим тук с онова нещо. — Тя хвърли поглед към димящия вонлив труп на планинския лъв и отново се обърна към Брад. — Донесете го, разбрахте ли?

— Да, госпожо — отвърна Брад. — Разбрах ви.

Том Билингзли стоеше на вратата на кухнята и през сгъстяващия се мрак се взираше в отворената порта, опитвайки се да разгадае звуците и гласове, които долитаха отвъд. Едва не получи инфаркт, когато някой го потупа по рамото.

Ако беше по-млад, щеше да просне нахалника на земята я с юмрук, я с лакът, преди и двамата да се усетят какво става, но стройният младеж, който умееше да отвърща с такава бързина и гъвкавост, отдавна вече го нямаше. Билингзли наистина замахна, но червенокосата жена със сините къси панталонки има достатъчно време да отстъпи назад и изкривената от артритата ръка изсвистя във въздуха.

— За Бога, жено! — викна той.

— Извинявай. — Пред него се изпречи Одри, чието инак хубаво лице сега бе ужасно изпито. На лявата ѝ страна имаше синина с отпечатъка на човешка длан, а носът ѝ бе подут и в ноздрите ѝ се виждаше засъхнала кръв. — Мислех да ти се обадя, но реших, че ще те уплаша още повече.

— Какво се е случило, Од?

— Няма значение. Къде са другите?

— Някои са в гората, други са отгатък, у Кърстин. Не... — Дочу се вой. Слънцето вече беше залязло и във вечерния здрач останаха да тлеят пепеливооранжеви отсенки. — Нещо лошо става в гората. Чуват се писъци... — Той се замисли. — А къде е Гари?

Тя отстъпи встрани и посочи Гари, който лежеше на прага между кухнята и дневната. Бе се унесъл, стискайки ръката на жена си. В промеждутъка — макар и кратък — от писъците откъм гората Олд Док го чу да хърка.

— Мариел ли е под покривката? — попита Одри. Том кимна.

— Трябва да отидем при другите. Преди да започнат отново. Преди онези да се върнат.

— Знаеш ли какво точно става тук, Од?

— Не мисля, че някой знае с точност, но някои неща са ми известни. — Притисна длани към челото си и затвори очи. Така

заприлича на студентка, която се бори с някое ужасно дълго уравнение. После отпусна ръце и отново го погледна. — По-добре да идем оттатък. Трябва да сме заедно.

Той вдигна брадичка към спящия Гари:

— А с него какво ще правим?

— Не можем да го носим, а дори и да можехме, как ще го прехвърлим през задната ограда на Дейвид Карвър? Ще отбележим забележителен успех, ако успеем да прехвърлим теб.

— Ще се справя — леко обиден, отвърна той. — Не ме мисли мен, Од, чудесно ще се справя.

Откъм гората отново долетя вик, последван от изстрел, после някакво животни зарева в предсмъртна агония. В отговор поне хиляда койоти завиха в един глас.

— Не е трябвало да отиват там — рече Одри. — Разбирам ги, но идеята не е била удачна.

Олд Док кимна.

— Мисля, че вече и те са го разбрали.

Питър стигна до разклонението на пътеката и се вторачи в пустинята — бяла като кост под ослепителния блясък на изгряващата луна — която започваше отвъд него. После наведе очи и забеляза човека с кърпените войнишки панталони, забоден на кактуса.

— Здравей... приятелю — рече. Отмести количката на скитника, за да се настани до него. Облягайки се върху кактусовите бодли, които се впиха в гърба му, чу изстрел и предсмъртен вой. Идваше от далеч. Няма значение. Сложи ръка на рамото на мъртвия скитник. Усмивките на двамата бяха свършено еднакви.

— Здравей... приятелю — повтори някогашният изследовател на творчеството на Джеймс Дики.

Отправи поглед на юг. Почти бе ослепял, но все още виждаше достатъчно, за да различи свършено кръглата луна, която се надигаше изсред зъберите на пастелните планини. Грееше като капака на сребърен джобен часовник и закачливо намигаше все едно бе илюстрация към книжка с детски стихчета.

Изглеждаше така, като да беше нахлупила каубойска шапка.

— Здравей... приятелю — каза Питър на месеца и се притисна още по-силно върху тръните. Дори не почувства как прекомерно дългите бодли пробиха дробовете му, нито пък първите струйки кръв, които рукоуха от ухилената му уста. Беше при своя приятел. Беше при своя приятел и сега всичко бе наред, двамата гледаха заедно месеца каубой и всичко бе наред.

Денят угасна тъй бързо, сякаш се намираха в тропиците, отбеляза Джони, скоро странният пейзаж, който ги заобикаляше, изчезна в мрака. Поне за момента на пътеката нямаше никого. През сенките се промъкваше сивкава ивица светлина — ако не беше луната, сигурно щяха да са го закъсали още по-сериозно. Тази сутрин по телевизията бяха съобщили, че днес е новолуние, но при тези обстоятелства противоречието като че ли не беше от изключителна важност.

Хората се придвижваха нагоре по пътеката двама по двама като животните, които се качват в Ноевия ковчег — Ками и оцелелият ѝ син, после те двамата с Брад (полюшвайки тялото на Джим помежду си), следвани от Синтия и хипито, чието име бе Стив. Девојката носеше пушката и когато койотът — кошмарно съновидение, още по-ужасяващо и от планинския лъв — изскочи от кактусовата горичка, Синтия го застреля.

Всичко бе потънало във фантастичните плетеници на сенките и в първия миг Джони дори не различи животното. После Брад кресна:

— *Хей, вниМАВАЙТЕ!*

Момичето стреля почти на секундата. Откатът сигурно щеше да го прекатури като кегла на боулинг, ако хипарят не го бе сграбчил за колана на панталоните.

Койотът изрева и падна по гръб, а уродливите му крака подритваха конвулсивно във въздуха. Лунната светлина бе достатъчно силна и Джони забеляза, че лапите му завършваха с придатъци, които ужасяващо напомняха човешки пръсти, а на врата му висеше патрондаш. Воят на другарите му се извиси до крясък, който можеше да мине и за скръбно оплакване, и за кикот.

Създанието започна да се разлага на мига — лапите му почерняха, гърдите му хлътнаха и очите му изпаднаха като стъклени топчета. От козината му се изви вонящ дим. Миг-два след това трупът се разтече на розови струйки.

Джон и Брад внимателно оставиха тялото на Джим Рийд на земята. Джони посегна за карабината и мушна животното с цевта. После примигна учудено (всъщност способността му да изпитва силни емоционални реакции като че почти се бе изчерпала) — дулото потъна в тъмната козина съвършено безпрепятствено.

— Като цигарен дим — възкликна той и върна оръжието на Синтия. — Май изобщо не съществува. Струва ми се, че *всичко* това въобще не съществува в действителност.

Стив Еймс пристъпи напред, улови го за ръка и постави дланта му на рамото си. Джони почувства грапавините от ноктите на планинския лъв. Памучната фанелка бе подгизнала от кръв.

— Онова чудо, дето ме надупчи така, съвсем не беше цигарен дим — рече шофьорът.

Джони понечи да му отговори, но се разсея от някакво странно потракване. Напомняше му на шейкър за коктейли в баровете от времето на неговата младост. Това бе през петдесетте, във времената, когато ако членуваш в местния богаташки клуб, не можеш да се напиеш без вратовръзка. Звукът идваше откъм Дейв Рийд, който бе застинал в напрегната поза край майка си, а зъбите му тракаха.

— Хайде да се връщаме, преди да е изскочило нещо друго. Прилепи-вампири или кой знае какво... — подкани го Брад.

— Млъквай — прекъсна го Синтия. — Предупреждавам те, великане.

— Извинявам се — отвърна той и меко добави: — Ками, тръгвай, скъпа.

— Не ми казвай какво да правя! — сопна се тя. Бе прегърнала Дейв през кръста. В тъмното изглеждаше така, сякаш прегръща къс скала, който обаче трепереше. — Не виждаш ли, че е изплашен до смърт?

В мрака се надигна още по-многогласен вой. Смрадта от застреляния койот вече ставаше непоносима.

— Да, Ками, виждам — отвърна Брад. Говореше тихо и мило. Джони си каза, че съседът му щеше да натрупа истинско състояние, ако беше станал психиатър. — Но все пак трябва да продължиш. Инак ще се наложи да ви изоставим тук. *Непременно трябва* да се скрием на сигурно място. Ясно ли е?

— Да донесете другото ми момче — срыза го тя. — Да не сте посмели да го оставите на пътеката за...!

— Ще го донесем — със същия тих, успокоителен тоя отвърна Брад. После се наведе и отново хвана Джим за краката. — Няма да го оставим тук, нали, Джон?

— Да — съгласи се Меринвил, питайки се какво ли ще остане от Коли Ентрейджиън до утре сутринта... ако сутринта изобщо настъпи.

Ками проследи с поглед как повдигат тялото на сина й, после се изправи на пръсти и пошепна нещо в ухото на Дейв. Явно го беше убедила, защото хлапето отново закрачи. Изминаха няколко крачки, когато дочуха тихо шумолене или по-скоро скърцане на пясък под нечии обувки, последвано от сподавен вик на болка. Дейв Рийд се разпищя като актриса във филм на ужасите. Този вик стресна Джони много повече от спътниците му и той изтръпна. С периферното си зрение забеляза как дългокосият хваща дулото на пушката, която Синтия вдигна за стрелба. Шофьорът насочи цевта към земята, промърморвайки й да не бърза.

— Не стреляйте! — извика някой от шубраците. Джони познаваше този глас. — Свои хора сме!

— Док? — обади се Джони, който едва не бе изпуснал Джим Рийд, но сега подхвана трупа с нова сила, въпреки силната болка в ръцете и раменете си. Преди да чуят шумовете, тъкмо се бе сетил за един откъс от роман на Фокнър, според когото хората ставали потезки след смъртта си. — Док, ти ли си?

— А-ха. — В тъмното изникнаха две сенки, които предпазливо се приближиха. — Набодох се на проклетия кактус. Какво търсят тия кактуси в Охайо?

— Прекрасен въпрос — отвърна Джони. — С кого си?

— Одри Уайлър от отсреща — отвърна женски глас. — Какво ще кажете да се махнем от тая гора?

Джони изведнъж почувства, че не може да помага в носенето на Джим чак до къщата на Карвър, камо ли пък да помогне на Брад да прехвърлят трупа през оградата. Огледа се.

— Стив? Можеш ли за малко да ме отмен... — Млъкна, припомняйки си танца с планинския лъв. — Мамка му, не можеш, нали?

— О, Бо... оже — Том разчлени думата на две, като се запъна на втората сричка като притеснен тийнейджър. — Кой от двамата близнаци?

— Джим — отвърна Джони. Когато Том се приближи, добави: — И ти не можеш да ме отмениш, нали — ще получиш я удар, я кой знае.

— Аз ще помогна — предложи Одри. — Да вървим.

Стив забеляза, че възрастният ветеринар и жената отсреща са излезли на пътеката от същото място, откъдето бяха минали и те с Ентрейджиън. На мястото на изтощените батерии се виждаше наполовина зарит в пясъка кравешки череп и вместо пликчето от чипс се бе появила ръждясала конска подкова, но поне опаковката от бейзболните карти все още бе там. Стив я взе и я огледа на лунната светлина. Карти „Ъпър дек“. Албърт Бел замахва с бухалката с хищен поглед в очите. Изведнъж Стив направи учудващо откритие — *това* изглежда по-голям анахронизъм, отколкото кактусите, кравешкия череп или дори уродливата котка, която дебнеше в пропастта. „И всички нас — рече си той. — Може би ние сме ненормални.“

— Какво си мислиш? — попита Синтия.

— Нищо.

Той пусна хартийката на земята. Но още преди да достигне пясъка, тя се *разпротря*, изду се като платно и от светлозелена (макар че на лунната светлина бе трудно да се определи истинския ѝ цвят) се превърна в снежнобяла. Стив хлъцна от изумление. Синтия, която точно в този миг се бе обърнала да огледа пътеката, светкавично се извърна.

— Какво?

— Видя ли това?

— Не. Кое?

— Това.

Той се наведе и отново взе хартийката. Опаковката от тестето бейзболни карти се бе превърнала в къс груба хартия. На нея бе изрисуван брадясал злодей с полупритворени, святкащи очи. „ТЪРСИ СЕ — провъзгласяваше обявата. — УБИЙСТВО, ОБИРИ НА БАНКИ И ВЛАКОВЕ, КРАЖБА НА СРЕДСТВА ОТ РЕЗЕРВАТИ, НАСИЛИЕ И ИЗДЕВАТЕЛСТВО, ОТРАВЯНЕ НА ГРАДСКИ КЛАДЕНЦИ, КРАЖБА НА ДОБИТЪК, КОНЕКРАДСТВО, ОБИР НА МИНИ.“ Над снимката бяха изредени всички възможни престъпления. Под нея с

големи черни печатни букви бе изписано името на злодея — ДЖЕБЕДАЯ МЪРДОК.

— Не може да бъде! — тихо възкликна Синтия.

— Какво искаш да кажеш?

— Този въобще не е мошеник, а *актьор*. Виждала съм го по телевизията.

Стив се огледа и забеляза, че другите вече се отдалечават. Хвана Синтия за ръка и забързаха да ги настигнат.

Так, който отново се беше вселил в Сет, висеше на портала между двете стаи. Очите на малкия трескаво блестяха; бе настръхнал, всички косъмчета по тялото му бяха щръкнали. Когато някое влакънце се докоснеше до стената, се чуваше тихо изпукване. Мускулите по детското тяло не само трепереха, а направо *бръмчаха*.

Смъртта на полицаия бе откъснала Так от телевизора и той побърза да изсмуче енергията на мъртвия, като достигне до крайния предел на силите си. Силата нахлу в него като пълноводна река, още една преграда бе повалена и Так се озова още по-близо до уникалния източник на енергия, който се криеше в Сет Гарин. Още не го бе достигнал, но вече се намираще съвсем близо.

Възприятията му също се изостриха. Видя момчето с димящия пистолет в ръка, проумя какво се е случило, почувства ужаса и чувството за вина, които разкъсваха малкия и веднага прецени шанса. Без изобщо да се замисля (Так всъщност не мислеше) той се хвърли в съзнанието на Джим. От толкова голямо разстояние не можеше да го контролира физически, но защитната броня на емоциите на момчето бе временно блокирана и в момента тази част от съзнанието му беше съвършено достъпна. За една, най-много за две секунди Так трябваше да се вмъкне в съзнанието му и да завърти всички шайби до край, претоварвайки момчето с информация — но секунда му бе достатъчна. В крайна сметка само подсилваше вече породилите се чувства.

Енергията, която се освободи при самоубийството на Джим Рийд, подпали Так като светлинна ракета и нервите на неговия „домакин“ буквално се нажежиха до червено. Свежа — и *млада* — енергия нахлу в резервоарите му и бързо компенсира вече изразходваната. И сега Так висеше на портала, бръмчеше като проводник под високо напрежение, напълно презареден, готов да доведе до край започнатото. Но най-напред трябва да намери храна. Умираще от глад. Плавно се понесе през дневната, но се спря наред помещението.

— Лельо Одри? — извика с гласа на Сет. Бе невероятно нежен, може би защото се използваше толкова рядко. — Лельо Одри, тук ли си?

Не. Усещаше, че не е. Леля Одри умееше (с помощта на Сет) понякога да крие мислите си, но не можеше да скрие равномерния пулс на съзнанието си — на самото му *присъствие*. В момента този пулс не се усещаше, но тя просто не беше в къщата. Може да е отишла при другите — най-вероятно е там — но не по-далеч. Защото сега Поплър Стрийт бе заобиколена от пустинята Невада... е, не точно *истинската* Невада, а по-скоро една въображаема пустиня, която се бе родила от фантазиите на Так. С помощта на Сет, разбира се. *Всичко* това бе възможно единствено благодарение на хлапето.

Так отново се понесе към кухнята. Може би без леля Одри е дори по-добре. Сега ще му бъде много по-лесно да манипулира Сет и вероятността в някой жизненоважен момент малкият да се разсее чувствително намаляваше. Не че не можеше да се справи с него при каквито и да било обстоятелства — беше силен, но и безсилен в много отношения. Отначало бяха равностойни противници... всъщност не бяха *равностойни*. В крайна сметка физическата сила никога не може да се мери с умението, а Так бе имал на разположение дълги хилядолетия да усъвършенства уменията си. И сега полека-лека взимаше надмощие и използваше изключителните сили на Сет Гарин срещу самия него — като каратист, който има силен, но глупав противник.

— *Сет?* — повика го, носейки се към хладилника. — *Сет, къде си, друже?*

За миг дори си помисли, че и малкият си е отишъл... но това бе невъзможно. Вече бяха безвъзвратно обвързани един с друг, като сиамски близнаци с общ гръбначен стълб. Ако Сет напусне това тяло, сърцето, белите дробове, отделителната система, тъканите и мозъкът ще престанат да функционират. Так можеше да се справи с тях, колкото астронавт умее да управлява сложните системи, които са го изстреляли в Космоса и после са поддържали стабилна среда за живот. Сет бе компютърът, а без него операторът би умрял. Но самоубийството не беше изход за Сет Гарин. Так можеше да предотврати това действие от негова страна по същия начин, по който накара Джим Рийд да отнеме живота си. Усещаше, че момчето не иска

да се самоубива. Частица от съзнанието на Сет дори не искаше да се раздели с Так. Защото Так промени всичко. Так даде на Сет „Пауър Уегънс“, които не бяха обикновени играчки; Так му даде филми, които се случваха наистина; Так излезе от „Китайската мина“ с каубойски ботуши, които идеално прилягаха на малкия самотен каубой. Кой би изоставил такъв *вълшебен* приятел? Особено ако след като си отиде твоят спътник, отново ще бъдеш затворник в собственото си съзнание.

— *Сет?* — отново го повика Так. — *Къде си, приятелю?*

В този миг от преградата, състояща се от пещери, тунели и тайни изходи, която момчето бе построило (с онази част от съзнанието си, която *не искаше* натрапника и която изпитваше ужас от него), Так долови нещо познато.

Присъствие!

Това бе Сет, наистина. Криеше се. Спокоен, че пришълецът няма да го види, чуе или надуши. Так наистина не можеше. Но усещаше пулсирането и знаеше, че ако Сет му дотрябва, ще се вмъкне в лабиринта и ще го измъкне. Малкият не подозираше за тази му способност и ако се държеше добре, може би нямаше да я узнае.

„Н-да, сър — разсъждаваше Так, отваряйки хладилника, — аз съм истински доброволец. Но дори на доброволците им се налага да се хранят. Направо умират от глад, н-да-а, докато преследват ония ми ти обирджии и конекрадци.“

На най-горната полица имаше кана с мляко. С мръсните ръчички на Сет Так взе каната, сложи я на кухненския плот, после огледа съдържанието на чекмеджето с колбасите. Намери кренвирши, но не знаеше да готви, а в мозъка на Сет липсваше информация по въпроса. Нямаше нищо против суровото месо — дори го харесваше — но на два-три пъти Сет се разболя от суровото месо. Поне така твърдеше леля Одри, а в този случай Так *й вярваше* (защото с леля Одри човек никога не може да бъде напълно сигурен). Последният пристъп бе най-тежък — повръщане и разстройство цяла нощ. Так се омете, докато кризата премина, само от време на време проверяваше дали неприятностите са приключили. Мразеше отделителните процеси на Сет дори в нормално състояние, камо ли пък през онази нощ.

И тъй, никакви кренвирши.

Имаше салам и няколко филийки сирене — от онова жълтото, което изключително му допаднаше. Използва ръцете на Сет, за да

складира продуктите на плота, после с помощта на изключителната сила, която двамата владееха, накара една рекламна чаша на „Макдоналдс“ да долети от шкафчето. Докато си приготвяше сандвич, трупайки колбас и сирене върху белия хляб, дебело намазан с горчица, пластмасовата кана се надигна и напълни чашата.

Той изпи половината мляко на четири големи глътки, оригна се и пресуши цялата чаша. После със силата на мисълта си я напълни отново, същевременно разкъсвайки сандвича със зъби, без да обръща внимание на горчицата, която изтичаше от филията и капеше по мръсните крака на Сет. Преглътна, отхапа, измляска, преглътна, пи и се оригна. Проблемът с телевизията беше следният: когато даваха „Отмъстителите“ или „МотоКопс 2200“, на Так му ставаше интересно, изпадаше в съновидения и забравяше да храни тялото на Сет. После, най-ненадейно и двамата така изгладняваха, че той направо обезумяваше и не бе в състояние да планира или да осъществи сложен замисъл.

Привърши втората чаша мляко и я надигна над устата си, докато изцеди и последните капки, сетне я запрати в мивката при останалите съдове.

— *Нищо* не може да се сравни с похапването край лагерния огън, тате! — извика най-майсторски престореният глас на Джо Картрайт. После Так се оттегли през кухненската врата — мръсен балон с формата на момчешко тяло, стиснал нагрисан сандвич.

Лунните лъчи струяха през прозорците на дневната, откъдето вече не се виждаше Поплър Стрийт. На нейно място се простираше главната улица на Деспърейшън, щата Невада — така, както бе изглеждала през 1858, две години, след като последните останали златотърсачи осъзнали, че синкавата глина, която изстъргват от участъците си, всъщност е чисто сребро... и западащият градец бързо разцъфнал, благодарение на пристигащите от Калифорния банкрутирали златотърсачи. Идвали на ново място, но със старите амбиции — бързо да забогатеят. Так обаче не знаеше нищо за тази история, а и със сигурност не я бе научил от „Отмъстителите“ (в този филм действието се развиваше в Колорадо, не в Невада); Сет бе получил тази информация от някой си Алън Симс малко преди да се срещне с Так. Според Симс през 1858 година мина „Гърмяща змия — 1“ се срутила.

На отсрещната страна на улицата, където преди се издигаха домовете на Джаксън и Билингзли, сега се виждаха пералнята на Лушан и магазина на Уоръл. На мястото на къщата на Хобартови се бе появил смесеният магазин на Аул Каунти и макар все още да надуваше дима, Так не виждаше и следи от пушек по гладките дъсчени стени на сградата.

Обърна се и съзря на пода един от полицейските патрулни микробуси. Накара го да се издигне във въздуха и да прелети стаята. Играчката увисна във въздуха пред помътнелия поглед на Сет, а колелцата ѝ продължаваха да се въртят, докато Так привърши със сандвича си. Това бе „Джъстис Уегън“. Понякога му се искаше този микробус да принадлежи на малкия Джо Картрайт, вместо на полковник Хенри. После шериф Стрийтър от „Отмъстителите“ ще се премести във Вирджиния Сити и вместо кон ще кара синия микробус. Стрийтър и Мърдок — които ще се окажат само ранени — ще се сприятелят... Лукас Маккейн и синът му ще пристигнат от Ню Мексико да живеят с тях... и... ъ-ъ...

— И аз ще бъда татко — прошепна той. — Шефът на „Пондероса“ и най-големият човек в Невада.

Усмихна се и накара микробуса да опише две бавни завъртания около главата на Сет Гарин. После пропъди фантазиите. Макар да бяха прекрасни. Може би дори бяха осъществими — ако съумееше да извлече същината на оцелелите хора — или онова, което се отделяше в мига на смъртта им.

— Времето приближава — изрече. — Време е да се съберем.

Затвори очи и чрез паметта на Сет успя да материализира патрулните микробуси... и най-вече „Мийтуегън“, който щеше да води това нападение. Ноу-Фейс управляваше машината с графиня Лили, а в куличката за стрелба чакаше Джеб Мърдок. Той беше най-лошият.

Затвори очи и започна да се зарежда с енергия. Тази задача щеше да му отнеме известно време, но при положение че нещата бяха доведени дотук, нямаше за къде да бърза.

Съвсем скоро отмъстителите ще дойдат.

— Бъдете готови, момчета — пошепна, а Сет размаха стиснатите си юмручета. — Бъдете готови, защото ще заличим този град от лицето на земята.

Алън Симс работил в „Дийп Ърт Майнинг Корпорейшън“ като инженер-геолог в продължение на двадесет и шест години, от 1969 до 1995. Малко преди Коледа се пенсионира и се преместил в Клиъруотър, щата Флорида, където починал от сърдечен удар на 19 септември 1996 г.

Приложеният документ бил намерен от дъщеря му в писалището му. Намирал се в запечатан плик, надписан по следния начин: „ОТНОСНО СТРАНЕН ИНЦИДЕНТ В КИТАЙСКАТА МИНА И МОЛЯ ДА СЕ ПРОЧЕТЕ СЛЕД СМЪРТТА МИ“.

(Документът е представен тук в оригиналния си вид. — Б.р.)

27.X.1995 г.

Пиша настоящето по три причини. Първо, искам да хвърля светлина върху едно събитие, което се случи преди петнадесет месеца, през лятото на 1994 г. Второ, надявам се да успокоя съвестта си, която бе замлъкнала, но непрестанно ме гризе, откакто онази жена Уайлър от Охайо ми писа и я излъгах. Не зная дали човек би могъл да успокои съвестта си, създавайки писания с надеждата, че впоследствие те ще бъдат прочетени от някого, но предполагам, че си струва да опитам; освен това, като се пенсионирам, може да се реша да покажа написаното на някого — може би дори на онази Уайлър. Трето, ухилената гримаса на момченцето не ми излиза от ума.

Ухилената му гримаса.

Излъгах госпожа Уайлър, за да защита компанията и да запазя работата си, но най-вече защото можех да я излъжа. 24 юли 1994 г. беше неделен ден и бях единственият, който ги видя. И аз нямаше да съм там, ако не беше огромното количество документи, които имах да предавам. Онези, които смятат, че професията на минния инженер, е един безкраен празник и човек само пътешества

насам-натам, трябва да видят планините отчети и формуляри, които е трябвало да превзема през годините!

Както и да е, тъкмо приключвах, когато забелязах волво комби да спира пред моя фургон — отвътре се изсипа цяло семейство. Тук искам да отбележа, че през целия си живот не съм виждал толкова екзалтирани хора. Приличаха на онези в телевизионните реклами, които научават, че току-що са спечелили голямата награда от лотарията.

Бяха петима — татко (както разбирам, братът на онази жена от Охайо), мама, голямото братче, голямото сестриче и малкото братче. М.Б. изглеждаше на не повече от четири години, макар че след като прочетох писмото на онази Уайлър (било е изпратено през месец юли тази година), вече съм наясно, че хлапето е било малко по-голямо, макар и дребно за възрастта си.

Отначало се засуетиха около колата си, сочейки възвишението южно от града, неспокойни като пилци пред буря, след това малчуганът задърпа баща си към фургона, където се помещаваше канцеларията.

Всичко това се случи в дирекцията на „Дийц Ърт Майнинг Корпорейшън“ — Невада: двоен фургон, разположен на около три километра и половина встрани от главния път (Магистрала N 50), в покрайнините на Деспърейшън — град, който се прочул по времето на Гражданската война със сребърните си мини. В наши дни се занимаваме предимно с добиване на мед от „Китайската мина“. „Зелените“ го наричат „насилствена ерозия“, но всъщност процесът не е чак толкова вреден за природата, колкото го изкарват.

И тъй, малкото братче задърпа татко си към стълбите на фургона и го чух да казва: „Почукай, тате, има някой, сигурен съм.“ При тези думи бащата едва не припадна от изненада, макар и да не можех да разбера защо, след като колата ми бе паркирана на най-видно място, а не бе и от най-малките. Скоро разбрах, че причината за изумлението са не думите на мушморочка, а фактът, че изобщо говори!

Таткото се спогледа с останалите членове на семейството и всички те повториха в глас: „Почукай, почукай, хайде, почукай!“ Бяха неописуемо развълнувани. Кое то бе малко смешно и едновременно трогателно. Стана ми любопитно, не крия. Забелязах регистрационния номер и въобще не можах да си обясня какво търси семейство от Охайо на това отдалечено място в неделя следобед. Ако бащата не бе посмял да почука, аз самият щях да изляза да си поговоря с него.

Все пак той почука и в мига, в който отворих, малкият се втурна вътре! Веднага се залепи на същото онова табло на стената, където Сали бе закачила писмото от госпожа Уайлър с бележка, написана с големи червени букви: „МОЖЕ ЛИ НЯКОЙ ДА ПОМОГНЕ НА ТАЗИ ДАМА?“

Мушморокът потропваше с пръст по въздушните снимки на „Китайската мина“, които бяхме накачили по таблото. Може би човек трябва да е присъствал, за да си даде сметка колко необичайна бе тази постъпка. Сякаш беше идвал в канцеларията хиляди пъти преди това!

„Ето тук е, тате! — каза и продължи да посочва снимките. — Тук е! Тук е! Това е сребърната мина!“

„Ами — позасмях се аз, — тук се добива мед, синко, но почти позна.“

Господин Гарин се изчерви и рече: „Много съжалявам, нямахме намерение да ви пречим!“ После грабна малчугана. Досмеша ме. Не можах да се въздържа.

Той изнесе палавника навън и застана на стълбите, където явно смяташе, че е редно да стоят. Хлапето не зарита и дори не се разпищя, но погледът му нито за миг не се откъсваше от снимките на таблото. Беше толкова сладък — като индианче, което наднича иззад рамото на татко си с блеснали очички. Другите от семейството се струпаха на стълбата и се вторачиха в нас. По-големите хлапета направо преливаха от въодушевление, а и майка им беше в подобно настроение.

Бащата обясни, че са от Толидо, после представи себе си, жена си и по-големите деца. „А това е Сет — завърши той. — Сет е *изключително* дете.“

„Е, аз пък си помислих, че всичките са изключителни — отвърнах и протегнах ръка. — Дай лапа, Сет, аз съм Алън Симс.“ Ръкувахме се доста крепко. Останалите направо онемяха от изумление — особено бащата — макар да не разбирах защо. Моят баща ме научи да се ръкувам, когато бях едва тригодишен — не е кой знае колко сложно, изобщо не е като да се научиш да жонглираш или да разбъркаш колодата карти така, че асата да излязат най-отгоре. Но не след дълго всичко се изясни.

„Сет пита дали може да види планината — обясни господин Гарин и посочи «Китайската мина». Северният склон наистина малко *прилича* на планина. — Струва ми се, че всъщност има предвид мината...“

„Да! — вика малчуганът. — Мината! Сет иска види мината! Сет иска види сребърната мина! Хос! Малък Джо! Адам! Хоп Синг!“

Като го чух, избухнах в смях — не бях чувал тези имена от цяла вечност — но останалите зяпаха малкия, сякаш бе Исус, който проповядва в храма.

„Ъ-ъ — започвам аз, — ако искаш да видиш ранчото «Пондероса», синко, това е напълно възможно, само че то се намира доста по на запад оттук. Освен това има туристически обиколки на мините — пътуваш под земята в истинска вагонетка. Като че ли най-интересно е в «Бети Кар», във Фелън. В «Китайската мина» обаче не предлагаме обиколки. Това е действащ рудник и съвсем не е толкова интересен, колкото едновременните. Онзи склон, дето ти прилича на планина, е чисто и просто едната стена на огромна дупка в земята.“

„Няма да ви разбере, господин Симс — намеси се големият брат. — Добро хлапе е, но не е особено схватлив.“ — И почука с пръст челото си.

Както се оказа обаче, мушморокът съвсем добре разбра и се разплака. Не шумно и глезено, а тихичко —

като дете, което е изгубило любимата си играчка. При тези думи и останалите се натъжиха, сякаш им е умряло кучето. Момичето спомена, че Сет никога не плачел. Вече умирах от любопитство. Не можех да ги разбера и това ме човъркаше. Сега ми се иска да не се бях поддавал на вътрешния си подтик, но тогава се захех да разбера каква е работата.

Господин Гарин ме помоли да поговорим насаме и естествено се съгласих. Той подаде малкия на жена си — хлапето продължаваше тихо да плаче и огромните му сълзи кротко се търкаляха по лицето му... и да пукна, ако очите на кака му не бяха насълзени! Гарин влезе във фургона и затвори вратата.

За кратко време ми разказа много за Сет Гарин, но най-важното беше колко много го обичат. Не го каза направо нито веднъж (не че щях да му повярвам, ако го беше казал направо). Просто си *личеше*. Обясни ми, че Сет страдал от аутизъм, много рядко произнасял разбираеми думи и почти никога не проявявал интерес към „обикновения живот“, но когато забелязал северната стена на „Китайската мина“, въодушевено се разбърборил, непрестанно сочейки натам.

„Отначало се пошегувахме с него и продължихме напред — разказа Гарин. — По принцип Сет е кротък, но от време на време се случва да изпада в такива изблици и да бърбори. Джун ги нарича «проповеди». Но като видя, че не завивам и дори не намалявам скоростта, той проговори. Не отделни думи, а цели *изречения*: «Моля те, спри, Сет иска види мината, Сет иска види Хос, Адам и малък Джо».“

Зная малко за аутизма — най-добрият ми приятел има брат, който е в „Сиера Фор“, щатската клиника за душевноболни в Боулдър Сити. Няколко пъти съм го придружавал и съм виждал пациентите, в противен случай не знам дали щях да повярвам на Гарин. Много от ония в „Сиера Фор“ не само че не говорят, ами дори не се движат.

Най-тежкоболните са като мъртви — с изцъклени очи и на пръв поглед като че дори не дишат.

„Обожава уестърни — продължаваше Гарин — и най-вероятно стената на мината му напомня на нещо, видно в някой епизод от «Бонанза».“

Помислих си, че може действително да е видял самата мина в „Бонанза“, но не помня да съм го казал на Гарин. Много от старите телевизионни сериали са снимани по тези места, а „Китайската мина“ съществува от 1957, тъй че е съвсем възможно.

„Както и да е, това е голям напредък за Сет — дори ми се струва, че правилната дума е чудо. Но и това че говори така, далеч не е всичко.“

„Да — съгласявам се, — явно е решил за разнообразие да се потопи в действителния свят, нали?“

Продължавах да си мисля за онези в клиниката, където се намира братът на моя приятел. Те *никога* не присъстват реално в нашия свят. Дори когато се смеят, плачат или издават някакви други звуци, по-скоро сякаш се обаждат по телефона.

„Да, точно така. Сякаш целият грейна отвътре. Не зная каква е причината и дали ще остане задълго в това състояние, но... няма ли някаква възможност да ни покажете мината, господин Симс? Зная, че не е редно и съм сигурен, че шефовете ви ще получат разрив, ако научат, но това би означавало толкова много за Сет. И за *всички* ни. Не сме особено добре материално, но мога да ви предложа четиридесет долара за изгубеното време.“

„Не бих го направил и за четиристотин — отвърщам. — Такива неща човек или ги прави безплатно, или изобщо не се наема. Да вървим. Ще вземем един от нашите всъдеходи. По-големият ви син може да го покара, ако не възразявате. Това също е нарушение на правилника на компанията, но като ще е гарга, да е рошава.“

Може би бъдещият читател ще ме обяви за глупак (при това *пълн* глупак), но само да бе видял как грейна лицето на Бил Гарин! Ужасно съжалявам за сполетялото ги

в Калифорния — за което научих от писмото на сестра му — но повярвайте, че през онзи ден бе истински щастлив и се радвам, че допринесох за щастието му.

И добре се позабавлявахме преди да настъпи „малката уплаха“. Гарин позволи на големия си син — Джон?! или Джак?! — да ни закара с всъдехода до стената на мината: необходимо ли е да споменавам колко щастливо бе момчето? Младият Джак Гарин щеше да гласува да ме избера за Бог, стига да се бях кандидатира. Гарин бяха прекрасно семейство, отдали цялата си любов на малкия. Предполагам, че наистина е било твърде необичайно да заговори, но и така да е колко хора биха променили плановете си, ей тъй, заради моментно хрумване? А тези постъпиха точно така и доколкото можех да преценя, абсолютно единодушно.

Мушморокът бърбореше през цялото време, докато се придвижвахме към мината със скорост километър и половина в час. Много от думите бяха неразбираеми, но иначе детето непрестанно говореше за героите от „Бонанза“, за Пондероса, за разбойниците и за сребърните мини. Говореше още и за някакво анимационно филмче, което явно доста го бе впечатлило. Май за някакви моторизирани полицаи. Показа ми и фигурката — кукличка с червена коса, чийто бластер можеше да се вади и прибира в калъфа си. При това непрестанно потупваше всъдехода и повтаряше „Джъстис Уегън“. Джак изпуфтя зад волана (сигурно караше с не по-малко от двадесет километра в час) и заяви: „А-ха, а пък аз съм полковник Хенри. Внимание, приближаваме силовия коридор!“ И всички се разсмяха. И аз с тях, защото вече се бях заразил от общото въодушевление.

Толкова се бях развеселил, че не обърнах внимание на нещо, което хлапето каза и за което се сетих чак по-късно. Непрекъснато говореше за „старата мина“. Ако изобщо съм свързал думите му с нещо, по-скоро съм си мислил за „Бонанза“. И през ум не ми е минавало, че той говори за „Гърмяща змия — 1“, защото нямаше как да знае

за нея! Дори жителите на Деспърейшън не знаеха, че като взривяхме миналата седмица, неочаквано попаднахме на входа. По дяволите, нали затова трябваше да опиша в доклад до дирекцията какво сме открили и да предлагам различни идеи как да постъпим.

Когато ми хрумна, че Сет Гарин всъщност е говорел за „Гърмяща Змия — 1“, се сетих как се втурна във фургона, сякаш бе идвал милион пъти преди това. И се хвърли към снимките по таблото. Побиха ме ледени тръпки, но има а нещо друго — нещо, което видях чак след като семейство Гарин продължиха за Карсън, и от което ме побиха още по-вледеняващи тръпки. След малко ще стигна и до това. Когато достигнахме подножието на възвишението, с Джак се разменихме и подкарах всъдехода нагоре по служебния път, настлан с равен чакъл и поширок и от някои междуградски шосета. Прехвърлихме хребета и се запускахме от другата страна. Всички охкаха и ахкаха, но и мината, струва ми се, е нещо повече от най-обикновен изкоп в земята. В най-дълбоката си точка изкопът е дълбок почти триста метра и разкрива земни пластове още от времето на палеозойската ера, тоест отпреди триста двадесет и пет милиона години. Някои слоеве порфир са изключително красиви, целите осеяни с пурпурни и зелени кристали, които наричаме гранати. От върха подемните машини в дъното на (мината изглеждат големи колкото детски играчки. Госпожа Гарин се пошегува, че никак не обичала височините и можело да ѝ прилошее, но при подобна гледка не е чак толкова смешно. На някои хора наистина им се случва да повръщат, като прехвърлят хребета и се изправят пред тази пропаст!

После момиченцето (за съжаление не помня името ѝ, може би беше Луиз) посочи към подножието на отсрещната стена и попита: „Каква е онази дупка, обкръжена с жълти ленти? Прилича на огромно черно око.“

„Това е откритието на годината — отвърнах аз. — Нещо толкова грандиозно, че все още се пази в тайна. Ще я споделя с вас, ако не разказвате за това още известно

време. Няма, нали? Иначе може да имам проблеми с ръководството на компанията.“

Обещаха, а аз прецених, че спокойно мога да им кажа — никога повече нямаше да ги видя. Освен това предположих, че малкият много ще се зарадва, щом толкова обича „Бонанза“. Пък и както казах, в този миг изобщо и не подозирах, че *той вече знае за нея*. Как бих могъл да предположа подобно нещо?

„Това е старата мина «Гърмяща змия — 1» — заобяснявах. — Или поне ние така смятаме. Открихме я, докато взривяхме онзи ден. Предната галерия на «Гърмяща змия — 1» се е срутила през 1958 година.“

Джак Гарин поиска да узнае какво има вътре. Отговорих, че не знаем, тъй като още никой не е влизал, защото правилата на миньорската асоциация не позволяват. Госпожа Гарин (Джун) се интересува дали компанията няма да я проучи, а аз ѝ обясних, че е възможно и зависи от това дали ще успеем да получим разрешение. Не ги излъгах, но *малко* преиначих истината. Бяхме маркирали изхода с жълтите ленти, наистина, точно както постановява правилникът на асоциацията, но това още не означаваше, че там знаят за нашето откритие. Открихме старата шахта съвсем случайно — взривяхме като всеки друг път, но когато престанаха да падат камъни и прахът се уталожи, пред нас зейна тази дупка — никой от управлението не искаше да разгласяваме подобно събитие.

Ако новината се бе разпространила, със сигурност щеше да предизвика огромен интерес. Разказваше се, че когато мината се срутила, четиридесет-петдесет китайски миньори били затрупани, а ако това наистина е вярно, значи те все още щяха да са там, непокътнати като мумии в египетска пирамида. Ентусиастите историци щяха да посветят цял ден на разкопки и изследване на дрехите и миньорските им принадлежности, да не говорим за самите тела. Повечето от присъстващите на инцидента проявиха жив интерес, но без изключителното съгласие на управлението във Финикс не можехме да изследваме кой

знае колко, а никой от колегите ми не вярваше, че ще успеем да си го издействаме. Управлението не е организация с идеална цел, както, не се съмнявам, ще разбере всеки, който чете този разказ, а миньорството, особено в наши дни, е много рисковано начинание. „Китайската мина“ реализираше печалба едва от 1992 г. насам и миньорите, преди да стигнат до обекта, никога не знаят дали все още са на работа. Много неща зависят от цената на медта на борсата (добивът от открити мини не е никак евтин), но опазването на околната среда е до голяма степен определящо. Напоследък ситуацията се подобри и в последните обществени допитвания вече личи известен здрав разум, но в окръжния и федералния съд има поне десетина дела, заведени от хора (предимно от „зелените“), които искат да закрият мината. Мнозина — сред тях бих могъл да причисля и себе си — смятаха, че големите шефове няма да искат да утежняват вече съществуващите ни проблеми, разгласявайки на целия свят, че сме открили стара мина, може би дори с историческа стойност. Както отбеляза мой приятел инженер, когато взривът откри входа: „Напълно ще е в стила на природолюбителите да накарат я федералните власти, я щатската комисия по историческите забележителности да ни обявят за историческа забележителност. Откога чакат да им падне подобна златна възможност.“ Подобно отношение може и да ви се стори параноично (много хора така смятат), но когато човек знае, че стотина мъже изхранват семействата си с доходите си от тази мина, гледната му точка се променя и става предпазлив.

Дъщерята (Луиз?) каза, че дупката ѝ се струвала страшничка, а аз отвърнах, че съм съгласен. Попита ме дали бих се осмелил да вляза вътре ей така, но ѝ отговорих, че в никакъв случай не бих го направил. От призраци ли съм се страхувал? Не, от срутване. Учудващо е, че старата шахта изобщо съществува. Изкопана е във вкаменената магма от вулканично изригване, а тези образувания са достатъчно несигурни, дори когато не се взривява.

Добавих, че не бих влязъл в шахтата за нищо на света, докато не бъде укрепена със стоманени стълбове. Без дори да подозирам как още днес ще се озова толкова навътре в старата дупка, че дори слънцето няма да виждам.

Заведох ги в канцеларията на обекта и им раздадох защитни каски, после им показах разните машини и приспособления. Добре се поразходихме. Малкият Сет вече беше престанал да говори, но очите му грееха като гранатите, която намираме в скалата!

Е, вече стигнах до „малката уплаха“, която породила у мен толкова съмнения и кошмари (да не говорим за съвестта ми, а случаят се утежнява допълнително, когато става дума за мормон, който приема религията доста насериозно). В онзи миг на никого от нас не му се струваше „малка“, пък и до ден-днешен не смятам, че беше малка. Премислял съм случката хиляди пъти, а докато бях в Перу (бях командирован там във връзка с бокситните залежи, когато писмото на Одри Уайлър се получило в управлението в Деспърейшън), я сънувах поне десетина пъти. Може би заради жегата. В „Гърмяща змия“ беше *горещо*. Доста мини съм видял, и обикновено в тях е хладно или направо студено. Чел съм, че в някои мини в Южна Африка било топло, но никога не съм бил там. А и в „Гърмяща змия“ не беше топло, а *горещо*. Освен това беше влажно като в парник.

Но май започнах да изпреварвам събитията. Искан да разкажа цялата история от игла до конец, но слава Богу, подобни инциденти повече няма да има. В началото на август, няма и две седмици след случилото се, цялата шахта се срути. Може би поради разместване някъде дълбоко в девонските пластове или пък вследствие на корозионния ефект на въздуха върху подпорните греди. Така и няма да узная със сигурност, но шахтата се срути — милиони тонове глинеста лиска, шиста и варовик. Само като си помисля как на господин Гарин и синът му замалко им се размина да бъдат затрупани (да не говорим за Алън

Симс, изключителен специалист по геология), направо ми настръхват косите.

По-голямото момче, Джак, искаше да разгледа Мо — най-големия екекатор. Използваме го за обработка на вътрешните бремсбери, най-вече за тераси на петнадесетметрови интервали. През седемдесетте години Мо беше най-големият екскаватор на планетата Земя и повечето деца — особено момчетата — много се прехласват по него. Даже и големите момчета! Гарин искаше да го разгледа отблизо не по-малко от младия Джак и предположих, че и Сет изпитва същото желание. Оказа се обаче, че греша.

Показах им стълбата отстрани на Мо, по която се стига до кабината на оператора, намираща се на тридесет метра от земята. Джак попита може ли да се качат и му отказах, тъй като е прекалено опасно, но за сметка на това им предложих да се разходят по веригите. Това си е голямо преживяване, защото всяка от двете вериги е широка колкото градска улица, а стоманените плоскости, от които са съставени, са широки по един метър. Господин Гарин свали Сет на земята и двамата с Джак се изкатериха по стълбата до веригите. Заизкачвах се след тях, надявайки се от все сърце, че никой няма да падне. Джун Гарин бе застанала по встрани, за да ни снима, прегърнати и ухилени до уши върху веригите на Мо. Ние се кълчехме и правехме физиономии пред обектива и се забавлявахме като луди, докато момчето извика: „Върни се, Сет! Веднага се връщай! Не бива да ходиш там!“

Не видях какво става, защото машината ми пречеше, но виждах майката, която пребледня от уплаха.

„Сет! — изкрещя. — *Връщай се веднага!*“ Викна два-три пъти, после изпусна фотоапарата и хукна след детето. Достатъчно ми бе да видя как захвърли скъпия „Никон“ като празна цигарена кутия. На три скока слязох по стълбата. Чудя се как не паднах. Вероятно още по-чудно е, че Гарин и синът му също не паднаха, но тогава изобщо не

ми беше до това. Честно да си призная, изобщо не ми беше до тях.

Малкият вече се катереше по наклона към входа на старата мина, който се намира само на шест метра от земята. Веднага разбрах, че майка му не може да го настигне, преди да се е шумнал вътре. Никой не можеше да го настигне. Сърцето ми щеше да се пръсне от уплаха. Овладях се и с всичка сила хукнах след детето.

Изпреварих госпожа Гарин в мига, когато Сет достигна входа на мината. Поспря за миг и си помислих, че все пак няма да влезе. Рекох си, че ако тъмнината не го уплаши, има надежда да го отблъсне миризмата — миризма на изоставен лагерен огън, примесена с миризмите на прекипяло кафе и старо месо. Но в следващия миг той *влезе*, без да обръща внимание на виковете ми веднага да се върне — дори не погледна назад.

Казах на майка му да стои настрана, че ще го последвам в мината и ще го доведа. Повторих същото и на съпруга и сина ѝ, но Гарин, разбира се, изобщо не ме послуша. На негово място и аз бих постъпил по същия начин.

Изкатерих се по склона и разкъсах жълтите ленти, мушморокът беше достатъчно дребен, за да се провере отдолу. Вече долавях тихият тътен, характерен за старите шахти. Прилича на воя на вятъра или на далечен водопад. Не знам каква е причината за този шум, но никога не ми е харесвал. Това е призрачен звук.

Този ден обаче чух друг звук, който ми хареса още по-малко — някакво пищене. Чувах го за пръв път, макар че откакто открихме старата мина, нееднократно бях надничал вътре. Веднага разбрах какво е — триенето на риолитните пластове. Сякаш земята говори. Едно време, като чуели този звук, миньорите веднага излизали на повърхността, защото пищенето означава, че мината може да се срути всеки миг. Предполагам, че китайците, които са работели в „Гърмяща змия — 1“ през 1858 г. или не са

знаели какво означава този шум, или не са имали право да излязат, дори да го чуят.

Разкъсвайки лентите, се подхлъзнах и паднах на коляно. Забелязах на земята някакъв предмет. Беше малката кукличка, която Сет ми бе показал — червенокосата хубавица с бластера. Сигурно му е изпаднала от джоба, преди да се втурне в шахтата, ѝ като я видях да лежи там, наред натрошения камък, ми се стори най-ужасното предзнаменование. Страхотно се изплаших. Взех фигурката, пъхнах я в джоба си и напълно я забравих, докато премина суматохата и я върнах на законния ѝ притежател. Описах я на малкия си племенник и той обясни, че това била Каси Стайлс от филмчето за полицаите, за което малкият непрестанно бърбореше.

Зад гърба ми чух шум от падащи камъни и тежко дишане — обърнах се и видях Гарин, който се изкачваше по склона. Другите трима стояха скупчени в подножието. Момиченцето плачеше.

„Връщайте се веднага! — викнах му. — Тази шахта може да се срути всеки миг. Изкопана е преди сто и тридесет години! Че дори и повече!“

„Ако ще на хиляда години да е — отвърна той, без да спира нито за миг. — Моето дете е там и ще вляза след него.“

Нямах намерение да споря с него — понякога единственото, което човек може да направи, е да действа, да продължава напред и да се надява, че Бог ще се погрижи за останалото. Така и направихме.

Откакто работя като минен инженер, ми се е случвало да попадам на доста страшни места, но по-страшно преживяване от десетината минути (всъщност може да е било и по-дълго или по-кратко — напълно бях изгубил представа за времето), които прекарахме в старата шахта „Гърмяща змия — 1“, не съм имал. Коридорът, който водеше надолу и навътре, извиваше под такъв остър ъгъл, че след двадесетина метра се оказахме на тъмно. Характерната миризма — на изстинала пепел, престояло

кафе и прегоряло месо — бързо се усили, което също бе необичайно. Понякога в старите мини витае дъх на „минерали“, но с това се изчерпва всичко. Подът бе зарит с отронен от стените дребен камънак, та трябваше доста да внимаваме, за да не си нараним стъпалата и да не паднем. Подпорите и напречните греди бяха покрити с китайски букви — някои бяха издълбани в дървото, но повечето бяха изрисувани с дим от свещ. Подобни гледки те карат да осъзнаеш, че прочетеното в учебниците по история наистина се е случило.

Господин Гарин викаше момченцето и го молеше да се върне, защото е опасно. Мислех да му кажа, че забоят може да се срути само от екота на гласа му; също като в планината — понякога е достатъчно някой да се провикне, за да предизвика падане на лавина. Обаче не посмях. Пък и той нямаше да ме послуша. Мислеше единствено за детето.

На ключодържателя ми са закачени джобно ножче, лупа и миниатюрно фенерче. Извадих фенерчето и насочих светлинния лъч напред. Продължихме навътре в шахтата, а рехавите гранитни пластове продължаваха да шушнат наоколо, приглушеното бучене ечеше в ушите ни, а миризмата ни удряше в носа. Усетих затоплянето почти веднага, колкото по-горещо ставаше, толкова по-силно се усещаше миризмата на отдавна изгаснал лагерен огън. Само че накрая заприлича на нещо съвсем друго. На вонята на мърша.

Тогава стигнахме до костите. Ние — имам предвид с колегите от управлението — осветявахме входа с прожектори, но не видяхме почти нищо. Много бяхме дискутирали дали вътре *наистина* има нещо. Ивон твърдеше, че нямало, че никой не би влязъл в шахта, изкопана в такава несигурна почва, та дори и миньори китайци. Според него всички тия истории били измишльотини и фантазмагории — но с Гарин бяхме изминали едва неколкостотин метра, когато се уверих, че моят приятелят греши.

Подът на шахтата бе осеян с кости. Най-ужасни бяха черепите — сякаш се хилеха. Човек очаква, че като стъпи върху тях, ще изпращят, но те се разпадаха като пепел. Тук миризмата се усещаше особено силно и по лицето ми се стичаше пот. Сякаш се намирахме в сауна, а не в мина. А стените! Китайците буквално бяха изписали стените отгоре до долу с дима от свещите си. Сякаш като се е срутила галерията и са се оказали затрупани под земята, бяха решили да остават завещанията си по подпорните греди.

Сграбчих Гарин за рамото и му казах:

„Вече се отдалечихме прекалено много. Сигурно се е сгушил до стената и сме го подминали в тъмното.“

„Не мисля — възрази той.“

„Защо?“

„Чувствам, че е някъде напред. — После извиси глас: *Сет! Моля те, съкровище! Ако си някъде там, върни се при нас!*“

Онова, което последва, ме накара да настръхна. Откъм галерията, осеяна с натрошени кости и черепи, долиташе песен. Без думи — малкият просто си тананикаше „ла-ла-ла“ и „там-ти-ри-рам“. Не звучеше много мелодично, но все пак разпознах мелодията от „Бонанза“.

Гарин втренчи в мен разширените си ужас очи, които белееха в тъмното, и ме попита продължавам ли да смятам, че сме го подминали. Нямахме какво да му отговорим и продължихме напред.

Тук-там сред костите се въргаляха миньорски приспособления: ръждясали пикели със странни къси дръжки и малки металически контейнери с презрамки, каквито бях виждал в музея на минното дело в Ели. Миньорите ги наричаха „газки“. Носеха ги на челото като филактерии^[1]. Бяха подплатени, за да не опарят челото. Освен китайските думи на стената вече се появяваха и рисунки. Косите ми настръхваха, като ги гледах — койоти с паяшки глави, планински лъвове със скорпиони по гърба, прилепи с бебешки глави. Оттогава се питам дали наистина

съм ги видял, или въздухът долу е бил толкова лош, че съм халюцинирал. По-късно не попитах Гарин дали е видял нещо. Не зная дали забравих, или не се осмелих.. Той спря, наведе се и вдигна нещо. Държеше малък черен каубойски ботуш, който се беше заклецил между два камъка. Мушморокът сигурно не е могъл да го измъкне и е продължил без него. Господин Гарин вдигна обувката, за да я разгледам добре на светлината на фенера, после я пъхна в пазвата си. Тананикането продължаваше да се чува — значи малкият още не се беше загубил.

Стори ми се, че вече звучи по-силно, но не смеех да се надявам. Под земята никога не може да се прецени с точност. Всичко звучи по-особено.

Продължихме да вървим напред — не зная колко време е изминало така — но галерията все така се спускаше надолу и ставаше все по-горещо. По пода вече нямаше толкова кости, но беше осеяно с камъни. Можех да огледам тавана, но не посмях. Вече не дръзвах и да си помисля колко сме се отдалечили. Най-малко на четиристотин метра от мястото, където гръмна експлозивът и отвори вход към старата шахта. А може би дори повече. Вече започвах да се убеждавам, че никога няма да излезем от тук. Таванът ще се срути и толкова. Поне ще свърши бързо и няма да се мъчим като китайците, които на същото това място се бяха задушили или измрели от жажда. В този миг си мислех за няколкото книги които бях взел от библиотеката и се питах кой ли ще ги върне, както и дали някой ще наложи глоби за неплатени данъци на малкото собствено, която притежавам. Странно какви ли не щуротии минават на човек през ума, когато се намери на тясно.

Миг преди да осветим момченцето, то затананика друга мелодия. Не ми беше позната, но после баща му ми обясни, че била от „МотоКопс“. Споменавам го единствено защото за миг ми се стори, че *някой* му приглася, получаваше се нещо като двуглас. Сигурен съм, че ми се е сторило заради непрестанния тътен, но направо си изкарах

ума, уверявам ви. И Гарин го чу — виждах смътните му очертания на светлината на фенера и съм сигурен, че беше не по-малко уплашен от мен. Потта се лееше по лицето му, а ризата бе прилепнала към гърдите му.

Посочи и рече: „Струва ми се, че го виждам! *Виждам го!* Ей го там! Сет! Сет!“

Хукна през камъните, спъвайки се на всяка крачка и залитайки като пиян, но някак успяваше да запази равновесие. Не ми оставаше друго, освен да се моля на Господа да не се блъсне в някоя подпорна греда. Сигурно и тя ще се разпадне като костите, по които стъпвахме досега.

В този миг и аз видях малкия — нямаше как да го сбъркаш с тези джинси и червената риза. Бе застанал пред самия край на шахтата. Виждаше се съвсем ясно, че не е ниша, защото скалата беше съвсем гладка, нито пък беше просто купчина камънак. Огромна цепнатина от тавана до пода прорязваше скалната стена точно през средата и за миг ми се стори, че малкият се опитва да се напъха вътре. Изплаших се, защото бе достатъчно дребен да се промуши вътре, стига да поиска, но едри възрастни мъже като нас за нищо на света не можеха да го последват. Той обаче не се опитваше да влезе. Като се доближихме, забелязах, че стои абсолютно неподвижно. Сигурно съм се заблудил от сенките от светлината на фенера — не виждам друго обяснение.

Баща му пръв стигна до него и го грабна на ръце. Зарови лице в гърдите на момченцето и затова не видя онова, което зърнах, макар и за секунда. Този път не беше зрителна измама. Момчето се *хилеше* и усмивката му никак не беше приятна. Разтеглените му устни сякаш стигаха до ушите му, виждаха се всичките зъби. Лицето му беше разкривено в такава страшна гримаса, че очите всеки миг щяха да изхвъркнат. После баща му вдигна глава да го целуне и грозната усмивка помръкна. Отдъхнах си. Докато беше изписана на лицето му, ми се струваше, че Сет и момченцето, с което се бях запознал, нямат нищо общо.

„Ей, какво беше намислил? — питаше баща му. Крещеше, но всъщност не му се караше, защото го целуваше буквално на всяка дума. — С мама се изплашихме до смърт! Защо го направи? За Бога, защо дойде тук?“

Отговорът, който последва, беше последното свързано нещо, което изрече хлапето, затова съм го запомнил добре.

„Полковник Хенри и майор Пайк ми казаха да дойда. Казаха, че тук ще видя «Пондероса». Там вътре. — Посочи пукнатината в скалата. — Но не я видях. «Пондероса» я няма.“ После отпусна глава на рамото на баща си и затвори очи, сякаш бе съсипан от умора.

„Хайде да се връщаме — подканих ги. — Ще вървя след вас и вдясно, за да ви осветявам пътя. Не се размотавайте, но не е нужно да тичате. И за Бога, опитайте се да не се удряте в подпорите.“

Щом намерихме момченцето, сякаш тътенът изведнъж се усили. Чувах пращенето на гредите, които сякаш говореха. Като че ни подканваха да изчезваме, докато все още можем.

Въпреки това не успях да устоя на изкушението и преди да тръгнем, насочих за последен път фенера към цепнатината. Като се наведох да я разгледам по-отблизо, усетих въздушна струя — значи отатък има друг отвор. Може би пещера. Въздухът, който излизаше от цепнатината, беше нажежен и вонеше отвратително. Вдъхнах веднъж и трябваше да си запуша носа, за да не повърна. Усетих същата миризма на лагерен огън, но хиляди пъти по-тежка. Блъсках си ума как е възможно толкова дълбоко под земята да има нещо, което да воня така непоносимо. Подобна смрад е възможна само при наличието на свеж въздух — значи там има някаква дупка, но по тези места не се копаеше от 1957, следователно дори да има отвор, през който да идва тази воня, няма как да се намери.

Пукнатината наподобяваше на мълния и като че ли нямаше какво толкова да се види в нея, освен скалата — беше дебела поне шейсет сантиметра, може би дори метър. Но пукнатината като че ли свършваше в скалата, а отвътре излизаше горещ въздух. Стори ми се, че в мрака забелязах танцуващи алени искрици, подобни на въгленчета, но сигурно съм си въобразил, защото като примигнах, те изчезнаха.

Обърнах се към Гарин и го подканих да върви.

„Ей сега, само секунда.“ — Беше извадил малкия черен каубойски ботуш на сина си от ризата си и тъкмо го нахлузваше на крачето му. Това бе най-милата гледка. Начинът, по който го правеше, разкриваше цялата му бащинска обич. — „Готово — обяви. — Да вървим.“

„Добре — съгласих се. — Само внимавайте да не паднете.“

Вървахме колко се може по-бързо, но отново ми се стори, че измина цяла вечност. В кошмарите, за които споменах, винаги присъства кръглото светло петно от фенерчето, което се плъзга по черепите. В самата мина нямаше толкова много черепи, а и някои се бяха разпаднали, но в сънищата ми те са хиляди, цялата галерия е зарита с черепи, които стърчат като яйца в полог и се хият като малкия, когато баща му го вдигна на ръце, а в очните им кухни виждам танцуващи алени светулки, досущ искрици от огромна клада.

Връщането беше ужасно. Взирах се напред да видя слънчев лъч, но никога не съм го чакал толкова дълго. После, когато най-сетне забелязах изхода (отначало изглеждаше като миниатюрно квадратче, което можеше да закриеш с палец), тътенът вече бе станал оглушителен и реших, че галерията ще изчака да стигнем до самия изход, после ще се срути и ще ни смачка като мухи. Сякаш една дупка може да мисли! Но на подобно място въображението се развинтва. Всичко звучи по-особено, а на човек му хрумват шантави идеи.

В интерес на истината още ме преследват някои странни мисли за „Гърмяща змия — 1“. Не бих казал, че там има призраци — дори в „поверителен“ доклад, който никой никога няма да прочете — но не бих казал и че няма призраци. В крайна сметка, къде да има призраци, ако не в мина, пълна с мъртъвци? Но що се отнася до онази скала, ако *наистина* съм видял нещо — онези танцуващи червени светлинки — то със сигурност не бяха призраци.

Последните тридесет метра бяха най-тежки. Трябваше да напрегна цялата си воля, за да не хукна покрай господин Гарин и да се озова навън, но по изражението му разбрах, че и той се чувства по същия начин. Въпреки това продължихме да вървим спокойно, може би защото и двамата знаехме, че ако се втурнем паникьосани навън, ще подплашим цялото семейство. Вместо това излязохме като мъже — Гарин носеше момченцето, което спеше дълбоко.

Та това беше „малката уплаха“, която преживяхме.

Госпожа Гарин и двете по-големи деца плачеха, а като ни видяха, се втурнаха към Сет и започнаха да го опипват и да го целуват, сякаш не можеха да повярват, че го виждат. Той се събуди и им се усмихна, после отново забърбори на неразбрания си език. Господин Гарин уморено пристъпи към ламаринената барака, където държим експлозивите, отпусна се на земята и се облегна на стената. Опря лакти на коленете си и скри лице в сплетените си длани. Напълно го разбиха. Жена му го попита добре ли се чувства, на което той отвърна, че всичко е наред, но иска да си почине и да си поеме дъх. Казах, че и аз искам да си почина. Помолих госпожа Гарин да отведе децата при всъдехода. Предложих на Джек да покаже нашата Мо на брат си. Майка му се засмя, както човек се смее, когато няма нищо смешно, и отвърна: „Мисля, че доста ни се събра за днес, господин Симс. Надявам се, да не изтълкувате думите ми погрешно, но искам да се махнем оттук час по-скоро.“

Казах, че я разбирам, а мисля и тя разбра, че искам да разменя две думи насаме с мъжа ѝ, преди да се разделим по живо, по здраво. Не че нямах нужда да се посъвзема! Краката ми се огъваха. Отидох до бараката и седнах до господин Гарин.

„Ако случилото се разчуе, ще възникнат големи неприятности — казах. — Както за компанията, така и лично за мен. Може би няма да се стигне до уволнение, но...“

„Няма да кажа никому нито дума“ — отвърна той, вдигна глава и ме погледна право в очите. Забелязах, че плаче. Мисля, че след такава тревога всеки баща на негово място би плакал. Самият аз замалко щях да се разплача, макар да ги виждах за пръв път в живота си. Винаги, като си спомня колко трогателен беше Гарин, като обуваше ботушчето на сина си, гърлото ми се стяга.

„Ще ви бъда безкрайно задължен“ — казах.

„Глупости — отвърна той. — Не зная как да ви благодаря. Дори не зная откъде да започна.“ Вече започваше да ми става неудобно.

„О, моля ви се. Заедно се справихме, а всичко е добре, когато свършва добре.“

Помогнах му да се изправи и се отправихме след другите. Почти ги бяхме настигнали, когато той ме хвана за ръката и ме накара да спра:

„Не бива да пускате никого там. Дори ако инженерите преценят, че може да се укрепи. Вътре има нещо нередно.“

„Зная. Почувствах го.“ — Замислих се за ухилената гримаса на малкия — и до ден-дневен още настръхвам при спомена за лицето му — и едва не му казах, че синът му също го е усетил. Но после размислих. С какво щеше да ни помогне това?

„Ако зависеше от мен — продължи той, — щях да хвърля вътре експлозив и да срутя цялата мина. Това е гроб. Нека мъртвите почиват в мир.“

„Добра идея“ — съгласих се и сигурно Бог е бил на същото мнение, защото го направи след няма и две седмици. В галерията стана експлозия. Доколкото ми е известно, причината така и не беше открита.

Гарин се позасмя и поклати глава: „След два часа изобщо няма да ми се вярва, че наистина се е случило.“

„И може би така е по-добре“ — отвърнах.

„Но няма да забравя едно — продължи, — и то е, че днес Сет проговори. Не просто думи и фрази, които само семейството му разбира. *Наистина проговори*. Може би не си давате сметка колко е невероятно, но за нас е много важно. — Махна към семейството си, което вече се беше настанило във въздехода. — Щом успя веднъж, значи може да го направи отново.“

И може да е проговорил, дай Боже. Искан ми се да узная. Това момченце ме заинтригува, и то по различни причини. Като му върнах кукличката, се усмихна и ме целуна. Беше безкрайно сладък и ми се стори, че долавям по кожата му миризмата на мината... миризмата на изоставен лагерен огън, на пепел, печено месо и изстинало кафе.

Откарах ги до канцеларията, където беше паркирана колата им. Никой не ни забеляза, въпреки че минах по главната улица. В горещ неделен следобед Деспърейшън е като град, обитаван от призраци.

Помня, че стоях на стълбите пред канцеларията и им махах, докато се отправяха към ужасната злополука, която ги е очаквала в края на пътуването им — безумната престрелка, в която загинали. Всички ми махаха... освен Сет. Каквото и да се е криело в старата мина, голям късмет извадихме, че се измъкнахме... както и той, че единствен е оцелял в онази ужасна стрелба в Сан Хосе! Той е като онова, което наричат „черен гологан“.

Както вече казах, в Перу сънувах всички тези неща — най-вече черепите и как осветявам с фенерчето пукнатината в скалата, но дълго не се бях замислял над тези неща, докато след завръщането си оттам прочетох

писмото на Одри Уайлър. То само потвърди подозрението, че нещо се е случило, докато Сет е бил под земята — нещо, за което може би не е трябвало да лъжа, но все пак излъгах. Какво друго бих могъл да направя, след като дори не знаех какво точно станало?

И все пак, онази гримаса.

Онази гримаса.

Той бе толкова сладко момченце и безкрайно се радвам, че не загина в „Гърмяща змия“ (а имаше такава опасност), нито по-късно.

Гримасата като че ли изобщо не принадлежеше на момченцето. Искане ми се да се изразя по-точно, но нищо подходящо не ми идва наум.

Трябва да уточня още нещо. Може би помните, че споменах как Сет говореше за „старата мина“, но в онзи момент изобщо не го свързах с „Гърмяща змия“, защото почти никой в града не знаеше за това, камо ли някакви случайни пътници от Охайо, които се отбиваха само пътьом. Докато стоях на стълбите и гледах пустия пращен път след отдалечаващата се кола, отново си спомних думите му. И как претича стаята и се залепи право на снимките от „Китайската мина“, закачени на таблото за съобщения, сякаш бе идвал тук хиляди пъти. Сякаш *знаеше*. Тогава ми хрумна нещо и ме побиха ледени тръпки. Върнах се да разгледам снимките, знаейки, че това е единственият начин да разсея новото си подозрение.

Бяха общо шест на брой — въздушни снимки, които компанията беше поръчала през пролетта. Извадих лупата закачена на ключодържателя ми, и ги огледах една по една. Бяха правени много преди да се открие входът на „Гърмяща змия“, тъй че от отвора нямаше и следа. *Но всъщност имаше*. Помните, че разказах как малчуганът ги сочеше с пръст и повтаряше: „Тук е, тук е мината, дето искам да я видя.“? Мислехме, че говори за *откритата* мина, защото това бе основният обект на снимките. Но под увеличителното стъкло отпечатъците от пръстите му личаха по гланцираната повърхност. *До един бяха на*

южния склон, където открихме старата шахта. *Ето какво* ни е казал, че иска да види: не откритата мина, а шахтата, която дори не се виждаше на снимките. Зная колко налудничаво звучи, но никога не съм се съмнявал в това. Знаел е, че тя е там. За мен отпечатъците по снимките — и то не само на една, а на всичките шест — напълно го доказват. Зная, че един съд не би уважил подобно доказателство, но това с нищо не променя мнението ми по въпроса. Сякаш мината го е усетила, че минава по близката магистрала и го е повикала. Значи от всички мои въпроси може би само един е наистина важен: добре ли е Сет Гарин? Бих писал на сестрата на Гарин, за да разбере, дори веднъж-два пъти посягах към писалката, после си спомнях как съм я излъгал, а за мен е много трудно да призная подобно нещо. Нека спи зло под камък, защо да разбутвам стари неща, които могат да се окажат много по-опасни? Не мисля, че бих искал, и все пак...

Може би има още какво да се каже, но може и да няма. Всичко се свежда до ухилената гримаса.

Не ми хареса тази гримаса.

Това е истината за случилото се. Боже, да знаех само какво съм видял!

Лиам Симс

[1] Кожени кутийки с откъси от Писанията, които ортодоксалните юдаисти носят привързани на челото и лявата си ръка по време на сутрешна молитва и през седмицата. — Б. пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Олд Док първи се прехвърли през оградата на Карвъррови. За всеобща изненада (включително и за негова) се покатери много лесно — достатъчен му беше полученият от Джони тласък по задника. За миг-два се закрепил отгоре, за да нагласи ръце по-удобно. Според Брад Джоузефсън под тази ярка лунна светлина Билингзли приличаше на кльощава майmunка. После скочи. Иззад коловете долетя тихо изръмжаване.

— Добре ли си, Док? — попита Одри.

— А-ха — отвърна той. — Здрав и прав. Нали, Сюзии?

— Естествено — нервно се съгласи момичето. После извиси глас над оградата: — Госпожо Уайлър, вие ли сте? Откъде се появихте *пък вие*?

— Точно сега това няма значение. Трябва да...

— Какво се случи там? Всички ли са добре? Мама умира от страх.

Всички ли са добре. На този въпрос Брад Джоузефсън предпочиташе да не отговаря. Ако се съди по лицата на останалите, и те не изгаряха от желание.

— Госпожо Рийд? — обади се Джони. — Първо ще се прехвърли Дейвид, после вие.

Ками го удостои със злобен поглед, после се извърна към Дейв. Загали го по главата и му промърмори в ухото. Той я изслуша с тревожен поглед, после ѝ отвърна нещо, от което Джони долови единствено думите „Не искам“. Тя отново зашепна — този път по-ядно. Брад дочу „брат ти“ към края на изречението. Този път Дейви се протегна, улови се за върха на оградата и с лекота се прехвърли от другата страна. Лицето му беше съвършено безизразно, като се изключи отваяното, леко тревожно изражение. После дойде ред на Ками — Одри и Синтия я избутаха нагоре, а Дейв протегна ръце да я поеме. Ками се отпусна в прегръдките му, без изобщо да се държи за оградата. Брад предположи, че в този миг не би имала нищо против едно падане. Или дори счупен врат. „Защо ни прати тук, мамо?“ — бе

викнало хлапето, може би интуитивно долавяйки, че за нея силното им желание да отидат изобщо не представлява смекчаващо обстоятелство. Ками винаги щеше да обвинява себе си.

— Брад? — Този глас го зарадва, макар рядко да го чуваше тъй тих и тревожен. — Там ли си, слънце?

— Тук съм, Би.

— Добре ли си?

— Добре съм. Слушай, Би, и не губи ума и дума. Джим Рийд е мъртъв. Както и Ентрейджиън.

Някой възкликна тревожно, в следващия миг Сюзи Гелър закрепця името на Джим. У Брад, който освен физически, се чувстваше и психически изтощен, тези писъци извикаха по-скоро раздражение, отколкото съчувствие... и страх, че могат да привлекат нещо далеч по-неприятно от огромната котка или койотите с човешки пръсти.

— Сюзи? — тревожно подвижна Ким Гелър откъм къщата. В следващия миг писна и тя и гласът ѝ сякаш режеше мрака като бръснач. — *Сюууууу-зииии! Сюууууу-зииии!*

— *Я млъквай!* — кресна Джони. — *Ким, МЛЪКВАЙ, за Бога!*

За чудо тя наистина млъкна, но момичето продължаваше да вие като злочестата Жулиета в пето действие.

— Боже мили — промърмори Одри. Затули уши с длани и зарови пръсти в косата си.

— Би — подвижна Брад през оградата, — запуши устата на малката. Не ме интересува как.

— *ДЖИМ!* — виеше Сюзи. — *ОООО, БООООЖЕ, ДЖИМ! О БОООЖЕ НЕ! О...*

Отекна плесница. Писъците секнаха почти на мига. После се разнесе вик:

— *Кой ти позволи да удряш дъщеря ми! Кой ти позволи да удряш дъщеря ми, кучка такава. Не ме вълнува какво си въобразяваш за расовата сегрегация! Тлъста черна мръсница!*

— Престани! — възкликна Синтия. После на свой ред впи пръсти в двуцветната си коса и затвори очи като дете, което не иска да гледа страшен филм.

Брад продължи да гледа и затаи дъх в очакване Би да се разфучи. Но без изобщо да обръща внимание на другата жена, тя тихичко подвижна:

— Брадли, няма ли да прехвърлите трупа?

Гласът ѝ звучеше съвършено спокойно и Брад изпита неопишуема благодарност към нея.

— А-ха. Подхванете го с майка му и брат му.

— Добре.

— Ким? — викна Брад през оградата. — Госпожо Гелър? Защо не се приберете в къщата?

— Да! — доволно възкликна Ким. — Мисля, че тази идея ми *допада*. Просто ще влезем вътре, нали, Сюзи? Ще си наплискаме лицата със студена вода и ще се почувстваме по-добре.

Отекнаха стъпки. Настъпи тишина, което бе добре. После койотите отново завиха, което пък беше зле. Брад се обърна и забеляза движещи се сребърни светлинки в тъмата на гъсталака. Очи.

— Трябва да побързаме — обади се Синтия.

— О, дори не подозирате истината — вметна Одри Уайлър.

Брад си рече: „Именно от това се страхувам.“ Извърна се и подхвана Джим Рийд за раменете. Едва доловимо усещаше аромата на шампоана и на одеколона, които момчето бе използвало тази сутрин. Сигурно се е гласял за момичетата. Джони нервно се огледа — сигурно гледаше святкащите очи в гъстака, предположи Брад — после отпусна тялото на Джим и с едната ръка го прихвана през кръста, а с другата подпря тялото отдолу. Одри и Синтия го поеа за краката.

— Готови? — попита Джони. Тя кимнаха.

— На три. Едно... две... *три*.

Повдигнаха го, сякаш местеха скамейка в парка. В един ужасен миг Брад се уплаши, че гърбът му ще се схване. После покачиха тялото на Джим на оградата. Ръцете на мъртвото момче се разпериха встрани — като на цирков акробат, който в кулминацията на коронния си номер приема овациите на публиката. Лунната светлина струеше в разтворените му длани.

Джони, който стоеше до Брад, сякаш всеки момент щеше да получи инфаркт. Главата на Джим се отметна назад. Капка съсирена кръв пръсна страната на Брад. Кой знае защо това извика налудничавата асоциация с ментово желе и стомахът му се сви.

— Помогнете ни! — викна Синтия. — Ей, за Бога, *някой* да...

Над оградата изникнаха ръце, които сграбчиха Джим за ризата и колана. Брад тъкмо си рече, че не може да издържа тази тежест и миг

повече (за първи път осъзнаваше какво точно означава „натежа като мъртвец“), и от другата страна дръпнаха тялото. Чу се глух удар и в далечината (откъм задната врата на Карвърови, предположи Брад) Сюзи отново изписка.

Джони го погледна и Брад бе почти сигурен, че писателят се усмихва.

— Май го изпуснаха — прошепна Джони. Изтри запотеното си лице с ръкава и отпускна ръка. Усмивката — ако изобщо се е усмихвал — бе изчезнала.

— Ау! — възкликна Брад.

— А-ха.

— Ей, Док! — тихо извика Синтия. — Дръж! Не се тревожи, предпазителят е спуснат! — Тя обърна пушката с приклада нагоре и се повдигна на пръсти, за да я прехвърли през оградата.

— Хванах я — отвърна Билингзли. После добави по-тихо: — Оная жена и смахнатата ѝ дъщеря най-после се прибраха в къщата.

Синтия се покатери на оградата и с лекота я прескочи. Одри се нуждаеше от малко помощ и подкрепа, за да не падне, но се прехвърли от другата страна. Беше ред на Стив, който се покачи на сплетените ръце на Брад и Джони и седна за миг върху оградата, докато позаглъхне болката в наранените му рамене. Сетне се отблъсна и скочи на земята.

— Не мога да се покатеря — заяви Джони. — Абсурд. Ако в гаража има стълба...

— Уу-уу-УУУУУ!... Уу-уу-УУУУУУУУУ! — прозвуча зад тях.

Съвсем спонтанно, като малки деца, двамата се прегърнаха. Брад се обърна и видя приближаващи се сенки. В мрака проблясваха сребристи очи.

— Синтия! — викна Джони. — Стреляй!

Гласът ѝ долетя уплашен и несигурен:

— Да се прехвърля ли обратно?

— Не! Не! Стреляй нагоре!

Тя два пъти дръпна спусъка и изстрелите изтрещяха във въздуха. През коловете започна да се процежда остър, тръпчив дим. Приближаващите сенки в храсталака престанаха да се движат.

— Още ли не можеш, Джон? — тихо попита Брад. Джони се взираше в сенките. На устните му трептеше странна, изплашена

усмивка.

— Тц. Вече се оправих. Аз... ама какво правиш?

— Ти как мислиш? — Брад бе коленичил на четири крака до оградата. — Побързай, татенце.

Джони се покачи на гърба му.

— Божичко, чувствам се като президента на Южна Африка.

Отначало Брад като че ли не схвана шегата. Но когато най-сетне проумя смисъла, се разкикоти. Гърбът му се късаше от болка, а Джони Маринвил сякаш тежеше поне двеста и петдесет кило и петите му се забиваха като стикове за голф в изтормозения му гръб, но въпреки това той не преставаше да се хили. Ето ти един американски интелектуалец с добри маниери, завършил частна гимназия — писател, движил се навремето в средите около Лени Бърнстейн — стъпил на гърба на чернокож като на стол. И ако това не е представата на един истински либерал за ада, значи Брад нищо не разбира! Хрумна му да извика: „Побързай, господарю, туй злочесто тяло загива!“ и избухна в бурен смях. Умираще от ужас да не би животните да захаят задника му, но продължаваше да се залива от смях. Ще му изпея хорово „Стария негър Джо“, зарече се той и сам зави като койот. Чак сълзи му потекоха от очите. Заудря с юмрук по земята.

— Брад, какво става? — разтревожено пошепна Джони.

— Нищо! — отвърна през смях чернокожият. — Само ми слизай от гърба по-бързо! По дяволите, какво има на тия обувки? Налчета ли, какво ли?

В следващия миг, слава Богу, му олекна на гърба. Джони пухтеше като локомотив и се опитваше да прехвърли крак през оградата. Чернокожият силно го тласна. Маринвил изпъшка и тупна на земята от другата страна.

Сега Брад оставаше сам, без да има на какво да стъпи.

Измери с поглед оградата и му се видя поне тридесет метра висока. Обърна се и забеляза сенките, които отново се раздвижиха и бавно се запribлижаваха в стесняващ се полукръг.

Сграбчи два кола и в същия миг дочу страшно ръмжене. Храсталакът запращя. Той хвърли поглед през рамо и забеляза някакво същество, което не приличаше на койот, а по-скоро на глиган... всъщност беше като нескопосана детска рисунка — най-обикновена драсканица, която някак е оживяла. Краката му бяха с различна

дължина и завършваха с израстъци, които не бяха нито лапи, нито пръсти. Опашката му сякаш започваше от средата на гърба. Очите му бяха като сребристи окръжности. Носът му — като свинска зурла. Само зъбите му имаха вид на истински — грамадни закривени образувания, които стърчаха от двете страна на устата му.

Брад се почувства така, сякаш му инжектираха адреналин. Забрави болките в гърба си и се метна на оградата. Изчадието тракна със зъби, блъсна се в коловете под него и разклати цялата конструкция. В този момент Джони хвана Брад за едната китка, а Дейв — за другата и чернокожият съумя да се покатери върху оградата. Опита се да преметне крак от другата страна, но само си удари левия глезен в тъпия край на един кол. След миг полетя надолу, раздирайки цялата си риза отгоре до долу в безуспешните си опити да се задържи. Пусна се точно навреме да не си счупи ръката, но когато се приземи, почувства как под мишницата му се стича струйка кръв.

— Какво ще кажеш да се махнеш от мен, хубавецо? — задъхано попита съпругата му, върху която беше паднал. — Стига да не ти причини особено големи затруднения.

Брад изпълзя встрани, отпусна се неподвижен на земята, после се изгърколи по гръб. Вгледа се в непознатите звезди, досущ като лампичките, които светват и угасват по клоните на елхите, дете всяка година в петък след Деня на благодарността се появяват на главната улица във всеки малък град. Ако това са истински звезди, той е крал на Персия... но все пак си бяха там.

Замижа, за да не ги гледа повече. Във въображението си — което неимоверно се изостряше в мига, в който затвореше очи — видя Кари Риптън, който му подхвърля „Шопър“ После собствената си ръка, която се протяга и го хваща. „Страхотен сте, господин Джоузефсън!“ — вика Кари и искрено му се възхищава. Този глас като че ли долиташе от много далеч и сякаш ечеше в дъното на каньон. По-наблизо се чуваше ръмженето в горичката отгатык (само дете за разнообразие се беше превърнала в пустиня). Последваха няколко тъпи удара — глиганите се блъскаха в оградата. Исусе Христе!

— Брад — повика го Джони. Съдейки по звука, като че ли се бе надвесил над него.

— Какво?

— Добре ли си?

— Супер!

— Брад.

— *Какво!*

— Имам идея. За филм.

— Ти си откачен, Джон. — Продължаваше да стиска очи. Така всичко изглеждаше нормално. — Ама ще ухапя. И как ще се казва този филм, в който ще имам честта да участвам?

— „Черните мъже не могат да се катерят по огради“ — каза Джони и се разкикоти. Смехът му звучеше доста изтощено и полуналудничаво. — Ще поканя за режисьор самия Марио ван Пийбълс, а Лари Фишбърн ще играе теб.

— Става — отвърна Брад и с мъка се изправи. — Обожавам Лари Фишбърн. Страхотно. Направо му предложи милион. Кой би устоял?

— Именно, именно — съгласи се писателят и така се разхили, че едва успя да отговори... а по страните му се стичаха сълзи, но едва ли бяха предизвикани от радост. Само преди десет минути Ками Рийд едва не го бе застреляла и Джони надали бе забравил. Всъщност добрата памет бе истинско проклятие.

Брад стана, подаде ръка на Би и ѝ помогна да се изправи. Зверовете продължаваха да се блъскат в оградата и да вият, разнесе се шумно мляскане, сякаш отвратителните хибриди се опитваха да прегризат оградата.

— Какво ще кажеш? — попита Джони, който също се изправи.

— Мисля, че като видях зор, се разпъргавих — заяви Брад. Прегърна жена си и се обърна към Джони: — Хайде, бели дръвнико. Днес отбеляза първия си успех в потъпкването на чернокожи. Сигурно си съсипан от умора. Да се прибираме вътре.

Създанието, което се вмъкна с подскоци в задния двор на Билингзли през малката порта в оградата, беше като детска рисунка на отровния гуцер, който Джеб Мърдок убива в надпреварата по стрелба с Кенди към средата на „Отмъстителите“. Главата му обаче повече подходдаше на беглец от „Юрски парк“.

Изкачи се по задните стълби, закардилка се към плъзгащата врата, после я побутна с муцуна, но без резултат — вратата се отваряше навън. Гуцерът протегна шия и загриза долния край на касата. След миг се озова в кухнята на Олд Док.

Гари Содерсън разсеяно отбеляза, че се е появил ветреца с отвратително гадна миризма, който духа право в лицето му. Замаха, опитвайки се да прогони вонята, но тя се усили. Вдигна ръка, напипа нещо като гигантска обувка от крокодилска кожа и отвори очи. Съществуването, което се беше надвесило над лицето му на една целувка разстояние, го изучаваше с почти човешко любопитство и бе толкова гротескно, че Гари дори не се изплаши.

„Ето, това е — рече си той — първият сериозен пристъп на делириум тременс. Привет, другарчета, напред към анонимните алкохолици.“

Затвори очи. Опита се да си внуши, че не усеща този неприятен дъх на блато и не чува как по кухненския линолеум се влачи опашка на влечуго. Продължи да стиска ледената ръка на жена си, повтаряйки:

— Тук няма нищо, тук няма нищо, тук няма...

Но преди да повтори заклинанието за трети път (а всички знаят, че магията става само на третия път), чудовището впи зъби в гърлото му и го разкъса.

Джони забеляза малки крачета зад вратата на килера и надникна вътре. Ели и Ралфи се бяха сгушили един до друг върху нещо като спален чувал. Въпреки изстрелите, които долитаха отвън, двете деца бяха потънали в дълбок сън, но дори и насън не можеха напълно да се откъснат от случващото се — лицата им бяха пребледнели и напрегнати, те дишаха на пресекулки, сякаш сподавено хлипаха, а крачката на Ралфи потрепваха, като че ли сънуваше, че тича.

Джони предположи, че Елън е намерила отнякъде спалния чувал и го е домъкнала в килера; това със сигурност не е работа на Ким Гелър. Ким и дъщеря ѝ бяха заели предишното си място до стената, но сега не седяха на пода, а на кухненските столове.

— Джим наистина ли е мъртъв? — попита Сюзи и впи блеснали влажни очи в Джони, който влезе след Брад и Белинда. — Не мога да повярвам, хвърляхме фризбито, както винаги, и довечера щяхме да ходим на кино...

Търпението на Джони се изчерпа:

— Що не идеш на задната веранда да провериш сама?

— А ти защо се държиш като пълен гадняр? — тросна се Ким. — Дъщеря ми може *никога* да не се възстанови от тази травма. Изживява *истински шок!*

— Да не би да е единствената! — отвърна той. — И докато обсъждаме този въпрос...

— Стига, човече, само един бой ни липсва — намеси се Стив Еймс.

И несъмнено бе прав, но на Джони вече изобщо не му пукаше. Заплашително насочи показалец към Ким, която го измери с разярен поглед.

— И докато обсъждаме този въпрос, държа да ти кажа, че следващия път, когато наречеш Белинда Джоузефсън черна кучка, ще ти избия всички зъбки.

— О, Боже, колко ме е страх! — заяде се Ким и театрално забели очи.

— Джон, престани — каза Белинда и го хвана за ръката.

— Престани веднага. Имаме много по-важна работа...

— Тлъста черна кучка — изтърси Ким Гелър. Не гледаше Белинда — каза го на Джони. Очите ѝ продължаваха да пламтят, но на устните ѝ се бе появила усмивка. По-злобна усмивка той не бе виждал през целия си живот. — Тлъста чернилка. — След това посочи с пръст устните и зъбите си, сякаш играеха на отгатване на думи и се опитваше да обясни думата „самоубийство“. Дъщеря ѝ бе зяпнала от изумление.

— И какво? Не чу ли? Хайде де. Ела да ми избиеш зъбките! Искам да видя как ще стане.

Джони тръгна към нея с намерение да изпълни закана си. Брад го сграбчи за ръката. Стив го стисна за другата.

— Изчезвай, идиотка такава! — сопна се Олд Док. По някакъв начин Ким проумя какво ѝ казват и отвърна със стреснат, замислен поглед. — Изчезвай на секундата.

Тя скочи на крака и дръпна Сюзи. За миг на всички им се стори, че двете ще излязат заедно, но момичето издърпа ръка. Ким посегна към дъщеря си, която продължи да отстъпва назад.

— Какво си въобразяваш? — сопна се Ким. — Отиваме в дневната! Трябва да се махнем от тези...

— Не и аз — бързо поклати глава момичето. — Ти да, но не и аз. Ъ-ъ.

Майка ѝ се втренчи в нея, после извърна поглед към Джони. Лицето ѝ издаваше някакво странно объркване, примесено с омраза.

— Излез, Ким — каза Джони. Още си представяше как ѝ разбива зъбите с юмрук, но яростта му вече стихваше и гласът му звучеше почти спокойно. — Не си на себе си.

— Сюзи? Ела веднага тук. Да се махаме от тези отвратителни хора.

Цялата разтреперана, Сюзи обърна гръб на майка си. Това не променяше мнението на Джони, че момичето е твърде плиткоумно и повърхностно създание... но във всеки случай надминаваше майка си с едно-две стъпала в еволюцията на видовете.

Бавно, като ръждясал робот, Дейв вдигна ръце и я прегърна. Ками като че ли искаше да възрази, но после замълча.

— Добре. — Гласът на Ким отново звучеше ясно и спокойно, сякаш държеше реч насън. — Ако ти потрябвам, ще бъда в дневната.

— После потърси с поглед Джони, когото очевидно смяташе за причина за цялото си нещастие. — А ти...

— Престани! — остро я прекъсна Одри. Всички с изключение на Ким, която се шмугна в тъмната дневна, се извърнаха към нея. — Нямаме време за такива *дивотии*. Може би съществува минимален шанс да се измъкнем, но ако се дърляте като глупаци, всички ще измрем.

— Коя сте вие, госпожо? — попита Стив Еймс.

— Одри Уайлър.

Беше висока, с дълги, стройни като на жребче крака, които съвсем не бяха непривлекателни, но лицето ѝ бе пребледняло и изпито. Напомняше на Джони за изразенията на малките Карвърови, които спяха в килера, и изведнъж той се опита да си припомни кога за последен път е виждал Одри и са разменяли по някоя и друга дума. Не успя. Сякаш тя напълно се бе изолирала от непринуденото оживление на улицата.

В мислите му изведнъж изплува стихчето: „Малкото сладко бебе Смити, виждам, хапеш мамините цици.“ После си припомни микробусите, разхвърляни по пода у Уайлъррови през онзи следобед, когато със Сет гледаха „Бонанза“. Това му бе достатъчно и мигновено всичко започна да му се изяснява. Бандити с вид на кинозвезди. Майор Пайк, добрият „извънземен“, който е станал лош. Пейзажите от Дивия запад. Най-вече това. „Той обожава старите уестърни — бе обяснила Одри. Докато говореше, си играеше с някои от фигурките като човек, който премята предмети из ръцете си, защото е нервен. — «Бонанза» и «Стрелците» са му любимите, но гледа всичко, което пускат по кабелната. Стига да има коне, разбира се.“

— Племенникът ти, нали, Одри? Това е работа на Сет.

— Не. — Тя вдигна ръка и избърса насълзените си очи. — Не на Сет, а на нещото, което се намира *вътре* в него.

— Ще ви разкажа каквото мога но нямаме много време. Не след дълго микробусите ще се завърнат.

— Кой е в тях? — поиска да знае Олд Док. — Знаеш ли, Од?

— Отмъстителите. Бандити. Ченгета от бъдещето. А мястото, в което се намираме, е смесица от Дивия запад, както е представен в каубойските филми, и от едно място, което се нарича силов коридор и съществува единствено в анимационния вариант на двадесет и третия век. — Пое дълбоко дъх и прокара пръсти през разбърканите си кичури. — Не зная всичко, но...

— Разкажи ни каквото знаеш — окуражи я Джони.

Тя погледна часовника си и направи кисела физиономия.

— Спрял е.

— И моят — съгласи се Стив. — Като че ли всички часовници са спрели.

— Мисля, че има време — отбеляза Одри. — Което означава, че още е прекалено рано за каквото и да било... за каквото и да било *раздвижване*. — Изведнъж се разсмя, с което доста стресна Джони. Съдейки по лицата на присъстващите, всички се бяха стреснали. Притесни ги не толкова скритият истеричен оттенък, а по-скоро искреното веселие което отекваше в смеха ѝ. Забеляза израженията им и се овладя. — Извинете — това е шега. Няма откъде да я знаете. Както и да е. Трябва да изчакаме. Ако междувременно пак доведе отмъстителите, ще трябва просто... да ги изтърпим, предполагам.

— Стават ли по-силни? — изведнъж попита Ками Рийд. — Тези отмъстителите могат ли да станат по-могъщи?

— Да — потвърди Одри. — А ако създанието, което прави всичко това, е изсмукало енергията на хората, които загинаха в гората, следващото нападение на отмъстителите ще бъде най-страшно. Моля се да не се е случило, но смятам, че страховете ми са оправдани.

Тя ги огледа, пое дълбоко дъх и зараказва.

— Създанието, което се е настанило в Сет, се нарича Так.

— Демон ли е, Од? — попита Олд Док. — Някакъв демон?

— Не. То няма... няма религия — мисля, че така трябва да се каже. Интересува се само от телевизията. По-скоро е нещо като тумор със собствено съзнание, който обича жестокостта и насилието. Живее в племенника ми вече две години. Бях чувала история за някаква жена от Върмонт, която открила отровен женски паяк в мивката си. Очевидно бил донесен в къщата с празен кашон, който съпругът ѝ взел от супермаркета, където работел. В кашона имало банани от Южна Африка. Паякът се скрил сред опакованите банани. Так пристигна на Поплър Стрийт по същия начин. Само че нашият отровен паяк може да говори. Повикал е Сет, когато семейството му е прекосявало пустинята. Пустинята *Невада*. Усетил е, че наблизо минава някой, когото би могъл да използва, и го е *извикал*.

Сведе поглед към сплетените си длани, които стискаше с все сила на скута си. Привлечена от историята, Ким Гелър бе застанала на вратата на дневната. Одри вдигна глава. Отново им заговори, но като че ли се обръщаше към Джони:

— Отначало е бил слаб, но не чак толкова, защото е усетил, че семейството на Сет представлява заплаха за него. Не зная до каква степен са знаели или подозирали за това, но съм убедена, че последният разговор с брат ми беше *твърде* странен. Мисля, че Бил можеше да ми разкаже много неща... ако Так му беше позволил.

— Способен ли е на такива работи? — възкликна Стив. — Ей така, да командва хората.

Тя посочи подутата си устна:

— Направи го собствената ми ръка, но не по моя воля.

— Божичко — възкликна Синтия. Нервно огледа ножовете, закрепени на магнитна поставка над кухненския плот. — Лошо. *Много* лошо.

— Но можеше да бъде и още по-лошо — отвърна Одри.

— Так умее да оказва физическо въздействие само на къси разстояния.

— Колко къси? — поиска да знае Ками.

— Обикновено не повече от десетина метра. Извън този обхват силите му да въздейства се стопяват много бързо. *Обикновено*. Но сега... кой знае? Никога не е бил зареден с толкова много енергия.

— Оставете я да разкаже цялата история — намеси се Джони. Изпитваше едва ли не физическо усещане за времето, което сякаш се изплъзваше измежду пръстите им. Не знаеше дали Одри го кара да се чувства така или му идва отвътре, но това нямаше значение. Нямаше време. В целия си живот не бе изпитвал тъй ясно предчувствие. Нямаше време.

— В това тяло все още живее едно момченце — бавно и натъртено продължи Одри. — Едно сладко, изключително дете на име Сет Гарин. И най-отвратителното е, че Так използва любимите неща на това дете, за да убива. Когато загинаха брат ми и семейството му, Так е изпратил „Тракър Ароу“, един от микробусите на МотоКопс. Това се случи в Калифорния, в края на пътуването, което ги бе отвело в Невада. Не зная откъде е събрал толкова енергия, че на онзи етап да успее да извика „Тракър Ароу“ от мислите и мечтите на Сет. Основният му източник на сила е Сет, но той не му е достатъчен. За да се развихри напълно, му трябва много повече.

— Так е вампир, нали? — попита Джони. — Само че вместо кръв смуче психическа енергия.

Тя кимна.

— Енергията, която използва, се отделя в най-големи количества, когато някой страда. В случая с Бил и семейството му може би някой е бил ранен или е починал в квартала наоколо. Или...

— Или се е появил някой, когото само е можело да нарани — предположи Стив. — Да речем, някой скитник. Най-обикновен стар бездомник с количката си. Бас държа, че е умрял с усмивка.

Одри го изгледа с ужас и тъга.

— Значи знаете.

— Не много, но думите ви потвърждават онова, което зная — отвърна Стив. — Ей там има един такъв. — Неопределено махна с ръка към гората. — Ентрейджиън го позна. Казва, че от началото на

лятото досега го е виждал вече два-три пъти на вашата улица. Сигурно е влязъл в обсега на вашия племенник. Но как?

— Не зная. Сигурно ме е нямало.

— А къде сте била? — полюбопитства Синтия. Госпожа Уайлър не ѝ изглеждаше много общителна.

— Няма значение. На едно място, където отивам от време на време. Няма да разберете. Важното е, че Так уби брат ми Бил и цялото му семейство. И за тази цел използва патрулните микробуси на МотоКопс.

— Тогава е изпълнявал соло, но вече свири целият оркестър — отбеляза Джони.

Одри извърна глава и прехапа устни, които изглеждаха сухи и напукани.

— С Хърб го прибрахме при нас и в някакъв смисъл — всъщност в много отношения — никога не съм съжалявала за това решение. Не можехме да имаме деца. А Сет беше толкова обичливо и прекрасно дете...

— Все някой е обичал и тифозната Мери^[1] — прозвуча сухият глас на Ками Рийд.

Продължавайки да хапе устни, Одри я погледна, после извърна поглед към Джони, безмълвно молейки за съчувствие. Но той отказваше да ѝ съчувства — не и след всичко, което им се случи, особено след като бе видял обезобразеното лице на Джим Рийд, когато куршумът му пръсна мозъка — но все пак като че ли я разбираше, поне до известна степен. Независимо дали му се нравеше или не.

— През първите шест месеца беше най-хубаво. Макар, разбира се, още тогава да знаехме, че *има* нещо нередно.

— Водихте ли го на лекар? — попита Джони.

— Нямаше никакъв смисъл. Так щеше да се скрие. Тестовете нямаше да покажат нищо. Почти съм сигурна. А после... след това... като се върнехме вкъщи...

Джони огледа наранената ѝ уста и допълни:

— Той щеше да ви накаже.

— Да. И мен, и... — гласът ѝ стана дрезгав, после съвсем заглъхна и тя продължи шепнешком: — И мен, и Хърб.

— Хърб не се самоуби, нали? — попита Том. — Този Так го е убил.

Тя отново кимна.

— Хърб искаше да избягаме. Так усети това. Освен това откри, че не може да използва Хърб за... за нещо, което искаше. Исканше да прави секс... да има сексуално *преживяване*... с мен. Но съпругът ми му пречеше. Това го разгневи.

— За Бога! — възкликна Брад.

— Уби Хърб и се зареди с нова енергия. Сет остана единственият му пленник... но му бе напълно достатъчен да не изпусне мен.

— Защото го обичаш — допълни Джони.

— Да, точно така, защото го обичам. — В гласа ѝ не се долавяше упорство, само странен и ужасен срам. Синтия ѝ подаде хартиена кърпичка, но Одри я стисна в юмрука си, сякаш не знаеше какво да я прави. — И тъй, предполагам, че по някакъв начин моята обич е причината за онова, което се случва. Това е ужасно, но вероятно е истина. — Тя извърна разплакани очи към Ками Рийд, която седеше на пода, прегърнала единствения си останал син. — Изобщо не съм предполагала, че ще се стигне дотук. Трябва да ми повярвате. Дори като принуди Хобартови да се изнесат и уби Хърб, все още няха реална представа каква сила притежава. И *за какво* може да я използва.

Ками посрещна погледа ѝ, без да продума и дума, но каменното ѝ лице бе лишено от каквото и да било изражение.

— Откакто си отиде Хърб, ние със Сет живеем тихо и кротко — каза Одри. Джони мислено отбеляза, че това е първата директна лъжа в разказа ѝ, макар веднъж-два пъти да му се бе сторило, че преиначава истината. — Сет е на осем години, но училището не представлява проблем. Изпълнявам някои изисквания за домашно обучение и веднъж месечно изпращам попълнен формуляр в щатската образователна комисия. Но това е само формалност. Сет гледа любимите си филми и сериали по хиляди пъти. Това е *истинското* му образование. Играе в пясъчника. Храни се и изпива мляко с какао в огромни количества. През повечето време беше *Сет*. Но... през всичките тези месеци... Так се криеше в него. Растеше. Впиваше се все по-дълбоко и по-дълбоко. Завземаше територии.

— А ти дори не подозираше какво става? — иронично подвикна Ким откъм дневната. — О, чакай, бяха забравила. То убило мъжа ти.

Ама ти си го отхвърлила с лека ръка. Сигурно си го приела като най-обикновено произ...

— *Не разбирате ли!* — почти кресна Одри. — Не можете да си представите какво означава да живееш с това дете и с онова, което се крие в него! Държи се като Сет, а ако случайно ми мине през ум някоя мисъл, която не съм прикрила особено старателно, в следващия миг започвам да се блъскам в стената, сякаш съм играчка на пружина, а малкият ми собственик е решил да ме разбие на парчета. Или се удрям по лицето, или се щипя по... по тялото...

Най-сетне използва хартиената кърпичка, но не за да избърше сълзите си, а за да попие потта от челото си.

— Веднъж ме накара да падна по стълбите. Беше миналата година по Коледа. Просто му казах да не пипа подаръците под елхата. Разбирате ли, мислех, че говоря на Сет и че Так се е скрил някъде дълбоко. Че спи. Или е потънал в зимен сън. Или каквото там прави. После видях, че очите му са прекалено тъмни и изобщо не са очите на Сет, но вече беше прекалено късно. Станах от стола и се изкачих по стълбите. Не мога да ви опиша това усещане, ужасно е... сякаш си пътник в автомобил, управляван от маниак. На площадката се обърнах и просто... стъпих встрани. Сякаш скачаш от трамплин. Не си счупих нищо... или може би Сет ми помогна. Както и да е, цяло чудо е, че не си счупих крак или ръка.

— Или врата — вметна Белинда.

— А-ха, или врата. Просто се опитвам да кажа, че — да, наистина го обичам, но обичам Сет, а от Так изпитвам неистов ужас.

— Тънкия и дебелия край — подметна Джони.

— Именно. Но и аз имах къде да отида. Когато всичко ставаше твърде... ненормално и не издържах. Но и в *това* Сет ми помогна, убедена съм. И тъй времето просто... си минаваше. Сигурно болните от рак се чувстват така. Живееш, защото нямаш друг избор. Привикваш с болката и страха и вярваш, че това е пределът, че това *трябва* да е пределът. Не съм и подозирала, че планира *това*. Трябва да ми повярвате. В повечето случаи успявах да скрия мислите си от него. Никога не ми е хрумвало, че Так може да крие някакви мисли — или *планове* — от мен. Просто изчакаваше... сигурно после е минал скитникът, докато ме нямаше... бях при приятелката си Джан... и после...

Тя млъкна, почти явно опитвайки се да се овладее и да се успокои.

— Кошмарът, в който се намираме, е смесица от „Отмъстителите“, любимият му уестърн, и „МотоКопс 2200“, любимият му анимационен сериал. И по-специално един епизод, който се нарича „силов коридор“. Гледала съм го много пъти — Сет има не само една, но *три* видеокасети с избрани епизоди. Тази серия е доста страшничка. Действието е много *наситено*. Сет умря от страх — като я гледа за пръв път, три нощи поред подмокряше леглото — но и беше въодушевен. Може би защото главните герои на сериала — и добрите, и лошите — обединяват усилия, за да разгромят страшните извънземни, които се крият в силовия коридор. Тези извънземни се намират в пашкули, които полковник Хенри отначало взима за енергийни генератори, а онази част, където извънземните изскачат от тези пашкули и се нахвърлят върху полицаите от бъдещето, би изплашила всеки. Но в тази версия на „силов коридор“ тези пашкули са нашите *къщи*. А ние...

— Ние сме страшните извънземни — каза Джони. Всичко съвпаднаше до най-малката ужасяваща подробност. — А онова, което вероятно допада и на двете му „части“, е идеята за обединяването. Нека бъдем приятели, иначе... Децата обичат тази концепция, защото ги освобождава от задачата да съдят сами, която доста ги затруднява.

Одри също кимаше.

— Да, звучи логично. Както във въображаемите игри в пясъчника героите от „Отмъстителите“ — и добрите, и лошите — винаги са приятели с полицаите от бъдещето. Във въображението на Сет дори шериф Стрийтър и Джеб Мърдок са приятели, макар във филма да са смъртни врагове.

— Случващото се продължава ли да се развива във въображението на Сет? — попита Джони — Как мислиш, Од?

— Не мога да кажа, защото е трудно да се прецени къде свършва Сет и къде започва Так... човек трябва да го почувства *интуитивно*. На някакво равнище Сет сигурно знае истината, както когато станат на осем-девет години, децата престават да вярват в Дядо Коледа... но всички мразим да признаваме, че измислиците ни не съществуват, нали? Има... — За миг замлъкна. Долната ѝ устна се разтрепери, но тя успя да продължи: — Всички те са пълни с особена сладост, която ни

помага да преодолеем тежките моменти. Так просто предоставя на Сет възможността да разпростре измислиците си в по-голям мащаб, това е всичко.

— По дяволите, той си играе във виртуална реалност — възкликна Стив. — Както го описвате, това е най-истинската виртуална игра на света.

— Има и друга възможност — продължи Одри. — Може би Сет вече не може да се справи с Так, не може да му сложи спирачка. Или пък Так е вързал Сет, запушил му е устата и го е хвърлил в тоалетната.

— А ако Сет *можеше* да спре Так, би ли го направил? — попита Джони. — Как мислиш? Как ти се *струва*!

— Сигурна съм, че би го спрял — незабавно отвърна Одри. — Сигурна съм, че някъде дълбоко в себе си се страхува от него до смърт. Като Мики Маус във „Фантазия“, когато метлите излязоха от всякакъв контрол.

— Да предположим, че си права. Да предположим, че Так вече сам управлява случващото се с всички нас. *Защо* го прави? Какво печели?

— То — отвърна тя и сбърчи устни в искрено неподправена гримаса на безкрайна погнуса. — *То*, не той.

— Добре де, *то*. За Сет Поплър Стрийт е силовият коридор, къщите са пашкулите, а ние сме лошите извънземни, които живеят в тях. Просто престрелка в големия обор, междузвездна версия. Но какво получава *Так* от всичко това?

— Нещо само за себе си — отвърна Одри и Джони се сети за една стара песен на Бийтълс: „Какво се вижда в мрака, когато лампата загасяш? Не мога да ти кажа, но си е мое.“ — Фантазиите са само за Сет, струва ми се — чрез тях Так изпива силите му. Так... мисля, че на Так му харесва онова, което ни се случва.

В стаята се възцари мълчание.

— Харесва му — най-сетне повтори Белинда. Говореше тихо и замислено. — Какво означава това — *харесва* му?

— Харесва му да страдаме. Когато страдаме, излъчваме нещо, което то... което то ближе като сладолед. А когато умираме, е истински рай. Тогава може да се тъпче с това нещо до насита.

— Значи ние сме неговата вечеря — отбеляза Синтия. — Това ли се опитвате да ни кажете? Сет ни възприема като видеоигра, а Так

мисли да вечеря с нас.

— Ние сме нещо повече — обясни Одри. — Помислете си какво означава за нас храната — източник на енергия. Так *прави*, така ми каза Сет. *Прави и строи*. Не мисля, че неговият дом е пустинята, където Сет го е срещнал — бил е там като в затвор. Може би в крайна сметка ще се опита да пресъздаде тук истинския си дом.

— Имайки предвид видяното досега, не мисля, че имам желание да разгледам дори квартала, където се намира — заяви Стив. — Всъщност...

— Млъквай — грубо и нетърпеливо се тросна Ками. — Как ще го убием? Ти каза, че имало някакъв начин.

Одри я изгледа ужасено:

— Няма да убивате Сет. Никой няма да убива Сет. Избий си *тази* мисъл от главата. Той е безобидно момченце!

Ками рипна и я сграбчи за раменете. Джони дори не успя да помръдне.

— Разправяй ги на Джими! — кресна тя в лицето на другата жена. — Той е мъртъв, синът ми е мъртъв, тъй че хич не ми вряскай колко бил безобиден племенникът ти! Да не си *посмяла*! Това нещо в него е като глист в конски стомах! И няма да излезе...

— Ще излезе! — Отново си възвръщаше самообладанието и гласът ѝ вече звучеше съвсем спокойно. — Ще излезе.

Ками поохлаби хватката си, но в погледа ѝ се четеше недоверие.

— Как? Кога?

Но преди Одри да успее да отговори, Ким заяви:

— Чувам бръмчене. Като от електрически мотор. — Тя извиси разтреперан глас: — Боже, връщат се.

Вече и Джони ги чуваше. Това бе вече познатото бръмчене, но този път ехтеше по-силно. По-заплашително. Плъзна поглед към вратата на избата и заключи, че сигурно е прекалено късно да се крият долу, особено с двете спящи деца в килера.

— На пода — извика. — Всички на пода.

Забеляза как Синтия хвана Стив за ръка и му посочи килера. Той кимна и се запътиха натам да скрият децата със собствените си тела.

Бръмченето се усилваше.

— Молете се — изведнъж каза Белинда. — Всички да се молят.

Джони се страхуваше прекалено много, за да се моли.

ИЗ ДНЕВНИКА НА ОДРИ УАЙЛЪР:

7 ФЕВРУАРИ 1996 Г.

Забелязах нещо интересно, което би могло да се окаже сигурен признак за това в даден момент кой от двамата командва тялото, което споделят. И двамата много държат на кукличката Касандра Стайлс, но при Так всичко е на сексуална основа. Гали пластмасовите ѝ гърди и стиска пластмасовите ѝ крака. Преди два дни го заварих на стълбите — имаше ерекция (човек трудно би могъл да не я забележи, като се има предвид как по цял ден ходи само по гащи). А и фактът, че ме принуждава да нося дрехи като на Каси и ме накара да си боядисам косата в същия червен цвят (с отвратителен оттенък), не убягва от вниманието ми.

Сет, от друга страна... когато е Сет, понякога гушка кукличката, гали я по твърдата червена коса или целува страните ѝ. Въобразява си, че това е майка му. Не зная откъде зная това — просто го зная.

Трябва да приключвам. Пак се разплаках.

[1] Мери Малън, починала през 1938 г., ирландска емигрантка в САЩ, която боледувала от тиф и заразила неизвестен брой хора. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ДЕСПЪРЕЙШЪН, ГЛАВНАТА УЛИЦА / ВРЕМЕТО НА ОТМЪСТИТЕЛИТЕ

Както и при предишното нападение, микробусите изникнаха като фантоми, но този път изплуваха не от мъгла, а от облаци пустинен прах, който блести като ламе под лъчите на стария господин Месец.

Най-отпред се движеше розовият „Дрийм Флоутър“ на Каси — зад волана седеше Кенди с тривърхата си кавалерийска шапка, а самата Каси се бе настанила до него. На покрива радарът с формата на сърце енергично се въртеше. Като реклама на покрива на бардак, би казал Джони Маринвил, ако го беше видял, но той не го вижда — лежи до Олд Док на пода в кухнята на Карвърови, сплел длани на тила се здраво стискайки очи; на лицето му е изписано изражението на човек, който очаква да настъпи Армагедон, и то всеки момент.

„Дрийм Флоутър“ не завива откъм Хайъсинт Стрийт — Хайъсинт вече не съществува. Там, където тя минаваше, сега се простира спечена пустиня, в която няма почти нищо... а и по небето в онзи край почти няма звезди. Сякаш когато Създателят е съзрял пустошта на юг от скупчените къщи, почти цялото му Божествено вдъхновение се е изпарило.

„Дрийм Флоутър“ разперва късите си крилца и частично прибира колелата си; после профучава на метър над широките следи от конските коли в праха. Двигателят отмерено пулсира. Като минава покрай „Лейди Дей“ на ъгъла, люковете за стрелба се отварят. Появява се Лора Демот от „Отмъстителите“. Вместо малкия дамски пистолет нежните ѝ ръце стискат карабина. Пушката е най-обикновена ловна двуцевка, но когато Лора натиска спусъка, изстрелът изтрещява оглушително като бомбен взрив. Следва кратък, пронизителен писък, в следващия миг предната фасада на кръчмата избухва. Летящите врати отхвърчат във въздуха и за миг се размахват, напомняйки истински криле. Искрица лизва останалата част от сградата, придвижвайки се с бързината на топлинна вълна, и ако в този миг някой наблюдава отстрани, ще забележи зад горящата кръчма, подобен на призрачно

видение или двоен образ на фотографска плака, магазина „От Б до Я“, който също бе разрушен и обгърнат от пламъци.

Зад „Дрийм Флоутър“ следват „Тракър Ароу“ и „Фрийдъм“. Огледалното стъкло на синия микробус се отваря. Колата на Баунти управлява майор Пайк — добър канопалиец, който става лош — но старинната униформа от Гражданската война и шапката са изчезнали (сега ги носи Кенди — отмъстителите винаги си разменят атрибутите, което е част от играта). Майорът отново е облечен в разноцветната униформа на полицаите от бъдещето, но този път не носи шапка и русата му индианска прическа се вижда отлично. На навигаторското място до него седи оня тип с прошарените коси, когото Джони бе забелязал и по-рано — сержант Матис, дясната ръка на Джеб Мърдок, след като капитан Кандъл бе пребит и арестуван.

На мястото на къщата на Коли Ентрейджиън сега се издига шапкарница „Две сестри“, където човек може да си купи „най-изисканото от дамската мода“. Сержантът се привежда навън, прицелва се във витрината на ателието и натиска спусъка. Отново изтрещява оглушителен изстрел, последван от същото протяжно, пискливо свистене, сякаш бомба пропада през гравитационния кладенец право в центъра на земята.

— *Кажете им да спрат!* — писка Сюзи. — Моля ви се, **НАКАРАЙТЕ ГИ ДА ПРЕСТАНАТ!**

Горният етаж на „Две сестри“ се взривява сред ураган от дъски, греди, стъкла и гвоздеи. Припламва същата искрица и отзад за миг прозира къщата на Коли с колелото на Кари и завитото с брезент тяло, които трептят като миражи — каквито са сега. После къщата отново се скрива и наблюдателят вижда само шапкарницата (където във филма „Отмъстителите“ за първи път се появява Лора Демот: барманка със златно сърце, която тайно купува плат за неделна рокля), чийто покрив липсва наполовина, а стъклата на всички прозорци са счупени.

Откъм дивата пустош (където сред камъни, идеално заоблени като в рисувано филмче, расте само пелин) на север от Поплър Стрийт, където понастоящем не се намира Беър Стрийт, се задава сребрилата патрулна кола на Рути-Тут. На волана е Рути, очите му просветват като светофар; до него седи малкият Джо Картрайт, а на лицето му се мъдри усмивка, която сякаш казва: „Кой би дръзнал да ми се перчи?“, на коленете си държи пушка, украсена с разни футуристични

джунджурии. Зад „Рути-Тут“ идва „Джъстис Уегън“, следвана от бърмчащ електрически кошмар. На мъртвешки бледата лунна светлина „Мийтуегън“ изглежда като обвит с черна коприна. Безликият управлява микробуса. На навигаторското място седи графиня Лили, чиито привлекателни очи ярко изпъкват на фона на сивеещото ѝ лице на девица-вамфир. Над тях Джеб Мърдок е заел позицията във „войницата на проклятието“. На най-доброто място за стрелба.

Защото е най-гаден.

Така започва последната атака на страшния патрул: три микробуса от север и три от юг едновременно навлизат в силовия коридор. Чудовищно отекващите изстрели разтърсват въздуха, а куршумите, които свистят като банши^[1].

Хотел „Каубоите“ (помещаващ се в бившата къща на Содерсънови) се люлее на основите си — едната стена сякаш се накланя, после се разхвърчават дъски и трески. Постройката в съседство от север — някаква пръстена колиба, в която Брад Джоузефсън никога не би познал добре поддържаната си, раздвижена модерна къща — пръсна се и на всички страни се разлетяха натрошени дъски и бучки изсъхнала кал.

На отсрещната страна на улицата фалшивата фасада на „Продавницата на Уоръл“ (някога домът на Том Билингзли; наред огромните чували лежат труповете на Содерсънови) се разрушава под непрекъснатия огън от „Джъстис Уегън“ — всеки изстрел отеква със силата на снаряд. Полковник Хенри управлява микробуса, а на стрелковия мостик е Чък Конърс, известен още като Стрелеца. До него, ухилен до уши, стои синът му.

— Страшен изстрел, тате! — възкликва синът, когато димящите дъски на фалшивата фасада подпалват с години трупалия се зад тях боклук. Скоро ще пламне цялата сграда.

— Благодаря, синко — отвръща Лукас Маккейн и насочва бълващия ракети „Уинчестър“ към „китайската пералня на Лушан“. Пералнята — някога дом на Питър и Мери Джаксън, е вече доста пострадала от „Рути-Тут“, но това не разколебава Стрелеца. Синът му се присъединява към стрелбата със своя пистолет. Оръжието е малко, но това не му пречи да гърми като базука.

След това нападение цялата главна улица тъне в пушилка. Няколко къщи от западната страна — кирпичената хасиенда, където

живееха Гелърови, уютната дървена хижа, където се ширеха Рийдови, пръстената колиба, която бе едно време дом за Брад и Белинда — са почти напълно разрушени. Хотел „Каубоите“ още стои, както и шапкарницата „Две сестри“ от източната страна на улицата, но магазинът на Уоръл скоро ще сподели съдбата на „Бухала“ (в миналото притежание на семейство Хобарт) и ще се превърне в купчина пепел.

Една-единствена къща от източната страна на улицата остава съвършено непокътната от нападението на отмъстителите — тази на Карвърови. Дупките в стените и разбитите стъкла са от предишните нападения, но при последната атака постройката изобщо не е пострадала.

„Дрийм Флоутър“, „Тракър Ароу“ и „Фрийдъм“ вече се намират в горния край на бившата Поплър Стрийт, дълга четиридесет и два метра. „Рути-Тут“, „Джъстис Уегън“ и „Мийтуегън“ са в подножието на хълма. Стрелбата заглъхва. Хората, скупчени у Карвърови, чуват иззад оградата как пращи огънят в бакалията, която те все още смятат за къщата на Олд Док, но иначе цари пълна тишина, успокояваща като балсам. Оцелелите предпазливо надигат глави.

— Дали свърши, как мислите? — пита Стив с тона на човек, който не иска да признае, че е очаквал нещо по-лошо... но си го мисли.

— Трябва да... — започна Джони.

— Отново ги чувам! — изкрещява Ким Гелър откъм дневната. Гласът ѝ е писклив, пронизителен и вибрира на ръба на истерията, но останалите нямат причини да не ѝ вярват — в крайна сметка, тя се намира най-близо до улицата. — Това ужасно бръмчене! *Накарай ги да престанат!* — Втурва се през кухненската врата с изцъклени, полудели очи. — *Накрай ги да престанат!*

— Лягай долу, мамо! — вика Сюзи, но без да се отделя от Дейв Рийд, който я е прегърнал и притиска с длан (с ръката, която майка му не вижда) гърдите ѝ. Сюзи няма нищо против, всъщност би имала нещо против, ако момчето отдръпне ръка. Съчетанието от ужаса и изпълващата я почти майчинска загриженост за оцелелия близък я кара да изпитва възбуда за първи път в живота си. В този миг ѝ се иска да бъде с Дейвид на някое място, където да останат насаме.

Ким не обръща никакво внимание на дъщеря си. Застава до Одри, сграбчва косите ѝ и рязко дръпва главата ѝ назад.

— *Накарай ги да престанат!* — крещи тя право в лицето на бледата жена. — *Той ти е роднина, ти го докара тука, ТЪЙ ЧЕ ГО НАКАРАЙ ДА ПРЕСТАНЕ!*

Белинда Джоузефсън действа светкавично — скача от мястото, където лежи, прекосява стаята, хваща Ким за свободната ръка и я извива зад гърба ѝ.

— *Ау!* — пищи Ким и на мига пуска Одри. — *Ау, пусни ме! Пусни ме, черна ку...*

Белинда вече се е наслушала на отегчителни расистки дивотии. Още преди Ким да си довърши изречението, извива ръката ѝ още по-силно. Майката на Сюзи, която прави дарения за скаутските организации за момичета и никога не връща с празни ръце дамата от обществото на раково болните, започва да вие като фабрична сирена в края на работния ден. После Белинда я извърща, тласва я с все сила и Ким полита обратно към дневната. Блъсва се в стената, а около нея се сипят порцеланови фигурки и се разбиват на парчета.

— Така — делово заключава чернокожата. — Просеше си го. Нямам намерение да търпя подобни...

— Не се ядосвай — прекъсва я Джони. Бръмченето се усилва все повече и повече: оглушително, ритмично, циклично бучене, което напомня вибриращия звук от огромен електрически трансформатор. — *Лягай долу, Би. Веднага. Всички на пода. Стив, Синтия? Пазете децата!* — Извърща към Одри поглед, в който се чете едва ли не извинение: — *Можеш ли да го накараш да спре?*

Тя клати глава.

— Това не е *той*. Не и в този миг. Сега е Так.

Преди да захлупи отново глава, улавя втренчения поглед на Ками Рийд и в очите ѝ усеща нещо, което ѝ се струва много по-страшно от крясъците на Ким. Това е *сериозен* поглед. В него няма истерия — издава желание да убива.

Но кого ще убива Ками? Нея? Сет? И двамата? Одри не знае. Само знае, че не може да разкрие пред другите онова, което направи, преди да излезе — едно толкова просто нещо, което може да помогне много — *ако*. Ако прозорецът във времето, който очаква с надежда, се отвори, и ако тя постъпи правилно, когато това стане. Не може да им разкрие надеждите си, защото ако Так се докопа до мислите ѝ, всичко ще пропадне.

Бученето се усилва. Патрулните микробуси се завръщат на главната улица. „Дрийм Флоутър“, „Тракър Ароу“ и „Фрийдъм“ са по-близо и първи достигат къщата на Карвърови. Подреждат се, а червеният „Тракър Ароу“ препречва алеята откъм гаража, напред която е проснат мъртвият господар на дома (вече напълно обезобразен). Другите три — „Рути-Тут“, „Джъстис Уегън“ и „Мийтуегън“ — се приближават откъм долния край на улицата и се включват в редицата.

Къщата на Карвърови (която може би по ирония на съдбата се е превърнала в ранчо) вече е плътно обградена от патрулни микробуси. От бойницата на „Дрийм Флоутър“ Лора Демот се прицелва в разбития прозорец; в куличката на „Тракър Ароу“ са се настанили Хос Картрайт и Клинт Истууд в най-младите си години — в интерес на истината, това му превъплъщение съответства на Роуди Уейтс от „Нещавена кожа“ — и също се целят в къщата. Джеб Мърдок се е изправил в бойницата на смъртта с две пушки с отрязани цеви. Ухилен е до уши — Рори Калхун в разцвета на силите си.

Люковете на покривите се отварят. Каубои и извънземни заемат свободните стрелкови позиции.

— Ама, тате, това е пълна смехория! — крясва Марк Маккейн.

— *Руут-руут-руут!*

— *МЛЪКВАЙ, РУТИ!* — хорово възкликват всички и избухват в смях.

При звука на този смях нещо у Ким — досега безмилостно потискано — се прекършва. Тя се изправя и с енергична крачка се отправя към входната врата, пред която все още лежи тялото на Деби Рос. Парченцата от безценните порцеланови фигурки на Пай Карвър хрущят под маратонките ѝ. Бръмченето на бучащите мотори — това странно дум-дум-дум, сякаш тупти електрическо сърце — направо я влудяват. Но все пак е по-лесно да се съсредоточи върху него, отколкото да мисли за оная нахална проста негърка, която първо ѝ изви ръката, а после я запрати в дневната, сякаш е куп мръсно пране.

Другите не я усещат да излиза и разбират, че е навън чак когато чуват войнствения ѝ пронизителен крясък:

— Махайте се оттук! Веднага прекратявайте и се махайте от тук *на секундата!* Полицията вече пътува насам!

Чувайки този глас, Сюзи напълно забравя колко е прекрасно Дейв да я докосва по гърдите и с какво желание би му помогнала да

преодолее загубата на брат си.

— *Мамо!* — ахва и скача.

Дейв я дърпа обратно на пода и я хваща през кръста, за да е сигурен, че няма пак да хукне. Вече е загубил брат си и за днес това му стига.

„Хайде, хайде, *хайде* — мислено повтаря Одри... но подозира, че това е по-скоро молитва. Стиснала е очи тъй силно, че зад клепачите ѝ избухват огнени петна, а ръцете ѝ са свити в юмруци и изпочупените нокти се впиват дълбоко в дланите ѝ. — Хайде, направи онова, което трябва, направи го, започвай вече...“

— Ти си — несъзнателно шепне на глас. Джони, който вдигна глава, като чу Ким, сега се вглежда в нея. — Ти си, не можеш ли? За Бога, *ти си!*

— Какво говориш? — пита той, но жената не отговаря.

Навън Ким поема по алеята срещу микробусите, паркирани до бордюра. Това е единственият участък от цялата улица, където все още има бордюр.

— Давам ви последна възможност — казва тя и очите ѝ се плъзгат по смахнатите създания. Някои носят странни скафандри, а онова създание зад волана на дилижанса е облечено в роботски костюм. Прилича на увеличен вариант на R2D2 от „Междузвездни войни“. Другите сякаш са избягали от час по кънтри-танци. Неколцина дори ѝ се струват познати... но сега няма време да се разсейва с такива глупави хрумвания.

— Давам ви последна възможност — повтаря и спира точно на мястото, където циментовата алея към входната врата на Карвърови се слива с тротоара. — Отивайте си, докато още можете. Инак...

Плъзгащата се врата на „Фрийдъм“ се отваря и от микробуса се показва шериф Стрийтър. Звездата отляво на елека му проблясва. Поглежда към Джеб Мърдок — стар враг, новоизпечен съюзник — в бойницата на смъртта.

— Е, Стрийтър? — пита Мърдок. — Какво ще кажеш?

— Мисля, че трябва да запустим устата на тая вреслива кучка — с усмивка отвръща Стрийтър и две бели пламъчета лизват рязаните дула. Ким Гелър, която стои на алеята пред Карвърови, в следващия миг изчезва. Не, не изчезва напълно. Маратонките ѝ стоят на тротоара, а краката ѝ още са в тях.

Частица от секундата по-късно нещо, което прилича на кофа с тъмна, тинеста вода, но не е, се блъсва във фасадата на къщата. Още преди да заглъхне екотът от изстрела, Стрийтър виква:

— *Стреляйте! Стреляйте, дявол го взел! Заличете ги от лицето на земята!*

— На пода! — отново изкрещява Джони, знаейки, че няма полза — къщата ще рухне като пясъчен замък, пометен от прилива, а те ще изчезнат заедно с нея.

Отмъстителите откриват огън, но такова нещо Джони не е виждал и във Виетнам. Предполага, че така са се чувствали войниците в окопите при Ипр^[2] или при Дрезден тридесетина години по-късно. Звукът е неописуем, сякаш наблизко е избухнал мощен ядрен взрив, и макар да му се струва, че трябва вече да е оглушал напълно, Джони продължава да чува скърцането и пращенето на разпадащата се къща: прекършват се дъски, разбиват се прозорци, порцеланови фигурки избухват като мишени на стрелбище, летви се сипят и дращят по пода. Чува човешки писъци. Тръпчив барутен дим изпълва ноздрите му. Нещо невидимо, но огромно, с писък прелита над тях главите им и в миг задната стена на кухнята се превръща в купчина трески.

„Да — казва си Джони. — Това е, това е краят. И може би така е най-добре.“

Но в този миг се случва нещо много странно. Стрелбата не спира, но изведнъж започва да *отслабва*, сякаш някой намалява силата на звука. Това не важи за самите изстрели, а само за пищящия звук, който съпровожда куршумите. Всичко става много бързо. Не са изминали и десет секунди, откак забеляза това явление, и звуците напълно заглъхват. Както и странният бръмчащ пулс на двигателите на микробусите.

Налягалите в кухнята надигат глави и се оглеждат. Синтия открива, че двамата със Стив са побелели от глава до пети. Вдига ръка и духва прашеца. Вдига се бял облак.

— Брашно — отбелязва тя.

Стив заравя пръсти в косата си и след малко ѝ протяга леко трепереща ръка. В шепата му блестят някакви лъскави черни нещица.

— Брашното не е страшно. Аз попаднах на маслини.

На нея ѝ идва да прихне, но преди да е успяла да отвори уста, се случва най-изненадващото и съвършено неочаквано нещо.

СКРИВАЛИЩЕТО НА СЕТ / ВРЕМЕТО НА СЕТ

От всички проходи, които си е изкопал през управлението на Так — Так крадливия, Так жестокия, Так деспотичния — този е най-дълъг. В известен смисъл е пресъздал шахтата „Гърмяща змия — 1“, както той я си я представя. Галерията се спуска дълбоко в някаква черна скала, после отново излиза на повърхността. Проходът свършва пред обкована с желязо врата. Сет не се опитва да я отвори, но не защото се страхува, че е заключена. Тъкмо напротив. Докато не бъде напълно готов, не бива да докосва тази врата — мине ли веднъж: през нея, няма връщане назад.

Моли се да го отведе там, където се надява. През процепите между железните решетки прониква достатъчно светлина, която осветява мястото, където се намира Сет. По странните, някак пухкави стени висят снимки: групов портрет на неговото семейство с него по средата, снимка с леля Одри и чичо Хърб на ливадата. Те се усмихват. А Сет е както винаги сериозен, отнесен, сякаш витае другаде. Има и снимка на Алън Симс, който стои (и прилича на джудже) до гъсеничната верига на ескаватора. Господин Симс е с каска с надпис „Дийп Ърт“ и широко се усмихва. Такава фотография не съществува в действителност, но това не е важно. Това е скривалището на Сет, тук тече времето на Сет, а това е неговото съзнание и той го украсява както си поиска. До неотдавна не само тук, а по протежение на целия коридор бяха накачени картинки от „Полицаи от бъдещето“ и снимките на „Отмъстителите“. Но сега ги няма. Изгубили са за Сет своето очарование.

„Надраснал съм ги“ — казва си той, и това е самата истина. Аутист или не, макар и само на осем години, вече е прекалено голям за уестърни и детски сериали. Изведнъж проумява, че е достигнал до същината на истината, която Так никога няма да осъзнае: надраснал е тези неща. В джоба си носи кукличката Каси Стайлс (когато му потрябва джоб, просто си го въобразява — много е удобно), защото още я обича, но иначе? Не. Единственият въпрос е дали може да избяга

от тези сладки фантазии, които може би от самото начало са били изпълнени с отрова. Дошъл е мигът да разбере това.

До снимката на Алън Симс на стената е монтирана малка полица. Поличките, които е виждал в антрето на Карвърови, го изпълват с възхита — за всяка порцеланова фигурка има отделно рафтче — и когато мислено е създавал своята поличка, си е спомнял онези. Вижда какво има върху нея: не порцеланова овчарка или млекарка, а пластмасов телефон играчка.

Сет вдига слушалката и набира две, четири, осем. На този номер на Поплър Стрийт живее семейство Карвър. Играчката издава сигнал „свободно“ и звъни... звъни... звъни. Но дали звъни и в отсрещния край? Дали Одри чува? Чува ли го някой изобщо?

— Хайде — шепне той. Целият е в слух и трепери от напрежение; в това скришно място той е аутист колкото Стив Еймс, Белинда Джоузефсън или Джони Маринвил... всъщност е почти гений. Поизплашен гений.

— Хайде... моля те, лельо Одри, моля те, чуй... моля те, вдигни телефона....

Защото не разполагат с много време, а сега е моментът.

ДЕСПЪРЕЙШЪН, ГЛАВНАТА УЛИЦА / ВРЕМЕТО НА ОТМЪСТИТЕЛИТЕ

Телефонът в дневната на Карвърови започва да звъни и сякаш това е бил някакъв сигнал, който пряко въздейства на най-скритите и най-уязвими нервни центрове на Джони Маринвил, защото в миг той изгубва уникалната си способност да вижда и за първи път в живота му последователността на събитията се прекъсва. Гледката пред очите му трепти разчленена на цветни късчета, които сякаш се размесват в калейдоскоп, после се сливат в призми и ярки раковини. Ако всички останали на този свят виждат и изпитват подобни неща по време на стрес, нищо чудно, че взимат толкова много погрешни решения, когато са под пара. Това светоусещане не му харесва. Все едно да си болен от треска и да виждаш шестима души, надвесени над леглото си. Знаеш, че четирима от тях наистина присъстват... но *кои* точно? Сюзи Гелър плаче и повтаря името на майка си. Децата на Карвърови са се събудили; способността на Елън да понася случващите се събития относително стоически най-сетне се изчерпва и тя като че ли изпада в нервен припадък, защото пици с все сила и удря по гърба Стив, който се опитва да я гушне и успокои. Но Ралфи иска да си го върне на по-голямата си сестра!

— Стига си прегръщал Маргрит! — буйства той в ръцете на Синтия и Стив, които се опитват да го усмирят. — Стига си я прегръщал! Трябваше да ми даде *цялото* шоколадче! Трябваше да ми го даде ЦЯААЛОТО и това изобщо нямаше да стане!

Брад се запътва към дневната — очевидно с намерението да вдигне телефона — но Одри го сграбчва за ръката.

— Не — отсича, после добавя с абсурдна любезност: — Търсят мен.

В този миг Сюзи скача на крака и хуква през антрето към входната врата, за да види какво се е случило с майка ѝ (много неразумна идея, по скромното мнение на Джони). Дейв Рийд отново се опитва да я спре, но този път не успява и хуква след нея, като я вика по име. Джони очаква майка му да спре *него*, но Ками го оставя да прави

каквото си иска, а койотите, които изобщо не приличат на койоти, пеят налудничави любовни песни на луната.

И всичко това се случва едновременно, сякаш всички тези късчета от реалността танцуват във въздуха, завихрени от циклон.

Без дори да осъзнава какво върши, той самият скача на крака и хуква след Брад и Белинда в дневната, която изглежда така, сякаш зеленият великан е минал оттук, помитайки всичко в дивата си ярост. Децата в килера продължават да пицят, а по коридора долитат стонове на Сюзи. „Добре дошли в света на стереофоничната истерия“ — кисело си помисля Джони.

Междувременно Одри търси телефона, който отдавна не се намира на обичайното си място на малката маса край дивана. Всъщност и самата масичка не е там — намира се в отсрещния ъгъл, разцепена на две. Телефонът лежи на пода сред купчина натрошени стъкла. Апаратът е отворен и слушалката опъва шнура, но телефонът продължава да звъни.

— Внимавай със стъклата, Од — остро я предупреждава Джони.

Том Билингзли прекрачва димящите останки от взривения телевизор и застава до дупката в западната стена, където се намираше панорамният прозорец.

— Няма ги — съобщава. — Микробусите, де. След кратка пауза добавя:

— За съжаление и Поплър Стрийт я няма. Навън е като Дедууд^[3], щата Южна Дакота.

Одри вдига телефона. Зад нея долитат викове на Ралфи:

— *Мразя те, Маргрит Мухата! Накарай мама и татко да се върнат, или ще те мразя цял живот! Мразя те, Маргрит Мухата!*

Джони забелязва Сюзи, която се мъчи да се освободи от Дейв Рийд, който пък на свой ред се опитва да я усмири — с такова търпение я прегръща и крие от очите ѝ ужасите наоколо, че Джони му се възхищава.

— Ало? — казва Одри. Заслушва се, а бледото ѝ лице е сериозно и напрегнато. — Да — прошепва. — Да, добре. Веднага. Ще... — Пак се заслушва и този път вдига поглед към Джони Маринвил: — Да, добре, само него. Сет? Обичам те.

Не затваря телефона, а пуска слушалката на земята. Пък и защо да го затваря? Джони проследява с поглед шнура и открива че

мощният взрив, който е разцепил масичката на две и е запратил телефонния апарат в ъгъла, всъщност е изскубнал и розетката от стената.

— Хайде — подканя го Одри. — Ще идем отсреща, господин Маринвил. Само ние двамата. Всички останали да останат тук.

— Но... — започва Брад.

— Без спорове, няма време — прекъсва го тя. — Трябва да тръгваме веднага. Джони, готов ли си?

— Да взема ли пушката на Олд Док? В кухнята е.

— Пушката няма да ни помогне. Тръгваме.

Протяга му ръка. Лицето ѝ е решително и непоколебимо... с изключение на погледа. Очите ѝ са изпълнени с ужас и го умоляват да не я оставя сама в това начинание, каквото и да е то. Джони поема протегнатата ѝ ръка и тръгва, препъвайки се в купища отломки и натрошени стъкла. Ръката на Одри е ледена, а кокалчетата ѝ му се струват леко подути. Предполага, че сигурно с тази ръка се е ударила по заповед на чудовището.

Излизат през другата врата на дневната и отминават тийнейджърите, които безмълвно се прегръщат. Джони отваря вратата и прави път на жената, която излиза навън, прескачайки тялото на Деби Рос. Отпред, където бяха паркирани патрулните микробуси, се простира широка прашна улица с дълбоко вкопани бразди от коли. Едва доловим ветрец гали страната на Джони. Всичко това му напомня на пейзаж от анимационен филм на Макс Флайшър, но той не се изненадва. Всъщност нали точно това им се случва? Попаднали са в анимационен филм. „Дайте ми лост и ще повдигна земята“ — е казал Архимед: онова създание отсреща сигурно би се съгласило. Разбира се, то е искало да повдигне само една пресечка от Поплър Стрийт, но с лоста на фантазиите на Сет Гарин е постигнало желаното без особени усилия.

Каквото и да ги очаква отсреща, Джони търсеше известно утешение във факта, че поне се бяха отдалечили от Карвърови и от онзи шум.

Верандата на Уайлърви изглежда почти като преди, но всичко останало е свършено променено. Къщата сега представлява дълга ниска сграда, изградена от трупи. По продължението на предния край

на верандата са набучени колове за връзване на коне. Макар лятната нощ да е изключително топла, от комина се вие пушек.

— Прилича на барака за работници.

Одри кима.

— Това е бараката на работниците в „Пондероса“.

— Но защо се махнаха, Одри? Всичките тия отмъстители и ченгета от бъдещето. Какво ги накара да изчезнат?

— Поне в едно отношение. Так доста прилича на злодея от приказките на братя Грим — казва тя и го повежда през улицата. Изпод подметките им се вдигат облачета прах. Следите от конските коли са дълбоки и спечени. — Има си слабо място, за което на човек никога не би му хрумвало, освен ако не е живял с него толкова дълго време. Мрази да е в Сет, когато малкият ходи до тоалетната. Не зная дали това е някаква естетическа позиция или психологическа фобия, или може би дори факт от неговото съществуване — както неволно потръпваме, когато замахнат да ни ударят — и въобще не ме интересува.

— Доколко си сигурна в това? — Вече се намират на отсрещната страна на широката главна улица. Джони се оглежда в двете посоки, но не вижда никакви микробуси: вдясно се простира безкрайна, скалиста пустиня, а вляво се шири нищото — нещо като несъществуващ свят.

— Много — строго отвърща тя. Циментовата пътека към входа на Поплър Стрийт № 247 се е превърнала в широка пътека, настлана с каменни плочи. Насред пътеката Джони забелязва счупено колелце на шпора, което проблясва на лунната светлина. — Сет ми го каза... понякога чувам гласа му в мислите си.

— Телепатия.

— А-ха, нещо такова. А когато той общува на това ниво, няма никакви проблеми. Толкова е умен, че направо страх да те хване.

— Напълно ли си сигурна, че говориш със Сет? А дори и да е той, откъде знаеш, че Так му позволява да каже истината?

Тя спира насред пътеката. Продължава да стиска дланта му — сега хваща и другата му ръка и се извърща с лице към него:

— Слушай, защото мога да ти го обясня само веднъж, нямаме време за въпроси. Понякога Сет позволява на Так да слуша нашите разговори... подозирам, за да остави у него впечатлението, че чува *всичките* ни мислени разговори. Само че не ги чува. — Той понечва да каже нещо, но Одри стиска дланите му, правейки му знак да мълчи. —

И съм *сигурна*, че Так излиза от тялото му, когато ходи по голяма нужда. Виждала съм го. Излиза през очите му.

— През очите му — шепне Джони като ехо, зашеметен и ужасен.

— Казвам ти го, защото искам да знаеш как изглежда — продължава тя. — Танцуващи червени точки, като искри от лагерен огън.

— Боже — промърморва Джони. — Добре.

— Сет обожаваш мляко с какао — продължава Одри и отново помъква Джони напред. — Прави се с шоколадов сироп. А Так обича онова, което обича и Сет... което не винаги е добра идея, бихме могли да отбележим.

— Сложила си му разхлабително, нали? — предполага Джони. — Сложила си разхлабително в млякото.

Идва му да завие с койотите. Само че от смях. Единственият им шанс да оцелеят бе да изиграят злия дух.

— Сет ме посъветва какво да направя — казва Одри. — А сега да вървим. Да побързаме, докато е заклещен в тоалетната. Докато все още разполагаме с някакво *време*. Трябва да грабнем Сет и да бягаме. Да го измъкнем, преди Так да е успял да се върне в него. Не е трудно. Обсегът му е много ограничен. Тръгваме надолу по хълма. Ти носиш детето. И се обзалагам, че няма да стигнем до нашия магазин, когато всичко наоколо ще се промени до неузнаваемост. Запомни — трябва да действаме почти мълниеносно. Тръгнем ли веднъж, никакви колебания и никакво връщане.

Посяга към вратата, но Джони я дръпва назад. Тя извъръща поглед, в който се четат смесица от страх и ярост.

— Добре ли чу какво ти казах? *Веднага*.

— Да, но *трябва* да отговориш на още един въпрос.

От отсрещната страна на улицата ги следят с тревога.

Белинда Джоузефсън се отделя за миг от групичката и отива до кухнята да провери как се справят Стив и Синтия с децата. Очевидно са овладели положението. Елън подсмърча, но вече не пици, а Ралфи явно се е изтощил — като ураган, който се придвижва към вътрешността на континент. Белинда хвърля светкавичен поглед в празната кухня, която вече излиза направо в задния двор, после се извъръща към коридора и оглежда останалите. Пристъпва напред и отново застива на място. В средата на челото ѝ се появява тясна

вертикална бръчка — Брад я нарича „бръчка от много мислене“. До входната врата не е толкова тъмно, защото грее луна... а и това са нейните съседи. Брад е най-лесен за разпознаване, защото е най-близкият ѝ съсед — толкова близък, че вече двадесет и пет години, като се пресегне нощем, го докосва. И Дейв и Сюзи са лесни, защото още се прегръщат. Олд Док също е лесен, защото е ужасно кльощав. Но Ками никак не е лесна. И то защото просто не е тук. Няма я и в кухнята. Качила се е горе или е излязла през отвора в стената?

Може би. А и...

— Вие двамата! — подвиква тя на онези в килера, обзета от ненадеен страх.

— Какво? — неспокойно отвърща Стив. Всъщност наистина е малко нервен. Най-сетне умириха децата, а ако тази жена обърка нещата, ще я замери с най-близкия буркан или тиган.

— Госпожа Рийд е изчезнала — казва Би. — И е взела пушката. Празна ли беше? Моля ви, успокойте ме. Кажете ми, че беше празна.

— Не мисля — неохотно отвърща Стив.

— Да му се не види! — възкликва тя.

Синтия я поглежда, а в очите ѝ се чете тревога:

— Проблем ли възникна?

— Възможно е — отвърща Би.

У ТАК / ВРЕМЕТО НА ТАК

В бърлогата, където е прекарал толкова щастливи мигове, понесен на крилете на плененото въображение на Сет, Так чака и се ослушва. На екрана на телевизора „Зенит“ черно-бели каубои в прозрачни одежди препускат из пустинен пейзаж. Яздят в пълна тишина. Той е изключил звука на телевизора с най-могъщото дистанционно устройство — собственото си съзнание.

Чува момченцето в тоалетната. То издава гърлените, грухтящи звуци, които Так се бе научил да асоциира с отделителната функция. Дори звуците му бяха противни, а самата дейност, свързана с усещането за безпомощно пропадане, му се струва противна. Дори повръщането не е толкова гадно — най-малкото свършва бързо.

Вече знае какво е направила жената: сложила е в млякото нещо, което е предизвикало стомашно разстройство. Колко му е дала? Огромно количество, ако се съди по състоянието на Сет.

Так кръжи в един тъмен ъгъл на тавана — Так жестокия, Так деспотичния. Не чува леля Одри и Маринвил, въпреки че звукът на телевизора е изключен, но знае, че са там: пред входната врата. Като спрат да дрънкат и влязат, ще ги убие — първо мъжа, и то само за да възстанови изразходваната енергия (когато се намираше извън тялото на детето, се изтощаваше изключително бързо), после лелята на Сет като наказание за стореното. И от нея ще извлече енергия, при това ще я накара да умира бавно, от собствената си ръка. За наказание, че се е опълчило срещу Так, момченцето ще бъде принудено да гледа.

Но Так все пак уважава Сет — той му е достоен противник. (Как е възможно съсъд, който издържа Так, да не му е достоен противник?) Откакто вчера мина скитникът, Так и момченцето си късат нервите и се надиграват на покер с открити карти, точно като Лора и Джеб Мърдок в „Отмъстителите“. Но вече всичко е разиграно и на всеки му остава само последната карта. Так знае, че когато обърнат и тях, ще победи. Разбира се, че ще победи. В крайна сметка противникът му е просто дете, колкото и блестящо да са развити по-долните слоеве от интелекта му — и накрая то се подведе. Знаеше, че Сет замисля да го

изкара временно от тялото си, макар да се изненада от конкретния подход (доста беше неприятен), но пък Сет не знаеше, че врагът му знае дори това. А има и друго.

Сет не вярва, че Так може да се върне в тялото му по време на гнусната дейност, за която е предназначено малкото помещение до кухнята.

Но греша. Так може да влезе. Ще бъде неприятно — дори болезнено — но може да се върне в тялото му. А как е отгатнал, че Сет още не е видял тази последна карта, която стиска, макар че видя някои от другите му карти, въпреки всичките усилия на Так да ги скрие?

Защото повика любимата си леля да се върне, за да му помогне да избяга.

А когато любимата му леля все пак престане да стои на верандата и влезе, ще ѝ бъде... хм...

Отмъстено.

Червените светлини в сянката заиграват по-бурно, въодушевени от тази идея.

ДЕСПЪРЕЙШЪН, ГЛАВНАТА УЛИЦА / ВРЕМЕТО НА ОТМЪСТИТЕЛИТЕ

— Добре ли чу какво ти казах? *Веднага.*

Джони кима. Никой от двамата не забелязва Ками Рийд, която стои пред църквата, навремето дом на Джони Маринвил, досами руините на пръстената колиба, обитавана някога от Брад и Белинда. Свела глава, тя стиска пушката.

— Да, но имам още един въпрос, Од.

— Какво? — почти изкрещява тя. — За Бога, какво?

— Може ли да се всели в някой друг? В теб или в мен, например?

По лицето ѝ преминава мимолетно облекчение.

— Не.

— Откъде си сигурна? Сет ли ти каза?

За миг му се струва, че няма да му отговори на този въпрос, и то не само защото бърза да измъкне момченцето. Отначало погрешно взема изражението ѝ за смущение, след това, разбира, че тя изпитва много по-силни чувства: не просто смущение, а срам.

— Сет не ми е казвал — отговаря. — Зная, защото веднъж се опита да влезе в Хърб. За да може... как да ти кажа... да ме има.

— Искал е да прави любов с теб.

— Любов? — Тя едва сдържа гласа си. — Не. О, не. Так не разбира нищо от любов и пет пари не дава за любов. Просто искаше да ме чука, това е. Като откри, че не може да използва Хърб, го уби. — По страните ѝ се стичат сълзи. — Като си науми нещо, не се отказва лесно. Знаеш ли какво направи с него... ами, представи си какво ще стане с мъничките обувки на Ралфи Карвър, ако се опиташ да натикаш големия си крак в някоя от тях. Ако непрестанно натискаш и дърпаш, напълно забравил болката, която това ти причинява, както и последствията за самата обувка, в маниакалното си желание да я obuеш и да ходиш с нея...

— Добре — съгласява се той. Поглежда към подножието на хълма, едва ли не очаквайки да види завръщащите се микробуси, но

улицата е празна. Оглежда другия край, но и отгоре не се задава нищо: Ками се е скрила в сенките на застрашително наклонения хотел. — Схванах идеята.

— Значи вече можем да влизаме? Достраша ли те?

— Не — отвръща той и въздъхва.

Вратата на бараката е залостена с желязно резе, но когато Маринвил посяга да отвори, пръстът му потъва в дървото. Отдолу, като отражение в мътна вода, се появява най-обикновена брава. Когато Джони я хваща, около топката изниква най-обикновена врата, която отначало изплува пред дъските и желязото, после напълно измества предишната врата. Топката се завърта и ги посреща тъмна стая, която мирише на застояло като старо пране. Лунната светлина нахлува в тъмното помещение и онова, което се изпречва пред очите му, кара Джони да си спомни, че от време на време е чел по вестниците истории за разни възрастни необщителни милионери, които прекарват последните години от живота си само в една стая, трупат книги и списания, събират домашни любимци, тъпчат се с успокоителни и се хранят с консерви.

— Хайде, бързо — подканя го Одри. — Той ще бъде в тоалетната на долния етаж. Намира се точно до кухнята.

Отминава го и пътьом го хваща за ръката, после го повежда през дневната. Не се забелязват купища книги и списания, но се потвърждава впечатлението за самота и лудост. Подът лепне от разсипана храна и безалкохолни; в помещенията витае неприятната миризма на прокиснало мляко; по стените с пастели са надраскани рисунки, които плашат с примитивния си интерес към кръвопролития и насилие. Напомнят му на прочетения неотдавна роман, озаглавен „Кървав меридиан“.

Отляво долавя някакво движение. Извърща се, пулсът му се ускорява, кръвта му се изпълва с адреналин, но от хола не изскачат каубои, нито пък зловеци извънземни, камо ли хлапе с нож. Това е треперливата светлина на отразени изображения. Вероятно от телевизора, предполага Джони, макар че не се чува никакъв звук.

— Не — прошепва тя — не влизай там. Повежда го към отсрещната врата. Иззад нея се процежда светлина и хвърля овално петно върху мръсния килим. Ако на цялата бивша Поплър Стрийт електричеството още не е изобретено, то тук го има.

Джони вече чува ръмжене и нечие позапъхтяно дишане. Тези звуци са твърде човешки — и ги разпознава веднага — както хъркането, кихането, хриптенето, свиркането. Някой е в тоалетната. В съзнанието му изплува стихче от средното училище: „Мама лимонада дава, сладкиш зад ъгъла ще ми направят.“ О-хо, мислено възкликва Джони, достоен съперник на малко сладко бебе Смити.

Влизат в кухнята, той се оглежда и изведнъж му хрумва, че може би добрите граждани от Поплър Стрийт са били наказани напълно заслужено. Тя живее в тази кочина Бог знае откога, а те изобщо не са подозирали. А са ѝ съседни, всички са ѝ изпратили цветя, когато мъжът ѝ гризна дръвцето, повечето дори са отишли на погребението.

Плотът е затрупан с буркани, скъсани опаковки, празни чаши и кутии от безалкохолни напитки. Забелязва каната с остатъците от млякото с какао, край която се въргаля коричка от сандвича на Так. Мивката е претъпкана с мръсни съдове. Прекатурено пластмасово шише с препарат за миене, може би купено още преди смъртта на Хърб Уайлър, се мъдри до сушилката за чинии. Под отвора му се е образувала отдавна засъхнала лепкава локва зелено желе. По масата се въргалят още чинии, туба горчица, купища трохи (насред тях се мъдри касета на Ван Хален), сметана, две бутилки кетчуп, отворени кутии от пица, опаковки от хляб, от шоколадчета, а на празна бутилка от пепси като странен презерватив е нахлузена найлонова торба. Има сигурно стотици книжки с комикси. Всичките се са все от поредицата „МотоКопс 2200“. Шепа пуканки са посипани по корицата на някакъв брой, на която са нарисувани Каси Стайлс и Снейк Хънтър, затънали до кръста в някакво блато, как стрелят по графиня Лили Марш, която ги напада с нещо подобно на реактивен скутер. В отсрещния ъгъл на стаята са натрупани торби със смет, нито една от които не е завързана, и от разлагащите се боклуци буквално извират мравки. Печката е покрита със засъхнали петна от оранжев сос. Върху хладилника като последен налудничав щрих, увенчаващ достойната картина, е поставена пластмасова фигурка на Рой Роджърс върху верния си Тригър^[4].

Не бе необходимо да пита, за да се досети, че това е подарък на Сет от чичо му — може би спомен от младините на самия Хърб Уайлър, изваден от прашасалия кашон на тавана.

Зад хладилника се вижда полуотворена врата, през която също струи светлина и хвърля отблясъци по мръсния линолеум. Макар да се вижда под ъгъл, надписът на вратата все пак се чете и Джони различава следното:

СЛЕД ИЗПОЛЗВАНЕ НА ТОАЛЕТНАТА СЛУЖИТЕЛИТЕ
ТРЯБВА ДА СИ ИЗМИВАТ РЪЦЕТЕ

(ЖЕЛАТЕЛНО Е И КЛИЕНТИТЕ ДА ГО ПРАВЯТ)

— *Сет!* — прошепва Одри, пуска ръката на Джони и се втурва в тоалетната. Спътникът ѝ я следва вътре.

Изад тях откъм дневната като облак метеорити излитат червени светлинки; просветват в тъмната дневна и се насочват към кухнята. В същия миг Ками Рийд отваря външната врата. Стиска пушката в две ръце и докато оглежда мрачната дневна, поставя пръст на спусъка. Колебае се и не знае накъде да продължи. Трептенето на телевизионния екран в дневната привлича погледа ѝ, шумоленето от стъпките на хора в кухнята мами слуха ѝ. Гласът, който ечеше в главата ѝ и искаше отмъщение за Джими, сега мълчи и тя не знае накъде да продължи. Забелязва мимолетно проблясване на червена светкавица, но съзнанието ѝ не обработва получената информация — изцяло е ангажирано с въпроса накъде да поеме сега. Маринвил и Уайлър са в кухнята, сигурна е в това, но ако момчето не е с тях? Отново хвърля подозрителен поглед към трепкация екран. Не чува звук, но може би аутистичните деца изключват звука.

Там е работата, че трябва да е *сигурна*. Вероятно в пушката са останали само няколко патрона... а и може би ония двамата няма да я оставят да стреля повече от два пъти. Иска ѝ се гласът да проговори отново, за да ѝ нареди какво да прави.

В този миг той се обажда.

Синтия забелязва как Ками влиза в дома на Уайлърви. Очите ѝ се разширяват. Преди да е успяла да каже каквото и да било, Стив рязко я бутва. Тя го поглежда — прави ѝ знаци да мълчи. В другата си ръка стиска кухненски нож.

— Ела — промърморва ѝ.

— Нали няма да използваш това нещо?

— Надявам се да не се наложи. Идваш ли?

Тя кима и го следва. Слизат от тротоара и се оказват в Стария Запад, версия на Так, и в същия миг в отсрещния дом еква шумотевица

от гласове, писъци и крясъци. „Излизай от него“ — чува Синтия, или нещо подобно, няма значение, а после още нещо, което не различава. Като че ли крещи най-вече онази Уайлър, но по едно време дочува гласа на Ками Рийд („Свали го на земята“ — това ли крещи?) и дрезгав вик, може би е Маринвил. После прозвучават два оглушителни изстрела и писъци на неистова болка или неистов ужас. Синтия не може да определи и дори не е сигурна, че иска да узнае отговора.

Въпреки това и двамата със Стив достигат отсрещния тротоар на главната улица в Деспърейшън тичешком.

У СЕТ / ВРЕМЕТО НА СЕТ

Сега. Всичко зависи от това какво ще стане сега.

Обръща гръб на поличката с телефона-играчка. В отсрещната стена е вграден малък контролен пулт, който доста наподобява командните табла в микробусите на полицаите от бъдещето. На пулта има седем лостчета и всичките се поставени в позиция „ВКЛ.“ Зелените лампички светят в мрачината. Когато Сет достигна края на прохода, по стените висяха само снимките на двете му семейства, портретът на господин Симс и поличката с телефона и нямаше никакъв команден пулт. Но тук си е у дома, Тук тече неговото време — може да си измисля каквото си поиска и когато си поиска.

Посяга към лостчетата с леко трепереща ръка. Във филмите и по телевизията героите сякаш никога не се страхуват, когато татко Картрайт трябва да предприеме мерки за спасяването на „Пондероса“, винаги знае какво да направи. Лукас Маккейн, Роуди Йейтс и шериф Стрийтър никога не се съмняват в себе си. Но Сет се съмнява. Много при това. Играта свърши и той умира от страх да не допусне непоправима грешка. Засега знае какво става горе (напоследък така нарича света на Так), но като изключи тези лостове...

Вече няма за кога да премисля. Одри е в банята. Одри се втурва към момченцето, което седи на тоалетната чиния със свалени гащета; момченцето, което — поне за момента — е просто восъчна кукла с дробове, които дишат, и сърце, което бие: жива машина, в която няма ни един дух. Тя коленичи пред него и го грабва в прегръдките си. Обсипва лицето му с целувки, забравила всичко: мястото, обстоятелствата, Маринвил, който стои до вратата.

В този миг Сет усеща как ятото червени светлинки, което представлява Так, прелитат през кухнята като рояк свръхестествени пчели. Сега е моментът, да, сега е.

Посяга към лостовете и един по един започва да ги изключва. Угасват и зелените лампички — в долния край на пулта грейват червени светлинни сигнали. Всеки преместен лост стеснява представата му за онова, което се случва горе. Не изключва напълно

сетивата на восъчната кукла, която леля му целува и не е много сигурен, че ако поиска, ще успее, но със сигурност може да ги блокира... и точно това прави.

Най-сетне остава единствено съзнанието му. Това трябва да е достатъчно. Притиска с длан лостовете, за да не се вдигнат нагоре, и насочва мисълта си към леля Одри, надявайки се, че все още може да я намери, макар да е толкова тъмно.

ДОМЪТ НА УАЙЛЪРОВИ / ВРЕМЕТО НА ОТМЪСТИТЕЛИТЕ

В мига когато Одри грабва момченцето от тоалетната чиния, нещо прелита през Джони Маринвил: нещо едновременно горещо като нажежено желязо и ледено като жабешко бутче. Мислите му се обагрят в огненочервена светлина, която извиква асоциации с неоновии реклами на бардаци и кънтри-музика. Когато угасва, способността му да вижда всичко и да усеща непрекъсваемата последователност на събитията се е възстановила. Преминаването на това нещо му се е отразило като електрошок. Върху мислите му сякаш бе останала червеникава луга.

Одри се изправя със Сет на ръце (гащетата се изхлузват от глезена му и той остава гол-голеничък) и Джони вижда как напористата танцуваща светлина се върти около главата на детето като ореол около главата на малкия Исус. После се полепва по него като рояк термити и покрива страните, ушите, влажната му коса. Най-много искри се натрупват върху оцъклените безизразни очи и хвърлят алени отблясъци по зъбите му.

— Не! — писва Одри. — *Излизай от него! ИЗЛИЗАЙ, копеле недно!*

Без да изпуска Сет, тя изскача от тоалетната. Главата му сякаш пламти. Джони посяга... към Одри? Към Сет? Към двамата? Не знае, а и няма значение, защото жената с писъци профучава покрай него в мръсната кухня и пъди с ръка червените светлинки. Напразно замахва с ръка. Когато двамата подминават Джони, в ушите му еква ужасяващо металическо бучене. Той изревава и притиска длани към ушите си. Бученето трае само миг — докато Одри го подминава — но този миг му се струва вечен. „Нима в присъствието на този звук у това дете би могло да се запази нещо човешко? — пита се. — За Бога, какво изобщо би могло да се запази?“

— *ПУСНИ ГО!* — крещи тя с всичка сила. — *ПУСНИ ГО, гнусна гад, ПУСНИ ГО!*

Някой се е появил на прага на кухнята. Ками Рийд стои на вратата с пушката в ръце.

У ТАК / ВРЕМЕТО НА ТАК

Когато Так достига Сет и открива, че пътищата, по които обикновено влиза в него, са затворени, за пръв път снизходителното му отношение към способностите на детето се изпарява. Заменено е от първоначално осъзнаване на случилото се, после идва ред на яда.

Очевидно е грешал — Сет през цялото време е знаел, че Так може да влезе в него дори по време на отделяне. Знаел е и умело е стаил тайната — като хитър комарджия, който винаги крие по едно асо в ръкава си. Но в крайна сметка и това няма да помогне — Так ще влезе. Момченцето не може да го задържи навън. Дори няма да има обсада: Сет Гарин е негов дом, а Так няма да позволи да го държат вън от дома му.

В мига, когато жената изнася детето от тоалетната и подминава писателя, Так се впира в очите на Сет — входовете, които се намират най-близо до изключителния мозък — и започва да ги блъска като яко ченге, което разбива врата, подпирана от слабак. За миг е обзет от несвойствена паника, защото отначало не става нищо — все едно да се хвърляш върху тухлена стена. Но постепенно тухлите омекват и поддават.

Скоро... само след миг... най-много два...

У СЕТ / ВРЕМЕТО НА СЕТ

Изпод ръката му два от лостовете започват да се връщат нагоре. Дори когато удвоява усилието, те отново се съпротивляват на натиска, сякаш са живи. Все още светят червените сигнални лампички, но това няма да трае дълго. В едно Так е прав — както и да се надиграват по хитрост, Сет вече не може да се мери с грубата му сила. Едно време — може би. В началото. Но вече не. И все пак, ако е прав, това може да се окаже без значение. Ако е прав и ако има късмет.

За миг с копнеж поглежда към телефона — леля Одри го нарича телефона на Так — но, разбира се, самият апарат изобщо не му е необходим; винаги е бил само символ, нещо конкретно, което улеснява телепатичната връзка помежду им, както лостовете и сигналните лампички са само по-лесен начин да концентрира волята си. Но и без друго сега телепатията е последната му грижа. Ако единственото, което ги свързва, е телепатията, значи всичко е напразно.

Лостовете под ръката му упорито се движат нагоре, тикани от първичната сила и примитивната воля на Так. В миг червените светлини угасват и светват зелените. В главата на Сет еква ужасяващо бучене, което сякаш се опитва да заглуши мислите му; за миг съзнанието му е заслепено от танцуваща кървавочервена светлина, в която просветват искрици.

С всички сила натиска лостовете надолу. Отново светват червените лампички. Поне за малко.

Сега е моментът — на игралната маса остана една-единствена скрита карта и в този миг Сет Гарин я обръща.

ДОМЪТ НА УАЙЛЪРОВИ / ВРЕМЕТО НА ДЖОНИ

В известен смисъл е все едно да попаднеш под обстрела на отмъстителите, но вместо куршуми, мисли пронизват съзнанието му. Но дали наистина са мисли?

Първата е отправена към Ками Рийд, която стои на кухненския праг и стиска пушка:

...Сега! Направи го сега!

Втората е отправена към Одри Уайлър, която се отдръпва, сякаш са ѝ ударили плесница, и за миг престава да прогонва спектралната червена гнусотия, която кръжи около главата на Сет:

... сега, лельо Одри! Сега е моментът!

Последната мисъл обсебва мислите на Джони като нечовешки бурен тътен и заглушава всичко останало:

... *НЕ, КОПЕЛЕНЦЕ ГАДНО! НЕ МОЖЕШ ДА ГО НАПРАВИШ!*

„Не — казва си Джони, — *той* не може. И никога не е могъл.“
После вдига поглед към Ками Рийд. Очите ѝ са оцъкдени, а устните са обтегнати в жестока, чудовищна усмивка.

Но *тя* може.

У ТАК / ВРЕМЕТО НА ТАК

Може би три секунди след като жената с оръжието извика, Так осъзнава, че е надигран. Следват няколко секунди, в които се пита как е възможно, след всичките хилядолетия, в които е мислил и планирал, заключен в тъмното. И тъкмо когато започва да проумява, че Сет не се намира в тялото, в което той се опитва да влезе, жената на вратата открива огън.

ДОМЪТ НА УАЙЛЪРОВИ / ВРЕМЕТО НА ДЖОНИ

Ками вече изобщо не е сигурна че действа по своя воля, но това няма значение; ако волята ѝ беше свободна, пак би постъпила точно така. Онази Уайлър стиска адското изчадие в прегръдките си като грамадно бебе, а вместо с плацента и кръв, краката му са оплескани с изпражнения. Държи го като щит. На Ками ѝ идва да се изсмее.

— Пусни го! — крясва тя, но вместо да се подчини, сякаш напук Одри го вдига още по-високо и го притиска към гърдите си. Ками продължава злобно да се усмихва, зла усмивка, а очите ѝ сякаш всеки миг ще изхвъркнат от орбитите си (по-късно Джони осъзнава, че несъмнено е била оптическа измама), в същия миг тя насочва пушката към детето.

— *Не, Ками, недей!* — крещи писателят, но тя стреля. Първият изстрел отнема живота на осемгодишния Сет Гарин, който продължава конвулсивно да потръпва от диарията; куршумът отнася част от черепа му, опръсквайки странно спокойното лице на леля му с кръв, коса и костици, сетне се забива в лявата гърда на Одри. Вече е загубил инерция и не може да причини никаква сериозна вреда. Но вторият изстрел довършва започнатото — улучва Одри в гърлото точно в мига, когато тя полита назад и се блъсва в кухненската маса. Купчините чинии започват да падат на пода.

Одри се извързва към Джони, без да изпуска окървавеното дете от прегръдките си, в този миг писателят прави зашеметяващо откритие: тя изглежда щастлива. В мига, когато тя се свлича на земята, Ками изпищява — може би ликува, а може би е ужасена от извършеното.

Дори в смъртта си Одри съумява да задържи Сет в прегръдките си. В мига, когато пада, гадното червено нещо се издига от останките на детето като було. Извива се над мръсния линолеум, все едно яркоалени електрони кръжат около себе си.

Джони и Ками се взират един в друг през тази червена пелена кой знае колко време — сякаш са се вкаменили — докато най-сетне някой извиква:

— *Мамка му! Мамка му, защо си ги убила, тъпа кучка такава?*

Джони забелязва как Синтия и Стив се приближават и застават зад Ками. Синтия я сграбчва за ръката и я разтърсва.

— *Кучка! Задръстена престъпна патка, какво си мислиш, че така ще си върнеш детето ли?*

Ками като че ли не я чува. Тя следи движенията на извиващото се червено нещо с широко отворени очи, без дори да мигне, сякаш е хипнотизирана... *а то гледа нея.* Джони не знае откъде му е известно това, но е сигурен. И изведнъж то се спуска върху нея като комета... или като червения „Тракър Ароу“ на Снейк Хънтър.

Бе питал Одри дали Так може да се всели в някой друг. Тя отвърна, че не може, сигурна е в това, но ако е грешала? Ако Так я е заблудил? Ако е...

— *Внимавай!* — крясва той на Синтия. — *Дръпни се от нея!*

Девојката недоумяващо се пули насреца му иззад рамото на Ками. Ала Стив реагира на паниката, която безпогрешно долавя в гласа на Джони, и дръпва Синтия назад.

Вихърът от червени искрици се разделя на две. Джони си спомня онези вилици, с които като момчета печаха дъвчащи бонбони на огньовете от съчки по плажовете на Сейвин Рок. Само че зъбците на тази вилица се забождат право в ококорените очи на Ками Рийд, които проблясват като червени семафори, изпъкват още повече и в следващия миг изхвърчат от орбитите си. Жената се ухилва толкова широко, че устните ѝ се нацепват, по брадичката ѝ се стича струйка кръв. Залита, изпуска пушката и протяга ръце. За пръв път Джони вижда нещо тъй слабо и тъй хищно едновременно.

— *Так* — обявява съществуването с гърлен глас, който няма нищо общо с гласа на Ками. — *Так пачели!* — Следва пауза. После с дрезгав металически глас, който Джони е сигурен, че ще чува в кошмарите си цял живот, сляпото същество извиква: — *Познавам ви всичките. Ще ви намеря всичките. Ще ви преследвам до край. Так!*

В този миг черепът започва да се раздува и онова, което е останало от главата на Ками, набъбва като чудовищна гъба. Джони чува някакъв звук, сякаш някой раздира лист хартия, и осъзнава, че се къса тънката кожа на главата ѝ. Ослепелите очи се издължават и скоро се превръщат в цепки; издуващият се череп издърпва носа нагоре и той заприличва на зурла с трапецовидни ноздри.

Очевидно Одри бе права. Само Сет е можел да подслони това чудовище. Само Сет или някой като него. Някой изключителен човек. Защото...

В този миг, сякаш да довърши мисълта му по възможно най-впечатляващия начин, главата на Ками Рийд се пръска. По лицето на Джони се посипват горещи парченца, някои продължават да пулсират като живи.

Джони започва да се бърше и крещи, погнусен до степен на умопомрачение, опитвайки се да почисти очите си. Едва доловимо чува гласовете на Синтия и Стив — сякаш от другия край на телефонна линия, когато говорещият е оставил за малко слушалката — които също крещят. После стаята се изпълва с ослепителна светлина, която грейва толкова неочаквано и шокиращо, че им действа като плесница. Отначало Джони решава, че е избухнал взрив — и това е краят на всички им. Но когато очите му (все още смъдящи и пълни със солената кръв на Ками) започват да свикват, установява, че не е никакъв взрив, а слънцето — силно, приличащо, лятно следобедно слънце. Гръмотевиците заглъхват на изток. Бурята е отминала; мълниите са подпалили къщата на Хобартови (в това е сигурен, защото усеща дима), после е заминала да създава неприятности на други хора. Но сега се чува и друг звук, който толкова дълго бяха чакали напразно: пронизителният вой на сирени. Полиция, пожарни, линейки, сигурно и специалните части, да му се не види, кой знае. Какво значение има. Воят не сирени вече никак не го вълнува.

Бурята е отминала.

Джони смята, че и времето на отмъстителите е изтекло.

Тежко се отпуска на един кухненски стол и съзерцава телата на Одри и Сет. Напомнят му на безчувствените трупове в Джоунстаун, Гайана. И в смъртта си тя не изпуска момченцето, което е обвило ръчичките си — горкичките, тънички ръчички, неодраскани от ни една игра на гоненица — около врата ѝ.

Той избърсва с длани кръвта, костите и парченцата сиво вещество от страните си и се разплаква.

Отново дневник. Мислех, че никога няма да подновя редовните записки, но понякога действия толкова успокояващо.

Тази сутрин Сет дойде при мен и успя да ме попита чрез смесица от думи и ръмжене дали може да обикаля съседските къщи с децата от махалата — днес е Халоуин. От Так нямаше и следа, а когато е Сет, просто не мога да намеря в себе си сили да му откажа. Не ми е трудно да си кажа, че не малкият е виновен за всичко, което се случва — всъщност дори ми е съвсем лесно. В известен смисъл това прави всичко толкова чудовищно. Препречва ми всички изходи. Не мисля, че някой би разбрал какво имам предвид. Не съм сигурна, че и аз разбирам какво искам да кажа. Но така го чувствам. Боже мой, така го чувствам.

Казах му, че ще го заведа да събира бонбони и ще бъде много весело. Предложих му дори да направим каубойски костюм, но му обясних, че ако иска да се маскира като полицай от бъдещето, ще трябва да отскочим до магазина и да купим готов костюм.

Още преди да довърша, той отривисто заклати глава. Не искаше да се маскира нито като каубой, нито като полицай от бъдещето. Клатеше глава толкова *енергично*, сякаш моите предложения го изпълваха с ужас. Може би тези каубои и полицаи от бъдещето вече започват да му омръзват.

Питам се дали другият знае това?

И тъй, попитах го как иска да го костюмираме, щом няма да е нито каубой, нито Снейк Хънтър, нито майор Пайк. Той заразмахна ръка и заподскача из стаята. Отне ми малко време, докато отгатна, че тази пантомима представлява ръкопашен бой с мечове.

— Значи искаш да си пират? — питам аз и цялото му лице грейва от сладката усмивка на Сет Гарин.

— Пи-ат! — казва той, а после се опитва по-старателно и този път го казва правилно:

— Пи-рат!

Изнамерих един стар копринен шал, който му омотах около главата, и му дадох златни халки на клипс за ушите, после му скъсих една стара пижама на Хърб. Вързах крачолите с ластик и те бухнаха съвсем като истински. Нарисувах му брада и белег, дадох му пластмасов меч (взех го назаем от съседката Ками Рийд — наследство от детството на нейните близнаци) и стана истински пират. Като го изведох към четири часа да обиколим нашата пресечка и две пресечки от Хайъсинт, по нищо не се различаваше от всички останали гоблини, вещици и пирати. Като се върнахме, нареди бонбоните на пода в дневната (цял ден не е влизал при телевизора, Так сигурно дълбоко спи, как ми се иска да пукне мръсното копеле, но тези мечти са прекалено смели) и седна алчно да ги съзерцава, сякаш бяха истинско пиратско съкровище. После ме прегърна и ме целуна по врата. Толкова съм щастлива.

Мамка ти, Так, мамка ти.

Мамка ти, да пукнеш дано!

16 МАРТ 1996

Последната седмица беше ад, пълен ад, защото Так командваше почти през цялото време. Навсякъде хвърчаха чинии и чаши с мляко и сега вкъщи цари невъобразима бъркотия. Мравки! За Бога, мравки през март! Сякаш тук живеят пълни ненормалници... нима пък е лъжа?

Гърдите ми горят — непрекъснато ме кара да се щипя. Зная причината, разбира се — яд го е, защото не може да направи със своята Касандра Стайлс каквото иска. Храня го, купувам му новите играчки от серията „МотоКопс“ (и комиксите, разбира се, които при това трябва да му чета, защото Сет не притежава това умение), но за всичко останало съм напълно безполезна.

Колкото време успях, прекарах с Джан.

После, докато се опитвах да поизчистя (обикновено съм твърде изтощена и дори не ми се започва), счупих любимата чиния на майка ми — онази с шейните. Так

нямаше нищо общо — със собствените си ръце я взех от полицата над камината, където обикновено стои — исках да я избърша от праха, а тя се изплъзна и се разби на пода. Отначало имах чувството, че собственото ми сърце се пръсна заедно с нея. Естествено не става въпрос за самата чиния, а за това колко много съм я обичала винаги. Сякаш не някаква си най-обикновена стара порцеланова чиния се бе разбила на пода в дневната, а самият ми живот. Банална метафора, както би казал Питър Джаксън. Банална и сантиментална. И може би ще бъде прав, но когато страдаме, рядко ни идват гениални хрумвания.

Донесох найлонова торба за боклук от кухнята и хлипайки, започнах да събирам парчетата. Дори не съм чула кога е изключил телевизора — днес Так и Сет явно имат фестивал, посветен на „МотоКопс 2200“ — но в миг край мен изникна сянка, която ме накара да вдигна глава — видях Сет. Отначало мислех, че е Так — цяла седмица Сет никакъв го няма и изобщо не се показва — после забелязах очите. И двамата използват едни и същи очи, и човек би предположил, че по нищо не се променят, че няма как да се променят, но всъщност се различават. Очите на Сет са светлокафяви и са способни да изразяват толкова много емоции, колкото Так не е и сънувал.

— Счупих чинията от мама — обясних му. — Това беше единственият ми спомен от нея, а изведнъж я изпуснах.

В този миг ми стана толкова тъжно, че скръстих ръце на колене, похлупих глава и се разревах. Сет застана до мен и ме прегърна. В този миг се случи нещо фантастично. Не мога да го обясня с точност, но беше толкова хубаво, че в сравнение с него находката при Джан в Мохонк е най-обикновено преживяване. Так умее да ме кара да се чувствам зле — всъщност дори отврателно, сякаш целият свят е едно кално блато, в което бъка от червеи като мен. Так обича да ми е гадно. Облизва лошите чувства направо от кожата ми, сякаш съм захарна пръчка. Зная, че го прави.

А това усещане бе тъкмо обратното... и дори много по-силно. Сълзите ми престанаха, а тъжното чувство бе заменено от радост и... не точно екстаз, но нещо подобно. Обзе ме такава спокойствие и оптимизъм, сякаш просто няма начин всичко да не завърши както трябва. Сякаш езва ли не всичко вече беше както трябва, а аз просто не можех да го проумея. Това усещане ме изпълваше с радост, както хубавата храна те изпълва със задоволство, когато си много гладен. Чувствах се обновена.

Това бе дело на Сет. Направи го, като ме прегърна. И го направи, струва ми се (зная), точно по същия начин, по който Так ме кара да изпитвам гадни и тъжни чувства. Кръстила съм го „корабокрушенство“. Когато Так ме измъчва по този начин, се чувствам безпомощна като корабкрушенец. Но това му се удава само защото Сет има огромна сила, която той може да използва. Мисля си, че когато ми поправи настроението днес следобед, Сет използва силата на Так. И не вярвам Так да е разбрал, защото иначе щеше да му попречи. Днес за пръв път ми хрумва следното: може би Сет е по-силен, отколкото си мисли Так.

Много по-силен.

[1] Най-вече в Ирландия — дух, чийто вик предрича смърт в къщата. — Б. пр. ↑

[2] Град в северозападна Белгия, където през Първата световна война се състояли тежки сражения. — Б. пр. ↑

[3] Букв. мъртва гора. — Б. пр. ↑

[4] Американски актьор, обикновено изпълнявал ролята на каубой. — Б. пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джони не знаеше колко време бе изминало, докато седеше с наведена глава на кухненския стол и при всеки стон тялото му се разтърсваше толкова силно, сякаш имаше треска, а от очите му се лееха сълзи. Внезапно почувства допира на нежна ръка на тила си и вдигна поглед — беше момичето от магазина. Стив вече не беше тук. Джони погледна през панорамния прозорец на дневната, откъдето се откриваше идеална гледка — и забеляза мъж да стои на повехналата ливада на Уайлърви и да се взира към Хайъсинт. Някои от колите вече бяха пристигнали на Поплър Стрийт и бяха изключили сирените; други тепърва приближаваха.

— Добре ли сте, господин Маринвил?

— А-ха. — Опита се да каже още нещо, но вместо думи излезе някакъв полустон. Избърса с длан протеклия си нос и се опита да се усмихне. — Вие сте Синтия, нали?

— А-ха, Синтия.

— Аз съм Джони. Просто Джони.

— Добре. — Тя оглеждаше двете прегърнати тела. Одри бе отметнала глава, а лицето ѝ бе спокойно и неподвижно като маска. В уязвимата си голота момченцето все още приличаше на бебе, което е починало при раждане.

— Виж ги — тихо изрече девойката. — Как я е прегърнал. Сигурно много я е обичал.

— Той я уби — изтърси Джони.

— Не може да бъде!

Съчувстваше на слияното ѝ изражение, но това не променяше истината.

— Това е истината обаче. Накара Ками да я преследва.

— Как така я накара?

Джони кимна, сякаш му бе предложила някакво споразумение.

— По същия начин офицерите се криеха в храстите и привличаха огън върху селата във Виетнам. Всъщност той я накара да убие двамата. Чух го. — И той почука с пръст челото си.

— Искан да кажеш, че Сет е накарал Ками да ги убие?

Той кимна.

— Може би е бил другият. Сигурно си чул него...

Джони поклати глава.

— Не. Беше Сет, не Так. Познах го по гласа. — Замълча, втренчен в мъртвото дете, после отново се обърна към Синтия: — Дори в мислите ми дишаше с отворена уста.

Къщите бяха възвърнали предишния си вид, както забеляза Стив, но това не означаваше, че изглеждат нормално. Домът на Хобартови вече не гореше — пороят бе потушил пламъците и се стелеше пара, сякаш над кратера на вулкан след изригване. Къщурката на стария ветеринар бе пострадала по-сериозно — от прозорците изскачаха пламъци, а по стрехите се разстилаха черни, овъглени петна и боята вече се лющеше. Къщата на Питър и Мери Джаксън се бе превърнала в купчина развалини.

На улицата вече имаше две пожарни, идваха и още. Имаше и полицейски коли. Три от тях бяха паркирани пред дома на Ентрейджиън, където тялото на вестникарчето лежеше под брезента. Червените буркани на патрулните коли проблясваха. На хълма бяха паркирани още две полицейски коли, които напълно блокираха изхода към Беър Стрийт. Но Стив предполагаше, че това изобщо няма да помогне, ако отмъстителите се върнат.

Само че няма да се върнат. Слънцето и заглъхващите гръмотевици означаваха точно това. Всичко се е случило наистина — достатъчно бе да хвърли поглед към горящите къщи и дупките от куршуми в стените — но събитията се бяха разиграли в някакъв налудничав свят, за който полицаите никога няма да научат. Погледна часовника си и с изненада откри, че пак е проработил. Показваше пет и осемнадесет минути.

Отново погледна към ченгетата, някои от които бяха извадили оръжията си. Очевидно не знаеха как да реагират. Стив ги разбираше. В крайна сметка виждат, че тук е имало стрелба, а най-вероятно съседите от околните пресечки не са чули никакви изстрели. Гръмотевици — да, но изстрели, които трещят по-оглушително от снаряди? Пълен абсурд.

Полицаите забелязаха Стив и един му махна да се приближи. В същия миг двама други му направиха знак да се прибира в къщата на Уайлър. Изглеждаха като объркани ловци на бандити и Стив никак не ги винеше.

„Ще ви отнеме доста време да го проумеее — рече си той, — но накрая все ще измислите някаква версия. Винаги измисляте. Дали ще е катастрофирала летяща чиния в Росуел, щата Ню Мексико, или ще е празен кораб в Атлантическия океан, или улица в предградие в Охайо, превърнато в огневи коридор — все ще съчините нещо. Няма да хванете никого — залагам си скромните спестявания и няма да повярвате и думичка от онова, което ви казваме (всъщност може би колкото по-малко приказваме, толкова по-добре), но в крайна сметка все ще скалъпите някакво обяснение, което да ви позволи да спите спокойно нощем. И знаете ли какво ще ви кажа?“

„НЯМА ПРОБЛЕМИ!“ „МАМКА МУ... НЯМА... ПРОБЛЕМИ!“ Едно ченге тъкмо насочваше мегафон към него. Тази идея не му допаднаше особено, но по-добре мегафон, отколкото патлак.

— ПЛЕННИК ЛИ СТЕ? — дуднеше гласът на господин Мегафон. — ИЛИ ДЪРЖИТЕ ХОРА В ПЛЕН?

Стив се ухили, сви ръце на фуния около устата си и извика:

— *Аз съм зодия Везни! Приятелски настроен към непознати, обича приятните разговори!*

Тишина. Господин Мегафон се съвещаваше с многобройните си колеги. Падна голямо клатене на глави, после полицаят се обърна към Стив и отново забоботи:

— НЕ ВИ РАЗБРАХМЕ, МОЖЕ ЛИ ДА ПОВТОРИТЕ?

Но Стив не повтори. Бе прекарал почти целия си живот в шоубизнеса и знаеше колко е лесно да провалиш една шега. Пристигаха още и още полицаи — цели конвои от патрулни коли със святкащи червени лампи. И още пожарни. Две линейки. Нещо подобно на бронирана кола. За момента обаче полицаите пропускаха само пожарните коли, макар че дъждът бе потушил пламъците.

От къщата на Карвърови прегърнати излязоха Дейв Рийд и Сюзи Гелър. Прескочиха трупа на мъртвото момиче и закрачиха по алеята. Зад тях се появиха Брад и Белинда Джоузефсън, които водеха децата на Карвърови и се опитваха да скрият от очите им ужасяващата гледка на баща им, който продължаваше да лежи наред тротоара.

Следваше ги Том Билингзли, който носеше покривка за маса. Покри тялото на мъртвото момиче, без въобще да поглежда полицаия с мегафона, който се опитваше да привлече вниманието му.

— Къде е мама? — обърна се Дейв към Стив. Очите му бяха изпълнени едновременно с див ужас и крайно изтощение. — Виждали ли сте мама?

И Стив Еймс, чието мото в живота винаги е било **NULLO IMPEDIMENTUM**^[1] нямаше представа какво да му отговори.

Джони влезе на пръсти в дневната опитвайки се, доколкото бе възможно, да заобикаля останките от Ками. Веднъж отминал препятствието, забърза към входната врата много по-уверено. Поне за момента бе овладял сълзите си. Погледна часовника на камината. Показваше пет и двадесет и една, което му се стори правдоподобно.

Синтия го улови над лакътя. Извърна се към нея малко нетърпеливо. През панорамния прозорец виждаше останалите оцелели от Поплър Стрийт, които се събираха на средата на улицата. Засега не обръщаха никакво внимание на виковете на полицаите, които очевидно се колебаеха да се приближат ли или да останат по местата си, а на Джони му се искаше да се присъедини към другите съседни, преди ченгетата да са предприели каквото и да е било.

— Отиде ли си? — питаше Синтия. — Так — червеното нещо — каквото е там — отиде ли си?

Той надзърна в кухнята. Това му причини почти физическа болка, но се насили. Там всичко бе обагрено с червено — целите стени и тавана — но нямаше и следа от искрящото червено нещо, което след загубата на първоначалния си „домакин“ се бе опитало да влезе в главата на Ками Рийд.

— Умря ли заедно с нея? — Момичето го умоляваше с поглед. — Кажи, че е умряло! Успокой ме, че вече го няма.

— Трябва да е умряло — каза Джони. — Иначе вече щеше да изпробва дали сме му по мярка.

Тя шумно въздъхна.

— Н-да. Има логика.

Наистина изглеждаше така, но Джони не вярваше. Нито за секунда. „Познавам ви всичките — бе казало то. — Ще ви намеря всичките. Ще ви преследвам до край.“ Може би. А може би, ако се опита да ги нападне, ще се окаже замесено в много по-сериозна схватка, отколкото си представя. Във всеки случай не сега е моментът да се притеснява за това.

Так печели!

— Какво става? — попита Синтия. — Нещо нередно?

— Какво искаш да кажеш?

— Целият трепериш.

Джони се усмихна.

— Просто ме побиха тръпки. — Отмести ръката ѝ и преплете пръсти в нейните. — Хайде. Да отидем при другите.

Почти бяха стигнали уличното платно и групичката съседни, когато Синтия внезапно спря и безпомощно възкликна:

— Боже мой! Боже мой, погледни!

Джони се обърна. Бурята беше отминала, но на запад се виждаше последен буреносен облак. Висеше точно над Кълъмбъс и дъждът сякаш го свързваше с Охайо като пъпна връв; облакът имаше формата на гигантски каубой, който препуска на жребец с цвят на гръмотевична буря. Гротескно удължената муцуна на животното сочеше право на изток, към Големите езера; опашката му се развяваше на запад към прериите и пустините. Каубоят сякаш държеше шапка и победоносно я размахваше, но пред погледа на Джони, който като омагьосан наблюдаваше странното явление, главата на ездача бе поразена от мълния.

— Призрачен конник — отбеляза Брад. — Мамка му, дяволски призрачен конник в небето. Виждаш ли го, Би?

Синтия простена, притиснала длан към устните си. С опулени очи се взираше в странната форма и клатеше глава, напразно отричайки видяното. Вече и другите — не пожарникарите и полицаите, които скоро щяха да преодолеят нерешителността си и да се присъединят към дружинката насред улицата, а оцелелите обитатели на Поплър Стрийт — се бяха загледали натам.

Стив хвана тъничките китки на Синтия и нежно я отдръпна от Джони.

— Стига — помоли я. — Не може да ни направи нищо лошо. Това е обикновен облак, който не може да ни причини зло. А и вече си отива. Виждаш ли?

Това беше вярно. Хълбокът на коня се прокъсваше на места и сякаш се топеше, а отзад прозираха трептящите лъчи на слънцето. Отново бе най-обикновен летен следобед в *разгара* на лятото.

Стив се загледа към подножието на хълма и видя една полицейска кола, която много бавно се движеше към тях. Той се обърна към Джони.

— Охо.

— Какво?

— Малкият се самоуби, нали?

— Не знам как по друг начин би могло да се нарече — отвърна Джони, но като че ли разбра истинския въпрос на хипито — *някак не изглеждаше* като самоубийство.

Патрулната кола спря. Слезе човек в сивозелена униформа с около един тон златни нашивки. Очите му — пронизателни сини очи — почти се губеха в сложната плетеница от бръчици. Стискаше пистолета си — грамадно оръжие. Джони имаше усещането, че този мъж прилича на някого и само след миг се сети — напомняше му на покойния Бен Джонсън, който играеше ролите на почтени фермери (обикновено бащи на красиви дъщери) и на сатанински зли разбойници с еднакво умение и убедителност.

— В името на Исус Спасителя, ще ми каже ли някой какво е станало тук? — попита непознатият.

Никой не му отвърна и след миг Джони Маринвил усети, че всички гледат него. Пристъпи напред, прочете името на офицера, указано на пластмасовата значка на колосаната му униформена риза, и рече:

— Разбойници, капитан Ричардсън.

— Моля?

— Разбойници. Отмъстителни. Престъпници от прериите.

— Приятелю, ако намираш нещо смешно...

— Няма нищо смешно, сър. Наистина. А ако погледнете там, съвсем ще се натъжите. — Джони посочи към дома на семейство Уайлър и в този миг изведнъж се сети за китарата си. Това му подейства като мисълта за чай с лед, когато си уморен и жаден. Представи си колко хубаво би било да седи на верандата, да подрънква на китарата и да си припява „Балада за Джес Джеймс“. Това е онази песен, в която се казва: „О, Джес имаше жена да го оплаква и три деца, изпълнени със смелост.“ Може би инструментът е пробит на няколко места — домът на Джони, изглежда, доста бе пострадал (в интерес на истината постройката изглеждаше сякаш отделена от основата) — но от друга страна, на китарата му може нищо да й няма. В крайна сметка някои от *тях* все пак оцеляха.

Джони тръгна към къщата си. Вече си представяше как ще засвири и ще запее: „О, Робърт Форд, Робърт Форд, питам се как ли се чувстваш? На Джес в леглото спиш, на масата на Джес ядеш, а стария Джес Джеймс го прати в гроба.“

— Ей! — страхливо викна полицаят, който приличаше на Бен Джонсън. — Къде, по дяволите, тръгна?

— Да изпея една песен за добрите и лошите — отвърна Джони. После сведе глава и почувства как горещите лъчи на лятното слънце парят врата му.

ПИСМО ОТ ГОСПОЖА ПАТРИША АЛЪН ДО КАТРИН АН ГУДЛОУ В МАНТПИЛИЪР,
ЩАТА ВЪРМОНТ.

19 юни 1986 г.

Мила Кати,

Убедена съм, че това е най-красивото място на света. Изминалите девет дни от медения ни месец бяха най-вълшебните в живота ми, а нощите...! Възпитана съм да смятам, че има неща, за които не се говори, тъй че просто ще спомена, че страховете ми да не се окаже, и то прекалено късно, че „оставяйки тези неща за след сватбата“, съм допуснала най-ужасната грешка в живота си, се оказаха напълно неоснователни. Чувствам се като хлапе в магазин за бонбони!

Всъщност не пиша, за да ти разкажа за сексуалния живот на омъжената наскоро госпожа Алън (колкото и прекрасен да е той), нито пък, за да превъзнасям хубостта на Катскилските планини. Пиша ти, защото в момента Том го няма — отиде да играе бiliarд, а зная колко обичаш „истории за призраци“. Особено ако действието се развива в някой стар хотел; от всички, които познавам, само ти си прочела поне сто пъти „Сияние“! Но ако беше само това, сигурно просто щях мирно и кротко да чакам Том и да ти разкажа историята лично, като се върнем. Но разполагам с

два сувенира, свързани с тази „приказка от отвъдното“, и това ме накара в красивата лунна вечер да взема писалката.

Хотелът „Мохонк Маунтин Хаус“ е бил открит през 1869 г., тъй че определено минава за стар, макар че може би не прилича много на хотела от книгата на Стивън Кинг, но си има потайноти и страшни коридори. В историята му фигурира и цяла глава за призраците, но онова, което ще ти разкажа, е малко необичайно — липсват дами от началото на века, самоубийци, фалирали на борсата по време на голямата криза от 1929 г. Тези два призрака — точно така, цели два на цената на един — се явяват само от четири години, доколкото успях да разбера. Служителите на хотела са много услужливи към посетители, които се и интересуват от „лов на призраци“ — част от общата атмосфера, предполагам!

Около хотела има поне триста беседки — ексцентрични дървени постройки, които някои посетители наричат „беседки“, но в брошурите на хотела са описани като „заслони“. Обикновено са разположени на местата с най-хубавата гледка, на около пет километра от самия хотел има такова беседка, която се намира в северния край на наклонена планинска ливада. На картата тази поляна не е обозначена с име (сутриита проверявах по картите в канцеларията на хотела), но служителите са я кръстили „поляната на майката и сина“.

Майката и синът, които са дали името, са били забелязани за първи път през лятото на 1982 г. Винаги се появявали само в тази беседка, която се намира на върха на малко възвишение и гледа към огромна скала, обрасла в орлови нокти и диви рози. Далеч не го намирам за най-впечатляващото място в целия курорт, но ми се струва, че като се връщам след години към медения си месец, ще си спомням за поляната като за любимото си място в Мохонк. Излъчва спокойствие, което безкрайно затруднява описателните ми способности. Причината е може би в божествения аромат или пък в жуженето на пчелите — постоянно, сънливо бръмчене. Но пчелите, цветята и

живописната скала не са важни; доколкото те познавам, очакваш, с нетърпение появата на самите призраци. Тези изобщо не са страшни, тъй че не разчитай на ужасяващи истории, но със сигурност съществуват. Ейдриън Гивънс, портиерът, ми каза, че откакто се появили за пръв път, били забелязани от четиридесетина гости на хотела, и то все на същото място. И макар че тези свидетели не са се познавали помежду си, за да заподозре човек, че историята е нагласена, всички описват двете същества по впечатляващо сходен начин. Жената била около тридесетгодишна, хубава, с дълги крака и кестенява коса. Синът ѝ (няколко очевидци подчертават невероятната физическа прилика между двамата) бил дребничък и много слаб, може би на около шест години. Описват лицето му като „интелигентно“, „живо“ и дори „красиво“. Най-различни хора са ги виждали през тези четири години, но винаги ги описват с едни и същи дрехи: тя е с бели къси панталонки, блузка без ръкави и маратонки; малкият е със спортни гащети, памучна тениска и каубойски ботуши. Каубойските ботуши най-много ме разколебаха, Кат! Как е възможно толкова хора да приписват на това дете такава шантава комбинация от спортни гащета и каубойски ботуши, ако всичките си съчиняват? Защитата се оттегля.

Някои имали цели теории по въпроса, че това били служителка на „Мохонк“ и сина ѝ, защото оставят доказателства, твърде трайни за един призрак (които по правило оставя след себе си само леден полъх или най-много известно количество свръхестествено сияние, както сама знаеш.. в тази беседа хората намират, какво ли не. Но знаеш, ли кое е най-шантавото? Чинии със спагети! Наистина! Знам че звучи налудничаво и смехотворно, но я се замисли. Като оставим кренвиршите, кое дете обича нещо друго повече от спагетте?

Има и други неща — играчки, книжка за оцветяване, малка сребърна пудриера, досущ такава, която би принадлежала на хдбавата майка на някое момченце, но признавам, че недовършените купи с любимите на децата

спагети ми се сториха най-убедителни. Къде се е чдло и видяло призрак да яде спагети? А какво ще кажеш, за това? През есента на 1984 група ловци на призраци открили в същата беседка детски грамофон-играчка, на която била сложена 45-оборотна плоча с „Ягодовте полета“ на Бийтълс. Всичко съвпада, нали?

Моят приятел главният портиер се усмихва и кима, когато някой предположи, че всичко е нагласено и че призраците не оставят материални предмети (нито пък мачкат тревата или пък оставят отнечатъци от стъпки в беседката) „Обикновените призраци наистина не го правят — казва той, — но може би тези не са съвсем обикновени. Първо, всеки, кото ги е виждал, казва, че са плътни. Не са като онези в «Ловци на духове». Не ви ли е идвало наум, че може изобщо да не са призраци? Може би са истински хора, които просто живеят на малко по-различно равнище от действителността.“ Не мисля, че непременно трябва да си летуващ посетител на „Мохонк“, за да се настроиш, на астрална вълна — достатъчно е да работиш там.

Ейдриън твърди, че най-малко три пъти са предприемани опити да бъдат заловени майката и синът — от хора, които били твърдо убедени, че всичко е измама — но без успех (макар, че веднъж ревностните търсачи дори се върнали с купа, съдържаща недовършена порция спагети). Освен това вече четири години призраците се появявали от дъжд на вятър все в тази беседка. Ако бяха истински хора, които нарочно са нагласили цялата работа или просто се шегдват, или и двете едновременно, как е възможно момченцето да си стои все на шест-седем години?

Вече дойдохме до момента, когато в традиционните истории за призраци авторът трябва да разкаже как сам е видял призраците или рикшата фантом. Само дете не съм ги зърнала. Продължавам да твърдя, че никога през живота си не съм виждала призрак. Но мога да потвърдя, че тази ливада е наистина специално място, където всичко е смълчано — и не се смей — свято. Не видях призраци, но със сигдрност усетих нечие присъствие. Отидох сама, без

Том, и признавам, че заради това може би съм била още по-податлива на внушения. Веднага усетих, че онова място е изключително. А и космите на врата ми настърхнаха — характерно усещане, когато някой те гледа.

После, когато се доближих до беседката и седнах да си почина преди обратния път, открих двете неща, които прилагам към писмото. Както ще се убедиш, те са истински и въобще не са призрочни, но все пак в тях има нещо много особено, не мислиш ли?

Кукличката със сините панталонки е по-интересният сувенир. Очевидно е героиня от някой анимационен сериал — от три години преподавам в детска градина и си мислех, че познавам всичките фигурки. Но тази никога не съм я виждала. Първоначално я взех за Скарлет от екипа на редник Джоу^[2], но косата на малката госпожица е в различен нюанс на червеното. Обикновено децата много държат на тези фигурки и се бият за тях. А тази беше в един ъгъл, сякаш притежателят ѝ я е захвърлил. Моля те, Кат, запази я, понеже искам наесен да я покажа в детската градина... но се хващам на бас, че никой няма да я познае и всички до един ще искат да я имат! Мисля за думите на Ейдриън, че призраците от „полянката на майката и сина“ може би са истински хора, които живеят на малко по-различно равнище от действителността — астрално или времево; понякога (всъщност често) си мисля, че госпожица Червенокоска идва точно от това по-различно равнище. (Полазват ли те тръпки при подобна мисъл? Аз умирам от страх!)

Навън излезе силен вятър и светлините заиграха. Да кажем, че това е причината за моя ненадеен страх.

Освен това намерих и рисунка. Беше под масата в беседката. Ти си изучавала живопис, малката, тъй че ми кажи какво мислиш. Дали е някаква измама — някакво местно хлапе дразни любопитството на гостите? Или съм намерила картина, нарисувана от призрак. Ама че абсурд!

Добре, мило момиче, това беше моята страшна история. Ще поставя всичко в плик от магазина за

сувенири, после ще се опитам да придумам Том да престане с този бiliarд и да си легнем. Честно казано, не мисля, че ще имам особени проблеми.

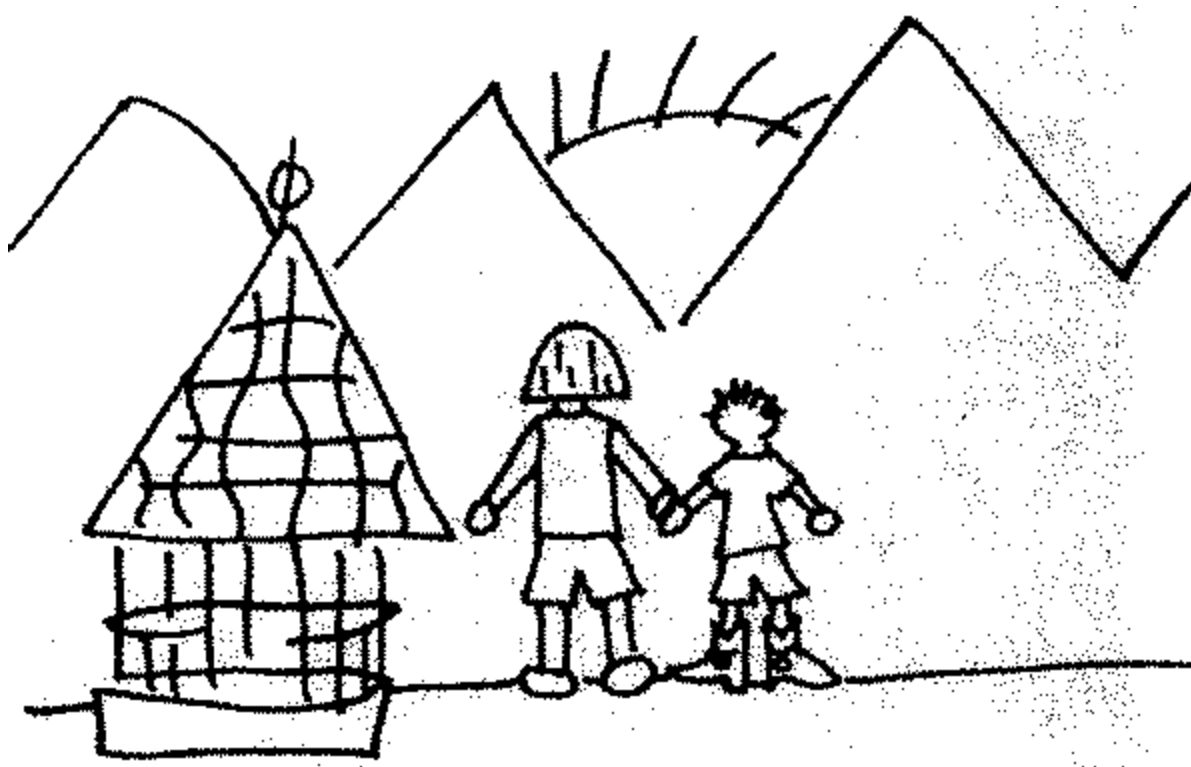
Обожавам да съм омъжена, обожавам и това място, с всичките му призраци и така нататък.

Все още твоя почитателка:

Пат

P.S.: Моля те, не изхвърляй рисунката. Искам да я запазя. Измама или не, струва ми се, че от нея се излъчва обич. И някакво особено усещане за завръщане у дома.

П.

[1] Няма проблеми (лат.). — Б. пр. ↑

[2] Популярна сред американските деца фигурка, изобразяваща американски войник от Втората световна война — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.